MAO TSETUNG

UDVALGTE VÆRKER

BIND 4

UDVALGTE VÆRKER
AF
MAO TSETUNG

Bind 4

FORLAGET OKTOBER

Mao Tsetung: Udvalgte værker bind 4
er oversat fra Mao Tsetung Selected Works, vol. 4. udgivet af Peoples publishing House, Peking 1969. Oversættelsen af dette og de øvrige 4 bind i serien er foretaget af en gruppe under ledelse af Andreas Nissen.
© Forlaget Oktober
Studiestræde 24
1455 København K.
Marts 1969
Tryk: Special-Trykkeriet Viborg a-s
ISBN: Bind 4 indb.: 87 87587 44 0
ISBN: Bind 4 hft.: 87 87587 45 9
ISBN: Bind 1-5 indb.: 87 87587 23 8
ISBN: Bind 1-5 hft.: 87 87587 24 6

INDHOLD

DEN TREDIE REVOLUTIONÆRE BORGERKRIGS PERIODE

SITUATIONEN OG VOR POLITIK EFTER SEJREN I MODSTANDSKRIGEN MOD JAPAN *(13. august 1945)* 11

CHIANG KAI-SHEK FREMPROVOKERER BORGERKRIG *(13. august 1945)* 25

TO TELEGRAMMER FRA DEN ØVERSTKOMMANDERENDE FOR DEN 18. ARMÉGRUPPE TIL CHIANG KAI-SHEK *(august 1945)* 29

OM EN ERKLÆRING AF CHIANG KAI-SHEKS TALSMAND *(16. august 1945)* 35

OM FREDSFORHANDLINGERNE MED KUOMINTANG – RUNDSKRIVELSE FRA KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ *(26. august 1945)* 39

OM FORHANDLINGERNE I CHUNGKING *(17. oktober 1945)* 43

SANDHEDEN OM KUOMINTANGS ANGREB *(5. november 1945)* 53

NEDSÆTTELSEN AF JORDAFGIFTERNE OG PRODUKTIONEN ER TO VIGTIGE OPGAVER I FORSVARET AF DE BEFRIEDE OMRÅDER *(7. november 1945)* 58

POLITIKKEN FOR ARBEJDET I DE BEFRIEDE OMRÅDER I 1946 *(15. december 1945)* 60

OPBYG STABILE BASEOMRÅDER I NORDØSTKINA *(28. december 1945)* 64

NOGLE PUNKTER TIL VURDERING AF DEN NUVÆRENDE INTERNATIONALE SITUATION *(april 1946)* 68

KNUS CHIANG KAI-SHEKS OFFENSIV GENNEM EN SELVFORSVARSKRIG *(20. juli 1946)* 70

SAMTALE MED DEN AMERIKANSKE KORRESPONDENT ANNA LOUISE STRONG *(august 1946)* 76

KONCENTRER EN OVERLEGEN STYRKE FOR AT ØDELÆGGE FJENDENS STYRKER ÉN EFTER ÉN *(16. september 1946)* 81

SANDHEDEN OM USA'S »MÆGLING« OG DEN KINESISKE BORGERKRIGS FREMTID *(29. september 1946)* 85

EN OPSUMMERING FOR TRE MÅNEDER *(1. oktober 1946)* 88

HILS DEN KINESISKE REVOLUTIONS NYE FLODBØLGE *(1. februar 1947)* 93

OM DEN MIDLERTIDIGE OPGIVELSE AF YENAN OG OM FORSVARET AF GRÆNSEOMRÅDET SHENSI-KANSU-NINGSIA – TO DOKUMENTER UDSENDT AF KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ *(november 1946 og april 1947)* 101

PLAN FOR OPERATIONERNE PÅ DEN NORDVESTLIGE KRIGSSKUEPLADS *(15. april 1947)* 104

CHIANG KAI-SHEKS REGERING BLIVER BELEJRET AF HELE FOLKET *(30. maj 1947)* 106

STRATEGIEN FOR BEFRIELSESKRIGENS ANDET ÅR *(1. september 1947)* 110

ET MANIFEST FRA DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆR *(oktober 1947)* 116

OM GENUDGIVELSEN AF DE TRE VIGTIGSTE REGLER FOR DISCIPLINEN OG DE OTTE PUNKTER, MAN SKAL VÆRE OPMÆRKSOM PÅ – DIREKTIV FRA HOVEDKVARTERET FOR DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆR *(10. oktober 1947)* 122

DEN NUVÆRENDE SITUATION OG VORE OPGAVER *(25. december 1947)* 124

OM AT OPRETTE ET SYSTEM MED RAPPORTER *(7. januar 1948)* 141

OM NOGLE VIGTIGE SPØRGSMÅL I PARTIETS NUVÆRENDE POLITIK *(18. januar 1948)* 144

DEN DEMOKRATISKE BEVÆGELSE I HÆREN *(30. januar 1948)* 151

FORSKELLIG TAKTIK I UDFØRELSEN AF JORDLOVEN I FORSKELLIGE OMRÅDER *(3. februar 1948)* 153

RET »VENSTRE«FEJLENE I PROPAGANDAEN FOR JORDREFORMEN *(11. februar 1948)* 155

VÆSENTLIGE PUNKTER I JORDREFORMEN I DE NYLIGT BEFRIEDE OMRÅDER *(15. februar 1948)* 157

OM POLITIKKEN OVER FOR INDUSTRI OG HANDEL *(27. februar 1948)* 159

OM DET NATIONALE BORGERSKAB OG DEN OPLYSTE LAVADEL *(1. marts 1948)* 161

OM DEN STORE SEJR I NORDVESTKINA OG OM DEN NYE TYPE IDEOLOGISK OPDRAGELSESBEVÆGELSE I BEFRIELSESHÆREN *(7. marts 1948)* 164

EN RUNDSKRIVELSE OM SITUATIONEN *(20. marts 1948)* 170

TALE VED EN KADREKONFERENCE I DET BEFRIEDE OMRÅDE SHANSISUIYUAN *(1. april 1948)* 177

EN TALE TIL REDAKTIONSSTABEN VED *SHANSI-SUIYUANS DAGBLAD* *(2. april 1948)* 188

TELEGRAM TIL LOYANG-FRONTENS HOVEDKVARTER EFTER BYENS GENEROBRING *(8. april 1948)* 192

TAKTISKE PROBLEMER I ARBEJDET PÅ LANDET I DE NYLIGT BEFRIEDE OMRÅDER *(24. maj 1948)* 194

ARBEJDET MED JORDREFORMEN OG PARTIETS KONSOLIDERING I 1948 *(25. maj 1948)* 195

PLAN FOR OPERATIONERNE I LIAOHSI-SHENYANG-FELTTOGET *(september og oktober 1948)* 201

OM STYRKELSEN AF PARTIKOMITÉSYSTEMET *(20. september 1948)* 206

OM SEPTEMBERMØDET – RUNDSKRIVELSE FRA KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ *(10. oktober 1948)* 208

PLAN FOR OPERATIONERNE I HUAI-HAI-FELTTOGET *(11. oktober 1948)* 216

ALLE REVOLUTIONÆRE STYRKER I HELE VERDEN, FOREN JER OG BEKÆMP DEN IMPERIALISTISKE AGGRESSION! *(november 1948)* 219

DEN BETYDNINGSFULDE FORANDRING I DEN MILITÆRE SITUATION I KINA *(14. november 1948)* 222

PLAN FOR OPERATIONERNE I PEIPING-TIENTSIN-FELTTOGET *(11. december 1948)* 224

BUDSKAB MED EN INDTRÆNGENDE OPFORDRING TIL TU YU-MING OG ANDRE OM AT OVERGIVE SIG *(17. december 1948)* 228

FØR REVOLUTIONEN IGENNEM TIL AFSLUTNINGEN *(30.december 1948)* 231

OM KRIGSFORBRYDERNES BØNNER OM FRED *(5. januar 1949)* 239

ERKLÆRING OM DEN NUVÆRENDE SITUATION AF MAO TSETUNG, FORMAND FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ *(14. januar 1949)* 243

KOMMENTAR FRA TALSMANDEN FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTI OM RESOLUTIONEN FRA DEN EKSEKUTIVE YUAN I NANKING *(21. januar 1949)* 247

OM AT BEORDRE DEN REAKTIONÆRE KUOMINTANG-REGERING TIL ATTER AT ARRESTERE YASUJI OKAMURA, TIDLIGERE ØVERSTKOMMANDERENDE FOR DE JAPANSKE AGRESSIONSTROPPER I KINA, OG OM AT ARRESTERE KUOMINTANGS BORGERKRIGS-FORBRYDERE – ERKLÆRING FRA TALSMANDEN FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTI *(28. januar 1949)* 249

FREDSBETINGELSERNE MÅ INDBEFATTE STRAF FOR DE JAPANSKE KRIGSFORBRYDERE OG KUOMINTANGS BORGERKRIGSFORBRYDERE – ERKLÆRING FRA TALSMANDEN FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTI *(5. februar 1949)* 255

GØR HÆREN TIL EN ARBEJDSSTYRKE *(8. februar 1949)* 259

HVORFOR RÅBER DE SLEMT SPLITTEDE REAKTIONÆRE STADIG FORGÆVES OP OM EN »TOTAL FRED«? (15. februar 1949) 262

KUOMINTANGS REAKTIONÆRE VENDER SIG FRA EN »APPEL OM FRED« TIL EN APPEL OM KRIG *(16. februar 1949)* 266

OM DE FORSKELLIGE SVAR FRA KUOMINTANG PÅ SPØRGSMÅLET OM ANSVARET FOR KRIGEN *(18. februar 1949)* 269

BERETNING TIL KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS 7. CENTRALKOMITÉS 2. PLENARMØDE *(5. marts 1949)* 276

PARTIKOMITEERNES ARBEJDSMETODER *(13. marts 1949)* 288

HVORHEN GÅR REGERINGEN I NANKING? *(4. april 1949)* 293

ORDRE TIL HÆREN OM LANDSOMFATTENDE FREMRYKNING *(21. april 1949)* 296

BEKENDTGØRELSE FRA DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆR *(25. april 1949)* 304

OM DE BRITISKE KRIGSSKIBES SKÆNDSELSGERNINGER – ERKLÆRING FRA TALSMANDEN FOR DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆRS HOVEDKVARTER *(30. april 1949)* 307

TALE TIL DEN NYE RÅDGIVENDE POLITISKE KONFERENCES FORBEREDENDE MØDE *(15. juni 1949)* 310

OM FOLKETS DEMOKRATISKE DIKTATUR *(30. juni 1949)* 314

KAST ILLUSIONERNE BORT, FORBERED JER TIL KAMPEN *(14. august 1949)* 326

FARVEL, LEIGHTON STUART! *(18. august 1949)* 333

HVORFOR ER DET NØDVENDIGT AT DISKUTERE HVIDBOGEN? *(28. august 1949)* 340

»VENSKAB« ELLER AGGRESSION? *(30. august 1949)* 345

DEN IDEALISTISKE HISTORIEOPFATTELSES FALLIT *(16. september 1949)* 348

DEN TREDIE
REVOLUTIONÆRE BORGERKRIGS PERIODE

SITUATIONEN OG VOR POLITIK EFTER SEJREN I MODSTANDSKRIGEN MOD JAPAN

13. august 1945

Vi lever i en tid hvor der sker enorme forandringer i situationen i Det fjerne Østen. Den japanske imperialismes kapitulation er nu en afgjort sag. Den afgørende faktor for den japanske kapitulation er Sovjetunionens indtræden i krigen. En million tropper fra den Røde Hær bevæger sig ind i det nordøstlige Kina; denne styrke er uimodståelig. Den japanske imperialisme kan ikke længere fortsætte kampen.[1] Det kinesiske folks hårde og bitre modstandskrig er blevet kronet med sejr. Som historisk etape betragtet er modstandskampen mod Japan nu slut.

Denne tale holdt Mao Tsetung ved et kadremøde i Yenan. Den er baseret på den marxistisk-leninistiske klasseanalyse, og leverer en dybtgående undersøgelse af den grundlæggende politiske situation i Kina efter sejren i modstandskampen mod Japan og fremlægger proletariatets revolutionære taktik. Som kammerat Mao Tsetung selv understregede det i sin åbningstale ved Kinas kommunistiske Partis 7. nationale kongres i april 1945, stod Kina efter at have besejret den japanske imperialisme over for to skæbner, to fremtidsudsigter: enten at blive til et nyt Kina eller at forblive det gamle Kina. De store godsejere og storborgerskabet med Chiang Kai-shek som repræsentant ville vriste sejrens frugter, der var vundet i modstandskrigen, ud af folkets hænder og fastholde Kinas tilstand som et halv-kolonialt og halv-feudalt samfund underkastet deres diktatur. Som repræsentanter for proletariatets og det brede folks interesser kæmpede Kinas kommunistiske Parti på den ene side af alle kræfter for freden og imod borgerkrigen; men på den anden side var det nødvendigt at forberede sig i enhver retning på at imødegå Chiang Kai-sheks kontrarevolutionære planer om at udløse en landsomfattende borgerkrig, og det var nødvendigt at føre en rigtig politik, dvs. ikke at nære nogen illusioner om imperialismen og reaktionen og heller ikke at nære frygt for deres trusler, beslutsomt at forsvare frugterne af folkets kamp og bestræbe sig på at opbygge et nyt Kina, et ny-demokratisk Kina for det brede folk under proletariatets ledelse. Den afgørende kamp mellem de to skæbner, de to fremtidsudsigter, som lå åbne foran Kina, er netop den historiske periode, der går fra afslutningen af det kinesiske folks modstandskrig mod Japan frem til proklameringen af Den kinesiske Folkerepublik, dvs. det kinesiske folks befrielseskamp eller den tredje revolutionære borgerkrig. Efter modstandskrigen brød Chiang Kai-shek, bistået af den amerikanske imperialisme, fredsaftalerne ved gentagne lejligheder; og med det formål at tilintetgøre folkets styrker udløste han en kontrarevolutionær borgerkrig af hidtil ukendt omfang. Takket være Kinas kommunistiske Partis korrekte ledelse var fire års kamp nok for det kinesiske folk til at vinde en stor national sejr – til at styrte Chiang Kai-shek og skabe et nyt Kina.

Hvad er da i øjeblikkket, under disse omstændigheder, forholdet mellem de forskellige klasser i Kina og forholdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti? Og hvordan vil det udvikle sig i fremtiden? Hvad er vort partis politik? Det er de spørgsmål, der bekymrer folket ud over hele landet og alle kammeraterne i partiet.

Hvordan ligger det med Kuomintang? Se på hvordan det har været, og I vil vide, hvordan det er; se på hvordan det har været, og hvordan det er, og I vil vide, hvordan det bliver. Dette parti har tidligere i samfulde ti år, ført en kontrarevolutionær borgerkrig. Under modstandskampen har det iværksat tre omfattende anti-kommunistiske felttog[2] i 1940, 1941 og 1943, hver gang forsøgte det at udvikle felttogene til en borgerkrig i national målestok. Det er ene og alene takket være vort partis korrekte politik og hele folkets modstand, at disse forsøg har lidt nederlag. Enhver ved, at Chiang Kai-shek, der repræsenterer storgodsejerne og storborgerskabet i Kina, er et meget grusomt og forræderisk individ. Hans politik har været at afvente sejren som tilskuer med korslagte arme, at bevare sine styrker og forberede sig til borgerkrigen. Den sejr, han afventede, er kommet, og se nu hvordan denne »generalissimus« bereder sig på »at stige ned fra bjerget«.[3] I løbet af de sidste otte år har vi byttet plads med Chiang Kai-shek; før i tiden holdt vi til i bjergene og han ved vandet;[4] under modstandskrigen lå vi bag fjendens linier, og han havde trukket sig tilbage til bjergene. Nu står han og vil ned derfra, han stiger ned for at tilrane sig sejrens frugter.

I løbet af de sidste otte år har folket og hæren fra de befriede områder, uden nogen ydre bistand og ene og alene ved at stole på deres egne anstrengelser, befriet vidtstrakte områder i landet og modstået og fastlåst størsteparten af de japanske invasionsstyrker og så godt som alle marionetstyrkerne. Det er takket være vor beslutsomme modstand og vor heltemodige kamp, at de 200 millioner indbyggere i det store bagland[5] har kunnet undgå de japanske angriberes grusomheder, og at de områder, som bebos af disse 200 millioner mennesker, har kunnet holdes fri af den japanske besættelse. Chiang Kai-shek sad og gemte sig på Omeibjerget, med en vagt foran sig, og denne vagt, det var de befriede områder, folket og hæren i de befriede områder. Ved at forsvare de 200 millioner mennesker i det store bagland har vi samtidig beskyttet denne »generalissimus«, og vi har givet ham den tid og det sted, han skulle have, for at kunne afvente sejren som tilskuer med korslagte arme. Tiden: otte år og en måned. Stedet: et område befolket med 200 millioner indbyggere. Disse betingelser er det os, der har skaffet ham. Uden os ville han ikke have kunnet blive siddende sådan som tilskuer. Nuvel, denne »generalissimus« er han da taknemmelig over for os? Ham, taknemmelig? Nej! Det individ har aldrig vidst, hvad taknemmelighed var for noget. Hvordan har Chiang Kai-shek banet sig vej til magten? Takket være den Nordlige Ekspedition[6] under det første samarbejde mellem Kuomintang og det kommunistiske parti,[7] med støtte fra folket, som endnu ikke havde gennemskuet ham. Og da

Chiang Kai-shek først var ved magten, tænkte han mindst af alt på at vise folket taknemmelighed, men slog det tværtimod til jorden og styrtede det ud i et blodbad af ti års borgerkrig. I ved alt om denne side i historiebogen, kammerater! Og denne gang under modstandskrigen har det kinesiske folk atter beskyttet Chiang Kai-shek. Nu slutter krigen med sejr, og Japan står lige over for at skulle kapitulere, men Chiang Kai-shek er ikke det mindste taknemmelig over for folket for dette; tværtimod bladrer han bare videre i sine annaler fra 1927 og tænker kun på at komme til at handle som førhen.[8] Han siger, at der aldrig har været nogen »borgerkrig« i Kina, men blot »undertrykkelse af banditter«. Lad ham kalde det, hvad han vil, en kendsgerning er det, at han vil udløse en borgerkrig mod folket, at han vil myrde løs på folket.

Så længe borgerkrigen endnu ikke er brudt ud på det nationale plan, vil der være en del blandt folket og mange kammerater i vort parti, som ikke har nogen særlig præcis forestilling om dette spørgsmål. Eftersom borgerkrigen endnu ikke har fået noget større omfang, og da den endnu ikke har fået karakter af almindelig krig og ejheller af åben krig, og da sammenstødene endnu ikke er talrige, tænker mange: »Måske der slet ikke bliver nogen borgerkrig, når det kommer til stykket!« Mange andre er bange for borgerkrigen. Den frygt er ikke uden grundlag. Der har været ti års strid og derefter otte års modstandskrig. Hvis stridighederne fortsætter, hvor vil alt dette da føre os hen? Det er meget naturligt at en sådan frygt dukker op. Hvad Chiang Kai-sheks sammensværgelse for at få udløst en borgerkrig angår, har den politik vores parti har ført altid været klar og fast: at gå beslutsomt imod borgerkrigen, fordømme borgerkrigen og forhindre borgerkrigen. Fremover skal vi atter, af al vor kraft og med den største tålmodighed, lede folket i dets anstrengelser for at forhindre borgerkrigen. Imidlertid må man holde hovedet koldt og indse, at faren for en borgerkrig er yderst alvorlig, fordi Chiang Kai-sheks politik allerede ligger fast. Chiang Kai-sheks politik – det er borgerkrigen. Vor politik, folkets politik, er imod borgerkrig. Borgerkrigens modstandere omfatter såmænd kun Kinas kommunistiske Parti og det kinesiske folk; det er synd at Chiang Kai-shek og Kuomintang ikke hører ind herunder! Det ligger altså sådan, at den ene af parterne ikke vil slås, og at den anden vil. Hvis ingen af parterne ville, blev der ingen krig. Men da blot en af parterne er imod krigen, og da denne part endnu ikke er stærk nok til at holde den anden i skak, er faren for borgerkrig yderst overhængende.

At Chiang Kai-shek stædigt vil fremture i sin reaktionære, diktatoriske borgerkrigspolitik er blevet påvist af vort parti i rette tid. Før, under og efter partiets 7. kongres[9] har vi gjort os alle de nødvendige anstrengelser for at henlede folkets opmærksomhed på faren for borgerkrig, så folket i sin helhed, vort partis medlemmer og vor hær, kunne være forberedt på det i god tid. Det er en meget afgørende ting, og der er en stor forskel mellem at være forberedt på den måde og ikke at være det. I 1927 befandt vort parti sig endnu i sin barndom, og det stod totalt uforberedt over for Chiang Kai-sheks pludselige

kontrarevolutionære angreb. Og frugterne af folkets sejr gik da også snart tabt, – folket måtte udstå langvarige lidelser, og et løfterigt Kina blev styrtet ud i mørket. Denne gang står tingene anderledes; vort parti har høstet tre revolutioners[10] rige erfaringer og er nået til en langt højere grad af politisk modenhed. Partiets centralkomité har adskillige gange påvist faren for borgerkrig, på en måde så hele folket, alle kammeraterne i partiet og hæren, ledet af partiet, er forberedt derpå.

Chiang Kai-shek søger stadig at fravriste folket den mindste bid magt, den mindste erhvervede fordel. Og vi? Vor politik består i at give igen med samme mønt og slås for hver fodsbred jord. Vi handler som han. Chiang Kai-shek søger stadig at påtvinge folket krig med et sværd i sin venstre hånd og et andet i den højre. Med hans eksempel for øje tager vi også selv sværdet i hånden. Det er først efter undersøgelser og studier, at vi er nået dertil. Sådanne undersøgelser og studier er meget vigtige. Når vi ser den anden holde noget i hænderne, må vi i gang med en undersøgelse. Hvad har han i hænderne? Sværd. Hvad bruger man sværd til? Til at slå ihjel med. Hvem vil han slå ihjel med sine sværd? Folket. Når I har fået alt dette klart frem, gå så videre med jeres undersøgelse – det kinesiske folk, ja det har også hænder og kan gribe til sværdet. Det kan smede sig et sværd, hvis det ikke har noget. Det har opdaget denne sandhed efter lang tids undersøgelser og studier. Krigsherrerne, godsejerne, de lokale tyranner, den despotiske lavadel og imperialisterne, alle har de sværd i hånd og er parate til at slå ihjel. Det har folket forstået, og det handler følgelig på samme måde. Nogle iblandt os forsømmer ofte disse undersøgelser og studier. Chen Tu-hsiu[11] for eksempel fattede ikke, at man kunne slå ihjel, når man havde et sværd i hånden. Nogle vil sige: Det er jo bare en banal sandhed, hvordan har en leder i det kommunistiske parti kunnet være uvidende derom? Det er ikke til at vide. Da Chen Tu-hsui hverken havde lavet undersøgelser eller studier, fattede han ikke denne sandhed, og vi kaldte ham derfor en opportunist. Den, der hverken har foretaget undersøgelser eller studier har ikke ret til at få ordet, og vi fratog følgelig Chen Tu-hsiu denne ret. Vi slog ind på en vej forskellig fra Chen Tu-hsius, og vi har sørget for, at folket, som er genstand for undertrykkelserne og massakrerne, tager sværdet i hånden. Hvis nogen igen vil forsøge at slå os ihjel, vil vi gøre som han. Det er ikke længe siden, Kuomintang sendte seks divisioner afsted for at angribe vor under-region Kuanchung; tre af dem trængte ind og besatte et areal på 20 *li* i dybden gange 100 i længden. Vi gjorde som de, og vi tilintetgjorde dem fuldstændigt, gennemført og totalt på dette areal af 20 gange 100 *li*[12]. Vor politik er at slå igen med det samme og at slås for hver fodsbred jord; vi vil aldrig tillade Kuomintang at tage bidder af vor jord uden besvær, eller at slå vort folk ihjel efter behag. Naturligvis er at slås for hver fodsbred jord ikke det samme som at slutte sig til den gamle »venstre«-linie: »ikke at afgive en fodsbred jord i base-områderne«[13]. Denne gang afgav vi et areal på 20 gange 100 *li*. Det blev afgivet henimod slutningen

af juli, og det blev generobret i begyndelsen af august. Efter begivenhederne i det sydlige Anhwei i 1941[14] blev jeg en dag spurgt af den stabsofficer, som Kuomintang havde sendt os som forbindelsesofficer, hvad vi havde tænkt os at gøre. Jeg svarede: »De befinder Dem til stadighed i Yenan og De ved det ikke? Hvis Ho angriber os, angriber vi ham. Hvis Ho standser, så standser vi!«[15] Chiang Kai-sheks navn blev ikke nævnt på det tidspunkt, kun Ho Ying-chin's. Idag siger vi: »Hvis Chiang angriber os, angriber vi ham. Hvis Chiang standser, standser vi også«. Vi gør som han. Og eftersom Chiang Kai-shek nu hvæsser sine sværd, må vi også hvæsse vore.

De rettigheder, folket har erobret, må aldrig afgives uden videre, vi må slås for at forsvare dem. Vi vil ikke have borgerkrig. Men alligevel, når Chiang Kai-shek absolut er ude på at påtvinge det kinesiske folk den, er vi nødt til at gribe til våben og bekæmpe ham for at forsvare os, for at beskytte folkets liv og gods, rettigheder og velfærd i de befriede områder. Det er ham, der har påtvunget os denne borgerkrig. Hvis vi ikke vinder krigen, kaster vi ikke skylden hverken på himmel eller jord, men kun på os selv. Men ingen skal gå hen og tro, at han uden besvær kan berøve eller franarre folket de rettigheder, det har erobret. Det er ikke muligt. Sidste år spurgte en amerikansk journalist mig: »Hvem har givet jer magt til at handle?« Jeg svarede ham: »Folket«. Hvem ellers, om ikke folket? Kuomintang, der sidder på magten, har i hvert fald ikke givet os den. Det anerkender os ikke. Det er under navn af »kulturel organisation«, at vi deltager i Folkets politiske Råd[16], som dets regler kræver. Vi siger: vi er ikke nogen »kulturel organisation«, vi har en hær, og vi er en »militær organisation«. Chiang Kai-shek erklærede den 1. marts i år, at vort parti ikke vil kunne opnå legal status, så længe det ikke afgiver sin hær. Chiang Kai-sheks erklæring står stadig ved magt. Vi har ikke afgivet vor hær, vi har altså ikke nogen legal status, og vi er både »gudløse« og »lovløse«. Vor pligt, det er at stå til ansvar over for folket. Hvert ord, hver en handling og hver politisk linie må svare til folkets interesser,og hvis der begås fejl, skal de rettes; det er hvad man kalder at stå til ansvar over for folket. Kammerater! Folket kræver befrielse, og derfor betror det sin magt til dem, der er i stand til at repræsentere det og til at arbejde loyalt for det, det vil sige til os kommunister. Som repræsentanter for folket må vi repræsentere det på en værdig måde, vi må ikke handle som Chen Tu-hsiu. Stillet over for de kontrarevolutionæres angreb på folket fulgte Chen Tu-hsiu ikke parolen om at slå igen med det samme og slås for hver fodsbred jord, med det resultat at han i 1927 i løbet af nogle få måneder satte alle de rettigheder til, som folket havde erobret indtil da. Denne gang, da skal vi være på vagt. Vor politik er helt forskellig fra Chen Tu-hsius; vi lader os ikke narre af nogen. Vi må holde hovedet klart og have en rigtig politik; vi må passe på ikke at gøre fejltagelser.

Hvem tilhører frugterne fra sejren i modstandskrigen? Det er helt klart. Tag f.eks. et ferskentræ. Træet giver ferskener, det er sejrens frugter. Hvem har retten til at plukke ferskenerne? Det er det samme som at spørge om, hvem

der har plantet og vandet træet. Som Chiang Kai-shek sad der, sammenkrøbet i bjergene, er han ikke kommet med så meget som én spandfuld vand, og se ham nu, hvor langt han rækker armen ud for at plukke ferskenerne. »De ferskener tilhører mig, Chiang Kai-shek«, siger han »det er mig, der ejer jorden, I er mine livegne, og jeg forbyder jeg at plukke dem«. Vi har gendrevet ham i pressen[17]. Vi siger: »De er aldrig kommet med vand, så De har ingen ret til at plukke ferskenerne. Vi, folket i de befriede områder, vi har vandet træet dag efter dag, vi har mere end nogen andre ret til at høste dets frugter.« Kammerater! Sejren i modstandskrigen er vundet af folket, og det har betalt den med sit blod og sine ofre; det skal blive folkets sejr, og det er folket, der skal have frugterne af sejren i modstandskrigen. Hvad Chiang Kai-shek angår, så har han været passiv i modstandskrigen, men aktiv i kampen mod kommunismen; han har været en klods om benet i folkets modstandskrig. Og nu er det ham, klodsen om benet, der kommer og vil have sejrens frugter; han vil have, at Kina efter sin sejr i modstandskrigen skal falde tilbage i sin gamle tilstand fra før krigen, og han tillader det ikke den mindste forandring. Det er det, der er årsagen til kampen. Kammerater! Det er en meget vigtig kamp.

At frugterne af sejren i modstandskrigen bør tilfalde folket, det er én ting; men hvem der i sidste ende får dem, og om det bliver folket eller ej, det er en anden ting. Gå ikke hen og tro, at alle sejrens frugter med sikkerhed falder i folkets hænder. En hel bunke fine ferskener, som for eksempel Shanghai, Nanking, Hangchow og andre storbyer, bliver snuppet af Chiang Kai-shek. Han står i ledtog med den amerikanske imperialisme og har overtaget disse områder, mens det revolutionære folk indtil nu i det væsentlige kun har kunnet besætte landområderne. En anden bunke ferskener bliver der kamp om mellem de to parter. Det drejer sig om de middelstore og små byer, der ligger på strækningen nord for Taiyuan ved jernbanen Tatung-Puchow, på den midterste del af Peiping-Suiyuan jernbanen på Peoping-Liaoning jernbanen, på strækningen nord for Chengchow på jernbanen Paikuei-Chincheng[18], jernbanen Tehchow-Shihchiachuang, jernbanen Tiensin-Pukow, jernbanen Tsingtao-Tsinan og på strækningen øst for Chengchow på Lunghai-jernbanen. Disse middelstore og små byer må vi slås for; det er de middelstore og små ferskener, som folket i de befriede områder har vandet med sin sved og sit blod. Det er svært i øjeblikket at sige, om disse steder vil falde i folkets hænder. På indeværende tidspunkt er der kun to ord at sige: kæmp hårdt. Er der steder, der med sikkerhed falder i folkets hænder? Ja, det er der. Det er de store landområder og mange byer i Hopei, Chahar og Jehol[19], størstedelen af Shansi, hele Shantung og det nordlige Kiangsu; der har man de store landsbygrupperinger og over 100 byer i et område, 70-80 stykker i et andet, 40-50 stykker i et tredje, – 3, 4, 5 eller 6 store og små områder af denne type. Hvad slags byer drejer det sig om? Om middelstore og små byer. Vi har

styrken til at plukke disse af sejrens frugter, vi er sikre på at få dem. Det bliver første gang i den kinesiske revolutions historie, at vi får en så stor bunke frugter. Førhen var det først, da vi havde knust fjendens tredje »omringnings- og tilintetgørelsesfelttog«[20], i anden halvdel af året 1931, at vi fik de 21 amtsbyer[21] på én gang i det centrale baseområde i Kiangsi, men der var ingen mellemstore byer iblandt dem. Denne gruppe på 21 byer medregnet talte befolkningen højst 2.500.000 indbyggere. På dette grundlag har det kinesiske folk formået at fortsætte en så langvarig kamp, hjemføre så store sejre og knuse »omringnings- og tilintetgørelsesfelttog« af så stort omfang. Senere led vi vore nederlag, som vi ikke kan give Chiang Kai-shek, men kun os selv skylden for, da vi ikke kæmpede tilstrækkelig godt. Hvis vi denne gang har dusinvis af store og små byer samlet i et område, og der er tale om 3, 4, 5 eller 6 af denne slags områder, så har det kinesiske folk 3, 4, 5, eller 6 revolutionære baser, hvoraf hver enkelt er større end det centrale baseområde i Kiangsi, og så vil situationen for den kinesiske revolution se lovende ud.

Når man ser på situationen i sin helhed, er etapen med modstandskrigen mod Japan slut, og den indre strid udgør den nye situation og vor nye opgave. Chiang Kai-shek taler om at »opbygge landet«. Fremover drejer kampen sig om, hvad det er for et land, der skal opbygges. Skal vi opbygge et nydemokratisk land for det brede folk under proletariatets ledelse, eller et halvkolonialt og halv-feudalt land underkastet de store godsejeres og storborgerskabets diktatur? Det bliver en meget indviklet kamp. Den fremstår i øjeblikket i form af en kamp mellem Chiang Kai-shek, som forsøger at tilrane sig frugterne af sejren i modstandskrigen, og os, der modsætter os dette tyveri. Hvis man i denne periode skulle tale om opportunisme, så ville det være frivilligt at forære Chiang Kai-shek de frugter, som bør tilfalde folket.

En åben og almindelig borgerkrig er det, hvad vi får? Det afhænger af indenlandske og af internationale faktorer. De indenlandske faktorer er frem for alt vor styrke og niveauet i vor politiske bevidsthed. Når man tager den almindelige tendens i situationen internationalt og herhjemme og folkets indstilling i betragtning, vil vi så ved egen kraft kunne begrænse borgerkrigen eller forsinke udløsningen af en borgerkrig i national målestok? Denne mulighed eksisterer.

Hvis Chiang Kai-shek er ude på at slippe borgerkrigen løs, vil han støde på talrige vanskeligheder. I første række er der i de befriede områder 100 millioner indbyggere, 1 million soldater og mere end 2 millioner mand i folkemilitsen. Dernæst er den politisk bevidste befolkning, i de områder der kontrolleres af Kuomintang, imod borgerkrigen, og det er en alvorlig forhindring for Chiang Kai-shek. For det tredje er der inden for selve Kuomintang en fraktion, som ikke går ind for borgerkrigen. Den øjeblikkelige situation er meget forskellig fra den, vi havde i 1927. Især befinder vort parti sig i dag under helt andre omstændigheder. Dengang var vores parti endnu i sin

barndom, det manglede klarhed, havde ikke nogen erfaring for væbnet kamp og kendte ikke til politikken med at give igen med samme mønt. I dag befinder vort partis politiske bevidsthed sig på et langt højere plan.

Bortset fra vor egen politiske bevidsthed, den politiske bevidsthed i proletariatets avantgarde, er der også spørgsmålet om det brede folks politiske bevidsthed. Når folket endnu ikke er politisk bevidst, er det helt igennem muligt at revolutionens frugter falder i de forkerte hænder. Det er, hvad der er sket i fortiden. I dag er også det kinesiske folks politiske bevidsthed på et højere plan end før. Vort partis anseelse har aldrig før været så stor i folket. Der er imidlertid temmelig mange mennesker inden for folket, og i særdeleshed befolkningen i de områder, der er besat af Japan og i de af Kuomintang kontrollerede områder, der endnu har tillid til Chiang Kai-shek, og som gør sig illusioner om Kuomintang og USA, illusioner som Chiang Kai-shek på sin side gør sit bedste for at udbrede. At denne del af det kinesiske folk endnu mangler politisk bevidsthed, viser at der er meget tilbage at udrette i vort propaganda- og organisationsarbejde. At bevidstgøre folk politisk er ikke nogen enkel sag. Hvis vi skal befri folket for dets fejlagtige tanker, må vi gøre os store og alvorlige anstrengelser. Vi må feje alt tilbagestående i det kinesiske folks tankegang ud, ligesom vi fejer vores værelser. Støvet forsvinder ikke af sig selv, uden at man fejer det ud. Vi må sætte et omfattende propaganda- og skolingsarbejde i gang ude i folket, så det kan komme til at kende den virkelige situation og tingenes gang i Kina, og så det kan fatte tillid til sin egen styrke.

Det påhviler os at organisere folket. Det er os, der skal organisere det for at nedkæmpe reaktionen i Kina. Alt, hvad der er reaktionært, er ens: så længe man ikke slår til det, falder det ikke. Det er ligesom når man fejer: der hvor kosten ikke har været, der forsvinder støvet ikke af sig selv. I den sydlige del af grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia er der en flod, der hedder Chiehtse. Syd for floden ligger Lochuan amt, og nord for ligger Fuhsien amt. To bredder, to verdener. Den sydlige er under Kuomintangs herredømme; eftersom vi ikke har været der, er folket ikke organiseret, og møget hober sig op overalt. Visse af vore kammerater tillægger kun den politiske indflydelse betydning, i den forestilling at problemerne kan løses alene gennem denne indflydelse. Det er en blind tro. I 1936 var vi i Pao-an[22]. 40-50 *li* derfra lå der en befæstet landsby, som en despotisk godsejer holdt. Pao-an var dengang sæde for partiets centralkomité og vor politiske indflydelse kunne anses for meget stor, men de kontrarevolutionære i denne landsby nægtede stædigt at overgive sig. Vi stødte frem et par gange mod syd og et par gange mod nord, men uden resultat. Det var først, da vi stødte lige frem mod landsbyens hjerte, at godsejeren skreg: »Av, av, jeg overgiver mig!«[23] Sådan er det her i verden. Klokkerne ringer ikke, hvis ikke man sætter dem i sving. Bordene bevæger sig ikke, hvis ikke man flytter dem. Japan havde ikke kapituleret, hvis Sovjetunionens Røde Hær ikke var rykket ind i Nordøstkina. De japanske tropper og marionetstyrkerne havde aldrig nedlagt våbnene, hvis ikke vores tropper

havde bekæmpet dem. Den politiske indflydelse kan kun opnå sin fulde virkning der, hvor kosten har været. Vores kost, det er det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. hær. Det er med kosten i hånd at I skal lære at feje; bliv ikke liggende i jeres senge i den tro, at en vind vil rejse sig og få alt støvet til at flyve bort. Vi marxister, vi er revolutionære realister og vi luller os aldrig ind i illusioner. Vi har i Kina et gammelt mundheld, der siger: »Stå op ved solopgang og fej gården«[24]. Solopgangen, det er den ny dags fødsel. Vores forfædre har sagt til os, at vi skulle stå op og feje fra daggry. De har pålagt os en opgave: Det er kun, når man tænker og handler på den måde, at vi kan drage nytte af det, vi laver og få noget af bestille. Kina er et enormt område, og det påhviler os at feje det hele, hver en fodsbred.

På hvilket grundlag skal vor politik hvile? På vor egen styrke, og det vil betyde genrejsning af vor egen kraft. Det er sandt nok, at vi ikke står alene, alle de lande og alle de folk i verden, der kæmper mod imperialismen, er vore venner. Alligevel må vi stædigt holde fast ved nødvendigheden af at genrejse os gennem vor egen kraft. Når vi støtter os på de kræfter, vi selv har organiseret, vil vi kunne vinde over alle de kinesiske og udenlandske reaktionære. Chiang Kai-shek derimod støtter sig alene på hjælpen fra den amerikanske imperialisme, som han betragter som sin mægtige beskytter. Hans politik har altid hvilet på treenigheden af diktatur, borgerkrig og salg af landet til den højstbydende. Den amerikanske imperialisme vil hjælpe Chiang Kai-shek med at føre borgerkrig og vil bringe Kina ind i et afhængighedsforhold til USA; også denne politik er blevet standset for lang tid siden. Men så stærk den amerikanske imperialisme end ser ud, så er den dog svag indadtil. Vi må holde hovedet koldt, dvs. ikke tro på imperialisternes »kønne ord« og heller ikke lade os skræmme af deres trusler. En amerikaner sagde en dag til mig: »I skulle lytte til Hurley og se af få nogen af jeres folk ind som embedsmænd i Kuomintangregeringen«[25]. Jeg svarede ham: »Det er ikke så let at være embedsmand, når man er bundet på hænder og fødder; det vil vi ikke gøre. Hvis vi skal være embedsmænd, skal vi have hænder og fødder frie og kunne handle i fuld frihed, dvs. der må oprettes en koalitionsregering på demokratisk grundlag«. Han sagde så: »Det vil ikke være så godt, hvis I ikke gør det«. Jeg spurgte ham: »Såh, hvorfor det«? Og han sagde: »For det første, så vil amerikanerne skælde jer ud; for det andet så vil amerikanerne støtte Chiang Kai-shek«. Jeg svarede: »I amerikanere, hvis I vil, så skæld bare folk ud, så mætte af brød og veludhvilede I er, og støt Chiang Kai-shek, – det er jeres egen sag, og jeg skal ikke blande mig. Hvad vi har her, nu, det er hirse samt geværer; hvad I har, er brød samt kanoner. Hvis I har lyst til at støtte Chiang Kai-shek, så støt ham, og lige så længe I vil. Men skriv jeg dette bag øret: Hvem tilhører Kina? Kina tilhører overhovedet ikke Chiang Kai-shek, Kina tilhører det kinesiske folk. Den dag vil komme, hvor det ikke længere vil være jer muligt at støtte Chiang Kai-shek«. Kammerater! denne amerikaner, han forsøgte at skræmme folk. Imperialisterne er mestre i det spil, og faktisk

har mange folk i kolonierne ladet sig skræmme. Imperialisterne tror, at man kan skræmme alle folk i kolonierne, men de gør sig ikke klart, at der netop i Kina er folk, som ikke lader sig skræmme af det spil. Vi har i sin tid åbent kritiseret og afsløret den amerikanske politik, som består i at hjælpe Chiang Kai-shek og at bekæmpe kommunisterne; det var nødvendigt, og vi vil blive ved med at gøre det.

Sovjetunionen har sendt sine tropper. Den Røde Hær er kommet for at hjælpe det kinesiske folk med at fordrive angriberen; en sådan begivenhed er uden fortilfælde i Kinas historie. Dens indflydelse er umulig at gøre op. USA's og Chiang Kai-sheks propagandatjenester regnede med at kunne feje den Røde Hærs politiske indflydelse til side med to atombomber[26]. Men den kan ikke fejes til side; det er ikke så enkelt. Atombomber, kan de bestemme en krigs udfald? Nej, det kan de ikke. Atombomberne kunne ikke tvinge Japan til at kapitulere. Uden folkets kamp forbliver atombomberne virkningsløse. Hvis atombomberne havde kunnet afgøre krigen, hvorfor var der da behov for at bede Sovjetunionen om at sende tropper? Hvorfor kapitulerede Japan ikke, da der var blevet kastet to atombomber ned over det, mens det kapitulerede, så snart Sovjetunionen havde sendt sine tropper? Der er også nogle af vore egne kammerater, som tror at atombomben er almægtig; det er en stor fejltagelse. Disse kammerater udviser endda mindre dømmekraft end en engelsk lord. Der findes en lord i England ved navn Mountbatten. Han har sagt, at det ville være den værste misforståelse at tro, at atombomben kan bestemme krigens udfald[27]. Disse kammerater er mere tilbagestående end Mountbatten. Hvilken indflydelse har fået dem til at tage atombomben for noget mirakuløst? Den borgerlige indflydelse. Hvor kommer den fra? Fra den opdragelse de har modtaget i de borgerlige skoler, fra den borgerlige presse og de borgerlige nyhedsbureauer. Der findes to verdensopfattelser og to metoder: den proletariske verdensopfattelse og metode og den borgerlige verdensopfattelse og metode. Disse kammerater bliver ofte hængende i den borgerlige verdensopfattelse og metode, mens de lader den proletariske verdensopfattelse og metode gå i glemmebogen. Teorien om at »våbnene afgør alt«, det rent militære synspunkt, en bureaukratisk arbejdsstil afskåret fra det brede folk, en individualistisk indstilling, og så videre, alt dette er borgerlig indflydelse i vore rækker. Vi må feje det ud gentagne gange, på samme måde som vi fejer støvet ud.

Sovjetunionens indtræden i krigen har afgjort Japans kapitulation, og situationen i Kina træder ind i en ny periode. Mellem modstandskrigen og den nye periode er der en overgangsfase. Kampen i overgangsfasen består i at gå imod Chiang Kai-sheks forsøg på med magt at tilrive sig sejrsfrugterne fra modstandskrigen mod Japan. Chiang Kai-shek vil udløse en borgerkrig over hele landet, og hans politik ligger helt fast; det må vi være forberedt på. Uanset hvornår denne krig bryder ud, må vi holde os rede. For det tilfælde at den skulle komme snart, f.eks. i morgen, så må vi også være beredte på det.

Det er det første punkt. I den nuværende internationale og hjemlige situation er det muligt, at borgerkrigen i en tid kan holdes begrænset i omfang og udstrækning. Det er det andet punkt. Punkt et, det er, hvad vi forbereder os på; punkt to, det er, hvad der længe har eksisteret. Kort sagt, lad os være rede. Når vi er rede, vil vi kunne møde enhver indviklet situation på en passende måde.

Noter

[1] Den 8. aug. 1945 erklærede den sovjetiske regering Japan krig. Den 10. august kom den mongolske regerings krigserklæring. Den sovjetiske Røde Hær trængte ind til vands og til lands i Nordøstkina og i Korea og slog hurtigt den japanske Kwantung-hær på flugt. De allierede sovjetisk-mongolske hære gik igennem ørkenen i det Indre Mongoli og trængte ind i provinserne Jehol og Chahar. Den 10. august så den japanske regering sig tvunget til at sende en note, hvori man bad om overgivelse, og den 14. erklærede den formelt sin betingelsesløse kapitulation. Kwantung-hæren var eliten af de japanske hovedstyrker og udgjorde Japans strategiske hovedreserve. De japanske imperialister havde drømt om med støtte i denne styrke at kunne føre en langvarig krig med basis i deres strategisk fordelagtige position i det nordøstlige Kina og i Korea. Denne plan blev fuldstændig knust ved Sovjetunionens indtræden i krigen og den japanske regering måtte erkende sit nederlag og kapitulere.

[2] For nærmere enkeltheder se »En kommentar til Kuomintangs centrale eksekutivkomités 11. plenarmøde og til Folkets 3. politiske Råds 2. møde«, *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bd. 3.

[3] Det drejer sig om Omei-bjerget, der ligger i provinsen Szechuan, og i bredere forstand om de bjergrige egne i det sydøstlige og nordøstlige Kina. Efter at Wuhan var blevet besat af den japanske hær i 1938 søgte Chiang Kai-shek tilflugt i disse bjergegne med hovedparten af styrken under sin kommando og fulgte som tilskuer den hårde og bitre kamp, som hæren og folket i de befriede områder førte bag fjendens linier imod de japanske angribere.

[4] Før modstandskrigen mod Japan lå de fleste af de revolutionære baser under Kinas kommunistiske Partis ledelse i bjergområderne. På det tidspunkt var Chiang Kai-sheks herredømme centreret om de store byer langs floderne og ved kysten. Det er derfor kammerat Mao Tsetung sagde: »vi var i bjergene og han ved vandet«.

[5] Under modstandskrigen mod Japan gik frontlinierne gennem det nordlige, østlige, centrale og sydlige Kina. Folk omtalte normalt Kuomintang-områderne i det sydvestlige og nordvestlige Kina, som ikke var besat af de japanske angribere, som Det store Bagland.

[6] Den Nordlige Ekspedition var den straffekrig mod krigsherrerne i nord, som revolutionshæren begyndte, da den marcherede mod nord fra Kwangtungprovinsen i maj-juli 1926. Den Nordlige Ekspeditionshær fik varm støtte fra arbejdernes og bøndernes brede masser. Kinas kommunistiske Parti deltog i ledelsen af ekspeditionshæren og havde indflydelse på den (det politiske arbejde i hæren var på dette tidspunkt for størstedelens vedkommende i hænderne på medlemmer af det kommunistiske parti). I anden halvdel af 1926 og første halvdel af 1927 besatte den de fleste af provinserne langs med Yangtse og Huangho og slog krigsherrerne i nord. I april 1927 slog denne revolutionære krig fejl som resultat af forræderi fra den reaktionære klikes side under Chiang Kai-shek inden for den revolutionære hær.

[7] I 1924 reorganiserede Sun Yat-sen med Kinas kommunistiske Partis hjælp Kuomintang og gennemførte samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti. På grundlag af dette samarbejde blev den første revolutionære krig fra 1924-27 iværksat. Dette første samarbejde mellem Kuomintang og det kommunistiske parti blev brudt ved Chiang Kai-sheks og Wang Ching-weis forræderi i 1927.

[8] Dette henviser til Chiang Kai-sheks forræderi i 1927. Efter at have forrådt revolutionen massakrerede han et stort antal kommunister, revolutionære arbejdere, bønder og intellektuelle, og udløste en kontrarevolutionær krig mod de revolutionære masser.

[9] Denne kongres blev afholdt i Yenan i april 1945. Det var her, hvor kammerat Mao Tsetung aflagde den politiske beretning »Om koalitionsregeringen«. Se *Mao Tsetung, Udvalgte værker*, bd. 3.

[10] Den første revolution var den anti-imperialistiske og anti-feudale revolutionære kamp, der blev ført fra 1924-27 af det kinesiske folk under Kinas kommunistiske Partis ledelse; den Nordlige Ekspedition blev den første begivenhed under denne kamp. Den anden revolution var den revolutionære kamp, der blev ført fra 1927-37 for at skabe og udvikle den røde magt, og den tredje: modstandskrigen mod Japan fra 1937-45.

[11] Chen Tu-hsiu var oprindeligt professor ved Pekings Universitet, og han blev berømt som redaktør af *Ny Ungdom*. Han var en af stifterne af Kinas kommunistiske Parti. På grund af sit ry i 4. maj-bevægelsen og på grund af partiets umodenhed blev han generalsekretær for partiet. I den sidste del af revolutionen af 1924-27 udvikledes den højreopportunistiske tankegang i partiet, som Chen Tu-hsiu repræsenterede, til en kapitulationistisk linie. I »Den nuværende situation og vore opgaver« sagde kammerat Mao Tsetung, at kapitulanterne dengang »frivilligt opgav partiets ledelse af bondemasserne, byernes småborgerskab og mellemborgerskab, og især opgav de partiets ledelse af de væbnede styrker, hvorved de forårsagede revolutionens nederlag«. (s. 124 i dette bind)
Efter nederlaget i 1927 mistede Chen Tu-hsiu og en håndfuld andre kapitulanter tiltroen til revolutionens fremtidsudsigter og blev til likvidatorer. De indtog et reaktionært trotskistisk standpunkt og dannede en lille partifjendtlig gruppe sammen med trotskisterne. Som følge heraf blev Chen Tu-hsiu ekskluderet fra partiet i november 1929. Han døde i 1942. Hvad angår Chen Tu-hsius højreopportunisme, se de redaktionelle noter til »En analyse af klasserne i det kinesiske samfund« og til »Rapport om en undersøgelse af bondebevægelsen i Hunan« i *Mao Tsetung, Udvalgte værker*, bd. 1 og »Introduktion til *Kommunisten*«, bd. 2.

[12] Den 21. juli 1945 angreb den provisoriske 59. divison og den 2. kavaleridivision under Hu Tsung-nan, der havde kommandoen over Kuomintangs 1. krigszone, pludselig Yehtai-bjerget i amtet Chunhua, i underregionen Kuanchung i Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet. Den 23. juli satte Hu Tsung-nan sin 3. division af reserven ind i angrebet. Den 27. juli trak vore styrker sig på eget initiativ tilbage fra Yehtai-bjerget og 41 landsbyer vest for det. Kuomintang-tropperne fortsatte deres angreb på Hsunyi, Yaohsien og andre punkter. Den 8. august slog vore tropper igen mod de indtrængende Kuomintangtropper og generobrede Yehtai-bjergområdet.

[13] Denne parole blev fremført af »venstre«-opportunisterne i perioden fra oktober 1933 til oktober 1934 da den Røde Hær i det centrale baseområde slog Kuomintangs femte omringningsfelttog tilbage. Parolen stod i diametral modsætning til den strategi, kammerat Mao Tsetung havde udformet, og som gik ud på at lokke fjenden dybt ind på vores eget territorium, samle en overlegen styrke og udvælge fjendens svage punkter med henblik på at udslette ham i en bevægelseskrig.

[14] I januar 1941 bevægede den nye 4. armés hovedkvarter og de enheder, der stod direkte under dets kommando sig på Chiang Kai-sheks krav mod nord fra den sydlige del af Anhweiprovinsen for at gå over Yangtse-floden. Under marchen blev de omringet af Chinag Kai-sheks tropper, der havde ligget i baghold, og de mistede mere end 9.500 mand, dræbte og sårede og tilfangetagne. Herefter bekendtgjorde Chiang Kai-shek annulleringen af oprettelsen af den nye 4. armé og beordrede angreb på dens øvrige enheder. Hændelsen blev kaldt begivenhederne i det sydlige Anhwei.

[15] Under modstandskrigen havde Kuomintang en officer i Yenan som forbindelsesofficer. »Ho« henviser til Ho Ying-chin, der var chef for Kuomintangs generalstab. Den 19. oktober og den 8. december 1940 sendte Chiang Kai-shek to telegrammer afsted i Ho Ying-shins og Pai Chung-hsis navne, den sidste vice-chef for Kuomintangs generalstab; telegrammerne bagvaskede på det groveste den 8. rutearmé og den nye 4. armé, som kæmpede hårdnakket bag de japanske linier, og beordrede vilkårligt folkets bevæbnede anti-japanske styrker, der kæmpede syd for Huangho til at trække sig tilbage nord for floden inden for en bestemt tidsfrist. De

reaktionære i Kuomintang udløste så et overraskelsesangreb på enheder af den nye 4. armé, der bevægede sig mod nord, og skabte således begivenhederne i det sydlige Anhwei. På det tidspunkt udpegede Kinas kommunistiske Parti Ho Ying-chin som repræsentant for de reaktionære inden for Kuomintang, som havde udløst det omfattende antikommunistiske felttog, men det var Chinag Kai-shek, man havde i sigte.

[16] »Folkets politiske Råd« var et rådgivende organ, som Kuomintang-regeringen havde oprettet efter begyndelsen af modstandskrigen. Dets medlemmer var alle »udvalgt« af Kuomintang-regeringen; flertallet tilhørte Kuomintang, og kun få tilhørte Kinas kommunistiske Parti og andre partier. Ydermere anerkendte Kuomintang-regeringen ikke nogen lige og legal status for partier, der var imod den japanske aggression, og den tillod heller ikke deres medlemmer at sidde i »Folkets politiske Råd« som repræsentanter for deres partier. En af paragrafferne i »Reglerne for opbygningen af Folkets politiske Råd«, som Kuomintang-regeringen havde udformet, angav, at sådanne personer kunne blive medlemmer af rådet »som i tre år eller mere har tjent i betydningsfulde kulturelle eller økonomiske organisationer, og som nyder anseelse, eller som tager del i statsanliggender og længe har nydt anseelse«. Det var på grundlag af disse angivelser at Kuomintang »udvalgte« nogle rådmænd fra Kinas kommunistiske Parti.

[17] Dette henviser til kommentaren »Chiang Kai-shek fremprovokerer borgerkrig«, skrevet af kammerat Mao Tsetung for Hsinhua Nyhedsbureauet, s. 25 i dette bind.

[18] En uafsluttet jernbane i den sydøstlige del af Shansiprovinsen, mellem Paikuei i Chihsien amt og Chincheng.

[19] Chahar-provinsen blev afskaffet i 1952. Jehol-provinsen blev afskaffet i 1955. De områder, der oprindelig hørte ind under disse provinser, blev lagt ind under provinserne Hopei, Shansi og Liaoning og den autonome region Indre Mongoliet.

[20] Fra juli til september 1931 var Chiang Kai-shek personligt øverstkommanderende, og han placerede 300.000 reaktionære tropper til et omringningsfelttog ved det røde baseområde i Kiangsi. Den Røde Hær knuste dette omringningsfelttog og vandt en stor sejr. Med hensyn til enkeltheder se »Strategiske problemer i Kinas revolutionære krig«, kap. 5, afsn. 5 i *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bd. 1.

[21] De 21 byer, der tales om var Juichin, Huichang, Hsunwu, Anyuan, Hsinfeng, Yutu, Hsingkuo, Ningtu, Kuangchang, Shihcheng og Lichauen i Kiangsi-provinsen og Chienning, Taining, Ninghua, Chingliu, Kueihua, Lungyen, Changting, Liencheng, Shanghang og Yungting i Fukien-provinsen.

[22] Pao-an var et amt i den nordøstlige del af Shensi-provinsen. Det hedder nu Chihtan amt. Kinas kommunistiske Partis centralkomité havde sit hovedkvarter der fra begyndelsen af juli 1936 til januar 1937. Senere flyttedes det til Yenan.

[23] Den befæstede landsby, der tales om, var Tanpachai i den sydvestlige del af Pao-an amt. Der var mere end 200 husstande i landsbyen, som lå i et meget vigtigt strategisk område. Tsao Chun-chang, en despotisk godsejer, som stod i spidsen for en lokal reaktionær bevæbnet bande på over 100 mand, havde længe forskanset sig i denne landsby. Den kinesiske Røde Hær belejrede gentagne gange landsbyen, men havde ikke held til at indtage den. I august 1936 lykkedes det for den Røde Hær, medens den sammen med de lokale bevæbnede styrker belejrede landsbyen, at vinde landsbyens befolkning for sig og således at opløse fjenden indefra. I december samme år flygtede banditten Tsao med en håndfuld af sine mænd og Tanpachai blev befriet.

[24] Fra *Huskeregler for god husførelse,* skrevet af Chu Po-lu i det 17. årh.

[25] Den amerikaner der tales om var obest David D. Barrett, chef for den amerikanske hærs observatørgruppe i Yenan. Med Kinas kommunistiske Partis billigelse blev denne gruppe sendt til Yenan i 1944 af de amerikanske styrker, som kæmpede mod Japan. Patrick J. Hurley, en reaktionær politiker fra det republikanske parti, kom til Kina i september 1944 som personlig repræsentant for den amerikanske præsident og blev ved afslutningen af krigen USA's ambassadør i Kina. Se »Den tåbelige gamle mand, der flyttede bjergene«, *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bd. 3, note 1.

[26] USA kastede en atombombe over Hiroshima den 6. august 1945 og en anden over Nagasaki den 9. august. USA's og Kuomintangs propagandaorganer gjorde meget ud af begivenheden og hævdede at den japanske regering havde overgivet sig, fordi den var bange for de amerikanske atombomber. Med denne propaganda håbede de at kunne fortegne den afgørende rolle, som Sovjetunionens indtræden i krigen spillede for den japanske overgivelse.

[27] Mountbatten, der på det pågældende tidspunkt var øverstbefalende for de allierede styrker i Sydøstasien, bragte den 9. august 1945 en erklæring der hilste Sovjetunionens indtræden i krigen mod Japan velkommen. Han sagde også, at det ville være den frygteligste fejltagelse at tro, at atombomben kunne afslutte krigen i Det fjerne Østen.

CHIANG KAI-SHEK FREMPROVOKERER BORGERKRIG

13. august 1945

En talsmand for propagandaafdelingen under Kuomintangs centrale eksekutivkomité er fremkommet med en erklæring, der beskriver den befaling[1], som den øverstkommanderen for den 18. gruppearmé, Chu Teh, udstedte den 10. august fra hovedkvarteret i Yenan som »en formastelig og ulovlig handling«. Befalingen opstillede en tidsgrænse for fjendens og marionettroppernes[2] overgivelse. Denne kommentar er fuldstændig latterlig. Dens logiske følge er, at det var forkert af øverstkommanderende Chu Teh at handle i overensstemmelse med Potsdamerklæringen[3], i overensstemmelse med fjendens erklærede hensigter om at overgive sig, og at det var forkert at ham at beordre sine tropper til at gøre fjendens og marionetternes overgivelse til virkelighed; tværtimod havde det været ret og rimeligt at råde fjenden og marionetterne til at nægte at overgive sig. Det er ikke noget under, at Chiang Kai-shek, Kinas fascistiske boss, enehersker og folkeforræder, selv før fjendens faktiske overgivelse havde den frækhed at »beordre« de anti-japanske væbnede styrker i de befriede områder til at »forblive hvor de er og afvente nærmere ordrer«, dvs., at binde deres egne hænder og lade fjenden angribe sig. Intet under at denne selvsamme fascistiske boss vovede at »beordre« de såkaldte undergrundsstyrker (som i virkeligheden er marionettropper, »der redder nationen ad snoede veje«[4] og Tai Li's[5] hemmelig politi, der samarbejder med japanerne og marionettropperne) og andre marionettropper til at »være ansvarlige for opretholdelsen af den lokale ro og orden«, medens han forbød de anti-japanske væbnede styrker i de befriede områder »at formaste sig til at handle på egen hånd« mod fjenden og marionettropperne. Denne ombytning af fjenden og kinesere er i virkeligheden en tilståelse af Chiang Kai-shek; den giver et levende billede af hele hans psykologi, han som vedvarende havde hemmelige forbindelser med fjenden og marionetterne, og som vil likvidere alle, som ikke er af samme slags som han selv. Men folkets væbnede anti-japanske styrker i Kinas befriede områder vil ikke lade sig narre af denne giftige intrige. Folkets styrker ved, at den øverstkommanderende Chu Tehs befaling nøjagtigt og fuldstændigt svarer til bestemmelsen i artikel 2 i Potsdamerklæringen, der går ud på at »fortsætte krigen mod Japan, til al

---

Denne kommentar blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for Hsinhua Nyhedsbureau.

modstand er ophørt«. På den anden side er Chiang Kai-sheks såkaldte »ordrer« lige netop et brud på den Potsdamerklæring, han selv har underskrevet. Man behøver bare at sammenligne, så ser man med det samme, hvem det er, der ikke »trofast overholder bestemmelserne i de allieredes fælles aftale«.

Både den kommentar, der er blevet fremsat af talsmanden for propagandaafdelingen under Kuomintangs centrale eksekutionskomité og Chiang Kai-sheks »ordrer« er fra først til sidst provokationer til borgerkrig; i dette øjeblik, hvor opmærksomheden herhjemme og i udlandet er rettet mod Japans betingelsesløse kapitulation, er deres mål at finde et påskud til at starte en borgerkrig, så snart modstandskrigen er slut. I virkeligheden er disse reaktionære Kuomintangfolk sørgeligt dumme. De har søgt deres påskud i øverstkommanderende Chu Tehs befaling om overgivelse og afvæbning af fjenden og hans marionetter. Er dette nu et klogt påskud? Nej. At de søger deres påskud på denne måde beviser blot, at de reaktionære Kuomintangmedlemmer holder mere af fjenden og hans marionetter end af deres landsmænd, og at de hader deres landsmænd mere end fjenden og hans marionetter. Begivenhederne ved Chunhua[6] var simpelthen en invasion af grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia af Hu Tsung-nans tropper for at fremprovokere borgerkrig, og alligevel sagde de reaktionære Kuomintangfolk, at det var en »rygtesmedekampagne« fra Kinas kommunistiske Parti. De reaktionære i Kuomintang fandt langt om længe deres påskud i begivenhederne ved Chunhua, men både den kinesiske og udenlandske offentlighed gennemskuede det straks. Så nu siger de, at den 8. rutearmé og den nye 4. armé ikke bør kræve, at fjenden og marionettropperne skal aflevere deres våben. I de 8 år modstandskrigen har varet, har den 8. rutearmé og den nye 4. armé lidt nok under angreb og omringelser fra både Chiang Kai-shek og japanerne. Og nu, hvor modstandskrigen lakker mod enden, tilkendegiver Chiang Kai-shek over for japanerne (og sine elskede marionettropper), at de ikke bør overgive deres våben til den 8. rutearmé og den nye 4. armé, men »kun til mig, Chiang Kai-shek«. Hvad Chiang Kai-shek imidlertid ikke siger er, »... således at jeg kan bruge disse våben til at dræbe kommunisterne og bryde freden i Kina og hele verden«. Er dette ikke sandheden? Hvad vil blive resultatet af at beordre japanerne til at overgive deres våben til Chiang Kai-shek og beordre marionettropperne til at være »ansvarlige for opretholdelsen af den lokale ro og orden«? Resultatet kan kun blive, at en sammensmeltning af regimerne i Nanking og Chungking[7] og samarbejde mellem Chiang Kai-shek og marionetterne erstatter det »kinesisk-japanske samarbejde« og samarbejdet mellem japanerne og marionetterne, og at Chiang Kai-sheks »anti-kommunisme og nationale genopbygning« erstatter japanernes og Wang Ching-weis[8] »anti-kommunisme og nationale genopbygning«. Er dette ikke et brud på Potsdamerklæringen? Kan der overhovedet herske tvivl om, at en alvorlig fare for borgerkrig vil true hele folket i det øjeblik, modstandskrigen er slut? Vi appellerer nu til alle vore landsmænd og de allierede lande om beslutsomt at handle sammen med folket

i de befriede områder for at forhindre en borgerkrig i Kina, som vil kunne bringe verdensfreden i fare.

Når alt kommer til alt, hvem har så ret til at modtage japanernes og marionetternes overgivelse? De anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder har udelukkende ved at støtte sig på egne kræfter og folkets støtte haft held til, på trods af at Kuomintangregeringen nægtede dem forsyninger og officiel anerkendelse, at befri enorme områder, mere end 100 millioner mennesker, og de har modstået og bundet 56% af de invaderende styrker i Kina og 95% af marionettropperne. Hvis det ikke havde været for disse væbnede styrker, ville situationen i Kina aldrig have været, som den er i dag! For at sige det ligeud, så har kun de anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder ret til at modtage fjendens og marionetternes overgivelse. Hvad angår Chiang Kai-shek, så har hans politik været at se på med foldede arme og sidde stille og vente på sejren; han har i virkeligheden slet ingen ret til at modtage fjendens og marionetternes overgivelse.

Vi erklærer over for vore landsmænd og over for hele verdens folk: Overkommandoen i Chunking kan ikke repræsentere det kinesiske folk og de kinesiske væbnede styrker, som i virkeligheden kæmpede mod Japan; det kinesiske folk kræver, at de anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder under ledelse af øverstkommanderende Chu Teh får ret til at sende deres repræsentanter direkte for at deltage i modtagelsen af Japans overgivelse og i etableringen af den militære kontrol over Japan under de 4 allierede og også til at deltage i den kommende fredskonference. Hvis dette ikke sker, vil det kinesiske folk skarpt fordømme det.

Noter

[1] Den 10. august 1945 udstedte øverstkommanderende Chu Teh en befaling fra hovedkvarteret i Yenan til alle væbnede styrker i de befriede områder angående de japanske angriberes overgivelse. Befalingen havde følgende ordlyd:

Japan har bekendtgjort sin betingelsesløse overgivelse, og de allierede vil mødes for at diskutere, hvilke forholdsregler der skal tages ved modtagelsen af overgivelsen på grundlag af Potsdamerklæringen. Jeg udsteder herved følgende befaling til alle vore væbnede styrker i de befriede områder:

1. I overensstemmelse med bestemmelserne i Potsdamerklæringen kan alle anti-japanske styrker i de befriede områder over for fjendtlige tropper og hovedkvarterer i byer og landsbyer eller langs samfærdselslinier i nærheden kræve, at disse styrker skal overgive alle våben til vore kampstyrker inden for en given tid; når de har overgivet deres våben, vil vore styrker forsvare deres liv i overensstemmelse med vore bestemmelser om mild behandling af krigsfanger.

2. Alle anti-japanske væbnede styrker i de befriede områder vil forkynde for alle marionettropper og marionetregeringsorganer i nærheden, at disse kan gå over på vor side, før de japanske angribere underskriver overgivelsen, og vente på reorganisering og hjemsendelse; de, som ikke føjer sig efter dette inden for den tilladte tid, skal aflevere alle deres våben.

3. Alle anti-japanske væbnede styrker i de befriede områder bør beslutsomt udrydde alle væbnede fjendtlige tropper og marionettropper, som nægter at overgive sig og aflevere deres våben.

4. Vore væbnede styrker har fuld autoritet til at sende deres enheder af sted for at overtage og besætte enhver by, landsby eller samfærdselslinie, der er i fjendens og marionetternes besiddelse, at etablere militær kontrol, at opretholde ro og orden og at udpege kommissærer til at tage sig af alle administrative forhold på stedet; i tilfælde af sabotagehandlinger eller modstand vil de skyldige blive behandlet som forrædere.

Derefter udstedte hovedkvarteret i Yenan den 11. august 6 befalinger i rækkefølge, ifølge hvilke de væbnede styrker i henholdsvis det befriede område Shansi-Suiyuan (under ledelse af kammerat Ho Lung), det befriede område Shansi-Chahar-Hopei (under ledelse af kammerat Nieh Jungchen) og det befriede område Hopei-Jehol-Liaoning skulle marchere mod Indre Mongoliet og mod-nordøst; de væbnede styrker i det befriede område Shansi skulle rense ud blandt de japanske tropper og marionettropperne langs med Tatung-Puchow jernbanen og i dalen ved floden Fenho; og de væbnede styrker i alle de befriede områder skulle alle igangsætte en kraftig offensiv mod alle samfærdselslinier under fjendtlig kontrol for at tvinge de japanske tropper og marionettropperne til at overgive sig. Enhederne under Folkets Befrielseshær i alle de befriede områder udførte beslutsomt disse ordrer og vandt vigtige sejre.

[2] Her refererer »fjende« til de japanske invasionstropper, og »marionetter« refererer til de marionetregeringer, der var blevet indsat af de japanske angribere og til disses regeringers tropper, som stort set bestod af tidligere Kuomintangembedsmænd og af tropper, som havde overgivet sig til Japan.

[3] Dette refererer til den erklæring, der blev udfærdiget af Kina, Storbritannien og USA ved Potsdamkonferencen den 26. juli 1945, og som krævede, at Japan skulle overgive sig. Hovedpunkterne i erklæringen er, at japansk militarisme skal forhindres i al fremtid; Japans militærstyrker skal afvæbnes fuldstændigt; Japans krigsindustri skal afvikles; japanske krigsforbrydere skal retsforfølges; Cairo-erklæringen skal føres ud i livet, dvs., Japan skal give afkald på de stjålne områder, det gælder Korea, Manchuiret, Taiwan og Penghuøerne, og Japans territorium skal begrænses til øerne Honshu, Hokkaido, Kyushu, Shikodu og forskellige mindre øer; og at de allieredes væbnede styrker skal besætte Japan, indtil indsættelsen af en demokratisk japansk regering har fundet sted. Sovjetunionen underskrev også Potsdamerklæringen efter krigserklæringen mod Japan den 8. august 1945.

[4] Dette refererer til den feje måde, hvorpå de reaktionære i Kuomintang under modstandskrigen mod Japan kapitulerede over for Japan og i stedet bekæmpede kommunismen. De reaktionære i Kuomintang beordrede en del af deres tropper og regeringsembedsmænd til at overgive sig til de japanske angribere og derefter som marionettropper og marionetembedsmænd at tilslutte sig de japanske tropper i angrebene på de befriede områder; dette var hvad de listigt kaldte »at redde nationen ad snoede veje«.

[5] Tai Li var direktør i Kuomintangs militærråds Kontor for Undersøgelse og Statistik, et af kuomintangs enorme efterretningskontorer.

[6] En invasion af Kuomintangtropper i Chunhua, Hsunyi og Yaohsien i Kuanchungområdet i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia i juli 1945. Se »Situationen og Vor Politik efter Sejren i Modstandskrigen mod Japan«, note 12, side 22.

[7] Wang Ching-weis marionetregime var i Nanking og Chiang Kai-sheks regime var i Chungking. »Sammensmeltningen af regimerne i Nanking, og Chungking« var en politisk sammensværgelse udklækket af japansk imperialisme og de pro-japanske elementer i Kuomintang.

[8] Wang Ching-wei var en berygtet Kuomintangleder og pro-japansk forræder. Han overgav sig åbenlyst til de japanske angribere i december 1938, da han var viceformand for Kuomintang og formand for dettes Folkets politiske Råd. I marts 1940 blev han præsident i den centrale marionetregering, der blev dannet dengang i Nanking. Han døde i Japan i november 1944.

TO TELEGRAMMER FRA DEN ØVERSTKOMMANDERENDE FOR DEN 18. GRUPPEARMÉ TIL CHIANG KAI-SHEK

August 1945

I. TELEGRAM AF 13. AUGUST

Via Chungking Radio har vi modtaget to telegrammer fra den Centrale Nyhedstjeneste, det ene angående den ordre, der er blevet sendt til os, og det andet angående den ordre, der er tilgået officerer og menige i forskellige andre krigszoner. Deres ordrer til os lyder: »Alle enheder i den 18. gruppearmé skal forblive, hvor de er, og afvente nærmere ordrer.« Ordren forbyder os desuden bl.a. at modtage fjendens våben. Deres ordrer til officerer og menige i forskellige krigszoner lød som følger i et telegram dateret 11. august fra den Centrale Nyhedstjeneste i Chungking: »Overkommandoen har i dag afsendt telegrammer til officerer og menige i forskellige krigszoner, der beordrer disse til at optrappe krigsindsatsen i overensstemmelse med eksisterende militærplaner, og den beordrer dem til at rykke frem aktivt uden mindste tøven.« Vi mener, at disse to ordrer modsiger hinanden. Ifølge den første skal vore enheder »forblive hvor de er, og afvente nærmere ordrer« og skal ikke længere angribe eller kæmpe. Hvorfor beordrer De os til ikke at kæmpe i dette øjeblik,

---

Disse telegrammer blev skrevet af Mao Tsetung for den øverstkommanderende for den 18. gruppearmé. På det tidspunkt da de japanske aggressorer havde bekendtgjort deres overgivelse, men endnu ikke faktisk havde overgivet sig, monopoliserede Chiang Kai-shek regeringen med USA's væbnede støtte retten til at modtage den japanske overgivelse og forberedte aktivt en kontrarevolutionær borgerkrig ved at sende store styrker mod de befriede områder under påskud af, at de skulle modtage japanernes overgivelse. Kammerat Mao Tsetungs formål med at skrive det første telegram var at afsløre Chiang Kai-sheks kontrarevolutionære hensigter og lære hele folket at være på vagt over for hans borgerkrigsrænker. Det andet telegram fortsatte afsløringen af Chiang Kai-shek klikens planer om iværksættelse af borgerkrig og fremførte Kinas kommunistiske Partis 6-punktsforslag til forhindring af borgerkrig. Med samme formål skrev Kammerat Mao Tsetung to kommentarer til Hsinhua Nyhedsbureau, »Chiang Kai-shek Fremprovokerer Borgerkrig« og »Om en Erklæring af Chiang Kai-sheks Talsmand«, som findes i dette bind. Takket være Kinas kommunistiske Partis faste standpunkt, som gik ud på ikke at lade sig kue af Chiang Kai-sheks reaktionære ståhej, udvidedes både de befriede områder og Befrielseshæren hurtigt; og under stærkt politisk pres både hjemme og fra udlandet imod borgerkrig i Kina, måtte Chiang Kai-shek skifte taktik, give det udseende af at være fredeligt indstillet og invitere kammerat Mao Tsetung til fredsforhandlinger i Chungking.

hvor de japanske aggressorer faktisk endnu ikke har overgivet sig, hvor de hver eneste time og hvert eneste minut dræber kinesere og kæmper mod kinesiske tropper og sovjetiske, amerikanske og britiske tropper, og hvor på den anden side sovjetiske, amerikanske og britiske tropper kæmper mod de japanske aggressorer hver eneste time og hvert minut? Hvad angår den anden ordre, så synes vi, at den er udmærket. »At optrappe krigsindsatsen og aktivt rykke fremad uden mindste tøven« – sådan skal det være! Men hvor er det en skam, at De kun har givet denne ordre til Deres egne tropper og ikke til os, og at De har givet os noget helt andet. Chu Teh udstedte en befaling den 10. august til alle anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder[1] netop med den hensigt at »optrappe krigsindsatsen«. Hans befaling sagde videre, at de skulle beordre de japanske aggressorer til at overgive sig, samtidig med at de optrappede krigsindsatsen, og de skulle overtage fjendens og marionettroppernes våben og andet udstyr. Er dette ikke udmærket? Det er utvivlsomt udmærket; det er utvivlsomt i den kinesiske nations interesse. Men »at forblive hvor de er og afvente nærmere ordrer«, er bestemt ikke i nationens interesse. Vi mener, at De har givet en forkert ordre, en ordre, der er så forkert, at vi må meddele Dem, at vi på det bestemteste afviser den. Deres ordre til os er ikke blot uretfærdig, den er også i modstrid med Kinas nationale interesser og tjener kun de japanske aggressorer og forrædere mod fædrelandet.

II TELEGRAM AF 16. AUGUST

På et tidspunkt da vor fælles fjende, den japanske regering, har accepteret Potsdamerklæringens betingelser og allerede har bekendtgjort sin overgivelse, men faktisk endnu ikke har overgivet sig, henvender jeg mig hermed til Dem med følgende udtalelse og krav på vegne af alle anti-japanske væbnede styrker og alle 260 millioner mennesker i Kinas befriede områder og japansk besatte områder.

Nu, hvor modstandskrigen mod Japan nærmer sig en sejrrig afslutning, henleder jeg Deres opmærksomhed på følgende kendsgerning på den kinesiske krigsskueplads i dag, nemlig at vi mod Deres vilje i de enorme, besatte områder som De har opgivet, og som blev erobret af fjenden og marionetterne, i 8 års hård kamp har generobret næsten 1.000.000 km²; vi har befriet over 100.000.000 mennesker; vi har organiseret over 1.000.000 regulære tropper og over 2.200.000 i folkemilitsen; vi har etableret 19 store befriede områder i følgende 19 provinser: Liaoning, Jehol, Chahar, Suiyuan, Hopei, Shansi, Shensi, Kansu, Ningsia, Honan, Shantung, Kiangsu, Anhwei, Hupeh, Hunan, Kiangsi, Chekiang, Fukien og Kwangtung[2]; og vi har omringet de fleste af de byer, landsbyer, livsvigtige samfærdselslinier og dele af kystegnene, som blev erobret af fjenden og marionetterne efter begivenhederne den 7. juli 1937[3], med undtagelse af nogle få områder. Desuden har vi i

Kinas japansk besatte områder (med en befolkning på 160 millioner mennesker) organiseret omfattende undergrundstyrker til at bekæmpe fjenden og marionettropperne. I den nuværende kamp fortsætter vi med at modstå og omringe 69% af de japanske invasionstropper (uden at medregne dem i nordøst) og 95% af marionettropperne. Deres regering og væbnede styrker har i modsætning hertil hele tiden fulgt en politik, der gik ud på at se til med kortslagte arme og sidde og vente på sejren, medens De sparede Deres styrker og forberedte borgerkrig; De har ikke alene nægtet at anerkende og nægtet at sende forsyninger til vore befriede områder og hære, men De har også omringet og angrebet os med en enorm styrke på 940.000 mand. Selv om alle tropper og civile i Kinas befriede områder har lidt nok under angreb fra fjenden og marionettropperne på den ene side og Deres tropper på den anden side, har det ikke i mindste måde svækket vor beslutsomhed hvad angår fortsættelsen af modstandskampen og kampen for enhed og demokrati. Folket i Kinas befriede områder og Kinas kommunistiske Parti har mange gange foreslået over for Dem og Deres regering, at der blev indkaldt en konference for alle partier, og at der blev dannet en demokratisk koalitionsregering for hele landet for at standse indre splid, for at mobilisere og forene folkets anti-japanske styrker over hele Kina, for at lede modstandskampen til sejr og sikre freden efter krigen. Men vore forslag er hver eneste gang blevet afvist af Dem og Deres regering. Vi er meget utilfredse med alt dette.

Fjenden vil snart underskrive sin overgivelse, men De og Deres regering ignorerer fortsat vore synspunkter, og De udstedte den 11. august en fuldstændig skandaløs ordre til mig og beordrede Deres tropper til i stor stil at presse på over for de befriede områder under påskud af at ville afvæbne fjenden; faren for borgerkrig er derfor mere alvorlig end nogensinde. Alt dette tvinger os til at fremsætte følgende krav over for Dem og Deres regering:

1. Jeg kræver, at De forhandler med os, således at vi kan nå til fælles synspunkter, før De, Deres regering og overkommando accepterer japanernes og marionetternes overgivelse eller afslutter nogen form for aftale eller traktat efter overgivelsen. Grunden hertil er, at De og Deres regering har vakt folkets mishag og ikke kan repræsentere folkets brede masser eller nogen af folkets anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder og japansk besatte områder. Vi forbeholder os vor ret til at udtale os, hvis aftalerne eller traktaterne indeholder noget, som angår folkets anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder og japansk besatte områder, hvis disse aftaler eller traktater er uden vor forudgående accept.

2. Alle folkets anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder og japansk besatte områder har ret til, i overensstemmelse med Potsdamerklæringen og de forholdsregler, de allierede har udarbejdet med henblik på fjendens overgivelse[4], at acceptere overgivelsen fra de japanske tropper og marionettropper vi har omringet, ret til at overtage deres våben og materiel og påtage sig ansvaret for at føre alle aftaler, som de allierede tager bestem-

melse om, efter at Japans overgivelse er blevet accepteret, ud i livet. Den 10. august beordrede jeg de væbnede styrker i Kinas befriede områder til at gøre sig alle anstrengelser for at angribe fjendens tropper og berede sig på at modtage fjendens overgivelse. Den 15. august beordrede jeg fjendens øverstkommanderende, Yasuji Okamura, til at overgive sig med sine tropper[5]; denne ordre gælder imidlertid kun de væbnede styrkers operationsområde inden for de befriede områder og ikke for andre. Jeg anser mine ordrer for at være yderst rimelige og i høj grad i Kinas og de allieredes fælles interesse.

3. De brede masser og alle de væbnede styrker i Kinas befriede områder og japansk besatte områder har ret til at sende repræsentanter til at deltage i de allieredes modtagelse af fjendens overgivelse og i forhandlingerne om fjendelandets skæbne efter overgivelsen.

4. Kinas befriede områder og alle anti-japanske væbnede styrker har ret til at vælge deres egen delegation til at deltage i den kommende fredskonference om Japan og til ethvert møde i de Forenede Nationer.

5. Jeg beder Dem forhindre borgerkrig. Måden dette kan gøres på, er at lade de væbnede styrker i de befriede områder modtage overgivelsen fra de af fjendens tropper og marionettropper, som de har omringet, medens Deres væbnede styrker modtager overgivelsen fra de af fjendens tropper og marionettropper, som De har omringet. Ikke alene er dette sædvanlig praksis i alle krige, det er i særdeleshed påkrævet for at undgå borgerkrig. Hvis De handler anderledes, vil det få skadelige konsekvenser. Jeg giver Dem nu en alvorlig advarsel angående dette, og jeg beder Dem om ikke at tage denne advarsel letsindigt.

6. Jeg beder Dem øjeblikkeligt ophæve ét-partidiktaturet, sammenkalde en konference for alle partier med det formål at danne en demokratisk koalitionsregering, afskedige alle korrupte embedsmænd og reaktionære fra deres poster, straffe forræderne, afskaffe efterretningstjenesten, anerkende de forskellige partiers legale status (Kinas kommunistiske Parti og alle demokratiske partier har indtil nu været betragtet som ulovlige af Dem og Deres regering), ophæve alle reaktionære love og forordninger, som undertrykker folkets rettigheder, anerkende de folkevalgte regeringer og de anti-japanske væbnede styrker i Kinas befriede områder, tilbagetrække de tropper, der omringer de befriede områder, frigive politiske fanger og igangsætte økonomiske og andre demokratiske reformer.

Bortset fra dette telegram sendte jeg Dem et andet den 13. august som svar på Deres ordre til mig fra den 11. august, og De har formodentlig modtaget det. Jeg erklærer nu igen, at Deres ordre var fuldstændig forkert. Den 11. august beordrede De mine tropper til at »forblive hvor de er og afvente nærmere ordrer« og ikke angribe fjenden mere. Hvad der var sandt den 11. august er imidlertid ikke mindre sandt selv i dag (16. august), nemlig at den japanske regering kun har overgivet sig i ord og ikke i handling; der er ikke blevet undertegnet nogen kapitulationsdokumenter, nogen faktisk overgivelse

har ikke fundet sted. Mit synspunkt er fuldstændig i overensstemmelse med de allieredes, Storbritannien, USA og Sovjetunionen. Den 11. august, den samme dag De udstedte Deres ordre til mig, meddelte den britiske Hærkommando i Burma, at krigen mod Japan stadig var i gang. Nimitz[6], chefen for de amerikanske styrker, erklærede, at ikke bare fortsatte krigstilstanden, men krigen måtte fortsættes med alle sine ødelæggende konsekvenser. Sovjetunionens Røde Hærs Fjernøstlige Kommando udtalte: »Fjenden må skånselsløst knuses«. Den 15. august udtalte generaloberst Antonov, chef for den Røde Hærs generalstab, følgende:

> Den meddelelse om Japans overgivelse, som den japanske kejser udsendte den 14. august, er kun en generel erklæring om betingelsesløs overgivelse. Der er endnu ikke tilgået de væbnede styrker nogen ordre om at standse fjendtlighederne, og de japanske tropper fortsætter deres modstand. Der er derfor stadig ikke tale om nogen faktisk overgivelse fra Japans væbnede styrker.
>
> Overgivelse fra Japans væbnede styrkers side kan først siges at have fundet sted fra det øjeblik, hvor den japanske kejser beordrer sine væbnede styrker til at ophøre med fjendtlighederne og nedlægge våbnene, og når denne ordre udføres i praksis. Sovjetunionens væbnede styrker i Det fjerne Østen vil derfor fortsætte deres offensive operationer mod Japan.

Det fremgår, at De alene af alle øverstkommanderende i de allieredes styrker har udstedt en fuldstændig forkert ordre. Det er min vurdring, at Deres fejl stammer fra Deres egoisme, og at den er yderst alvorlig; det vil sige, Deres ordre tjener fjendens interesser. Jeg vil derfor, idet jeg henholder mig til Kinas og de allieredes fælles interesser, helt og aldeles afvise Deres ordre, så længe De ikke åbent indrømmer Deres fejl og trækker denne forkerte ordre tilbage. I den nuværende situation vil jeg stadig beordre de væbnede enheder, der står under min kommando, til energisk at angribe fjenden i samarbejde med Sovjetunionens, USA's og Storbritanniens væbnede styrker, indtil fjenden faktisk indstiller fjendtlighederne og overgiver sine våben, og indtil hele fædrelandet er fuldstændig generobret. Jeg erklærer over for Dem, at jeg er en patriotisk soldat, jeg kan ikke handle anderledes.

Under henvisning til ovenstående beder jeg Dem om et hurtigt svar.

Noter

[1] Se »Chiang Kai-shek Fremprovokerer Borgerkrig«, note 1, side 27.

[2] De 19 befriede områder var: Shensi-Kansu-Ningsia, Shansi-Suiyuan, Shansi-Chahar-Hopei, Hopei-Jehol-Liaoning, Shansi-Hopei-Honan, Hopei-Shantung-Honan, Shantung, det nordlige Kiangsu, det centrale Kiangsu, det sydlige Kiangsu, den nordlige del af floden Huai, den sydlige del af floden Huai, det centrale Anhwei, Chekiang, Kwangtung, Chiungyai (øen Hainan), Hunan-Hupeh-Kiangsi, Hupeh-Honan-Anhwei og Honan.

[3] Den 7. juli 1937 angreb japanske invasionsstyrker den kinesiske garnison ved Lukouchiao 10 kilometer sydvest for Peking. I tråd med den brændende anti-japanske bevægelse i hele folket satte de kinesiske tropper dér sig til modværge. Denne begivenhed markerede indledningen til det kinesiske folks heltemodige modstandskrig mod Japan, som varede i 8 år.

[4] Den 10. august 1945 meddelte den japanske regering Sovjetunionen, Kina, USA og Storbritannien sit ønske om overgivelse. Den 11. august svarede de fire landes regeringer, at »alle japanske myndigheder i hæren, flåden og luftvåbenet« og »alle styrker under deres kommando, hvor de end måtte befinde sig«, skulle »indstille aktive operationer« og »overgive deres våben«.

[5] Yasuji Okamura var på det tidspunkt øverste chef for Japans invasionsstyrker i Kina. Forordningen fra øverstkommanderende Chu Teh til Yasuji Okamura lyder:

1. Den japanske regering har formelt accepteret Potsdamerklæringens betingelser og bekendtgjort sin overgivelse.

2. De skal beordre alle tropper under Deres kommando til at indstille alle militære operationer; alle tropper, med undtagelse af dem, der er omringet af Kuomintangregeringens tropper, skal overgive sig til os efter ordre fra den 8. rutearmé, nye 4. armé og Kinas befriede områders Sydkinesiske Anti-japanske Kolonne.

3. Med hensyn til overgivelse fra de japanske tropper i det nordlige Kina skal De beordre general Sadamu Shimomura til at udpege en repræsentant, der skal tage til den 8. rutearmés område ved Fuping og dér modtage ordrer fra general Nieh Jung-chen; med hensyn til overgivelse fra de japanske tropper i det østlige Kina skal De selv udpege en repræsentant, der skal tage til Tienchang området, hvor den nye 4. armés hovedkvarter ligger, for at modtage ordrer fra general Chen Yi; med hensyn til overgivelse fra de japanske tropper i provinserne Hupeh og Honan skal De beordre Deres repræsentant i Wuhan til at tage til bjergområdet Tapieh, hvor den nye 4. armés 5. division befinder sig, for at modtage ordrer fra general Li Hsien-nien; med hensyn til overgivelse fra de japanske tropper i Kwantung skal De instruere Deres repræsentant i Canton om at tage til Tungkuan området, hvor den Sydkinesiske Anti-japanske Kolonne befinder sig, for at modtage ordrer fra general Tseng Sheng.

4. Alle japanske tropper i det nordlige, østlige, centrale og sydlige Kina (med undtagelse af dem, der er omringet af Kuomintangs tropper) skal sørge for, at alle våben og alt materiel bevares intakt, afvente vor hærs accept af deres overgivelse og må ikke modtage ordrer fra andre end den 8. rutearmé, den nye 4. armé eller den Sydkinesiske Anti-japanske Kolonne.

5. Alle fly og skibe i det nordlige og østlige Kina skal forblive hvor de er, men de skibe, der ligger for anker langs det Gule Havs kinesiske kystlinie og i Pohai bugten, skal samles i Lienyunkang, Tsingtao, Weihaiwei og Tietntsin.

6. Intet materiel og ingen installationer må ødelægges.

7. De og de ansvarlige chefer i det nordlige, østlige, centrale og sydlige Kina vil blive holdt fuldstændig ansvarlige for udførelsen af denne forordning.

[6] Chester W. Nimitz var på det tidspunkt øverste chef for USA's Stillehavsflåde og for USA's krigsførelse i Stillehavsområdet.

OM EN ERKLÆRING AF CHIANG KAI-SHEKS TALSMAND

16. august 1945

En talsmand for Chiang Kai-shek har som en kommentar til det kommunistiske partis påståede krænkelse af generalissimo Chiang Kai-sheks ordre til øverstkommanderende Chu Teh udtalt sig på følgende måde på en pressekonference i Chungking den 15. august om eftermiddagen: »Generalissimoens ordrer skal efterkommes« og »de, som krænker disse ordrer, er folkets fjender«. En korrespondent fra Hsinhua Nyhedsbureau udtaler: Dette er Chiang Kai-sheks signal til åben borgerkrig. Den 11. august på det kritiske tidspunkt, hvor de japanske angribere endeligt var ved at blive nedkæmpet, udsendte Chiang Kai-shek en forræderisk ordre for hele nationen, som forbød den 8. rutearmé, den nye 4. armé og alle folkets øvrige væbnede styrker at bekæmpe japanerne og marionettropperne. Naturligvis hverken kan eller skal denne ordre efterkommes. Straks efter erklærede Chiang-Kai-shek gennem sin talsmand, at det kinesiske folks væbnede styrker var »folkets fjender«. Dette viser, at Chiang Kai-shek har erklæret borgerkrig mod det kinesiske folk. Chiang Kai-sheks pønsen på borgerkrig opstod naturligvis ikke med hans ordre af den 11. august; det har været hans konsekvente plan i de 8 år, modstandskampen har varet. Gennem disse 8 år har Chiang Kai-shek i 1940, 1941 og 1943[1] iværksat 3 storstilede anti-kommunistiske kampagner hvergang med det formål at udvikle angrebet til en omfattende borgerkrig, og kun modstand fra det kinesiske folk og fremtrædende personer i de allierede lande forhindrede dette meget imod Chiangs vilje. På denne måde blev han tvunget til at udskyde den landsomfattende borgerkrig indtil slutningen af modstandskrigen mod Japan, og således fremkommer ordren af 11. august og erklæringen af 15. august. Med det formål at udløse borgerkrig havde Chiang Kai-shek allerede opfundet mange vendinger såsom »fremmed parti«, »forræderisk parti« »forræderisk hær«, »oprørsk hær«, »forræderiske områder«, »røveriske områder«, »ulydighed over for ordrer fra hæren og regeringen«, »feudal separatisme«, »undergravning af modstandskrigen« og »at udsætte staten for fare«; og han havde påstået, at siden der tidligere kun havde været »undertrykkelse af kommunister« og ikke »borgerkrig« i Kina, så ville der heller ikke opstå »borgerkrig« i fremtiden osv. osv. Den lille forskel denne gang er

---

Denne kommentar blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for Hsinhua Nyhedsbureau.

tilføjelsen af en ny vending: »Folkets fjende«. Men folk vil indse, at dette er et tåbeligt påhit. For når som helst vendingen »folkets fjende« benyttes i Kina, ved alle, hvem der hentydes til. Der er én person i Kina, som har forrådt Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper[2] og den store revolution i 1927. Han kastede det kinesiske folk ud i et blodbad i form af 10 års borgerkrig og indbød derved den japanske imperialisme til aggression. Skræmt fra vid og sans flygtede han så og førte an for en flok mennesker på flugt hele vejen fra Heilungkiang til Kweichow provinsen. Han blev en tilskuer, der med korslagte arme ventede på sejren. Nu, hvor denne sejr er kommet, befaler han folkets hære at »blive, hvor de er, og afvente nærmere ordrer« og befaler fjenden og forræderne at »opretholde ro og orden«, så han selv kan spankulere storsnudet tilbage til Nanking. Man behøver blot at nævne disse kendsgerninger for det kinesiske folk for at forstå, at denne person er Chiang Kai-shek. Efter alt hvad han har gjort, kan det så diskuteres, om Chiang Kai-shek er en fjende af folket eller ej? Alligevel diskuteres det. Folket siger »ja«. Folkets fjende siger »nej«. Og dette er den eneste diskussion. Blandt folket diskuteres det mindre og mindre. Problemet nu er, at denne folkets fjende vil begynde en borgerkrig. Hvad skal folket gøre? Hsinhua Nyhedsbureauets korrespondent siger: Kinas kommunistiske Partis politik hvad angår Chiang Kai-sheks forsøg på at begynde en borgerkrig er klar og konsekvent, nemlig at bekæmpe denne borgerkrig. Så langt tilbage som da den japanske imperialisme påbegyndte invasionen af Kina, krævede Kinas kommunistiske Parti en afslutning af borgerkrigen og en enhed imod fremmed aggression. I 1936-37 gjorde partiet sig kolossale anstrengelser, tvang Chiang Kai-shek til at acceptere sit forslag og gennemførte på denne måde modstandskrigen mod Japan. Gennem de 8 års modstand har Kinas kommunistiske Parti aldrig mindsket sine anstrengelser for at sætte folket i beredskab med henblik på at standse faren for borgerkrig. Siden sidste år har det kommunistiske parti gang på på gang henledt folkets opmærksomhed på den enorme sammensværgelse, som Chiang Kai-shek har iværksat for at indlede en landsomfattende borgerkrig, så snart befrielseskrigen var slut. Det kommunistiske parti mener, som resten af det kinesiske folk og alle de mennesker i verden som bekymrer sig om freden i Kina, at en ny borgerkrig ville være en katastrofe. Men det kommunistiske parti fastholder, at borgerkrig stadig kan forhindres og skal forhindres. Det er for at forhindre borgerkrigen, at det kommunistiske parti har foreslået dannelsen af en koalitionsregering. Chiang Kai-shek har nu afvist dette forslag, og borgerkrigen ligger således lige om hjørnet. Men der er afgjort en måde at forhindre Chiang Kai-sheks træk på. Folkets demokratiske styrker må stræbe efter at ekspandere beslutsomt og hurtigt; folket må befri de storbyer, som er besat af fjenden, og afvæbne fjenden og marionettropperne; og hvis denne selvhersker og folkeforræder vover at angribe dem, må folket handle i selvforsvar og beslutsomt slå igen for at forhindre borgerkrigsanstifternes planer. Dette er måden og den eneste måde. Hsinhua Nyhedsbureaus korrespondent opfor-

drer hele nationen og hele verden til at tilbagevise den fuldstændig hykleriske og skamfulde løgn, som i modsætning til dette hævder, at borgerkrigen i Kina kan afværges, hvis Chiang Kai-shek forbyder det kinesiske folk at befri de af fjenden besatte storbyer, forbyder det at afvæbne fjenden og marionettropperne og forbyder det at indføre demokrati, og hvis han i egen person drager til disse storbyer for at »arve« (ikke for at knuse) fjendens og marionettroppernes regimer. Dette, gør Hsinhua Nyhedsbureaus korrespondent opmærksom på, er en løgn, og denne løgn er helt klart i modsætning til det kinesiske folks nationale og demokratiske interesser, og den er også i modsætning til kendsgerningerne i det nye Kinas historie. Det bør altid huskes, at det ikke var på grund af, at storbyerne var i det kommunistiske partis hænder og ikke i hans egne, at Chiang Kai-shek førte den 10 år lange borgerkrig fra 1927-37; tværtimod har ingen af storbyerne været i det kommunistiske partis hænder siden 1927, men alle har været i Chiang Kai-sheks hænder eller er blevet overgivet af ham til japanerne eller til forrædere, og dette er årsagen til, at borgerkrigen har varet 10 år på landsplan og stadig fortsætter på lokalt plan den dag idag. Det bør også huskes, at den 10 år lange borgerkrig og de 3 storstilede anti-kommunistiske kampagner og utallige andre provokationer i løbet af befrielseskrigen blev bragt til ophør (herunder også Chiang Kai-sheks seneste invasion af den sydlige del af grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia[3]), ikke fordi Chiang Kai-shek var stærk, men tværtimod fordi Chiang i virkeligheden ikke relativt var stærk nok, medens det kommunistiske parti og folket var relativt stærke. Den 10 år lange borgerkrig blev bragt til ophør, ikke gennem appeller fra landskendte offentlige personer, som ønskede fred og frygtede krig (som personer fra det tidligere »Forbund imod Borgerkrigen«[4] og lignende organisationer), men gennem det væbnede krav fra Kinas kommunistiske Parti og de væbnede krav fra den Nordøstlige Armé under ledelse af Chang Hsueh-liang og den Nordvestlige Armé under ledelse af Yang Hucheng[5]. De 3 storstilede anti-kommunistiske kampagner og utallige andre provokationer blev ikke slået tilbage på grund af ubegrænset indrømmelse og underkastelse fra det kommunistiske partis side; de blev slået tilbage gennem det kommunistiske partis fastholdelse af et retfærdigt, hårdt og standhaftigt selvforsvar. – »Vi angriber ikke, medmindre vi angribes, angribes vi, går vi til modangreb«[6]. Hvis det kommunistiske parti havde været fuldstændig magtesløst, uden rygrad og ikke havde kæmpet for nationens og folkets interesser til det sidste, hvordan ville de 10 års borgerkrig så være endt? Ville modstandskrigen mod Japan være begyndt? Og selv om den også var begyndt, hvordan ville den så være ført med beslutsomhed frem til sejren i dag? Hvordan kunne Chiang Kai-shek og hans sammensvorne stadig være i live, udsende ordrer og fremkomme med erklæringer fra et bjerg, som ligger så langt tilbagetrukket fra fronten? Det kommunistiske parti er klart imod borgerkrig. Sovjetunionen, USA og Storbritannien erklærede på Krim: »frembring betingelser for indre fred« og »opret midlertidige statslige myndigheder, der bredt repræsenterer

alle demokratiske elementer i befolkningen, der forpligter sig til den hurtigst mulige afholdelse af frie valg til en regering, der er forstående over for folkets vilje«[7]. Dette er præcis, hvad Kinas kommunistiske Parti ihærdigt har kæmpet for – dannelsen af en »koalitionsregering«. Gennemførelsen af dette forslag kan forhindre borgerkrig. Men der er én forudsætning – styrke. Hvis hele folket forener sig og forøger sin styrke, kan borgerkrigen forhindres.

Noter

[1] Se »En kommentar til det 11. plenarmøde i Kuomintangs centrale eksekutivkomité og det 3. Folkets politiske Råds 2. møde«, Mao Tsetung, *Udvalgte værker*, bind III.

[2] De Tre Folkeprincipper var nogle principper og programerklæringer, der blev fremsat af Sun Yat-sen om nationalisme, demokrati og folkets levevilkår under den borgerlige demokratiske revolution i Kina. I 1924 gentog Sun Yat-sen de Tre Folkeprincipper i manifestet fra Kuomintangs 1. nationale kongres, idet han fortolkede nationalisme som værende i modsætning til imperialisme og udtrykte aktiv støtte til arbejder- og bondebevægelserne. De gamle Tre Folkeprincipper udvikledes således til de nye Tre Folkeprincipper med de Tre Store Politiske Retningslinier, det vil sige, alliance med Sovjetunionen, alliance med det kommunistiske parti og støtte til bønderne og arbejderne. De nye Tre Folkeprincipper udgjorde det politiske grundlag for samarbejdet mellem Kinas kommunistiske Parti og Kuomintang under den Første Revolutionære Borgerkrig.

[3] Dette refererer til Kuomintangtroppernes angreb i juli 1945 på Chunhua, Hsunyi og Yaohsien i Kuanchungområdet i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Se »Situationen og Vor Politik efter Sejren i Modstandskrigen mod Japan«, note 12, side 22.

[4] »Forbundet imod Borgerkrigen« blev dannet i Shanghai i august 1932, hovedsageligt med borgerlige som medlemmer. Forbundet udstedte en erklæring, der agiterede for »en afslutning af borgerkrigen og enhed i modstanden mod fremmed aggression«.

[5] I 1936 blev Kuomintangs Nordøstlige Armé under ledelse af Chang Hsueh-liang og Kuomintangs Nordvestlige Armé under ledelse af Yang Hu-cheng udstationeret i og omkring Sian; de skulle angribe Kinas Røde Hær, som var nået til det nordlige Shensi. Under indflydelse af Kinas Røde Hær og folkets anti-japanske bevægelse tilsluttede de sig den anti-japanske nationale enhedsfront, der var foreslået af Kinas kommunistiske Parti, og krævede, at Chiang Kai-shek skulle forene sig med det kommunistiske parti i modstanden mod Japan. Chiang Kai-shek stillede sig afvisende over for kravet, blev endnu mere aktiv i sine militære forberedelser på at »undertrykke kommunisterne« og massakrerede den anti-japanske ungdom i Sian. Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng arresterede i fællesskab Chiang Kai-shek. Dette var de berømte begivenheder ved Sian den 12. december 1936. Chiang Kai-shek blev tvunget til at acceptere enheden med det kommunistiske parti og modstanden mod Japan og blev derefter sat på fri fod, for at han kunne vende tilbage til Nanking.

[6] Se »Samtale med Korrespondenter fra det Centrale Nyhedsbureau, *Sao Tang Pao* og *Hsin Min Pao*«, Mao Tsetung, *Udvalgte værker*, bind II.

[7] Fra det kommuniqué, der blev udfærdiget på Yaltakonferencen (på Krim) af Sovjetunionen, USA og Storbritannien den 11. februar 1945.

OM FREDSFORHANDLINGERNE MED KUOMINTANG
RUNDSKRIVELSE FRA KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ

26. august 1945

De japanske angriberes hurtige overgivelse har ændret hele situationen. Chiang Kai-shek har monopoliseret retten til at modtage overgivelsen og i et stykke tid (en periode) vil de store byer og vigtige samfærdselslinier ikke være

---

Denne interne partirundskrivelse blev udarbejdet af kammerat Mao Tsetung til centralkomiteen i Kinas kommunistiske Parti 2 dage, før han tog til Chunking til fredsforhandlinger med Chiang Kai-shek. Fordi Kinas kommunistiske Parti og folkets brede masser i Kina bestemt modsatte sig Chiang Kai-sheks borgerkrigsplaner, og fordi den amerikanske imperialisme stadig måtte tage et vist hensyn til den verdensomspændende demokratiske opinion, som enstemmigt fordømte Chiang Kai-sheks borgerkrigs- og diktaturpolitik, sendte Chiang 3 telegrammer til kammerat Mao Tsetung den 14., 20. og 23. august 1945, hvori han inviterede ham til fredsforhandlinger i Chungking, og med samme formål kom Patrick J. Hurley, som dengang var USA's ambassadør i Kina, til Yenan den 27. august. Kinas kommunistiske Parti besluttede at sende kammerat Mao Tsetung, kammerat Chou En-lai og kammerat Wang Jo-fei til Chungking til fredsforhandlingerne med Kuomintang for ikke at sky nogen anstrengelser for at opnå fred og også med den hensigt at vise den amerikanske imperialismes og Chiang Kai-sheks sande ansigt gennem kampen for fred og på denne måde medvirke til at forene og opdrage folkets masser. Denne rundskrivelse af kammerat Mao Tsetung analyserede udviklingen i Kina i de 14 dage, efter at Japan havde bekendtgjort sin overgivelse. Den fremførte Kinas kommunistiske Partis centralkomités politik angående fredsforhandlingerne, opstillede visse indrømmelser, som partiet var parat til at gå med til i forhandlingerne, og angav den politik, der skulle føres over for de to mulige resultater, forhandlingerne kunne føre til. Den indeholdt direktiver angående de principper, der skulle følges i kampene i de befriede områder i henholdsvis det nordlige og østlige Kina og det centrale og sydlige Kina. Og rundskrivelsen advarede bestemt hele partiet mod at slække på årvågenheden eller slække på kampen mod Chiang Kai-shek, fordi der skulle forhandles. Kammerat Mao Tsetung og hans kolleger ankom til Chungking den 28. august og forhandlede i 43 dage. Selv om forhandlingerne kun resulterede i offentliggørelsen af et »Sammendrag af samtalerne mellem repræsentanter for Kuomintang og Kinas kommunistiske Parti« (også kendt som »10. Oktober-aftalen«), var de ikke desto mindre en succes, forsåvidt som de politisk satte Kinas kommunistiske Parti i stand til i stor udstrækning at tage initiativet og henviste Kuomintang til en passiv rolle. Kammerat Mao Tsetung vendte tilbage til Yenan den 11. oktober. Kammeraterne Chou En-lai og Wan Jo-fei blev i Chungking for at fortsætte forhandlingerne. Hvad resultaterne angår henvises til den næste artikel i dette bind: »Om forhandlingerne i Chungking«.

i vore hænder. Ikke desto mindre bør vi i det nordlige Kina kæmpe hårdt, kæmpe af alle kræfter for at tage alt hvad vi kan. I løbet af de sidste 2 uger har vor hær genvundet 59 byer af forskellig størrelse og enorme landområder, og vi kontrollerer nu 175 byer, medregnet de byer som vi allerede kontrollerede i forvejen; vi har således vundet en stor sejr. I det nordlige Kina har vi genvundet Weihaiwei, Yentai, Lungkou, Itu, Tsechuan, Yangliuching, Pikechi, Po-ai, Changchiakou, Chining og Fengchen. Vor hærs vældige kraft har rystet det nordlige Kina, og dette har i forening med de sovjetiske og mongolske styrkers hurtige fremmarch til den Store Mur bragt vort parti i en gunstig stilling. I den kommende periode bør vi fortsætte offensiven og gøre vort bedste for at erobre Peiping-Suiyuan jernbanen, den nordlige del af Tatung-Puchow jernbanen og jernbanestrækningerne Chengting-Taiyuan, Tehchow-Shihchiachuang, Paikuei-Chincheng og Taokou-Chinghua; vi bør endvidere overskære jernbanelinierne Peiping-Liaoning, Peiping-Hankow, Tientsin-Pukow, Tsingtao-Tsinan, Lunghai jernbanen og jernbanelinien Shanghai-Nanking. Vi bør skaffe os kontrol over alt, hvad vi kan, selv om det kun er midlertidigt. Samtidig bør vi anvende de nødvendige styrker for at indtage så mange landsbyer, centre for amtsforvaltningen og større forvaltningscentre, samt så små byer som muligt. For eksempel er der blevet skabt en yderst gunstig stilling for partiet, fordi den nye 4. armé har besat mange amtsbyer mellem Nanking, Taihusøen og Tienmu Bjergene og mellem floderne Yangtse og Huai, fordi vore styrker i Shantung har besat hele den østlige del af Shantung halvøen, og fordi vore styrker i grænseområdet Shansi-Suiyuan har besat mange både større og mindre byer nord og syd for Peiping-Suiyuan jernbanen. Efter endnu en periode med offensive operationer vil det blive muligt for vort parti at kontrollere de fleste områder nord for den nederste del af Yangtse og Huai, det meste af provinserne Shantung, Hopei, Shansi og Suiyuan, alle områder i provinserne Jehol og Chahar og en del af provinsen Liaoning.

På nuværende tidspunkt misbilliger Sovjetunionen, USA og Storbritannien alle borgerkrig i Kina[1]; samtidig har vort parti fremsat de tre store paroler om fred, demokrati og enhed[2] og sender nu kammerat Mao Tsetung, kammerat Chou En-lai og kammerat Wang Jo-fei til Chungking for at diskutere de store spørgsmål om enhed og national genopbygning med Chiang Kai-shek; det er således muligt, at de kinesiske reaktionæres planer om borgerkrig kan væltes. Kuomintang har nu styrket sin position ved at genvinde Shanghai, Nanking og andre steder, genåbne søforbindelserne, overtage fjendens våben og indrullere marionettropperne i sine egne styrker. Ikke desto mindre er Kuomintang gennemhullet af tusinder af gabende sår, sønderrevet af utallige indre modsætninger og plaget af store vanskeligheder. Det er muligt, at Kuomintang efter forhandlingerne under indflydelse af både indenlandsk og udenlandsk pres vil anerkende vort partis status under visse betingelser. Vort parti vil måske også anerkende Kuomintangs status. Dette ville tilvejebringe en ny

fase med samarbejde mellem de to partier (og Det demokratiske Forbund[3] osv.) og fredelig udvikling. Hvis det bliver tilfældet, bør vort parti bestræbe sig på at beherske alle legale kampmetoder og intensivere sit arbejde i Kuomintangområderne på de tre vigtigste områder: byerne, landsbyerne og hæren (alle tre svage punkter i vort arbejde dér). Under forhandlingerne vil Kuomintang helt sikkert kræve, at vi reducerer de befriede områders størrelse betydeligt, at vi skærer ned på befrielseshærens styrke og holder op med at udstede penge. Vi er for vor del rede til at gøre de nødvendige indrømmelser, under forudsætning af at de ikke er i modstrid med folkets fundamentale interesser. Uden sådanne indrømmelser kan vi ikke sprænge Kuomintangs borgerkrigskomplot, kan vi ikke vinde det politiske initiativ, kan vi ikke vinde verdensopinionens sympati eller sympati fra de uafklarede i vort eget land, og vi vil ikke til gengæld kunne opnå legal status for vort parti og vinde fred. Men der er grænser for, hvor langt vi vil gå med disse indrømmelser; princippet er, at de ikke må være i modstrid med folkets fundamentale interesser.

Hvis Kuomintang stadig ønsker at starte en borgerkrig, efter at vort parti har taget ovennævnte skridt, vil det stille sig selv i et dårligt lys i hele nationens og hele verdens øjne, og vort parti vil have retfærdiggjort en forsvarskrig for at knuse Kuomintangs angreb. Desuden er vort parti stærkt, og hvis nogen angriber os, og hvis betingelserne er gunstige for et slag, vil vi naturligvis handle i selvforsvar for at knuse fjenden uden tøven, grundigt og fuldstændigt (vi slår ikke til uovervejet, men når vi slår til, må vi vinde). Vi må aldrig lade os kue af de reaktionæres larmende praleri. Men vi må altid fuldt og helt fastholde og aldrig glemme disse principper: enhed, kamp, enhed gennem kamp; vi skal kæmpe, når vi har gode grunde til det, når det er til vor fordel, og vi skal gøre det med beherskelse; og vi må udnytte modsætningerne, mobilisere de mange, bekæmpe de få og knuse vore fjender én for én[4].

I Kwangtung, Hunan, Hopeh, Honan og nogle andre provinser er vort partis styrker i en vanskeligere situation end i det nordlige Kina og i området mellem floderne Yangtse og Huai. Centralkomiteen tænker meget på vore kammerater i disse områder. Men Kuomintang har mange svage punkter, og dets områder er uhyre udstrakte; vore kammerater vil fuldt ud være i stand til at klare situationen, forudsat de ikke begår større fejltagelser i deres militære politik (bevægelser og operationer) eller i politikken med at forene sig med folket, og forudsat de er beskedne og forsigtige og ikke indbildske eller dumdristige. Udover at modtage de nødvendige direktiver fra centralkomiteen må kammeraterne i disse områder anvende deres egen bedømmelse til at analysere situationen, løse problemer, overvinde vanskeligheder, opretholde egen styrke og udbygge denne styrke. Når Kuomintang bliver sat ude af stand til at foretage sig noget over for vore styrker, kan det måske tvinges til at indgå i tosidige forhandlinger om anerkendelse af jeres styrker og til at indgå aftaler, som er fordelagtige for begge parter. Men I må bestemt ikke forlade jer på forhandlingerne, I må bestemt ikke håbe, at Kuomintang vil være godhjertet,

for Kuomintang vil aldrig være godhjertet. I må stole på egne kræfter, på korrekt ledelse af jeres aktiviteter, på broderlig enhed i partiet og et godt forhold til folket. Stol fast på folket, det er vejen frem.

For at opsummere, så konfronteres vort parti af mange vanskeligheder, som ikke må ignoreres, og alle partimedlemmer må være åndeligt rustede til at imødegå disse vanskeligheder. Men de generelle udviklingslinier i den internationale og nationale situation er gunstige for vort parti og for folket. Så længe hele partiet er fast forenet, vil vi være i stand til at overvinde alle vanskeligheder skridt for skridt.

Noter

[1] Omkring tidspunktet for Japans overgivelse udtrykte Sovjetunionen, USA og Storbritannien alle i en periode, at de var imod borgerkrig i Kina. Begivenhedernes gang viste imidlertid snart, at USA's såkaldte misbilligelse af borgerkrig i Kina kun var en afledningsmanøvre for aktivt at kunne hjælpe den reaktionære Kuomintangregering med at forberede en kontrarevolutionær borgerkrig.

[2] De tre store paroler om fred, demokrati og enhed blev fremsat i »Erklæring om den nuværende situation« fra centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti den 25. august 1945. Erklæringen fastslog, at efter den japanske imperialismes overgivelse, »er den vigtigste opgave for hele nationen at konsolidere enheden i landet, værne om freden, skabe demokratiske tilstande og forbedre folkets levevilkår for på grundlag af fred, demokrati og enhed at opnå national enhed og opbygge et nyt uafhængigt, frit, velstående og stærkt Kina«.

[3] Det demokratiske Forbund blev dannet i 1941 under navnet Den kinesiske sammenslutning af demokratiske politiske Grupper. Føderationen blev reorganiseret i 1944 med navnet Kinas demokratiske Forbund.

[4] Se »Aktuelle Taktiske Problemer i den nuværende anti-japanske enhedsfront« og »Om politik«, Mao Tsetung, *Udvalgte værker*, bind II side 343 og 360.

OM FORHANDLINGERNE I CHUNGKING

17. oktober 1945

Lad os tale om den nuværende situation. Det er det, vore kammerater er interesserede i. Denne gang varede forhandlingerne i Chungking mellem Kuomintang og det kommunistiske parti 43 dage. Resultatet er allerede blevet offentliggjort i aviserne[1]. Repræsentanter for de to parter fortsætter forhandlingerne. Forhandlingerne har båret frugt. Kuomintang har accepteret principperne om fred og enhed, anerkendt visse af folkets demokratiske rettigheder, og det er enig i, at borgerkrig bør forhindres, og at de to parter bør samarbejde fredeligt for at opbygge et nyt Kina. På disse punkter er der opnået enighed. På andre punkter er der ikke opnået enighed. Spørgsmålet om de befriede områder er ikke blevet løst, og spørgsmålet om de væbnede styrker er heller ikke blevet virkeligt løst. De punkter, der er opnået enighed om, er endnu kun på papiret. Ord på papir er ikke det samme som virkelighed. Kendsgerningerne har vist, at der stadig må gøres en meget stor indsats, før disse ord kan blive til virkelighed.

På den ene side forhandler Kuomintang med os, på den anden side angriber Kuomintang energisk de befriede områder. Fraregnet de styrker, der omringer grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, er allerede 800.000 Kuomintangtropper direkte involveret i disse angreb. Overalt, hvor der er befriede områder, kæmpes der, eller kamp forberedes. Den allerførste artikel i »10. Oktober-aftalen« handler om »fred og national genopbygning«; modsiger disse ord på papir ikke virkeligheden? Jo, de gør. Det er derfor, vi siger, at der stadig må gøres en indsats fra vor side for at føre disse ord på papir ud i livet. Hvorfor mobiliserer Kuomintang så mange tropper til at angribe os? Fordi Kuomintang for lang tid siden besluttede sig til at udslette folkets styrker, at udslette os. Kuomintang ville helst udslette os hurtigt eller, hvis det ikke lykkes, forværre vor stilling og forbedre sin egen. Freden er endnu ikke virkeliggjort, selv om det står i aftalen. I Shantang området i provinsen Shansi kæmpes der temmelig voldsomt. Shantang området, der omkranses af Taihang, Taiyueh og Chungtiao bjergene, er som en balje. I denne balje er der fisk og kød, og Yen Hsi-shan sendte 13 divisioner afsted for at rage dette

---

Denne rapport blev udfærdiget af kammerat Mao Tsetung til et kadremøde i Yenan efter hans tilbagekomst fra Chungking.

til sig. Vor politik blev udformet for længe siden – at give råt for usødet, at kæmpe for hver eneste tomme land. Denne gang gav vi råt for usødet, kæmpede og gjorde det godt. Sagt på en anden måde udslettede vi alle 13 divisioner. Deres angrebsstyrke var på 38.000 mand og vi havde 31.000 mand. Af deres 38.000 udslettede vi 35.000, 2.000 flygtede og 1.000 blev spredt for alle vinde[2]. Sådanne kampe vil fortsætte. De er desperate efter at få fat i vore befriede områder. Dette synes vanskeligt at forklare. Hvorfor vil de så gerne have fat i vore befriede områder? Er det ikke godt, at de befriede områder er i vore hænder, i folkets hænder? Jo, men det er kun, hvad vi synes, hvad folket synes. Hvis de også syntes det, ville der være enhed og vi ville alle være »kammerater«. Men de vil ikke tænke på denne måde; de vil bekæmpe os hårdnakket. De kan ikke indse, hvorfor de ikke skulle bekæmpe os. Det er helt naturligt, at de angriber os. Vi på vor side kan ikke indse, hvorfor vi skulle lade dem tilegne sig vore befriede områder. Det er ligeledes helt naturligt, at vi går til modangreb. Når to parter, som »ikke kan indse«, mødes, så kæmper de. Eftersom disse to parter »ikke kan indse«, hvorfor har de så forhandlet? Og hvorfor har de indgået »10. Oktober-aftalen«? I denne verden er tingene komplicerede og afgøres af mange faktorer. Vi bør anskue problemerne fra forskellige vinkler, ikke kun fra én. I Chungking mener nogle folk, at Chiang Kai-shek er upålidelig og svigefuld, og at forhandlinger med ham ikke fører til noget. Det fik jeg at vide af mange mennesker, jeg mødte, også nogle medlemmer af Kuomintang. Jeg svarede dem, at det de sagde, var retfærdigt og velunderbygget, og at vi efter 18 års erfaring[3] var var fast overbeviste om, at dette ville vise sig at være tilfældet. Forhandlingerne mellem Kuomintang og det kommunistiske parti må nødvendigvis slå fejl, de to parter må nødvendigvis begynde at bekæmpe hinanden og bryde med hinanden; men det er kun den ene side af sagen. En anden side er, at mange andre faktorer må gøre Chiang Kai-shek ængstelig. Blandt disse faktorer er de tre vigtigste de befriede områders styrke, modstanden mod borgerkrig blandt folket i det store bagland og den internationale situation. I vore befriede områder er der 100 millioner mennesker, 1 million tropper og 2 millioner medlemmer af folkemilitsen, en styrke ingen vover at undervurdere. Vort partis placering i nationens politiske liv er ikke længere den samme som i 1927 eller 1937. Kuomintang, som altid har nægtet at anerkende det kommunistiske partis legale status, tvinges nu til det. Vort arbejde i de befriede områder har allerede haft betydning for hele Kina og hele verden. Folket i det store bagland ønsker fred og demokrati. Da jeg var i Chungking, mærkede jeg dybt den varme støtte, som folkets brede masser yder os. Folket er utilfreds med Kuomintangregeringen og sætter sin lid til os. Folkenes brede masser i udlandet er utilfredse med de reaktionære kræfter i Kina og sympatiserer med folkets kræfter i Kina. De misbilliger også Chiang Kai-sheks politik. Vi har mange venner i alle dele af landet og over hele verden; vi er ikke isolerede. De kræfter, der er imod borgerkrig i Kina, og som står for fred og demokrati,

udgøres ikke bare af folket i vore befriede områder, men også af masserne i det store bagland og over hele verden. Chiang Kai-sheks subjektive ønske er at fastholde sit diktatur og ødelægge det kommunistiske parti, men mange objektive vanskeligheder er i vejen for ham. Derfor må han være lidt realistisk. Han er realistisk i øjeblikket, og vi er også realistiske. Han var realistisk, da han inviterede os, og vi var realistiske, da vi besluttede at forhandle med ham. Vi ankom til Chungking den 28. august. Om aftenen den 29. fortalte jeg Kuomintangs repræsentanter, at landet havde haft brug for fred og enhed lige siden 18. september 1931[4]. Vi bad om fred og enhed, men det blev ikke til noget. Det blev først til noget efter begivenhederne ved Sian i 1936[5], før modstandskrigen brød ud den 7. juli 1937. I de 8 år, denne krig varede, kæmpede vi sammen mod Japan. Men borgerkrigen standsede aldrig; der var hele tiden sammenstød, små som store. At sige, at der ikke var nogen borgerkrig, er vildledende og stemmer ikke overens med virkeligheden. I de forgangne 8 år har vi gentagne gange udtrykt vor vilje til forhandling. På vort partis 7. kongres erklærede vi, at »vi er villige til at genoptage forhandlingerne med Kuomintangmyndighederne, så snart de er villige til at opgive deres nuværende fejlagtige politik og gå ind for demokratiske reformer«[6]. Under forhandlingerne erklærede vi, at Kina for det første har brug for fred og for det andet har brug for demokrati. Chiang Kai-shek kunne ikke finde noget at indvende og måtte erklære sig enig. På den ene side er fredspolitikken og aftalerne om demokrati, som blev offentliggjort i »Sammendrag af samtalerne«, ord på papir og endnu ikke virkelighed; på den anden side er disse ord bestemt af en række forskellige kræfter. Kræfter som folket i de befriede områder, folket i det store bagland, den internationale situation – den almindelige udvikling har tvunget Kuomintang til at acceptere disse ting.

Hvordan man giver »råt for usødet« afhænger af situationen. I nogle tilfælde er det at give råt for usødet ikke at deltage i forhandlinger; og nogle gange er det også at give råt for usødet at deltage i forhandlinger. Det var rigtigt af os ikke at deltage før og og også rigtigt af os at deltage nu; i begge tilfælde har vi givet råt for usødet. Det var klogt af os at deltage denne gang, fordi vi punkterede det rygte, som Kuomintang havde spredt, nemlig at det kommunistiske parti ikke ønskede fred og enhed. De sendte tre på hinanden følgende telegrammer for at invitere os, og vi tog afsted. Men de var fuldstændig uforberedte, og vi måtte stille alle forslagene. Som resultat af forhandlingerne har Kuomintang accepteret den generelle freds- og enhedspolitik. Det er udmærket. Hvis Kuomintang atter igangsætter en borgerkrig, vil det stille sig selv i et dårligt lys i hele nationens og hele verdens øjne, og vi vil have så meget desto mere grund til at knuse angrebene i en forsvarskrig. Nu da »10. Oktober-aftalen« er afsluttet, er det vor opgave at fastholde aftalen, at kræve, at Kuomintang respekterer den, og at fortsætte kampen for fred. Hvis de vil kæmpe, vil vi udslette dem totalt. Sådan står det til: Hvis de angriber, og vi udsletter dem, vil de få den tilfredsstillelse; hvis man udsletter

nogen af dem, en vis tilfredsstillelse; hvis man udsletter hele bundtet, fuldstændig tilfredsstillelse. Kinas problemer er komplicerede, og vore hjerner må også være lidt komplicerede. Hvis de begynder at kæmpe, slår vi igen, vi kæmper for at vinde freden. Freden kommer ikke, medmindre vi slår hårdt til over for de reaktionære, som vover at angribe de befriede områder.

Nogle kammerater har spurgt, hvorfor vi skal afstå 8 befriede områder[7]. Det er både synd og skam at afstå disse områder, men det er bedre at gøre det. Hvorfor er det en skam? Fordi disse befriede områder er blevet skabt og opbygget af folket med glødende begejstring, med sved og blod. Derfor må vi forklare tingene klart for folket og foretage passende foranstaltninger i de områder, vi skal afstå. Hvorfor skal vi afstå disse områder? Fordi Kuomintang ellers ikke vil føle sig rolig. De tager tilbage til Nanking, men nogle befriede områder mod syd er lige ved siden af deres soveværelse eller i korridoren. Så længe vi er der, vil de ikke kunne sove roligt, og de vil derfor forsøge at tilkæmpe sig disse områder for enhver pris. Vor indrømmelse på dette punkt vil medvirke til at forpurre Kuomintangs borgerkrigsplaner og vinde os sympati fra de mange, som vakler, både herhjemme og i udlandet. Alle propagandamidler i Kina, med undtagelse af Hsinhua Nyhedsbureauet, kontrolleres i dag af Kuomintang. Det er alle sammen rygtesmedier. Med hensyn til de igangværende forhandlinger har de spredt det rygte, at det kommunistiske parti kun vil have territorium og ikke vil give nogen indrømmelser. Vor politik er at forsvare folkets fundamentale interesser. Under hensyn til princippet om ikke at skade folkets fundamentale interesser er det tilladeligt at give visse indrømmelser i bytte for fred og demokrati, som folket i hele landet har brug for. I tidligere forhandlinger med Chiang Kai-shek har vi også givet indrømmelser og endda større indrømmelser. For at etablere en landsomfattende modstandskrig opgav vi i 1937 frivilligt navnet »Arbejdernes og Bøndernes Revolutionære Regering« og ændrede navnet på den Røde Hær til den Nationale Revolutionshær og ændrede vor politik angående konfiskering af godsejernes jord til kun at omfatte nedsættelse af renter og forpagtningsafgifter. Denne gang har vi ved at afstå visse områder i syd fuldstændig punkteret Kuomintangs rygtekampagne over for hele Kinas folk og hele verden. Det er det samme med problemer omkring de væbnede styrker. Kuomintangs propaganda har sagt, at det kommunistiske parti kun forsøger at rage våben til sig. Men vi har sagt, at vi er rede til at give indrømmelser. Først foreslog vi at skære vore nuværende væbnede styrker ned til 48 divisioner. Eftersom Kuomintang har 263 divisioner, ville dette betyde, at vor styrke ville udgøre en sjettedel af det totale antal. Senere foreslog vi en yderligere nedskæring til 43 divisioner, omkring en syvendedel af det totale antal. Kuomintang sagde så, at de ville skære ned til 120 divisioner. Vi sagde, at vi ville skære forholdsmæssigt lige så meget ned til 24 eller endda 20 divisioner, hvilket stadig kun ville være en syvendedel af det totale antal. I Kuomintanghæren er forholdet mellem officerer og menige uforholdsmæssigt

stort, og bemandingen af en division er på under 6.000 mand. Efter deres målestok ville vi kunne danne 200 divisioner ud af vore 1.200.000 mand. Men det vil vi ikke gøre. Derfor kan Kuomintang intet sige os på, og alle deres rygter er udtømte. Betyder dette, at vi vil overgive vore våben til Kuomintang? Heller ikke det. Hvis vi overgiver vore våben, vil Kuomintang så ikke få for mange? Folkets våben, hvert eneste gevær og hver eneste kugle, skal beholdes og må ikke overgives.

Ovennævnte er, hvad jeg har at sige til vore kammerater i den nuværende situation. Situationens udvikling opviser mange modsigelser. Hvorfor er der enighed om nogle spørgsmål og ikke om andre i forhandlingerne mellem Kuomintang og vort parti? Hvorfor tales der i »Sammendrag af samtalerne« om fred og enhed, medens der faktisk stadig kæmpes? Nogle kammerater kan simpelthen ikke forstå sådanne modsigelser. Det, jeg her har sagt, har haft til hensigt at besvare disse spørgsmål. Nogle kammerater kan ikke forstå, hvorfor vi indlader os på forhandlinger med Chiang Kai-shek, som altid har været anti-kommunist og imod folket. Var det korrekt af vort partis 7. kongres af beslutte, at vi ville indgå i forhandlinger med Kuomintang, forudsat at Kuomintang ændrede sin politik? Det var afgjort rigtigt. Den kinesiske revolution er langvarig og kan kun vindes skridt for skridt. Kinas fremtid afhænger af vore anstrengelser. Situationen vil forblive flydende i 6 måneder eller deromkring. Vi må fordoble vore anstrengelser for at få situationen til at udvikle sig i en gunstig retning for folket overalt i landet.

Nu et par ord om vort arbejde. Nogle af de tilstedeværende kammerater skal af sted til fronten. Mange er så fulde af begejstring, at de kappes med hinanden om at komme i gang, og denne aktive og brændende ånd er meget værdifuld. Men der er også nogle få kammerater, som har fejlagtige ideer, som ikke tænker på de mange vanskeligheder, der skal overvindes, men som tror, at alt vil gå glat ved fronten, og at de vil få en lettere tid end i Yenan. Findes der folk, som tænker på denne måde? Jeg tror det. Jeg tilråder sådanne kammerater at rette deres ideer. Hvis man tager af sted, er det for at arbejde. Hvad er arbejde? Arbejde er kamp. Der er vanskeligheder og problemer i disse områder, og de skal overvindes og løses. Vi tager af sted for at arbejde og kæmpe for at overvinde disse vanskeligheder. En god kammerat er ivrig efter at tage derhen, hvor vanskelighederne er størst. Arbejdet i disse områder er hårdt. Hårdt arbejde er som en byrde, der lægges foran os og udfordrer os til at blive båret. Nogle byrder er lette, andre tunge. Nogen foretrækker de lette fremfor de tunge; de tager de lette og overlader de tunge til de andre. Det er ikke nogen god indstilling. Nogle kammerater er anderledes; de overlader det nemme og lette til andre og bærer selv de tunge byrder; de er de første til at udholde hårde strabadser, de sidste til at nyde behageligheder. Det er gode kammerater. Vi bør alle lære af deres kommunistiske indstilling.

Mange lokale kadrer forlader deres hjemstavn for at tage til fronten. Og mange kadrer, der er født i det sydlige Kina, og som drog til Yenan, tager

også til fronten. Alle kammerater, som skal til fronten, bør være åndeligt forberedte og når de er kommet dertil, slå rod, blomstre og bære frugt. Vi kommunister er som såsæd, og folket er som jorden. Hvor vi end drager hen, må vi forene os med folket, slå rod og blomstre blandt folket. Overalt, hvor vore kammerater kommer hen, må de opbygge et godt forhold til masserne, tage sig af dem og hjælpe dem med at overvinde deres vanskeligheder. Vi må forene os med masserne, jo flere blandt masserne vi forener os med, jo bedre. Vi må gøre alt, hvad vi kan, for at mobilisere masserne, udvide folkets styrke og under vort partis lederskab besejre angriberen og opbygge et nyt Kina. Det er den politik, der blev udformet af partiets 7. Kongres[8]. Vi må bestræbe os på at virkeliggøre den. Det er nødvendigt for Kina, at det kommunistiske parti og folket styrer udviklingen. Vi har viljen og måden til at skabe fred og demokrati. Under forudsætning af, at vi forener os tættere med hele folket, kan udviklingen styres i den rigtige retning.

Verden efter 2. verdenskrig har en strålende fremtid. Dette er hovedtendensen. Betyder fiaskoen for udenrigsministrenes femmagtskonference i London[9], at en 3. verdenskrig er ved at bryde ud? Nej. Overvej bare, hvordan det er muligt, at en 3. verdenskrig kan bryde ud lige efter afslutningen på 2. verdenskrig? De kapitalistiske og socialistiske lande vil endnu indgå kompromisser i en række internationale anliggender, fordi kompromisser vil være fordelagtige[10]. Proletariatet og folkene over hele verden er helt og holdent imod en anti-sovjetisk og anti-kommunistisk krig. I løbet af de sidste 30 år er der blevet udkæmpet 2 verdenskrige. Mellem 1. og 2. verdenskrig var der et interval på mere end 20 år. I menneskehedens 500.000 år lange historie er det kun inden for de sidste 30 år, der er blevet udkæmpet verdenskrige. Efter 1. verdenskrig blev der gjort store fremskridt i verden. Efter 2. verdenskrig vil der givetvis blive gjort endnu større fremskridt. Efter 1. verdenskrig blev Sovjetunionen født og snesevis af kommunistiske partier grundlagt – de eksisterede ikke før. Efter afslutningen af 2. verdenskrig er Sovjetunionen meget stærkere, Europas ansigt er ændret, den politiske bevidsthed hos proletariatet og blandt alle verdens folk er meget højere, og de progressive kræfter er knyttet tættere sammen over hele verden. Vort Kina undergår også en hurtig og drastisk forvandling. Den generelle udvikling i Kina er bestemt positiv og ikke negativ. Der gøres fremskridt i verden, fremtiden er strålende og ingen kan ændre denne almene historiske tendens. Vi må konstant propagandere for disse fremskridt og den strålende fremtid blandt folket, således at folket får tiltro til sejren. Samtidig må vi fortælle folket og vore kammerater, at vejen vil blive lang og bugtet. Der er stadigvæk mange forhindringer og vanskeligheder på revolutionens vej. Vort partis 7. kongres var af den opfattelse, at der ville blive mange vanskeligheder og ikke få. Nogle kammerater bryder sig ikke om at tænke på vanskeligheder. Men vanskeligheder er kendsgerninger; vi må anerkende de vanskeligheder, der er, og bør ikke begynde at lukke øjnene for problemerne. Vi må anerkende vanskelighederne,

analysere dem og besejre dem. Der er ingen lige vej i verden; vi må være forberedte på at følge en snoet og bugtet vej og ikke prøve at komme nemt om ved tingene. Man må ikke forestille sig, at en skønne dag vil alle de reaktionære falde på knæ af sig selv. Sagt på en anden måde, selv om der er lyse udsigter, er vejen snoet og bugtet. Der er stadig mange vanskeligheder foran os, som vi ikke må overse. Ved at forene os med hele folket kan vi bestemt ved fælles anstrengelse overvinde alle forhindringer og vinde sejr.

Noter

[1] Dette refererer til »Sammendrag af samtalerne«, også kendt som »10. Oktober-aftalen«, som blev underskrevet af repræsentanter for Kuomintang og Kinas kommunistiske Parti den 10. oktober 1945. I sammendraget måtte Chiang Kai-shek foregive at være enig i »den grundlæggende politik for fred og national genopbygning«, som blev fremsat af Kinas kommunistiske Parti og acceptere »langsigtet samarbejde på basis af fred, demokrati, solidaritet og enhed ... beslutsom afvisning af borgerkrig og opbygning af et nyt Kina, uafhængigt, frit, velstående og stærkt« og »demokratisering af det politiske liv, nationalisering af tropper og frihed, og legal status for politiske partier, idet dette er helt afgørende for at opnå fred og national genopbygning«. Han måtte også gå med til at bringe Kuomintangs politiske formynderskab til en hurtig afslutning, sammenkalde en rådgivende politisk konference, »garantere den personlige frihed, trosfrihed, talefrihed og pressefrihed, forsamlings- og mødefrihed, som nydes af folk i alle demokratiske lande i fredstid og ophæve eller ændre eksisterende love og forordninger i overensstemmelse med disse principper«, ophæve det hemmelige efterretningsvæsen, »strengt forbyde alle andre organer end domstolene og politiet at foretage anholdelser, føre retssager og idømme straffe«, »frigive politiske fanger«, »aktivt udforme lokale selvstyreplaner og iværksætte almindelige valg fra alle lavere niveauer og opefter« osv. Chiang Kai-sheks regering nægtede imidlertid hårdnakket at anerkende, at folkehæren og de demokratiske regeringer i de befriede områder havde legal status, og under påskud af at »samle militærkommandoen« og »samle regeringsadministrationen« prøvede den frækt at se fuldstændigt bort fra folkehæren og de befriede områder under ledelse af Kinas kommunistiske Parti; som følge heraf kunne der ikke opnås enighed om dette spørgsmål. Det følgende er uddrag af »Sammendrag af samtalerne« angående forhandlingerne om de væbnede styrker og den politiske magt i de befriede områder; i »Sammendraget« refererer den såkaldte »regering« til Chiang Kai-sheks Kuomintangregering.

»Om nationalisering af tropper. Kinas kommunistiske Parti foreslog, at regeringen med henblik på en samling af militærkommandoen skulle udvirke en retfærdig og rationel reorganisering af de væbnede styrker i hele landet, opstille et program for reorganiseringens trinvise virkeliggørelse, foretage en ny afgrænsning af militærzonerne og etablere et værnepligts- og opsuppleringssystem. Kinas kommunistiske Parti erklærede sig villig til, under forudsætning af et sådant programs vedtagelse, at reducere de anti-japanske tropper under partiets kommando til 24 divisioner eller til et minimum på 20 divisioner og straks at demobilisere sine anti-japanske tropper i de 8 områder Kwangtung, Chekiang, det sydlige Kiangsu, det sydlige Anhwei, det centrale Anhwei, Hunan, Hupeh og Honan (med undtagelse af det nordlige Honan). De tropper, der skal reorganiseres, vil gradvist blive trukket tilbage fra ovennævnte områder for at samles i de befriede områder nord for Lunghai jernbanen og i det nordlige Kiangsu og det nordlige Anhwei. Regeringen erklærede, at programmet til reorganisering af tropper på landsbasis var på vej, og at regeringen var villig til at overveje reorganisering af de anti-japanske tropper under ledelse af Kinas kommunistiske Parti til 20 divisioner, hvis de emner, der blev behandlet under de igangværende forhandlinger, alle kunne løses. Med hensyn til spørgsmålet om placeringen af disse tropper erklærede regeringen, at Kinas kommunistiske Parti kunne fremkomme med planer til diskussion og beslutning. Kinas kommunistiske Parti

foreslog, at det kommunistiske parti og dets lokale militærpersonel skulle deltage i Det nationale Militærråds og dets forskellige afdelingers arbejde, at regeringen skulle bevare det eksisterende personelsystem og udnævne det eksisterende personel til officerer af forskellig rang i de reorganiserede enheder, at officerer, som ikke modtog udnævnelse efter reorganiseringen, skulle overføres til forskellige områder til optræning, og at der skulle udarbejdes et retfærdigt og rimeligt system med hensyn til opfyldning af ledige stillinger og en plan for politisk uddannelse. Regeringen tilkendegav, at den ikke havde nogen indvendinger mod disse forslag og var villig til at diskutere detaljerne. Kinas kommunistiske Parti foreslog, at alle militsfolk i de befriede områder skulle organiseres i lokale selvforsvarskorps. Regeringen gav udtryk for, at sådanne organisationer kun kunne komme i betragtning, når de lokale forhold krævede eller tillod dette. For at udforme konkrete forslag med hensyn til alle de spørgsmål, der er nævnt i dette afsnit, var begge parter enige om, at der skulle nedsættes et underudvalg med 3 medlemmer med en repræsentant for henholdsvis Det nationale Militærråds afdeling for militære operationer, forsvarsministeriet og den 18. gruppearmé.«

»Om lokale regeringer i de befriede områder. Kinas kommunistiske Parti foreslog, at regeringen skulle anerkende de folkevalgte regeringer på alle niveauer i de befriede områder. Regeringen gav udtryk for, at eftersom Japan havde overgivet sig, var udtrykket »befriet område« forældet, og at regeringsadministrationen over hele landet skulle samles. Det oprindelige løsningsforslag, der blev fremsat af Kinas kommunistiske Parti, gik ud på, at provinserne og de administrative enheder skulle opdeles på ny i lyset af eksistensen af 18 befriede områder, og at partiet med henblik på at samle regeringsadministrationen ville udarbejde en liste over alle folkevalgte i de lokale regeringer på forskellige niveauer, således at disse kunne blive genudnævnt af regeringen. Regeringen tilkendegav, som Formand Chiang havde erklæret over for hr. Mao, at centralregeringen efter samlingen af militærkommandoen og regeringsadministrationen over hele landet ville tage hensyn til det af Kinas kommunistiske Parti udpegede personale. Regeringen ville overveje at beholde en passende del af det administrative personale, som har gjort tjeneste i de områder, der blev genvundet under modstandskrigen, idet regeringen ville tage hensyn til deres dygtighed og forhold i tjenesten, men ikke til deres partitilhørsforhold. Derefter fremsatte Kinas kommunistiske Parti et andet løsningsforslag, der bad Centralregeringen udnævne kandidater opstillet af Kinas kommunistiske Parti som formænd og medlemmer i provinsregeringerne i grænseområdet Shensi-Kansu-Ninigsia og de 5 provinser Jehol, Chahar, Hopei, Shantung og Shansi og om at udnævne det kommunistiske partis kandidater til viceformænd og medlemmer af de 6 provinsregeringer i Suiyuan, Honan, Kiangsu, Anhwei, Hupeh og Kwangtung (fordi der var udstrakte dele af befriede områder i førnævnte 11 provinser). Kinas kommunistiske Parti krævede også, at dets kandidater blev udnævnt til viceborgmestre i de 4 særlige byområder Peiping, Tientsin, Tsingtao og Shanghai, og at dets kandidater deltog i forvaltningen af de nordøstlige provinser. Efter mange diskussioner om dette spørgsmål modificerede Kinas kommunistiske Parti førnævnte forslag ved at kræve sine kandidater udnævnt til formænd og medlemmer af provinsregeringerne i grænseområdet Shensi-Kansu-Ninigsia og de 4 provinser Jehol, Chahar, Hopei og Shantung, til viceformænd og medlemmer i de 2 provinsregeringer i Shansi og Suiyuan og til viceborgmestre i de 3 særlige byområder Peiping, Tientsin og Tsingtao. Regeringen erklærede i sit svar, at medens Kinas kommunistiske Parti måske nok kunne indstille de af sine medlemmer, som havde udmærket sig i tjenesten under modstandskrigen, og som havde administrative evner, til udnævnelse af regeringen, så ville det kommunistiske parti ikke oprigtigt forsøge at medvirke til en samling af militærkommandoen og regeringsadministrationen, hvis det ville insistere på at opstille en formand eller viceformand eller medlemmer til nogen særlig provinsregering. Kinas kommunistiske Parti sagde så, at det ville trække sit andet forslag tilbage og fremsætte et tredie løsningsforslag. Kinas kommunistiske Parti foreslog, at der skulle afholdes valg på alle niveauer i de befriede områder under de eksisterende folkevalgte regeringer, og at medlemmer af alle andre politiske partier såvel som folk fra forskellige samfundslag skulle være velkomne til at vende tilbage til deres fødesteder for

at deltage i valgene. Valgene skulle afholdes under overopsyn af personer, som var udpeget af Den rådgivende politiske Forsamling. Der skulle afholdes valg i ethvert amt, hvor mere end halvdelen af distrikterne og kommunerne allerede havde afholdt valg. Ligeledes skulle der afholdes almindelige valg i enhver provins eller administrativt område, hvor mere end halvdelen af amterne allerede havde afholdt almindelige valg. Med henblik på samling af regeringsadministrationen skulle navnene på alle embedsmænd, der således blev valgt til poster inden for provinsens administrative områder, overgives til Centralregeringen til godkendelse. Regeringen svarede, at dette forslag om regeringsgodkendelse af udnævnelser i provinserne ikke var til gavn for en samling af regeringsadministrationen. Regeringen kunne muligvis overveje afholdelse af almindelige valg på amtsplan, men almindelige valg til provinsregeringerne kunne kun afholdes efter offentliggørelsen af en national forfatning, når provinsernes status var blevet fastlagt. I den øjeblikkelige situation skulle kun de embedsmænd i provinsregeringerne, som var udnævnt af Centralregeringen, indsættes på deres poster, således at forholdene i de genvundne områder kunne blive normale igen så hurtigt som muligt. På dette tidspunkt blev et fjerde løsningsforslag fremsat af Kinas kommunistiske Parti, nemlig at status quo midlertidigt skulle opretholdes i de befriede områder, indtil der var vedtaget og iværksat forfatningsmæssige foranstaltninger angående de almindelige valg til provinsregeringerne, og at der midlertidigt blev udarbejdet en foreløbig ordning, der kunne garantere ro og orden igen. Kinas kommunistiske Parti udtalte, at dette særlige problem i mellemtiden kunne henvises til Den rådgivende politiske Forsamling til afgørelse. Regeringen insisterede på, at en samling af regeringsadministrationen måtte sættes i værk først, fordi dette problem kunne udvikle sig til en hindring for freden og genopbygningen, hvis det ikke blev løst, og regeringen udtrykte håb om, at der hurtigt kunne opnås enighed om et konkret løsningsforslag. Kinas kommunistiske Parti erklærede sig villig til at deltage i videre diskussioner.«

[2] Shangtang var det gamle navn for den sydøstlige del af provinsen Shansi, hvori Chanchih var centrum. Den 129. division af den 8. rutearmé havde her i disse bjergrige omgivelser sin base under modstandskrigen mod Japan, og dette område udgjorde en del af det befriede område Shansi-Hopei-Shantung-Honan. I september 1945 samlede Kuomintangkrigsherren Yen Hsi-shan 13 divisioner og rykkede sammen med japanske tropper og marionettropper frem fra Linfen, Fushan og Yicheng og fra Taiyuan og Yutse for at invadere Hsiangyuan, Tunliu og Lucheng i den sydøstlige del af det befriede område Shansi. I oktober gik hæren og folket i det befriede område til modangreb på denne invasionsstyrke, udslettede 35.000 mand og tilfangetog adskillige højtstående officerer, deriblandt korps- og divisionschefer.

[3] Dette refererer til de erfaringer, som Kinas kommunistiske Parti indhøstede under sine kampe mod Kuomintang fra 1927, da Kuomintang forrådte revolutionen, frem til 1945.

[4] Den japanske »Kwantung-hær«, som var udstationeret i det nordøstlige Kina, indtog den 18. september 1931 Shenyang. Under Chiang Kai-sheks ordre om »absolut ikke-modstand« trak de kinesiske tropper ved Shenyang og andre steder i nordøst (den nordøstlige armé) sig tilbage til syd for den Store Mur, og som følge deraf besatte de japanske tropper meget hurtigt provinserne Liaoning, Kirin og Heilungkiang. Det kinesiske folk kaldte denne aggression fra de japanske invasionsstyrker »begivenhederne den 18. september«.

[5] Se »Om en erklæring af Chiang Kai-sheks talsmand«, note 5, side 38.

[6] Citeret fra »Om koalitionsregeringen« del IV, afsnittet »Vort specifikke program«, punkt 2 i Mao Tsetung, *Udvalgte værker,* bd. 3.

[7] Dette refererer til folkehærens baser, som var spredt ud over Kwangtung, Chekiang, det sydlige Kiangsu, det sydlige Anhwei, det centrale Anhwei, Hunan, Hupeh, og Honan (med undtagelse af det nordlige Honan).

[8] Se »To muligheder for Kinas fremtidige skæbne« og »Den tåbelige gamle mand, som flyttede bjergene«, Mao Tsetung, *Udvalgte værker,* bd. 3.

[9] Fra den 11. september til den 2. oktober mødtes udenrigsministrene fra Sovjetunionen, Kina, USA, Storbritannien og Frankrig i London for at diskutere fredstraktater med Italien, Rumænien, Bulgarien, Ungarn og Finland, lande, som havde deltaget i den aggressionskrig,

der blev startet af det fascistiske Tyskland, og for at diskutere en ordning med hensyn til de italienske kolonier. Der blev ikke opnået nogen aftale, fordi USA, Storbritannien og Frankrig afviste de rimelige forslag, som Sovjetunionen fremsatte, og fremturede med deres imperialistiske aggressionspolitik med det formål at styrte de folkeregeringer, som blev oprettet i Rumænien, Ungarn og Bulgarien efter sejren i den anti-fascistiske krig.

[10] Se »Nogle punkter til vurdering af den nuværende internationale situation«, side 68.

SANDHEDEN OM KUOMINTANGS ANGREB

5. november 1945

United Press meddelte den 3. november fra Chungking, at Wu Kuo-chen, direktøren for Kuomintangs centrale eksekutivkomités propagandaafdeling, havde erklæret, at »regeringen indtager en ganske defensiv holdning i denne krig« og at den havde foreslået forholdsregler til at »genoprette forbindelserne«[1]. En reporter fra Hsinhua Nyhedsbureauet spurgte en talsmand fra Kinas kommunistiske Parti om dette.

Talsmanden for Kinas kommunistiske Parti svarede reporteren på denne måde: Hvad Wu Kuo-chen sagde om at indtage »en defensiv holdning« er en lodret løgn. Foruden at besætte de fem befriede områder, som var blevet forladt af vore tropper i det østlige Chekiang, det sydlige Kiangsu, det centrale og sydlige Anhwei og Hunan, og at træde befolkningen dér under fode, har Kuomintang trukket mere end 70 divisioner af sine regulære tropper ind i eller tæt op til de fleste af de andre befriede områder – f.eks. dem i Kwangtung, Hupeh, Honan, det sydlige Kiangsu, det nordlige Anhwei, Shantung og Hopei – og har undertrykt befolkningen og angrebet eller forberedt angreb på vore tropper. Ydermere er snesevis af Kuomintangs andre divisioner på vej mod de befriede områder. Kan dette betegnes som at indtage en defensiv holdning? Af de otte Kuomintangdivisioner, der nåede Hantan-området i deres fremstød nordpå fra Changteh, var to imod borgerkrigen og støttede freden, medens de andre seks (der indbefattede tre amerikansk udrustede divisioner) blev tvunget til at nedlægge våbene, efter at de befriede områders tropper og befolkning i selvforsvar gik til modangreb. Mange af disse Kuomintangtroppers officerer, der indbefattede vicechefer for krigszonen, korpschefer og vicekorpschefer, er nu i de befriede områder[2] og kan bekræfte hele sandheden om, hvor de kom fra, og hvordan de var beordret til at angribe. Kan dette også betegnes som at indtage en defensiv holdning? Vore tropper i de befriede områder i provinserne Honan og Hupeh er nu fuldstændigt omringede af mere end 20 Kuomintangdivisioner fra den 1., 5. og 6. krigszone, med Lin Chih som feltkommandør med ansvar for »under-

---

Denne erklæring, der er udformet af kammerat Mao Tsetung, blev udgivet i Kinas kommunistiske Partis talsmands navn. På dette tidspunkt havde Chiang Kai-shek allerede brudt »Aftalen af 10. oktober«, og borgerkrigen mod de befriede områder udvidedes dagligt.

trykkelsen af kommunisterne«. Vore befriede områder i det vestlige og centrale Honan og det sydlige, østlige og centrale Hupeh er alle blevet indvaderet og besat af Kuomintangs styrker, der brændte og dræbte så hensynsløst, at vore tropper, der kommanderedes af Li Hsien-nien og Wang Shu-sheng, intet ly kunne finde og var nødt til at søge tilflugt ved grænsen mellem Honan og Hupeh for at overleve. Men også dér er de blevet tæt forfulgt og angrebet af Kuomintangs tropper[3]. Kan dette også betegnes som at indtage en defensiv holdning? Det er det samme i de tre provinser Shansi, Suiyuan og Chahar. I begyndelsen af oktober beordrede Yen Hsi-shan tretten divisioner til at angribe Hsiangyuan-Tunliu sektoren i det befriede område Shangtang. Vore tropper og områdets befolkning, som kæmpede i selvforsvar, afvæbnede dem alle, og adskillige korps- og divisionschefer var blandt de tilfangetagne. De er nu i det befriede område Taihang, og alle, der er i live, kan bekræfte hele sandheden om, hvor de kom fra, og hvordan de var beordret til at angribe. Yen Hsi-shan fortalte fornylig i Chungking alle mulige løgne om, hvordan han var blevet angrebet, og hvordan han kun havde indtaget »en defensiv holdning«. Sandsynligvis havde han glemt alt om sine generaler: Shih Tse-po, chef for det 19. korps; Kuo Jung, chef for den provisoriske 46. division; Chang Hung, chef for den provisoriske 49. division; Li Pei-ying, chef for den 66. division; Kuo Tien-hsing, chef for den 68. division og Yang Wen-tsai, chef for den provisoriske 37. division[4]. De bor nu i vore befriede områder og kan gendrive en hvilken som helst løgn, der fortælles af Wu Kuo-chen, Yen Hsi-shan og alle andre reaktionære anstiftere af borgerkrigen. General Fu Tso-yi har haft ordre til at angribe vore befriede områder i Suiyuan, Chahar og Jehol i over to måneder og er ved én lejlighed trængt helt frem til Changchiakous porte og har besat hele det befriede område Suiyuan og det vestlige Chahar. Kan dette også betegnes som at indtage en defensiv holdning og ikke at løsne »det første skud«? Vore tropper og befolkningen i Chahar og Suiyuan rejste sig i selvforsvar, og i deres modangreb tog de også et stort antal officerer og menige til fange, som alle kan bevidne, hvor de kom fra, hvordan de angreb osv[5]. Vi har i de mange forskellige selvforsvarskampe erobret bunker af »banditundertrykkelses«- og anti-kommunistiske dokumenter, blandt hvilke er *Håndbogen i banditundertrykkelse,* ordrer til »banditundertrykkelse« og andre anti-kommunistiske dokumenter, udstedt af de højeste Kuomintangmyndigheder, men afvist som en »spøg« af Wu Kuo-chen; disse bliver nu sendt til Yenan. Alle disse dokumenter er håndfaste beviser på, at Kuomintangs tropper har angrebet de befriede områder.

Reporteren fra Hsinhua Nyhedsbureauet fortsatte med at spørge talsmanden for Kinas kommunistiske Parti om hans syn på de forholdsregler, Wu Kuo-chen havde foreslået til at genoprette forbindelserne. Talsmanden svarede: De er intet andet end taktik for at vinde tid. Kuomintangmyndighederne mønstrer store styrker og prøver at sætte alle de befriede områder under vand som i en stor oversvømmelse. Efter at adskillige angreb i september og

oktober mislykkedes, forbereder de nu nye angreb i et endnu større omfang. Og én måde at standse disse angreb på og effektivt bremse borgerkrigen er at forhindre dem i at transportere deres tropper ad jernbanen. Som alle andre støtter vi en hurtig genoprettelse af transportsystemet, men dette kan kun gøres efter, at der er fundet en ordning på de tre spørgsmål: modtagelse af den japanske overgivelse, afskaffelse af marionettropperne og virkeliggørelse af selvstyre i de befriede områder. Hvad skal løses først, spørgsmålene omkring transportsystemet eller disse tre spørgsmål? Hvorfor er de befriede områders tropper, som i otte år kæmpede ihærdigt og bittert mod Japan, ikke kvalificerede til at modtage den japanske overgivelse? Og hvorfor skulle andre tropper have besværet med at komme hertil langsvejs fra og modtage den? Enhver borger har ret til at straffe marionettropperne; hvorfor bliver de alle indlemmet i den »nationale hær« og beordret til at angribe de befriede områder? Lokalt selvstyre er tydeligt stillet som en betingelse i »Aftalen af 10. oktober«, og dr. Sun Yat-sen støttede allerede for længe siden, at provinsguvernørerne skulle vælges af folket; hvorfor kræver Kuomintangregeringen stadig, at de lokale embedsmænd skal ryddes af vejen? Spørgsmålet om transportsystemet bør løses hurtigt, men de tre hovedspørgsmål bør i endnu højere grad løses hurtigt. At snakke om at genoprette transportsystemet uden først at løse de tre hovedspørgsmål kan kun tjene til at udbrede og forlænge borgerkrigen og hjælpe dens anstiftere til at nå deres formål om at oversvømme de befriede områder. For hurtigt at standse den anti-folkelige og anti-demokratiske borgerkrig, der nu har bredt sig over hele landet, gør vi os til talsmænd for følgende:

(1) Alle de af Kuomintangregeringens styrker, der er tængt ind i de befriede områder i det nordlige Kina, det nordlige Kiangsu, det nordlige Anhwei, det centrale Kina og de nærliggende regioner for at modtage den japanske overgivelse og angribe os, skal øjeblikkeligt trækkes tilbage til deres oprindelige stillinger; de befriede områders tropper skal modtage den japanske overgivelse og stationere tropper til beskyttelse af byerne og transportsystemet; og de befriede områder, der er blevet invaderet og besat, skal genetableres.

(2) Alle marionettropperne skal straks afvæbnes og opløses, og i det nordlige Kina, det nordlige Kiangsu og det nordlige Anhwei skal de befriede områder tage sig af denne afvæbning og opløsning.

(3) Folkets demokratiske selvstyre i alle de befriede områder skal anerkendes; centralregeringen skal ikke udpege og udsende lokale embedsmænd; bestemmelserne i »Aftalen af 10. oktober« skal føres ud i livet.

Talsmanden sagde: Kun på denne måde kan borgerkrig afværges; ellers er der absolut ingen garanti mod den. De dokumenter, der er erobret i de tre slag, vi i selvforsvar udkæmpede i Suiyuan, Changtang og Hantan og sådanne konkrete handlinger som massive troppebevægelser og angreb, modbeviser

alle Kuomintangmyndighedernes påstande om, at den såkaldte genoprettelse af transportsystemet er for folkets skyld og ikke for borgerkrigens. Det kinesiske folk er blevet bedraget længe nok og kan ikke bedrages længere. For øjeblikket er det centrale problem for hele landets befolkning at mobilisere for med alle midler at stoppe borgerkrigen.

Noter

[1] Ved afslutningen af modstandskrigen mod Japan var de fleste af Kinas jernbaner enten under kontrol af hæren og befolkningen i de befriede områder eller omringet af dem. Under påskud af at »genoprette transportsystemet«, prøvede de reaktionære i Kuomintang at benytte disse jernbaner til at afskære de befriede områder fra hinanden, transporterer millioner af Kuomintangs tropper til det nordøstlige, nordlige, østlige og centrale Kina, angribe de befriede områder og bemægtige sig de store byer.

[2] Kuomingtangs tropper fra regionerne Chengchow og Hsinhsiang rykkede i september 1945 frem langs Peiping-Hankowjernbanen for at angribe det befriede område Shansi-Hopei-Shantung-Honan. I slutningen af oktober invaderede deres fortrop, der bestod af tre korps, regionerne Tsehsien og Hantan. Hæren og befolkningen i det befriede område rejste sig modigt i selvforsvar og efter en uges bitre kampe gjorde general Kao Shu-hsun, vicechef for Kuomintangs 11. krigszone og samtidig chef for det nye 8. korps, oprør mod Kuomintang ved Hantan og gik over til os med det nye 8. korps og én kolonne, ialt over 10.000 mand. De andre to korps trak sig tilbage i uorden, men blev omringet og afvæbnet. Mange officerer af høj rang blev tvunget til at overgive sig, deriblandt Ma Fa-wu, en anden vicechef for Kuomintangs 11. krigszone og samtidig chef for det 40. korps Liu Shih-jung, dets vicechef, Li Hsu-tung, dets stabschef, Liu Shu-sen, næstkommanderende for en division.

[3] Efter Japans overgivelse samlede Kuomintang mere end 20 divisioner fra tre krigszoner for at iværksætte storstilede angreb på de befriede områder i provinserne Honan og Hupeh. En del af styrkerne under Hu Tsung-nan, chef for Kuomintangs krigszone, rykkede frem fra nordvest mod øst langs begge sider af Lungkai-jernbanen for at invadere de befriede områder i det vestlige Honan; styrkerne under Liu Chih, chef for den 5. krigszone rykkede frem fra nord mod syd langs begge sider af Peiping-Hankowjernbanen for at invadere de befriede områder i det centrale Honan og det centrale og østlige Hupeh; den 6. krigszones styrker rykkede efter aftale frem fra det sydlige Hupeh mod det nordlige. De fleste af disse Kuomintangstyrker var under Liu Chihs kommando. Folkets hær i de befriede områder i Honan og Hupeh kæmpede hårdnakket mod angriberne, bevarede deres styrke og flyttede i slutningen af oktober 1945 til et område på grænsen mellem Honan og Hupeh i Tahung- og Tungpaibjergene og omkring Tsaoyang. Hæren flyttede senere til Hsuanhuatien øst for Peiping-Hankowjernbanen, fordi Kuomintang fortsatte med at forfølge og angribe.

[4] Angående Shangtang-slaget se »Om forhandlingerne i Chungking« note 2, side 51 i dette bind. De tilfangetagne Kuomintangofficerer, der nævnes her, var alle generaler af høj rang i Yen Hsishans hær.

[5] Provinsen Suiyuan blev afskaffet den 6. marts 1954 og blev en del af den autonome region Indre Mongoliet. General Fu Tso-yi var i 1945 chef for Kuomintangs 12. krigszone. Hans tropper havde været stationeret i og omkring Wuyuan og Linho i det vestlige Suiyuan under modstandskrigen mod Japan. Efter Japans overgivelse blev han beordret til at angribe de befriede områder i provinserne Suiyuan, Jehol og Chahar. I august 1945 besatte han Kueisui (nu Huhehot), Chining og Fengchen. Tidligt i september besatte han Hsingho, Shangyi, Wuchuan, Taolin, Hsintang og Liangcheng og iværksatte massive angreb på de befriede områder i Chahar og trængte frem til omegnen af Changchiakou. Vor hær slog i selvforsvar disse angreb tilbage og tog et stort antal af hans officerer og menige til fange.

[6] *Håndbogen i banditundertrykkelse* var et kontrarevolutionært skrift udarbejdet af Chiang Kai-shek i 1933. Den handlede udelukkende om metoder til at angribe det kinesiske folks styrker og revolutionære baser. I 1945, efter afslutningen af modstandskrigen, lod Chiang Kai-shek den genoptrykke og udsendte den til Kuomintangs officerer sammen med en fortrolig ordre, der lød: »Den nuværende kampagne for undertrykkelse af banditterne, en kampagne som folkets lykke er afhængig af, skal fuldføres i hurtigt tempo. De bør tilskynde Deres officerer og menige til at yde deres bedste for at undertrykke banditterne i den samme ånd som modstanden mod den japanske aggression og i overensstemmelse med den *Håndbog i banditundertrykkelse,* som jeg har udarbejdet. Enhver fortjenstfuld handling i statens tjeneste skal belønnes rigeligt, og de personer, der er ansvarlige for forsinkelser eller fejltagelser, skal retsforfølges. Denne ordre skal bekendtgøres for og adlydes af alle officerer og menige under Deres kommando, der er beskæftiget med at undertrykke banditterne.«

NEDSÆTTELSEN AF JORDAFGIFTERNE OG PRODUKTIONEN ER TO VIGTIGE OPGAVER I FORSVARET AF DE BEFRIEDE OMRÅDER

7. november 1945

1. Bistået af De forenede Stater mobiliserer Kuomintang alle sine styrker for at angribe de befriede områder. Den landsomfattende borgerkrig er allerede en kendsgerning. Vort partis nuværende opgave er at mobilisere alle styrker, gribe til selvforsvar, knuse Kuomintangs angreb, forsvare de befriede områder og stræbe efter at virkeliggøre freden. For at nå dette mål er følgende opgaver blevet meget påtrængende. Sørg for, at bønderne i de befriede områder i almindelighed får gavn af nedsættelsen af jordafgifterne, og at arbejderne og andre arbejdende mennesker nyder godt af passende lønstigninger og forbedrede vilkår; sørg samtidig for, at godsejerne stadig kan tjene til livets ophold og at industri- og handelskapitalisterne stadig kan tjene penge. Iværksæt et storstilet produktionsfremstød næste år, forøg produktionen af fødevarer og daglige fornødenheder, gør folkets levevilkår bedre, giv hjælp til ofre for hungersnød og til flygtninge og tilfredsstil hærens behov. Kun når disse to vigtige spørgsmål om nedsættelse af jordafgifterne og produktionen behandles på den rigtige måde, kan vi overvinde vanskelighederne, give støtte til krigsførelsen og vinde sejren.

2. Da krigen nu har fået et så omfattende omfang, har mange ledende kammerater kommandoen ved fronten og kan således ikke afse tid til at have opmærksomheden rettet mod nedsættelsen af jordafgifterne og produktionen. Derfor må der ske en arbejdsdeling. De ledende kammerater, der er tilbage i baglandsområderne, må foruden at udføre et stort arbejde til direkte støtte af fronten, ikke overse det rette tidspunkt til at tage fat på de to vigtige opgaver, nedsættelsen af jordafgifterne og produktionen. I løbet af de næste få måneder af vinteren og foråret skal de iværksætte storstilede kampagner til nedsættelse af jordafgifterne og gennemføre en almen rentenedsættelse i alle de befriede områder og i særdeleshed i de enorme områder, der er befriet fornyligt, for at vække den revolutionære begejstring hos det store flertal af bøndernes masser.

Kammerat Mao Tsetung udformede dette interne partidirektiv for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

I mellemtiden må de sørge for, at der er en ny vækst i landbrugs- og industriproduktionen i alle de befriede områder i 1946. Lad være med at forsømme nedsættelse af jordafgifterne og produktionen på grund af den nye storstilede krig; tværtimod er det netop for at besejre Kuomintangs offensiv, at der skal sættes fart i nedsættelsen af jordafgifterne og i produktionen.

3. Nedsættelsen af jordafgifterne skal være et resultat af massernes kamp, ikke en begunstigelse, der er givet af regeringen. Nedsættelsens succes eller fiasko afhænger af dette. I kampen for nedsættelse af jordafgifter kan overdrivelser næppe undgås; så længe som det virkelig drejer sig om de brede massers bevidste kamp, så kan alle de overdrivelser, der har vist sig, blive rettet senere. Kun derved kan vi overtale masserne og gøre det muligt for dem at forstå, at det er i bøndernes og hele folkets interesse, at tillade godsejerne at tjene til livets ophold, således at de ikke vil hjælpe Kuomintang. Vort partis nuværende politik er stadig at nedsætte jordafgifterne, ikke at konfiskere jord. Under og efter nedsættelsen af jordafgiften må vi hjælpe det store flertal af bønderne til at organisere sig i bondesammenslutninger.

4. Nøglen til sejr i produktionsfremstødet ligger i at organisere det store flertal af producenter i produktionsgrupper med gensidig hjælp. En absolut nødvendig forholdsregel er at sørge for regeringskreditter til landbrug og industri. Det er også meget vigtigt at udføre landbrugsarbejdet på den rigtige årstid og mindske spildet af arbejdstid. Vi må for øjeblikket mobilisere civil arbejdskraft for at give støtte til krigsførelsen; på den anden side må vi så vidt muligt ikke forsømme nogen årstid i landbruget; derfor skal vi studere metoder, der tager hensyn til begge dele. Hærenheder, regeringsorganer og skoler skal fortsætte med at deltage i produktionen i et passende omfang, på betingelse af at det ikke er til hindring for krigen, arbejdet og studierne. Kun således kan de bedre deres levevilkår og lette folkets byrder.

5. Vi holder allerede nogle større og mange mellemstore byer. Det er blevet en vigtig opgave for partiet at føre kontrol med disse byers økonomi og udvikle deres industri, handel og finansielle situation. Til dette formål er det nødvendigt at bruge alle kvalificerede personer, der er til rådighed, og overtale partimedlemmerne til at samarbejde med dem og lære virksomhedsledelsens teknikker og metoder af dem.

6. Bed alle partimedlemmer om at stå uløseligt sammen med folket, at interessere sig for dets økonomiske vanskeligheder og at betragte gennemførelsen af de to vigtige opgaver, nedsættelsen af jordafgifterne og produktionen, som nøglen til at hjælpe folket til at overvinde dets vanskeligheder; ved at gøre dette, vil vi vinde folkets dybtfølte støtte, og vi vil være i stand til at overvinde ethvert angreb fra de reaktionære. Alting må stadigt vurderes ud fra den synsvinkel, at der er tale om en langsigtet indsats, at mandskab og materielle ressourcer skal bruges sparsommeligt, at alt skal planlægges på langt sigt; på denne måde vil vi være sikre på at vinde sejren.

POLITIKKEN FOR ARBEJDET I DE BEFRIEDE OMRÅDER I 1946

15. december 1945

Vort parti har i de forløbne par måneder vundet mange store resultater i sin ledelse af folket i de voldsomme kampe for at rense de japanske styrker og marionetstyrkerne ud og for at knuse Kuomintangs angreb på de befriede områder. Alle vore partikammerater har arbejdet som én mand og opnået markante resultater på alle områder. Året 1945 er snart forbi og i 1946 må vi være opmærksomme på følgende punkter i arbejdet i de befriede områder:

1. Knus nye angreb. Siden vor hær knuste de storstilede angreb på vore befriede områder i Suiyuan, Shansi og det sydlige Hopei, har Kuomintang trukket store styrker sammen og gør forberedelser til nye angreb. Hvis ikke en ny udvikling får Kuomintang til hurtigt at indstille borgerkrigen, så vil kampene i foråret 1946 blive intensive. Derfor er alle de befriede områders hovedopgave stadig at støtte sig på selvforsvar og gøre deres yderste for at knuse Kuomintangs angreb.

2. Udbred Kao Shu-hsun-bevægelsen[1]. For at knuse Kuomintangs angreb må vort parti arbejde på at opløse de Kuomintangtropper, der er ved at forberede sig til at angribe eller allerede er i gang med at angribe. På den ene side skal vor hær føre en omfattende, åben politisk propaganda og foretage politiske offensiver for at underminere kampviljen hos de Kuomintangtropper, der er inddraget i borgerkrigen. På den anden side skal vi forberede og organisere opstande i Kuomintanghæren og udbrede Kao Shu-hsun-bevægelsen, således at Kuomintangtropperne i stort antal og på afgørende tidspunkter i kampen vil følge Kao Shu-hsuns eksempel og gå over til folket, bekæmpe borgerkrigen og gå ind for fred. For at udføre dette arbejde på en praktisk måde og frembringe hurtige resultater, skal ethvert område i overensstemmelse med centralkomiteens direktiv oprette en særlig afdeling og udpege et stort antal kadrer til at hellige sig helhjertet og udelukkende denne opgave. Hvert områdes ledende organer skal lede dette arbejde meget omhyggeligt.

3. Træn tropperne. De befriede områders feltarmeer er allerede blevet oprettet i det store og hele, og de regionale tropper er også ganske talrige. Som følge heraf bør vi i øjeblikket i almindelighed holde op med at forøge antallet

---

Kammerat Mao Tsetung udformede dette interne partidirektiv for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

af tropper og gøre brug af pauser mellem slagene til at lægge vægt på troppernes træning. Dette gælder for feltarmeer, regionale tropper og folkemilitsen. Hvad angår træningskurserne, så bør hovedformålet stadig være at hæve det tekniske niveau i skydefærdighed, angreb med bajonet, granatkast og deslignende, og det sekundære formål bør være at hæve det taktiske niveau med særligt henblik på natoperationer. Hvad angår træningsmetoderne, så bør vi udvikle en massetræningsbevægelse, i hvilken officerer underviser soldater, soldater underviser officerer og soldaterne underviser hinanden.

I løbet af 1946 skal vi yderligere forbedre det politiske arbejde i hæren, overvinde enhver form for dogmatisk og formalistisk arbejdsstil, der findes i hæren, og stræbe efter at forene officerer og soldater, forene hæren og folket, forene sig med venligtsindede tropper, opløse fjendens tropper og sikre, at arbejdet med træning, forsyning og kamp bliver udført. De lokale folkemilitser bør reorganiseres i overensstemmelse med de nuværende vilkår. Hærens etapetjeneste bør tilpasses. Der bør gøres alt, hvad der er muligt, for at organisere og udvide artilleri- og ingeniørenhederne i alle områder. De militære akademier bør fortsætte deres arbejde med vægt på uddannelse af teknisk personel.

4. Nedsæt jordafgiften. I overensstemmelse med centralkomiteens direktiv af 2. november 1945[2], skal alle områder i 1946 iværksætte bevægelser til nedsættelse af jordafgifter og renter i de områder, der er blevet befriet fornylig, det skal være storstilede bevægelser med karakter af massebevægelse, men med ledelse. Hvad angår arbejderne, så skal de have passende lønforhøjelser. Igennem disse bevægelser skulle de brede masser blive i stand til at befri sig selv, organisere sig og blive bevidste herrer over de befriede områder. Uden disse målbevidste forholdsregler ville masserne i de nyligt befriede områder ikke være i stand til at sige, hvilket af de to partier, det kommunistiske parti eller Kuomintang, der er godt, og hvilket, der er dårligt; de vil være usikre og ikke give massiv støtte til vort parti. I de gamle befriede områder bør arbejdet med nedsættelse af jordafgifter og renter kontrolleres igen for yderligere at konsolidere disse områder.

5. Produktionen. Alle områder skal følge direktivet af 7. november og øjeblikkeligt gøre alle forberedelser til at sikre, at både den offentlige og private produktion i alle befriede områder i 1946 vil overgå ethvert tidligere år i omfang og resultater. Den følelse af træthed, der er dukket op blandt folket, kan kun overvindes efter at de to opgaver, nedsættelse af jordafgifterne og produktionen, er gennemført for alvor og med markant succes. Succes eller fiasko på disse to områder vil i sidste ende afgøre, om vi sejrer eller taber i de befriede områders politiske og militære kampe. De må ikke forsømmes i noget område.

6. Finanserne. De finansielle byrder, der er blevet større for at dække den sidste tids intensive arbejde, skal i 1946 føres tilbage til det normale på en planlagt og systematisk måde. Der skal ske en passende nedsættelse for de

mennesker, hvis byrder er for store. Ud fra hensynet til den langsigtede indsats må antallet af mennesker, der ikke mere er beskæftiget i produktionen, i hvert enkelt område ikke overstige grænserne for den lokale finansielle formåen. Tropperne vurderes efter deres kvalitet snarere end efter deres antal; dette forbliver et af vore principper i hærens opbygning. At fremme produktionen, sikre forsyningerne, centralisere ledelsen, decentralisere forvaltningen, udvise hensynsfuldhed både mod hæren og folket, de offentlige og private interesser og at lægge vægt både på produktion og økonomi – alle disse ting er stadig de rigtige ledende principper i løsningen af vore finansielle og økonomiske problemer.

7. Støt regeringen og drag omsorg for folket; støt hæren og giv begunstigelser til familierne til de soldater, der kæmpede i modstandskrigen[3]. Vi skal i 1946 udføre disse to opgaver bedre, end vi har gjort i de sidste par år. Dette vil være af stor betydning for at knuse Kuomintangs angreb og konsolidere de befriede områder. I hæren skal dette klares gennem den ideologiske skoling af alle officerer og soldater, således at alle fuldt ud forstår vigtigheden af at støtte regeringen og drage omsorg for folket. Så længe hæren for sin del udfører dette arbejde godt, så vil den lokale regering og folket også forbedre deres forhold til hæren.

8. Nødhjælp. I de befriede områder findes der mange ofre for naturkatastrofer, flygtninge, arbejdsløse og delvist arbejdsløse, der alle har et påtrængende behov for hjælp. Det har afgørende indflydelse, om dette problem løses på en god eller dårlig måde. Hjælpen skal i hovedsagen bero på gensidig hjælp blandt masserne, hertil kommer så foranstaltninger fra regerings side. Partiet og regeringen skal opmuntre masserne til at organisere hjælpen gennem gensidige hjælpeprogrammer.

9. Sørg godt for de lokale kadrer. I ethvert af de befriede områder findes der i dag et stort antal kadrer fra andre områder, kadrer, der udfører arbejde på alle niveauer. Dette gælder især i de nordøstlige provinser. Hvert områdes ledende organer skal utrætteligt råde disse kadrer til at sørge godt for de lokale kadrer og behandle dem med stor varme og velvillighed. Kadrer udefra skal gøre udvælgelsen, træningen og forfremmelsen af lokale kadrer til en vigtig opgave for sig selv. Kun således kan vort parti slå rod i de befriede områder. Folk, der kommer udefra, og som ser ned på de lokale, skal kritiseres for deres arbejdsstil.

10. Beregn alt ud fra et langsigtet grundlag. Uanset hvordan situationen udvikler sig, skal partiet altid beregne udfra et langsigtet grundlag, hvis vor stilling skal være uovervindelig. I øjeblikket fastholder partiet på den ene side sit standpunkt om selvstyre og selvforsvar i de befriede områder, bekæmper beslutsomt Kuomintangs angreb og konsoliderer den fremgang, som disse områders befolkning har vundet. På den anden side støtter vi den demokratiske bevægelse, der nu er under udvikling i Kuomintangområderne (som tydeligt ses af studenterstrejken i Kunming[4]) for at isolere de reaktionære,

vinde talrige allierede og udvide den nationale, demokratiske enhedsfront under vort partis indflydelse. Desuden vil en partidelegation snart overvære Den rådgivende politiske Konference for forskellige partier og offentlige personer uden partitilhørsforhold, genoptage forhandlinger med Kuomintang og stræbe efter fred og demokrati overalt i landet. Der kan imidlertid endnu ske mange omskiftelser. Foran os ligger der mange vanskeligheder. F.eks. er de nye områder og nye tropper stadig ikke konsoliderede, og vi har finansielle problemer. Vi må se alle disse vanskeligheder i øjnene uden tøven og overvinde dem, tilrettelægge alt vort arbejde på et langsigtet grundlag, være meget omhyggelige med en sparsommelig brug af mandskab og materielle ressourcer og være på vagt over for al ønsketænkning om at komme let til succeser ved hjælp af held.

Disse ti punkter skal nyde en særlig bevågenhed i vort arbejde i 1946 og især i den første halvdel af året. Vi håber, at kammeraterne i de forskellige områder vil udføre disse politiske retningslinier på en fleksibel måde i lyset af de lokale betingelser. Hvad angår arbejdet på forskellige områder, så som at opbygge den lokale politiske myndighed, enhedsfrontsarbejdet, udbrede skolingen i de aktuelle forhold inden for og uden for partiet og udføre arbejdet i byer nær de befriede områder – alle disse ting er vigtige, men vi vil ikke opholde os ved dem her.

Noter

[1] Den 30. oktober 1945 gjorde Kao Shu-hsun, vicechef for Kuomintangs 11. krigszone, oprør ved borgerkrigsfronten i Hantan, den sydlige provins Hopei, og gik over på vor side med ét korps og én kolonne. Dette havde stor indflydelse overalt i landet. For at intensivere dette arbejde med at dele og opløse Kuomintangtropperne og vække dem til oprør, besluttede Kinas kommunistiske Partis centralkomité at indlede en propagandakampagne, der opfordrede Kuomintangs officerer og menige til at følge Kao Shu-hsuns og hans troppers eksempel, at nægte at angribe de befriede områder, sabotere borgerkrigen ved fronten, omgås med Folkets Befrielseshær, gøre oprør og gå over på folkets side. Dette blev kendt som Kao Shu-hsun-bevægelsen.

[2] Se »Nedsættelsen af jordafgifterne og produktionen er to vigtige opgaver i forsvaret af de befriede områder« side 58 i dette bind.

[3] »Støt regeringen og drag omsorg for folket« var Folkets Befrielseshærs parole, mens »Støt hæren og giv begunstigelser til familierne til de soldater, der kæmpede i modstandskrigen« var en parole for partiorganisationerne, regeringsorganerne, de folkelige organisationer og folkemasserne i de befriede områder. Den anden parole blev senere ændret til »Støt hæren og giv begunstigelser til familierne til de revolutionære soldater«.

[4] Om aftenen den 25. november 1945 samledes mere end 6.000 studenter og mellemskoleelever i Kunming, hovedstaden i provinsen Yunnan, ved Sydvest-Kinas forenede Universitet for at diskutere aktuelle forhold og protestere mod borgerkrigen. De Kuomintangreaktionære sendte tropper, som omringede forsamlingen, beskød studenterne med artilleri, maskinpistoler og rifler og placerede vagter rundt om universitetet for at forhindre lærere og studenter i at gå hjem. Senere sluttede studenter og elever fra Kunmings skoler og læreanstalter sig til strejken. Den 1. december sendte de Kuomintangreaktionære et stort antal soldater og hemmelige agenter til Sydvest-Kinas forenede Universitet og Lærerseminariet, hvor de kastede håndgranater, der dræbte fire mennesker og sårede over ti. Denne hændelse blev kendt som »1. decembermassakren«.

OPBYG STABILE BASEOMRÅDER I NORDØSTKINA

28. december 1945

1. Vort partis nuværende opgave i Nordøstkina er at opbygge baseområder, stabile militære og politiske baseområder i det østlige, nordlige og vestlige Manchuriet[1]. Det er ikke noget let arbejde at opbygge sådanne baseområder; det kræver en hård og bitter kamp. Der behøves en tre til fire år for at opbygge sådanne baseområder. Men i 1946 skal der gøres et solidt, forberedende arbejde. Ellers vil vi måske ikke kunne holde stand.

2. Det skal allerede nu gøres klart, at disse baseområder ikke skal opbygges i de store byer eller langs hovedfærdselsårerne, der er eller vil blive besat af Kuomintang; under de nuværende forhold er dette ikke gennemførligt. De skal heller ikke opbygges i områder, der ligger tæt ved de store byer og hovedfærdselsårer, der holdes af Kuomintang. Grunden til dette er, at Kuomintang, fordi de har bemægtiget sig de store byer og hovedfærdselsårerne, ikke vil tillade os at opbygge stabile baseområder i områder, der ligger tæt ved dem. Vort parti skal udføre et fyldestgørende arbejde og oprette vort militære forsvars første linie i disse områder, der aldrig må opgives uden

---

Dette direktiv, som kammerat Mao Tsetung udformede for Kinas kommunistiske Partis centralkomité, var stilet til dets nordøstkinesiske bureau. Så snart Sovjetunionen erklærede Japan krig og den sovjetiske Røde Hær trængte ind i Nordøstkina, sendte Kinas kommunistiske Partis centralkomité og den kinesiske Folkets Befrielseshær et stort antal kadrer og tropper til Nordøstregionen for at lede folket i arbejdet med at udslette resterne af de japanske angribere og marionetregimet »Manchukuo«, udrense forræderne, udrydde banditter og oprette demokratiske lokale regeringer på forskellige niveauer. Men samtidig transporterede de Kuomintangreaktionære, der var opsatte på at få enekontrol over hele Nordøstkina, store mængder af tropper derhen, både over land og ad sø- og luftvejen, med hjælp fra USA-imperialismen, og de bemægtigede sig nøglestillinger som Shanhaikuan og Chinchow, der allerede var blevet befriede af Folkets Befrielseshær. En hård kamp var allerede uundgåelig i Nordøstkina, og det var indlysende, at denne kamp skulle blive af særlig betydning for situationen i hele landet. I dette direktiv forudså kammerat Mao Tse-tung, hvor vanskelig kampen i Nordøstkina ville blive, og påpegede i god tid, at tyngdepunktet i arbejdet dér skulle ligge i byerne og de enorme landområder relativt fjernt fra Kuomintangs besættelsescentre, dvs. vi skulle »lade hovedvejen være og bemægtige os området på begge sider af den«, for at vække masserne for alvor, opbygge faste baseområder, gradvist samle styrke og forberede os på det kommende skift over til en modoffensiv. Denne korrekte politik fra centralkomiteens og kammerat Mao Tsetungs side blev ført effektivt ud i livet af det nordøstkinesiske bureau under ledelse af kammerat Lin Piao; derfor kom den store sejr, befrielsen af hele Nordøstkina i november 1948 tre år senere.

grundige overvejelser. Men de vil være guerillazoner for begge parter og ikke stabile baseområder for os. Derfor består de områder, i hvilke vi skal opbygge stabile baser, af de byer og de umådelige landdistrikter, der ligger relativt fjernt fra de centre, der er besat af Kuomintang. Disse områder skal udpeges nu, således at vi kan placere vore styrker i overensstemmelse dermed og lede hele partiet henimod dette mål.

3. Efter at vi har bestemt vore stabile baseområders placering og placeret vore styrker, og efter at vor hærs numeriske styrke er blevet forøget kraftigt, så vil massearbejdet være tyngdepunktet for vort partis arbejde i Nordøstkina. Alle kadrer skal bringes til at forstå, at Kuomintang i nogen tid vil være stærkere end vort parti i Nordøstkina, og at medmindre vort udgangspunkt er at vække masserne til kamp, løse deres problemer og på alle måder at stole på dem, og medmindre vi mobiliserer alle kræfter til at arbejde samvittighedsfuldt blandt masserne, og gøre et solidt forberedende arbejde i løbet af et år, og især i løbet af de næste par kritiske måneder, så vil vi blive isolerede i Nordøstkina, blive ude af stand til at opbygge stabile baseområder eller besejre Kuomintangs angreb og kan faktisk møde kolossale vanskeligheder eller endog lide nederlag. Hvis vi omvendt stoler fast på masserne, vil vi overvinde alle vanskeligheder og nå vort mål skridt for skridt. Massearbejde består i at vække masserne til kamp for at gøre regnskabet op med forræderne og i at iværksætte kampagner for nedsættelse af jordafgifterne, for lønstigninger og for at fremme produktionen. I disse kampe skal vi udvikle forskellige former for masseorganisationer, oprette particeller, opbygge væbnede enheder af masserne og organer til folkets politiske magt, hastigt hæve massernes økonomiske kampe op på den politiske kamps niveau og lede masserne til at tage del i baseområdernes opbygning. Direktivet om at vække masserne til kamp, der fornylig blev udsendt af provinsen Jehols partikomité[2] kan anvendes i Nordøstkina. Vort parti skal skaffe folket i Nordøstkina håndgribelige materielle fordele; kun i det tilfælde vil masserne støtte os og bekæmpe Kuomintangs angreb. Ellers vil masserne ikke være i stand til klart at se, hvilket af de to partier, Kuomintang eller det kommunistiske parti, der er godt, og hvilket der er dårligt, og de kan for en tid narres af Kuomintangs løgnagtige propaganda og kan måske endog vende sig mod vort parti, og der ville således være skabt en overmåde ugunstig situation for os i Nordøstkina.

4. I øjeblikket eksisterer der en rent subjektiv vanskelighed for vort parti i Nordøstkina. Et stort antal af vore kadrer og væbnede styrker i Nordøstkina er nyankomne, de er ukendte med egnen og folket. Der findes kadrer, der er utilfredse, fordi vi ikke kan tage store byer i vor besiddelse, og de er utålmodige over det vanskelige arbejde med at vække masserne og opbygge baseområder. Disse forhold er i modstrid med partiets nuværende situation og opgaver. Vi må atter og atter lære alle kadrer fra andre områder at være opmærksomme på undersøgelser og studier, at gøre sig bekendt med egnen og folket og at beslutte sig til at blive et med folket i Nordøstkina; og vi skal

uddanne et stort antal aktivister og kadrer fra massernes rækker. Vi skal forklare for kadrerne, at skønt de store byer og færdselsårerne er i Kuomintangs hænder, så er situationen i Nordøstkina ikke desto mindre gunstig for os. Så længe vi blandt kadrer og soldater udbreder ideen om at vække masserne og udbygge vore baseområder, og så længe vi mobiliserer alle kræfter og hurtigt påtager os den store anstrengelse, det er, at opbygge disse baseområder, så længe vil vi være i stand til at etablere os solidt i Nordøstkina og i Jehol og være sikre på sejren. Vi skal fortælle kadrerne, at de under ingen omstændigheder skal undervurdere Kuomintangs styrke eller blive utålmodige over det vanskelige arbejde, fordi de tror, at Kuomintang vil angribe det østlige og nordlige Manchuriet alligevel. Vi skal selvfølgelig ikke ved at give disse forklaringer lede kadrerne til at tro, at Kuomintang er frygtelig stærk, og at dets angreb ikke kan knuses. Det skal fremhæves, at Kuomintang ikke har noget dybt, organiseret fundament i Nordøstkina, og at dets angreb kan knuses; det er derfor muligt for vort parti at opbygge baseområder. Men Kuomintangs tropper angriber nu grænsen mellem Jehol og Liaoning, og hvis de ikke møder modstand, vil de inden længe angribe det østlige og nordlige Manchuriet. Alle vore partimedlemmer skal derfor beslutte sig til at påtage sig selv de mest vanskelige opgaver, hurtigt vække masserne, opbygge vore baseområder og knuse Kuomintangs angreb i det vestlige Manchuriet og i Jehol beslutsomt og planmæssigt. I det østlige og nordlige Manchuriet skal vi hurtigt forberede betingelserne for at knuse Kuomintangs angreb. Vi må udrydde alle forestillinger blandt vore kadrer om at vinde lette sejre ved hjælp af heldet, uden hård og bitter kamp, uden blod og sved.

5. Afstik med det samme de militære områder og underområder i det vestlige, østlige og nordlige Manchuriet, og inddel vore styrker i feltarmeer og regionale tropper. Placér en betydelig del af de regulære tropper i de militære underområder, for at de dér kan vække masserne, udslette banditter, oprette politiske magtorganer, organisere guerillaer, folkemilitsen og selvforsvarsstyrker for at gøre vore områder sikre, samarbejde med feltarmeerne og knuse Kuomintangs angreb. Alle tropper skal tildeles bestemte områder og bestemte opgaver; kun på denne måde kan de hurtigt forene sig med folket og opbygge stabile baseområder.

6. Over 100.000 mand af vore tropper er denne gang rykket ind i Nordøstkina og Jehol; hæren dér er i den senere tid vokset med mere end 200.000 mand, og tendensen går mod fortsat vækst. Hvis vi medregner parti- og regeringsarbejdere, anslår vi, at det samlede antal vil overstige 400.000 inden for et år. I en situation, hvor et så stort antal mennesker er adskilt fra produktionen, er alle implicerede fuldstændig afhængige af Nordøstkinas folk med hensyn til forsyninger. Denne tilstand kan ikke vare længe og er meget farlig. Derfor skal alle hærenheder og regeringsorganer deltage i produktionen, når de ikke kæmper eller udfører deres faste arbejde, undtagen de feltarmeer, som er koncentrerede, og som skal udføre større militære aktioner.

Året 1946 må ikke gå uden resultater; hele Nordøstkina skal med det samme lægge planer i overensstemmelse dermed.

7. I Nordøstkina er den retning, i hvilken arbejderne og de intellektuelle bevæger sig, af livsvigtig betydning for at opbygge vore baseområder og vinde fremtidige sejre. Vort parti skal derfor give sin fulde opmærksomhed til arbejdet i de store byer og langs hovedfærdselsårerne og især til at vinde arbejderne og de intellektuelle. I betragtning af den kendsgerning, at partiet i modstandskrigens første år ikke var tilstrækkeligt opmærksomt på at overtale arbejderne og de intellektuelle til at komme til baseområderne, så skal partiorganisationerne i Nordøstkina nu gøre alt, hvad der er muligt, for at trække arbejderne og de intellektuelle ind i vor hær og ind i forskellige opbygningsopgaver i baseområderne, og også være opmærksomme på undergrundsarbejdet i Kuomintangområderne.

Noter

[1] Det østmanchuriske baseområde omfattede Kirin, Hsi-an, Antu, Yenchi, Tunhua og andre områder øst for den kinesiske Changchun-jernbanes Shenyang-Changchun afsnit. Det nordmanchuriske baseområde omfattede bl.a. Harbin, Mutankiang, Pei-an og Kiamusze. Det vestmanchuriske baseområde omfattede Tsitsihar, Tao-an, Kailu, Fuhsin, Chengchiatun, Fuyu og andre områder vest for den kinesiske Changchun-jernbanes Shenyang-Changchun afsnit. Partiet opbyggede også et baseområde i det sydlige Manchuriet. Det omfattede Antung, Chuangho, Tunghua, Linchiang og Chingyuan og andre områder øst for den kinesiske Changchun-jernbanes Shenyang-Talien afsnit, sydvest for Shenyang. Den beslutsomme kamp mod fjenden i det sydlige Manchuriet spillede en vigtig rolle i opbygningen af baseområder i Nordøstkina.

[2] Dette henviser til »Direktivet om at vække masserne«, der i december 1945 blev udstedt af Kinas kommunistiske Partis provinskomité i Jehol. Det påpegede, at den centrale opgave i at vække masserne dengang var at indlede en massekampagne med anklager og straf for at gøre regnskabet op med forrædere og hemmelige agenter, og at massernes begejstring gennem denne kampagne ville blive forøget, deres sociale, politiske og økonomiske stilling blive forbedret, at fagforeninger, bondesammenslutninger og andre masseorganisationer ville blive organiseret, og at der, når denne kampagne var ovre, skulle gøres forberedelser til en massekampagne for nedsættelse af jordafgifterne og renterne. For at vække masserne i byerne, måtte vi først vække arbejderne, således at de kunne udgøre fortroppen og spille den ledende rolle i kampagnen for at gøre regnskabet op med forrædere og hemmelige agenter. Direktivet krævede også, at man skulle sætte sig ind i hele byadministrationens arbejde, gøre sparsommeligt brug af arbejdskraften og at planlægge alt ud fra et langsigtet grundlag.

NOGLE PUNKTER TIL VURDERING AF DEN NUVÆRENDE INTERNATIONALE SITUATION

April 1946

1. Verdens reaktionære kræfter er afgjort i færd med at forberede en 3. verdenskrig, og faren for krig eksisterer. Men folkenes demokratiske kræfter i hele verden er blevet stærkere end de reaktionære kræfter, og de udvikler sig stadig; de må og kan bestemt overvinde faren for krig. Derfor er spørgsmålet om forbindelserne mellem USA, Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen ikke et spørgsmål om kompromis eller brud, men et spørgsmål om kompromis før eller senere. »Kompromis« betyder at opnå en aftale gennem fredelige forhandlinger. »Før eller senere« betyder adskillige år, over 10 år eller måske endnu længere.

2. Den slags kompromis, som er nævnt ovenfor, betyder ikke et kompromis om alle internationale spørgsmål. Det er umuligt sålænge USA, Storbritannien og Frankrig fortsat regeres af reaktionære. Et sådant kompromis betyder kompromis om visse spørgsmål, herunder visse vigtige spørgsmål. Men der vil

---

Dette dokument blev skrevet for at imødegå en pessimistisk vurdering af den internationale situation på dette tidspunkt. I foråret 1946 intensiverede imperialisterne med USA i spidsen sammen med reaktionære kræfter i forskellige lande dagligt deres anti-sovjetiske, anti-kommunistiske og anti-folkelige propaganda og udbasunerede, at »krig mellem USA og Sovjetunionen er uundgåelig«, og at »en tredje verdenskrig er uundgåelig«. Under disse omstændigheder – hvor nogle kammerater overvurderede imperialismens kræfter og undervurderede folkets kræfter, frygtede USA-imperialismen og en ny verdenskrig – viste de svaghed over for de væbnede angreb, som USA-Chiang Kai-shek den reaktionære bande foretog og turde ikke beslutsomt bekæmpe den kontrarevolutionære krig med revolutionær krig. I dette dokument bekæmper Mao Tsetung denne fejlagtige tankegang. Han påpeger, at hvis folkets kræfter verden over udkæmper en beslutsomt effektiv kamp mod verdens reaktionære kræfter, kan de overvinde faren for en ny verdenskrig. Samtidig påpeger han, at det er muligt for de imperialistiske lande og de socialistiske lande at nå til visse kompromisser indbyrdes, men at sådanne kompromisser »ikke kræver, at folkene i de kapitalistiske lande slutter op herom og indgår kompromisser i hjemlandet«, og at »folkene i disse lande vil fortsætte med forskellige kampe i overensstemmelse med deres respektive forhold«. Dette dokument blev ikke offentliggjort dengang, men cirkulerede blandt nogle ledende kammerater indenfor centralkommiteen. Det blev uddelt på Kinas kommunistiske partis centralkomités møde i december 1947. Da de tilstedeværende kammerater enstemmigt erklærede sig enige i indholdet, blev den fulde tekst senere inkluderet i »En rundskrivelse om beslutninger truffet på centralkomiteens møde, december 1947« offentliggjort af centralkommiteen i januar 1948.

ikke komme mange sådanne kompromisser i den nærmeste fremtid. Der er imidlertid mulighed for at USA's, Storbritanniens og Frankrigs handelsforbindelser med Sovjetunionen vil blive udvidet.

3. Et sådant kompromis mellem USA, Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen kan kun blive resultatet af alle verdens demokratiske kræfters beslutsomme og effektive kamp mod de reaktionære kræfter i USA, Storbritannien og Frankrig. Et sådant kompromis kræver ikke, at befolkningerne i den kapitalistiske del af verden slutter op herom og indgår kompromisser i deres hjemlande. Folkene i disse lande vil fortsat føre forskellige kampe i overensstemmelse med deres respektive forhold. Princippet for de reaktionære kræfters forhold til folkenes demokratiske styrker er totalt at ødelægge så mange af dem, som de kan, og forberede sig på at ødelægge dem senere, som de ikke kan ødelægge straks. I denne situation bør folkenes demokratiske styrker anvende det samme princip over for de reaktionære kræfter.

KNUS CHIANG KAI-SHEKS OFFENSIV GENNEM EN SELVFORSVARSKRIG

20. juli 1946

1. Chiang Kai-shek er, efter at have brudt våbenstilstandsaftalen[1], krænket Den rådgivende politiske Konferences resolutioner[2] og besat Szepingkai, Changchun og andre af vore byer i Nordøstkina, nu ved at påbegynde endnu en storstilet offensiv mod os i det østlige og nordlige Kina; senere angriber han måske Nordøstkina igen. Det kinesiske folk kan kun genvinde freden efter fuldstændigt at have knust Chiangs offensiv gennem en selvforsvarskrig.

2. Vort parti og vor hær er ved at træffe alle forberedelser til at knuse Chiang Kai-sheks offensiv og således vinde freden. Skønt Chiang Kai-shek får hjælp fra USA, er folkestemningen imod ham, hans troppers moral lav og hans økonomi er i vanskeligheder. Hvad os angår, er sagen den, at, skønt vi ikke får nogen udenlandsk hjælp, er folkestemningen for os, vore troppers

---

Kammerat Mao Tsetung udformede dette interne partidirektiv for Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Chiang Kai-shek sønderrev »Aftalen af 10. oktober« i vinteren 1945, mens hans forberedelser til en total borgerkrig var ikke færdige, hovedsagelig fordi et stort antal af Kuomintangtropperne endnu ikke var blevet flyttet til borgerkrigsfronterne. Som følge heraf måtte Kuomintangregeringen under presset fra hele folkets krav om fred og demokrati, i januar 1946 indkalde Den rådgivende politiske Konference med deltagelse af Kinas kommunistiske Parti og andre demokratiske partier. Konferencen vedtog en række resolutioner, der var imødekommende overfor fred og demokrati, og den 10. januar udstedte Kuomintangregeringen en ordre om at standse kampene. Chiang Kai-shek var ikke villig til at overholde Den rådgivende politiske Konferences resolutioner og ordren til våbenhvile. I den første halvdel af 1946 fortsatte Kuomintangtropperne med at angribe de befriede områder mange steder, hvoraf angrebet i Nordøstkina var af et særligt stort omfang, og der blev skabt en situation med mindre omfattende kampe syd for Den store Mur og storstilede kampe nord for den. I mellemtiden gjorde USA sig store anstrengelser for at transportere og udruste Kuomintangtropperne. I slutningen af juni 1946 troede Chiang Kai-shek og hans amerikanske herrer, at de var helt forberedte og kunne udslette hele Folkets Befrielseshær i løbet af tre til seks måneder. Som følge heraf indledte de en altomfattende offensiv mod de befriede områder. Den begyndte den 26. juni med et massivt omringningsangreb på det befriede område på den centrale slette. Mellem juni og september påbegyndte Kuomintangtropperne successive storstilede angreb på de befriede områder Kiangsu-Anhwei, Shantung, Shansi-Hopei-Shantung-Honan, Shansi-Chahar-Hopei og Shansi-Suiyuan. I oktober indledte de et andet storstilet angreb på det nordøstkinesiske befriede område. Samtidigt fortsatte de med at omringe det befriede område Shensi-Kansu-Ningsia med et stort antal tropper. Da den landsomfattende borgerkrig brød ud, brugte Kuomintang 193 brigader (divisioner) eller ca. 1.600.000 af sine regulære tropper til at angribe de befriede områder; de

moral er høj, og vi kan klare vor økonomi. Derfor kan vi besejre Chiang Kai-shek. Hele partiet kan være sikker på dette.

3. Den mobile krigsførelse er hovedlinien i kampen for at besejre Chiang Kai-shek. Den midlertidige opgivelse af visse områder og byer er derfor ikke blot uundgåelig, men også nødvendig. Visse områder og byer opgives midlertidigt for at vinde den endelige sejr, der ellers ville være umulig. Vi skal få alle partimedlemmer og folk i de befriede områder til at forstå dette, så at de er forberedte.

4. For at kunne knuse Chiang Kai-sheks offensiv må vi samarbejde tæt med folkets masser og vinde alle, der kan vindes for vor sag. I landdistrikterne skal vi på den ene side løse jordproblemet, stole fast på landarbejderne og fattigbønderne og forene os med de mellemstore bønder; på den anden side skal vi, når vi løser jordproblemet, skelne mellem dels de almindelige rige bønder og de mellemstore og små godsejere, dels forræderne, den despotiske lavadel og de lokale tyranner. Vi skal være strengere i vor behandling af forræderne, den despotiske lavadel og de lokale tyranner og mere skånsomme i vor behandling af de rige bønder og de mellemstore og små godsejere. I områder, hvor jordproblemet allerede er blevet løst, skal vi skifte til en moderat holdning over for godsejerklassen som helhed, med undtagelse af nogle få reaktionære. For at formindske antallet af fjendtlige elementer og konsolidere de befriede områder, skal vi hjælpe alle de godsejere, der har vanskeligheder med at tjene til livets ophold, og formå flygtede godsejere at

udgjorde 80% af dets totale styrke på 248 regulære brigader (divisioner) eller 2.000.000 mand. Under ledelse af partiets centralkomité og dens bureauer og underbureauer kæmpede hæren og befolkningen i de befriede områder heltemodigt mod Chiang Kai-sheks troppers offensiv. På det tidspunkt var der seks større krigsskuepladser i de befriede områder. Disse seks krigsskuepladser og de styrker fra Folkets Befrielseshær, der kæmpede dér, var:

Det befriede område, Shansi-Hopei-Shantung-Honan med Folkets Befrielseshærs styrker ledet af Liu Po-cheng, Teng Hsiao-ping og andre kammerater.

Det østkinesiske befriede område (der omfattede de befriede områder Shantung og Kiangsu-Anhwei) med Folkets Befrielseshærs styrker ledet af Chen Yi, Su Yu, Tan Chen-lin og andre kammerater.

Det nordøstkinesiske befriede område med Folkets Befrielseshærs styrker ledet af Lin Piao, Lo Jung-huan og andre kammerater.

Det befriede område Shansi-Chahar-Hopei med Folkets Befrielseshærs styrker ledet af Nieh Jung-chen og andre kammerater.

Det befriede område Shansi-Suiyuan med Folkets Befrielseshærs styrker ledet af Ho Lung og andre kammerater.

Det befriede område på den centrale slette med Folkets Befrielseshærs styrker ledet af Li Hsien-Nien, Cheng Wei-san og andre kammerater.

Folkets Befrielseshær, der dengang udgjorde ca. 1.200.000 mand, var fjenden talmæssigt underlegen. Den gennemførte på korrekt vis den strategi, som kammerat Mao Tsetung havde fastlagt og rettede uophørlige kraftfulde slag mod den indtrængende fjende. Folkets Befrielseshær bragte fjendens altomfattende offensiv til standsning efter at have udslettet 66 af fjendens regulære brigader og nogle irregulære enheder, ialt mere end 710.000 mand i løbet af ca. otte måneder. Derefter udfoldede den skridt for skridt sin strategiske modoffensiv.

vende tilbage og give dem en chance til at tjene til livets ophold. I byerne skal vi foruden at forene os med arbejderklassen, småborgerne og alle progressive, være omhyggelige med at forene os med alle elementer med et mellemstandpunkt og isolere de reaktionære. Blandt Kuomintang-tropperne skal vi vinde alle de mulige modstandere af borgerkrigen og isolere de krigeriske elementer.

5. For at knuse Chiang Kai-sheks offensiv skal vi planlægge ud fra et langsigtet grundlag. Vi skal bruge vort mandskab og vore materielle ressourcer med den yderste sparsommelighed og gøre alt for at undgå spild. Vi skal undersøge og rense op i den lille korruption, der findes nogle steder. Vi skal arbejde hårdt i produktionen for at blive fuldstændig selvforsynende med alle fornødenheder og først og fremmest i korn og klæder. Vi skal fremme den omfattende plantning af bomuld og opmuntre hver enkelt familie til at spinde og hver enkelt landsby til at væve. Vi skal begynde med at fremme dette selv i Nordøstkina. På finans- og forsyningsområdet skal vi tilfredsstille selvforsvarskrigens materielle behov og samtidig lette folkets byrder, således at der vil blive nogle forbedringer i levevilkårerne for de befriede områders befolkning selv under krigstidens forhold. For at opsummere, vi stoler udelukkende på vor egen indsats, og vor stilling er uovervindelig; dette er helt modsat Chiang Kai-shek, der er fuldstændig afhængig af fremmede lande. Vi lever enkelt og arbejder hårdt, vi tager vare på både hærens og folkets behov; dette er helt modsat situationen i Chiang Kai-sheks områder, hvor de, der er i toppen, er korrupte og degenererede, mens folket under dem lider nød. Under disse omstændigheder vil vi helt sikkert vinde sejr.

6. Der ligger vanskeligheder foran os, men de kan og skal overvindes. Alle partikammerater og alle tropperne og befolkningen i de befriede områder skal forene sig, knuse Chiang Kai-sheks offensiv fuldstændigt og opbygge et uafhængigt, fredeligt og demokratisk nyt Kina.

Noter

[1] »Våbenstilstandsaftalen« var den aftale, der blev indgået den 10. januar 1946 mellem repræsentanter for Kinas kommunistiske Parti og Chiang Kai-sheks Kuomintangregering. Den stillede som betingelse, at begge parters tropper skulle standse deres militære handlinger ud fra de respektive stillinger, som de indtog ved midnat den 13. januar. Men i virkeligheden brugte Chiang Kai-shek denne aftale som et røgslør, bag hvilket han gjorde forberedelser til en større krig; i samme øjeblik som våbenstilstandsordren blev udsendt, beordrede han Kuomintang-tropperne til »at bemægtige sig strategiske punkter«, og fra dette tidspunkt rykkede han uophørligt tropper frem for at angribe de befriede områder. Inden juli havde Chiang Kai-shek åbenlyst brudt denne våbenstilstandsaftale og påbegyndt en altomfattende offensiv mod de befriede områder.

[2] Den rådgivende politiske Konference blev overværet af repræsentanter for Kuomintang, Kinas kommunistiske Parti og andre politiske partier og af personer uden partitilknytning. Den blev afholdt i Chungking fra den 10. til den 31. januar 1946. Konferencen vedtog fem aftaler:

1. Aftale om regeringens organisering. Denne aftale stadfæstede at »den nationale regerings Organiske Lov skal revideres med henblik på at styrke det nationale regeringsråd«. Den forøgede antallet af rådsmedlemmer i den nationale regering og bestemte at »rådsmedlem-

mer i den nationale regering skulle vælges af præsidenten for den nationale regering og vælges blandt såvel medlemmer som ikke-medlemmer af Kuomintang«; at »den udnævnelse af medlemmer fra de forskellige partier til rådsmedlemmer i den nationale regering, der foretoges at præsidenten for den nationale regering, skulle foretages på grundlag af de berørte partiers indstillinger, og disse partier skulle i tilfælde af præsidentens afvisning, komme med nye indstillinger«; at »når præsidenten for den nationale regering udnævner en person uden partitilknytning til rådsmedlem i regeringen, og mere end en trediedel af de allerede udnævnte rådsmedlemmer gør indvendinger mod denne persons udnævnelse, skal præsidenten atter overveje sagen og komme med en ny indstilling til udnævnelsen«, og at »halvdelen af rådsmedlemmerne i den nationale regering skal være Kuomintangmedlemmer og den anden halvdel skal være medlemmer af andre politiske partier og offentlige personer«. Det nationale regeringsråd blev formelt defineret som »det øverste regeringsorgan i ledelsen af statsanliggender«, med myndighed til at diskutere og beslutte lovgivningsprincipper, administrative retningslinier og større militære forholdsregler, finansplaner og budgettet, såvel som sager fremsendt af præsidenten for den nationale regering til behandling; på samme tid var præsidenten for den nationale regering dog blevet udstyret med store magtbeføjelser, herunder beføjelser til at indstille personer til embeder, vetoretten (som skønt formelt begrænset, var praktisk taget absolut, for der krævedes et flertal på 3/5 til at underkende et veto, mens præsidentens eget parti, Kuomintang, havde halvdelen af pladserne) og ekstraordinære beføjelser. Aftalen bestemte også at, »syv eller otte medlemmer af den eksekutive Yuan ikke skulle være medlemmer af Kuomintang, og at de enten skulle have nogle af de eksisterende ministerposter eller have de foreslåede ministerposter uden portefølje«.

2. Programmet for fred og national genopbygning. Dette program udgjordes af ni afsnit, nemlig: hovedprincipper, folkets rettigheder, politiske anliggender, militære anliggender, forholdet til udlandet, økonomiske og finansielle anliggender, uddannelse og kultur, nødhjælp og genopbygning og de oversøiske kineseres forhold. Afsnittet om »hovedprincipperne« bestemte, at alle landets politiske partier skulle »samle sig for at opbygge et nyt Kina, der er forenet, frit og demokratisk«; at der skulle være »politisk demokratisering, nationalisering af tropperne og lighed og legalitet for alle politiske partier«; og at »politiske stridigheder skal bilægges med politiske midler for at sikre fred og national udvikling«. Afsnittet om »folkets rettigheder« bestemte, at »den personlige frihed, frihed til at tænke, religions-, tale-, presse-, forsamlings-, forenings- og bopælsfrihed samt frihed til at rejse og brevveksle skal garanteres folket«, og at »det er strengt forbudt ethvert organ eller enhver person undtagen domstolene og politiet at arrestere, stille for retten og straffe folk, og enhver, der overtræder denne bestemmelse, skal straffes«. Afsnittet om »politiske anliggender« bestemte, at »alle niveauer i administrationen skal gennemgås grundigt, deres myndighed og ansvar samordnes og defineres klart, alle overflødige afdelinger nedlægges, den administrative procedure gøres enklere og ethvert niveau i administrationen overdrages et bestemt ansvar«; at »kompetente embedsmænd skal beskyttes, udnævnelser til regeringsposter skal baseres ikke på partitilknytning, men på kompetence og anciennitet, og det skal forbydes at have flere poster samtidig og at favorisere nogen«; at »kontrolsystemet skal gennemføres strengt, korruption skal straffes strengt, og der skal gives folk mulighed for frit at indgive klager mod korrupte embedsmænd«; at »det lokale selvstyre skal blive aktivt fremmet, der skal gennemføres valg fra de lavere nivauer og opad ud fra almindelig stemmeret«; at »de centrale og lokale regeringers myndighed defineres i overensstemmelse med princippet om en retfærdig fordeling af myndigheden, at de lokale regeringer kan tage sådanne forholdsregler, som er passende for de lokale forhold, men de forholdsregler, der er vedtaget af en provins eller et amt, må ikke modsige centralregeringens vedtagelser«. Afsnittet om »militære anliggender« bestemte, at »de militære organisationer skal tilpasses det nationale forsvars behov, det militære system reformeres på linie med et demokratisk regeringssystem og forholdene i landet, den militære magt adskilles fra de politiske partier,

den militære myndighed adskilles fra den civile, den militære uddannelse forbedres, udrustningen gøres tilstrækkelig og mandskabet og det finansielle system forbedres for at opbygge en moderniseret, national hær«, og at »den numeriske styrke af landets tropper skal reduceres effektivt, og de skal reorganiseres i overensstemmelse med den militære reorganiseringsplans bestemmelser«. Afsnittet om »økonomiske og finansielle anliggender« bestemte, at »udviklingen af en bureaukratkapital skal holdes i tømme, og regeringsembedsmænd skal på det strengeste forbydes at udnytte deres embedsstillinger og indflydelse til at give sig af med spekulation, monopoldannelse, skatteunddragelse, smugling, kassesvig overfor offentlige fonde og ulovlig brug af transportmidler«; at »jordafgifter og rentesatser skal nedsættes, forpagternes rettigheder beskyttes, betaling af jordafgifterne sikres, landbrugskreditterne udvides, åger på det strengeste forbydes for at forbedre livet for bønderne, og en landbrugslov for at opnå målet om 'jorden til dem, der dyrker den,' skal sættes i kraft«, at »arbejdslove skal bringes i anvendelse for at forbedre arbejdsforholdene«; at »finansadministrationen skal gøres offentlig, budgetsystemet og systemet med finansielle rapporter nøje fastholdes, budgetudgifterne drastisk formindskes, indtægter og udgifter holdes i balance, central- og lokalregeringers finanser defineres, pengemængden i omløb indskrænkes og det monetære system stabiliseres og optagelse af både indenlandske og udenlandske lån og deres brug offentliggøres og gøres til genstand for kontrol fra offentlige forsamlinger«; og at »skattesystemet skal forbedres og alle urimelige og blandede udskrivninger og ulovlige tvangsydelser fuldstændig afskaffes«. Afsnittet om »uddannelse og kultur« bestemte, at »den akademiske frihed skal garanteres, og at der ikke skal ske nogen indblanding i administrationen på skoler og højere læreanstalter på grund af en religiøs overbevisning eller politisk tænkemåde«; at »den del af det nationale budget, der er tildelt uddannelse og kultur, skal forøges«; og at »krigstidens censur af pressen, bøger og blade, film, teater, post og telegrammer skal ophæves«.

3. Aftale om nationalforsamlingen. Denne aftale bestemte at »nationalforsamlingen skal forøges med 700 delegerede fra forskellige partier og blandt offentlige personligheder« og at »den 1. nationalforsamlings pligter og beføjelser skal være at udforme og vedtage en forfatning«.

4. Aftale om forfatningsudkastet. Denne aftale forudså oprettelsen af en undersøgelseskomité til at revidere det forfatningsudkast, der var forberedt af Kuomintang og fastlagde principperne for denne revision. Foruden at foreskrive principperne, der styrer nationalforsamlingens og regeringsorganisationernes pligter og beføjelser, var der lavet særlige bestemmelser med hensyn til »lokale regeringer« og »folkets rettigheder og pligter«. Med hensyn til »lokale regeringer« foreskrev aftalen at »provinsen skal være den højeste enhed i det lokale selvstyre«; at »provinsregeringens beføjelser i forhold til centralregeringens skal defineres i overensstemmelse med princippet om en rimelig fordeling af magten«; at »provinsguvernøren skal vælges af folket«; og at »provinsen må have en provinsforfatning, der imidlertid ikke må være i strid med bestemmelserne i den nationale forfatning«. Med hensyn til »folkets rettigheder og pligter« foreskrev aftalen at »alle frihedsgoder og rettigheder, som folket i et demokratisk land almindeligvis har, skal beskyttes af forfatningen imod ulovlige krænkelser«; at »hvis nogen bestemmelse lovfæstes, og denne bestemmelse angår folkets frihed, skal den sigte mod at beskytte denne frihed og ikke at lægge restriktioner på den«; at »indkalde arbejdskraft kan tillades i lokale love, men ikke i den nationale forfatning«; og at »retten til selvstyre skal garanteres for nationale mindretal, som lever sammen i særlige samfund«.

5. Aftale om militære anliggender. Denne aftale foreskrev, at »det militære system skal omformes på linie med det demokratiske system for regeringen og forholdene i landet«; at »den militære værnepligt skal forbedres«; at »den militære uddannelse skal ledes på grundlag af principperne, der styrer opbygningen af hæren, og den skal for altid adskilles fra politiske partier og personlige forbindelser«; at »den militære magt skal adskilles fra politiske partier«, og »alle politiske partier og enkeltpersoner skal afstå fra at bruge hæren

som instrument for politisk kamp«; og at »den militære myndighed skal adskilles fra den civile« og »ingen soldat i aktiv tjeneste må samtidig tjene som civil embedsmand«. Med hensyn til reorganiseringen af Kuomintangs tropper og tropperne i de befriede områder foreskrev den, at »den tremands militære underkomité som planlagt arbejder videre med hurtigst muligt at nå en aftale om forholdsregler til at reorganisere Kinas kommunistiske Partis tropper og fuldende deres reorganisering«; at »Kuomintangs tropper i overensstemmelse med den plan, der allerede er opstillet af krigsministeriet, skal reorganiseres i 90 divisioner, og denne reorganisering skal fuldføres i det hurtigst mulige tempo inden for seks måneder«; og at »når de ovennævnte to punkter om reorganisering er blevet fuldført, skal alle tropper fra hele landet forenes og yderligere reorganiseres til 50 eller 60 divisioner«.

Disse aftaler fra Den rådgivende politiske Konference var i forskelligt omfang gunstige for folket og ugunstige for Chiang Kai-sheks reaktionære styre. Mens Chiang Kai-shek udtalte sin billigelse af disse aftaler i et forsøg på at bruge dem for at gennemføre sin fredssvindel, gjorde han energiske forberedelser til at iværksætte en landsomfattende borgerkrig. Disse aftaler fra Den rådgivende politiske Konference blev snart brudt af ham én for én.

SAMTALE MED DEN AMERIKANSKE KORRESPONDENT ANNA LOUISE STRONG

August 1946

Strong: Mener De, at der er håb om, at Kinas problemer kan løses ad politisk, ad fredelig vej i den nærmeste fremtid?

Mao: Det afhænger af den amerikanske regerings holdning. Hvis det lykkes det amerikanske folk at lægge bånd på de amerikanske reaktionære, som hjælper Chiang Kai-shek med at udkæmpe borgerkrigen, så er der håb om fred.

Strong: Hvis man forestiller sig, at USA ikke giver Chiang Kai-shek nogen hjælp udover den, der allerede er ydet[1], hvorlænge kan Chiang Kai-shek så fortsætte med at kæmpe?

Mao: I over et år.

Strong: Kan Chiang Kai-shek fortsætte økonomisk så længe?

Mao: Ja, det kan han.

Strong: Hvad, hvis USA gør det klart, at det ikke vil give Chiang Kai-shek mere hjælp fra nu af?

Dette er en meget vigtig udtalelse fra kammerat Mao Tsetung om den internationale og hjemlige situation kort tid efter 2. verdenskrigs afslutning. Her fremlagde kammerat Mao Tsetung sin berømte tese om, at »alle reaktionære er papirtigre«. Denne tese væbnede folket i vort land ideologisk, styrkede dets tro på sejren og spillede en overordentlig stor rolle i folkets befrielseskrig. Lige som Lenin anså imperialismen for at være en »kolos på lerfødder«, betragter kammerat Mao Tsetung imperialismen og alle reaktionære som papirtigre; begge har behandlet sagens kerne. Siden den Anden revolutionære Borgerkrigs tid har kammerat Mao Tsetung gentagne gange understreget: i strategisk henseende, med henblik på helheden, må de revolutionære foragte fjenden, vove at kæmpe mod ham og vove at gribe sejren; samtidig må de i taktisk henseende, med henblik på hver enkelt del, hver enkelt specifik kamp, tage fjenden alvorligt, være omhyggelige, nøje studere og fuldkommengøre kampens teknik og anvende kampformer, der passer til forskellige tider, steder og betingelser for at isolere og udslette fjenden skridt for skridt. Ved et møde den 1. december 1958 i Kinas kommunistiske Partis centralkomités politiske bureau i Wuchang erklærede kammerat Mao Tsetung:

»Lige som der ikke er én eneste ting i hele verden uden en dobbelt natur (dette er loven om modsætningernes enhed), så har imperialismen og alle reaktionære en dobbelt natur – de er virkelige tigre og papirtigre på én gang. I tidligere tiders historie – før de vandt magten over staten og i nogen tid derefter – var slaveejerklassen, den feudale godsejerklasse og borgerskabet kraftfulde, revolutionære og progressive, de var virkelige tigre. Men som tiden gik, forvandledes disse herskende klasser gradvist til det modsatte, de blev reaktionære, tilbagestående, papirtigre,

Mao: Der er endnu intet tegn på, at den amerikanske regering og Chiang Kai-shek har noget ønske om at standse krigen i løbet af kort tid.

Strong: Hvorlænge kan det kommunistiske parti fortsætte?

Mao: Hvad os selv angår, så nærer vi intet ønske om at kæmpe så meget som én dag. Men hvis omstændighederne tvinger os til at kæmpe, kan vi kæmpe til det sidste.

Strong: Hvis det amerikanske folk spørger, hvorfor det kommunistiske parti kæmper, hvad skal jeg så svare?

Mao: Fordi Chiang Kai-shek er ude på at slagte det kinesiske folk, og hvis folket vil overleve, må det forsvare sig. Det kan det amerikanske folk forstå.

Strong: Hvad mener De om mulighederne for, at USA begynder en krig mod Sovjetunionen?

Mao: Propagandaen for en anti-sovjetisk krig har to sider. På den ene side forbereder den amerikanske imperialisme rent faktisk en krig mod Sovjetunionen; den øjeblikkelige propaganda for en anti-sovjetisk krig, er såvel som anden anti-sovjetisk propaganda en politisk forberedelse til en sådan krig. På den anden side er denne propaganda et røgslør, som de amerikanske imperialister lægger ud for at dække mange modsigelser, som den amerikanske imperialisme står overfor i den nuværende situation. Det drejer sig om modsigelserne mellem de amerikanske reaktionære og det amerikanske folk og den amerikanske imperialismes modsætningsforhold til andre kapitalistiske lande og til de koloniale og halv-koloniale lande. For tiden er den amerikanske parole om en anti-sovjetisk krig i virkeligheden udtryk for, at det amerikanske folk er undertrykt, og at den amerikanske aggression udvides til resten af den kapitalistiske verden. Som De ved, benyttede både Hitler og hans partnere, de

netop fordi deres modsætninger – slaveklassen, bondeklassen og proletariatet – gradvist blev stærkere og kæmpede stadig mere voldsomt imod dem. Og i sidste instans blev de styrtet, eller vil de blive styrtet, af folket. De reaktionære, tilbagestående og rådnende klasser bevarede denne dobbelte natur, selv i deres sidste kamp på liv og død mod folket. På den ene side var de virkelige tigre, de fortærede folk, fortærede folk i millioner og snese af millioner. Folkets kamp gik igennem en periode med vanskeligheder og prøvelser, og der var mange omskiftelser på vejen. Det tog det kinesiske folk mere end hundrede år at ødelægge imperialismens, feudalismens og bureaukrat-kapitalismens herredømme i Kina og det kostede det millioner af menneskeliv før sejren i 1949. Se! Var dette ikke levende tigre, jerntigre, virkelige tigre? Men til slut forvandledes de til papirtigre, døde tigre, tigre af bønnegelé. Dette er historiske kendsgerninger. Har folk ikke set eller hørt om disse kendsgerninger? Der har i virkeligheden været tusinder og titusinder af dem! Tusinder og titusinder! Derfor må imperialismen og alle reaktionære, når man ser på deres væsen ud fra et langsigtet, et strategisk synspunkt, betragtes som det, de er – papirtigre. På dette bør vi bygge vor strategiske tænkning. På den anden side er de også levende tigre, jerntigre, virkelige tigre, som kan æde folk. På dette bør vi bygge vor taktiske tænkning«.

Hvad angår nødvendigheden af at foragte fjenden strategisk og tage alle sider af ham i betragtning i taktisk henseende, se »Strategiske problemer i Kinas revolutionære krig«, kap. 5, afsnit 6, *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bd. 1.

japanske krigherrer, i lang tid anti-sovjetiske paroler som et påskud for at slavebinde deres egne folk og for aggression mod andre lande. Nu handler de amerikanske reaktionære på præcis samme måde.

For at begynde en krig må de amerikanske reaktionære først angribe det amerikanske folk. De angriber allerede det amerikanske folk – de undertrykker arbejderne og demokratiske kredse i USA politisk og økonomisk og forbereder sig på at indføre fascisme. Det amerikanske folk må rejse sig og yde modstand mod de amerikanske reaktionære angreb. Jeg tror, at det vil gøre det.

USA og Sovjetunionen adskilles af en udstrakt zone, som omfatter mange kapitalistiske, koloniale og halv-koloniale lande i Europa, Asien og Afrika. Før de amerikanske reaktionære har underkuet disse lande, er et angreb på Sovjetunionen udelukket. I Stillehavsområdet kontrollerer USA nu større områder end alle tidligere britiske indflydelsessfærer tilsammen i dette område; den kontrollerer Japan, den del af Kina, der er under Kuomintangs styre, halvdelen af Korea og det sydlige Stillehav. Det har allerede i lang tid kontrolleret Mellem- og Sydamerika. Det forsøger også at kontrollere hele det britiske imperium og Vesteuropa. Under forskellige påskud foretager USA forskellige storstilede militære arrangementer og opretter militærbaser i mange lande. De amerikanske reaktionære siger, at de militærbaser, som de har oprettet, og som de forbereder at oprette over hele verden, er rettet mod Sovjetunionen. Disse baser er ganske rigtigt rettet mod Sovjetunionen. Men for tiden er det imidlertid ikke Sovjetunionen, men de lande, i hvilke disse militærbaser ligger, som er de første til at lide under amerikansk aggression. Jeg er af den opfattelse, at det ikke vil vare længe, før disse lande indser, hvem der virkelig undertrykker dem, Sovjetunionen eller USA. Den dag vil komme, hvor de amerikanske reaktionære vil finde, at folkene i hele verden er imod dem.

Naturligvis mener jeg ikke, at de amerikanske reaktionære ikke har til hensigt at angribe Sovjetunionen. Sovjetunionen forsvarer verdensfreden, og det er en magtfuld faktor, der forhindrer, at de amerikanske reaktionære behersker verden. På grund af Sovjetunionens eksistens er det helt umuligt for de reaktionære i USA og i hele verden at virkeliggøre deres ambitioner. Det er grunden til, at de amerikanske reaktionære nærer et vildt had til Sovjetunionen og faktisk drømmer om at ødelægge denne socialistiske stat. Men den kendsgerning, at de amerikanske reaktionære nu råber så højt op om en amerikansk-sovjetisk krig, og at de skaber en dårlig atmosfære så hurtigt efter 2. verdenskrigs afslutning, tvinger os til at se på deres virkelige mål. Det viser sig, at de under dække af anti-sovjetiske paroler retter rasende angreb mod arbejderne og demokratiske kredse i USA, og de omdanner alle lande, som er mål for USA's ydre ekspansion, til amerikanske protektorater. Jeg mener, at det amerikanske folk og folkene i alle de lande, som er truet af amerikansk aggression, må forene sig og kæmpe imod angrebene fra de amerikanske

reaktionære og deres lakajer i disse lande. Kun gennem en sejr i denne kamp kan en tredie verdenskrig undgås; ellers er den uundgåelig.

Strong: Det er en god forklaring. Men lad os antage, at USA bruger atombomben? Lad os antage, at USA bomber Sovjetunionen fra sine baser i Island, Okinawa og Kina?

Mao: Atombomben er en papirtiger, som de amerikanske reaktionære bruger til at skræmme folk med. Den ser fygtindgydende ud, men er det i virkeligheden ikke. Naturligvis er atombomben et massenedslagtningsvåben, men en krigs udfald afgøres af folket, ikke af én eller to nye våbentyper.
Alle reaktionære er papirtigre. De ser frygtindgydende ud, men i virkeligheden er de ikke så mægtige. Ud fra et langsigtet synspunkt er det ikke de reaktionære, men folket, som er virkelig mægtigt. Hvilken side var virkelig stærk i Rusland før februarrevolutionen i 1917? På overfladen var tsaren stærk, men han blev fejet bort af et enkelt vindstød i februarrevolutionen. I sidste instans var styrken på arbejder-, bonde- og soldatersovjetternes side. Tsaren var kun en papirtiger. Anså man ikke engang Hitler for at være meget stærk? Men historien beviste, at han var en papirtiger. Det samme var Mussolini og den japanske imperialisme. Tværtimod viste det sig, at Sovjetunionens styrke og folkenes styrke i de lande, som elskede demokrati og frihed, var langt større end forudset.

Chiang Kai-shek og hans hjælpere, de amerikanske reaktionære, er også alle papirtigre. Når vi taler om den amerikanske imperialisme, så synes folk at føle, at den er frygtelig stærk. Kinesiske reaktionære bruger USA's »styrke« til at skræmme det kinesiske folk. Men det vil blive bevist, at de amerikanske reaktionære, ligesom alle reaktionære i historien, ikke har megen styrke. I USA er der andre, som er virkelig stærke – det amerikanske folk.

Tag tilfældet med Kina. Vi har kun hirse samt geværer at støtte os på, men historien vil i sidste ende bevise, at vor hirse og vore geværer er mægtigere end Chiang Kai-sheks fly og tanks. Selv om det kinesiske folk stadig står over for mange vanskeligheder og i lang tid må gennemgå lidelser fra den amerikanske imperialismes og de kinesiske reaktionæres forenede angreb, så vil den dag komme, hvor disse reaktionære bliver besejret og vi vinder sejr. Grunden er simpelthen denne: de reaktionære repræsenterer reaktionen, vi repræsenterer fremskridtet.

Noter

[1] For at hjælpe Chiang Kai-shek med at indlede en borgerkrig mod folket, ydede den amerikanske regering en meget stor bistand til hans regering. I slutningen af juni 1946 havde USA udrustet 45 Kuomintang-divisioner. Det havde uddannet 150.000 medlemmer af Kuomintangs væbnede styrker – hær –, flåde- og luftstyrker, hemmelige agenter, forbindelsespoliti, stabsofficerer, lægepersonel, forsyningspersonnel osv. Amerikanske krigsskibe og fly transporterede 14 Kuomintang korps (41 divisioner) og 8 regimenter fra forbindelsestropperne til fronten mod de befriede områder – mere end 540.000 mand ialt. Den amerikanske regering landsatte 90.000 af sine marinetropper i Kina og stationerede dem i så vigtige byer som Shanghai, Tsingtao, Tientsin, Peiping og Chinwangtao. De bevogtede færdselsårerne i Nordkina for Kuomintang.

Ifølge oplysninger i *United States Relations with China* (Hvidbogen), udgivet af det amerikanske udenrigsministerium den 5. august 1949, androg den samlede værdi af forskellige former for amerikansk hjælp ydet til Chiang Kai-sheks regering i tiden fra modstandskrigen mod Japan indtil 1948 mere end 4.500 millioner dollars (langt den overvejende del af den amerikanske hjælp, der blev ydet under modstandskrigen, var blevet ophobet af Kuomintang til den efterfølgende borgerkrig mod folket). Men den samlede amerikanske hjælp til Chiang Kai-shek oversteg langt denne sum. Den amerikanske Hvidbog indrømmer, at den amerikanske hjælp svarede til »mere end 50 procent af udgifterne« hos Chiang Kai-sheks regering, og at den var »forholdsmæssigt større i forhold til denne regerings budget end den hjælp, som USA har ydet nogen vesteuropæisk nation siden krigens afslutning«.

KONCENTRER EN OVERLEGEN STYRKE FOR AT ØDELÆGGE FJENDENS STYRKER ÉN EFTER ÉN

16. september 1946

1. Den kampmetode, der går ud på at koncentrere en overlegen styrke for at ødelægge fjendens styrker[1] én efter én, skal ikke bare anvendes i opstillingen af tropper til et felttog, men også i opstillingen af tropper til et slag.

2. Med hensyn til opstillingen til et felttog må vor hær, når fjenden indsætter mange brigader[2] (eller regimenter) og rykker frem mod vor hær fra flere sider, koncentrere en absolut overlegen styrke – seks, fem, fire eller mindst tre gange fjendens styrke – og vælge det rette tidspunkt til at omringe og udslette én af fjendens brigader (eller regimenter) først. Det skal være en af fjendens svage brigader (eller regimenter) eller en, der har mindre støtte, eller en, der er stationeret, hvor terrænet og befolkningen er mest gunstig for os og ugunstig for fjenden. Vi skal binde resten af fjendens brigader (eller regimenter) med små styrker for at forhindre dem i at bringe forstærkninger frem til den brigade (eller det regiment), som vi omringer og angriber, således at vi først kan ødelægge den. Når dette er blevet udført, skal vi alt efter omstændighederne enten udslette yderligere én eller flere brigader eller trække os tilbage og konsolidere os til videre kamp. (Her er to eksempler på det førstnævnte. Vore tropper under kommando af Su Yu og Tan Chen-lin udslettede den 22. august 5000 mand fra fjendens jernbanepoliti[3] nær Jukao, en af fjendens brigader den 26. august og en og en halv brigade den 27. august[4]. Vore tropper under Liu Po-cheng og Teng Hsiao-ping tilintetgjorde en fjendtlig brigade nær Tingtao mellem den 3. og 6. september, en anden om eftermiddagen den 6. september og to til den 7. og 8. september[5]). I opstillingen til et felttog må vi afvise den fejlagtige kampmetode, som undervurderer fjenden, og derfor deler vore styrker for at tage sig af alle fjendtlige afdelinger, med denne metode kan vi ikke ødelægge bare én fjendtlig afdeling, men vil anbringe os selv i en passiv position.

3. I opstillingen til et slag skal vore angrebsformationer (eller enheder), når vi har koncentreret en absolut overlegen styrke og omringet en af de fjendtlige afdelinger (en brigade eller et regiment), ikke forsøge at udslette alle de

---

Kammerat Mao Tsetung udformede dette interne partidirektiv for den revolutionære militærkommission under Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

omringede fjendtlige styrker samtidigt ved ét angreb og således dele sig og angribe her, der og allevegne uden tilstrækkelig styrke nogetsteds, tabe tid og gøre det vanskeligt at opnå resultater. Vi skal i stedet koncentrere en absolut overlegen styrke, dvs. en styrke seks, fem, fire eller mindst tre gange fjendens styrke, koncentrere hele eller størstedelen af vort artilleri, udvælge et (ikke to) svagt punkt i fjendens stillinger, angribe det voldsomt og være sikre på sejr. Udnyt hurtigt sejren, når dette er fuldført og ødelæg fjendens styrker én efter én.

4. Hensigterne med denne kampmetode er for det første en fuldstændig tilintetgørelse og for det andet hurtige afgørelser. Kun en fuldstændig tilintetgørelse kan tildele fjenden de hårdeste og mest virksomme slag, thi når vi udsletter ét regiment, vil han have ét regiment mindre, og når vi udsletter én brigade, vil han have én brigade mindre. Denne metode er mest brugbar, når den anvendes mod en fjende, der mangler reservetropper. Kun fuldstændig tilintetgørelse kan supplere vore egne styrker op i det højest mulige omfang. Den er nu ikke blot hovedkilden til vore våben og vor ammunition, men også en vigtig kilde til vort mandskab. Fuldstændig tilintetgørelse demoraliserer fjendens tropper og nedtrykker hans tilhængere; den hæver vore troppers moral og indgyder vort folk håb. En hurtig afgørelse gør det muligt for vore tropper enten at udslette fjendens forstærkninger én efter én eller at undslippe dem. Hurtige afgørelser i slag og felttog er en nødvendig betingelse for en langvarig krigs strategi.

5. Der er stadig mange blandt vore militære kadrer, der, når de ikke er i aktion, tilslutter sig princippet med at koncentrere vore styrker for at udslette de fjendtlige styrker én efter én, men som ofte ikke evner at anvende det i praksis. Dette skyldes en undervurdering af fjenden og en mangel på intensiv undervisning og intensive studier. Det er nødvendigt at anføre detaljerede eksempler med tidligere slag for atter og atter at forklare fordelene ved denne kampmetode og påpege, at det er hovedmetoden til at besejre Chiang Kai-sheks angreb. Bruger vi denne metode, vil vi vinde. Handler vi i modstrid med den, vil vi tabe.

6. Princippet med at koncentrere vore styrker for at udslette fjendens styrker én efter én har været en god tradition for vor hær lige siden dens grundlæggelse for mere end et årti siden; det er ikke den første gang, det fremsættes. Under modstandskrigen mod Japan var spredning af vore styrker til guerillakrigsførelse imidlertid hovedsagen, og koncentration af vore styrker til mobil krigsførelse var supplementet. Eftersom betingelserne har ændret sig i den nuværende borgerkrig, så skal kampmetoderne også ændres. Koncentration af vore styrker til mobil krigsførelse skal være hovedsagen, og spredning af vore styrker skal være supplementet. Nu, hvor Chiang Kai-sheks hær har erhvervet sig kraftigere våben, er det nødvendigt for vor hær at lægge særlig vægt på metoden med at koncentrere en overlegen styrke for at udslette fjendens styrker én efter én.

7. Når fjenden er i offensiven, og vi er i defensiven, skal denne metode anvendes. Når fjenden imidlertid er i defensiven, og vi er i offensiven, bør vi skelne mellem to slags situationer og anvende forskellige metoder. Når vor styrke er stor, og fjenden i dette område er forholdsvis svag, eller når vi foretager et overraskelsesangreb på fjenden, kan vi angribe flere af hans enheder samtidigt. For eksempel angreb og erobrede vore tropper i provinsen Shantung mellem den 5. og 10. juni mere end ti byer samtidigt ved jernbanerne Tsingtao-Tsinan og Tientsin-Pukow[6]. Eller for at tage et andet eksempel: mellem den 10. og 21. august angreb og erobrede vore tropper under Liu Po-cheng og Teng Hsiao-ping mere end ti byer langs afsnittet mellem Kaifeng og Hsuchow[7] på Lunghai-jernbanen. Når vi på den anden side ikke har styrker nok, skal vi angribe de byer, som fjenden har besat, én efter én og ikke angribe fjenden samtidigt ved flere byer. Det var på den måde, vore styrker i provinsen Shansi, tog byerne langs Tatung-Puchow jernbanen[8].

8. Når vore troppers hovedstyrke er koncentreret for at tilintetgøre fjenden, må den samordne sine operationer med kraftige aktiviteter fra de regionale formationer, lokale guerillaer og folkemilitser. Når regionale formationer (eller tropper) angriber et fjendtligt regiment, en bataljon eller et kompagni, skal de også bruge princippet med at koncentrere vore styrker for at tilintetgøre fjendens styrker én efter én.

9. Princippet med at koncentrere vore styrker for at udslette fjendens styrker én efter én sigter hovedsageligt på at tilintetgøre fjendens kampdygtige styrke; ikke på at holde eller bemægtige sig en stilling. Under visse omstændigheder er det tilladeligt at forlade bestemte stillinger med det formål at koncentrere vore styrker for at udslette fjenden eller for at sætte vor hovedstyrke i stand til at undgå fjendens heftige angreb og muliggøre hvile og konsolidering til yderligere kamp. Så længe vi i stor målestok er i stand til at udslette fjendens kampdygtige styrke, vil det være muligt at genvinde tabte områder og bemægtige os nye. Derfor skal alle, for hvem det lykkes at ødelægge fjendens kampdygtige styrke, roses. Dette gælder ikke kun for dem, der ødelægger fjendens regulære styrker, men også for dem, der ødelægger hans fredsbevarelseskorps, hjemvendende kontingenter[9] og andre reaktionære, lokale, bevæbnede bander. Vi skal imidlertid fastholde og bemægtige os områder overalt, hvor styrkeforholdet mellem os og fjenden gør det muligt eller overalt, hvor et sådant område er betydningsfuldt for vore felttog eller slag; det ville være en fejl at handle anderledes. Derfor skal alle, for hvem det lykkes at fastholde eller bemægtige sig sådanne områder, også roses.

Noter

[1] Udtrykkene »at ødelægge fjenden«, »at udslette fjenden« og »at tilintetgøre fjenden« er brugt ensbetydende i denne bog. De indbefatter alle fjendtlige tropper, der er dræbt, sårede eller taget tilfange. At udslette (tilintetgøre, ødelægge) en fjendtlig styrke betyder enten at udslette den helt eller at udslette hovedparten af den.

[2] Et regulært korps i Kuomintangs hær bestod oprindeligt af tre (sommetider to) divisioner med hver tre regimenter. Fra og med maj 1946 blev Kuomintangs regulære tropper syd for Huangho reorganiseret i etaper; hvad der havde været et korps blev en reorganiseret division, og tidligere divisioner blev brigader hver med tre (sommetider to) regimenter. En del af Kuomintangs tropper nord for Huangho blev ikke reorganiseret, og deres betegnelse forblev den samme. Nogle af de reorganiserede divisioner vendte senere atter tilbage til deres oprindelige betegnelse som korps.

[3] Kuomintangs jernbanepoliti blev dannet i marts 1945. Efter Japans overgivelse blev korpsene spredt langs forbindelseslinierne til »garnisonstjeneste« under påskud af at bevogte jernbanerne, men i virkeligheden for at fortsætte aktiviteterne som hemmeligt politi. Det var en af de styrker som Kuomintang brugte til at udkæmpe borgerkrigen.

[4] I juli 1946 indledte Kuomintangs styrker en storstilet invasion af det befriede område Kiangsu-Anhwei, og vor hær kæmpede tappert i selvforsvar. Kuomintangs tropper, der angreb det befriede område det centrale Kiangsu, bestod af femten brigader med omkring 120.000 mand under Tang En-po. Fra den 13. juli til den 27. august koncentrerede det østlige Kinas Folkets Befrielseshær atten regimenter under kommando af Su Yu, Tan Chen-lin og andre kammerater overlegne styrker og udkæmpede syv slag efter hinanden i regionerne Taihsing, Jukao, Hai-an og Shaopai i det centrale Kinagsu. Vore styrker udslettede seks fjendtlige brigader og fem bataljoner af fjendens jernbanepoliti. Teksten henviser til resultaterne af disse to slag.

[5] I august 1946 rykkede Kuomintangs styrker frem ad to ruter fra frontafsnittene Hsuchow og Chengchow og angreb det befriede område Shansi-Hopei-Shantung-Honan. Folkets Befrielseshær i dette område under kommando af Liu Po-cheng, Teng Hsiao-ping og andre kammerater koncentrerede overlegne styrker for at angribe fjendens afdelinger, der rykkede frem fra Chengchow. I tiden mellem den 3. og 8. september udslettede de fire fjendtlige brigader efter hinanden i regionerne Hotse, Tingtao og Tsaohsien i provinsen Shantung.

[6] Tidligt i juni 1946 sendte Shantungs Folkets Befrielseshær en ekspedition ud mod marionettropperne langs jernbanerne Tsingtao-Tsinan og Tientsin-Pukow og befriede mere end ti byer deriblandt Chiaohsien, Changtien, Choutsun, Tehchow, Tai-an og Tsaochuang.

[7] Fra den 10. til 21. august 1946 rykkede Shansi-Hopei-Shantung-Honans Folkets Befrielseshær, der støttede de centrale sletters og det østlige Kinas Folkets Befrielseshære frem ad forskellige ruter og angreb de fjendtlige tropper, der var stationeret langs Kaifeng-Hsuchowafsnittet på Lunghai-jernbanen og erobrede mere end ti byer, deriblandt Tangshan, Lanfeng, Huangkou, Lichuang og Yangchi.

[8] I juli 1946 angreb Kuomintangs styrker under Hu Tsung-nan og Yen Hsi-shan med forenede kræfter det befriede område det sydlige Shansi. Taiyueh-enhederne fra Shansi-Hopei-Shantung-Honans Folkets Befrielseshær og en del af Shansi-Suiyuans Folkets Befrielseshær satte et modangreb ind og slog fjenden tilbage i det sydlige Shansi. I august indledte de en offensiv mod fjenden mellem Linfen og Lingshih langs Tatung-Puchow-jernbanen og befriede byerne Hungtung, Chaocheng, Huohsien, Lingshih og Fenhsi.

[9] Under folkets befrielseskrig flygtede nogle godsejere og lokale tyranner i de befriede områder til Kuomintangs områder. De blev organiseret af Kuomintang i »hjemvendende kontigenter«, »hjemvendende legioner« og andre reaktionære, bevæbnede bander for at angribe de befriede områder sammen med Kuomintangs tropper. De røvede, myrdede og begik alle mulige oprørende grusomheder overalt, hvor de kom frem.

SANDHEDEN OM USA's »MÆGLING« OG DEN KINESISKE BORGERKRIGS FREMTID

Samtale med den amerikanske korrespondent A. T. Steele

29. september 1946

Steele: Mener De, at USA's anstrengelser for at mægle i den kinesiske borgerkrig er slået fejl? Hvis USA's politik føres videre, som den er nu, hvad vil den da føre til?

Mao: Jeg tvivler stærkt på, at den amerikanske regerings politik er »mæglingens« politik[1]. Hvis man skal dømme ud fra den betydelige hjælp, som USA giver til Chiang Kai-shek for at sætte ham i stand til at føre borgerkrig i et hidtil uhørt omfang, så er det den amerikanske regerings politik at bruge den såkaldte mægling som et røgslør for at styrke Chiang Kai-shek på enhver måde og undertrykke de demokratiske kræfter i Kina gennem Chiang Kai-sheks nedslagtningspolitik, for således i realiteten at reducere Kina til en amerikansk koloni. En fortsættelse af denne politik vil med sikkerhed fremkalde en beslutsom modstand fra alle patriotiske mennesker overalt i Kina.

Steele: Hvor længe vil den kinesiske borgerkrig fortsætte? Hvad vil udfaldet af den blive?

Mao: Hvis USA-regeringen opgiver sin nuværende politik, der går ud på at hjælpe Chiang Kai-shek, trækker de styrker, den nu har stationeret i Kina tilbage, og fører de aftaler, der blev nået på Moskva-konferencen med udenrigsministrene fra Sovjetunionen, de Forenede Stater og Storbritannien[2], ud i livet, så vil den kinesiske borgerkrig holde op meget snart. I modsat fald kan det blive en langvarig krig. Dette ville selvfølglig bringe det kinesiske folk lidelser; men det kinesiske folk ville på den anden side med sikkerhed forene sig, kæmpe for sin overlevelse og bestemme sin egen skæbne. Det kinesiske folk vil med sikkerhed fuldføre sit arbejde med at opnå uafhængighed, fred og demokrati, uanset hvilke vanskeligheder og afsavn, der end ligger foran det. Ingen indenlandske eller udenlandske undertrykkende kræfter kan forhindre fuldførelsen af dette arbejde.

Steele: Betragter De Chiang Kai-shek som den »naturlige leder« for det kinesiske folk? Vil Kinas kommunistiske Parti under alle omstændigheder afvise Chiang Kai-sheks fem krav?[3] Hvis Kuomintang prøver at indkalde nationalforsamlingen uden det kommunistiske partis deltagelse[4], hvilke skridt vil det kommunistiske parti så tage?

Mao: Intetsteds i verden findes der en sådan størrelse som »en naturlig leder«. Hvis Chiang Kai-shek behandler de politiske, militære, økonomiske og andre problemer i Kina i overensstemmelse med den våbenstilstandsaftale[5], der blev underskrevet sidste januar, og i overensstemmelse med de fælles resolutioner, der dengang blev vedtaget af Den rådgivende politiske Konference[6], og ikke i overensstemmelse med de såkaldte »fem krav« eller ti krav, som er ensidige, og som går imod aftalen og de fælles resolutioner, så vil vi stadig være villige til at arbejde sammen med ham. Nationalforsamlingen skal indkaldes i fællesskab af forskellige politiske partier i overensstemmelse med resolutionerne vedtaget af Den rådgivende politiske Konference; i modsat fald vil vi kraftigt bekæmpe den.

Noter

[1] I december 1945 sendte den amerikanske regering George C. Marshall til Kina som præsidentens særlige udsending og brugte »mægling i fjendtlighederne mellem Kuomintang og Kinas kommunistiske Parti« som dække for på forskellig måde at styrke USA's aggressionsstyrker og det reaktionære Kuomintang-styre. For at vinde tid til at forberede sin borgerkrig lod Chiang Kai-shek, under tilskyndelse af den amerikanske imperialisme, som om han accepterede Kinas kommunistiske Partis og det kinesiske folks krav om at indstille krigen. I januar 1946 undertegnede repræsentanter for Kuomintang-regeringen og Kinas kommunistiske Parti en våbenstilstandsaftale, der udstedte en våbenhvileordre og oprettede »Tre-parts komiteen« og »Generalhovedkvarteret for Peiping« med deltagelse af USA's udsendinge. I løbet af »mæglingen« tyede Marshall til alle mulige kneb for at hjælpe Kuomintangs styrker med at angribe de befriede områder, først i det nordøstlige Kina og senere i det nordlige, østlige og centrale Kina; han trænede og udstyrede energisk Kuomintangs tropper og forsynede Chiang Kai-shek med en uhyre mængde af våben og andet krigsmateriel. Inden juni 1946 havde Chiang Kai-shek ophobet 80% af sine regulære styrker (som var på ca. to mill. mand) ved fronten klar til angreb på de befriede områder; mere end 540.000 af disse tropper blev transporteret direkte med de amerikanske væbnede styrkers krigsskibe og flyvemaskiner. Chiang Kai-shek iværksatte en kontrarevolutionær krig i juli, da opstillingen af hans tropper var blevet afsluttet. Derefter udsendte Marshall og Leighton Stuart, USA's ambassadør i Kina, den 10. august en fælleserklæring, der sagde at »mæglingen« var slået fejl for således at give Chiang Kai-shek frie hænder til at føre borgerkrig.

[2] Dette henviser til aftalen om Kina, der blev indgået på Moskva-konferencen for udenrigsministrene fra Sovjetunionen, USA og Storbritannien i december 1945. I communiqué'et fra konferencen »bekræftede« de tre udenrigsministre »atter deres troskab mod politikken om ikke-indblanding i Kinas indre anliggender«. Udenrigsministrene fra Sovjetunionen og USA enedes om, at sovjetiske og amerikanske styrker skulle trækkes tilbage fra Kina så hurtigt som muligt. Sovjetunionen opfyldte denne aftales betingelser fuldt ud. Det var udelukkende på grund af Kuomintang-regeringens gentagne anmodninger, at de sovjetiske styrker udsatte datoen for tilbagetrækningen. Den 3. maj 1946 trak Sovjetunionens væbnede styrker sig fuldstændigt tilbage fra det nordøstlige Kina. Men USA's regering brød fuldstændigt sit løfte, nægtede at trække sine tropper tilbage og optrappede sin indblanding i Kinas indre anliggender.

[3] Ved to lejligheder i juni og august 1946 fremsatte Chiang Kai-shek sine »fem krav« til Kinas kommunistiske Parti, idet han bekendtgjorde, at Kuomintang kun ville overveje at indstille borgerkrigen, hvis det kommunistiske parti accepterede dem. De fem krav stillede som betingelse, at den kinesiske Folkets Befrielseshær trak sig tilbage fra følgende steder: 1) alle områder syd for Lunghai-jernbanen; 2) Tsingtao-Tsinan-jernbanen i hele dens længde; 3) Chengteh og området syd for dette; 4) det meste af det nordøstlige Kina; og 5) alle områder, der efter den 7. juni 1946 var blevet befriet fra marionettropperne i provinserne Shantung og Shansi af folkets væbnede styrker i de befriede områder. Kinas kommunistiske Parti nægtede kategorisk at opfylde alle disse kontrarevolutionære krav.

[4] Ifølge resolutionen fra Den rådgivende politiske Konference, der blev afholdt i januar 1946, skulle nationalforsamlingen være en demokratiets og enhedens forsamling, i hvilken forskellige politiske partier skulle deltage, og en reorganiseret regering skulle varetage indkaldelsen af den, når betingelserne i de aftaler, der blev indgået på Den rådgivende politiske Konference, var blevet opfyldt. Den 11. oktober 1946 besatte Kuomintangs tropper Changchiakou, og denne »sejr« fordrejede hovederne på Chiang Kai-shek-kliken. Den selvsamme eftermiddag overtrådte den åbent betingelserne i resolutionen fra Den rådgivende politiske Konference og beordrede indkaldelsen af en splittende og diktatorisk »nationalforsamling«, der udelukkende var kontrolleret af Kuomintang. Denne »nationalforsamling«, der officielt åbnedes i Nanking den 15. december 1946, blev beslutsomt bekæmpet og boykottet af Kinas kommunistiske Parti, de demokratiske partier og hele folket.

[5] Se »Knus Chiang Kai-sheks offensiv gennem en selvforsvarskrig«, note 1, side 72.

[6] Se samme artikel, note 2, side 72.

EN OPSUMMERING FOR TRE MÅNEDER

1. oktober 1946

1. I centralkomiteens direktiv af 20. juli om den aktuelle situation[1] hed det: »Vi kan besejre Chiang Kai-shek. Hele partiet kan være sikker på dette.« Kampene i juli, august og september har bevist, at denne vurdering er korrekt.

2. Bortset fra de grundlæggende politiske og økonomiske modsigelser, som Chiang Kai-shek ikke kan løse, og som er den dybeste årsag til, at vor sejr er sikker, og at Chiangs nederlag er uundgåeligt, er der opstået en skarp modsigelse på det militære område mellem Chiangs alt for vidtstrakte kamplinier og hans mangel på tropper. Denne modsigelse må nødvendigvis være den direkte årsag til vor sejr og Chiang Kai-sheks nederlag.

3. Den samlede sum af Chiang Kai-sheks regulære tropper, der angriber de befriede områder, er på mere end 190 brigader, dette uden at medregne marionettropperne, fredsbevarelseskorpsene og jernbanepolitiet. Bortset fra disse tropper er alt, hvad han kan gøre, atter at rykke nogle af sine tropper fra syd til nord som forstærkning; men derefter vil det være svært for ham at sende yderligere forstærkninger. Af de lidt over 190 brigader er 25 blevet udslettet af vor hær i de sidste tre måneder. Dette indbefatter ikke de styrker, vi udslettede i Nordvestkina i perioden fra februar til juni i år.

4. Af Chiang Kai-sheks mere end 190 brigader må næsten halvdelen udføre garnisonstjeneste; kun lidt mere end halvdelen kan bruges i felten. Og når disse feltstyrker rykker frem til bestemte regioner, vil en del eller endog hovedparten af dem blive nødt til at skifte over til garnisonstjeneste. Fjendens feltstyrker vil svinde ind, efterhånden som kamphandlingerne skrider frem, fordi de for det første atter og atter vil blive udslettet af os, og for det andet vil mange af dem være nødt til at udføre garnisonstjeneste.

Kammerat Mao Tsetung udformede dette direktiv for Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Det opsummerede detaljeret rækken af erfaringer i de tre måneders kampe, der begyndte med udbruddet af den landsomfattende borgerkrig i juli 1946, det redegjorde for Folkets Befrielseshærs strategi og kampopgaver siden da og fremhævede, at efter at have overvundet en periode med vanskeligheder var vi sikre på at vinde sejren i folkets befrielseskrig. Direktivet forklarede også i princippet de problemer, som skulle løses til støtte for og koordinering af folkets befrielseskrig, så som jordreformen, udviklingen af produktionen i de befriede områder, styrkelsen af ledelsen i massekampene i Kuomintangs områder og andre relevante problemer.

5. Af de 25 brigader, som vi har ødelagt i de forløbne tre måneder, var syv under kommando af Tang En-po (tidligere under Li Mo-an) to under Hsueh Yueh, syv under Ku Chu-tung (tidligere under Liu Chih), to under Hu Tsung-nan, fire under Yen Hsi-shan, to under Wang Yao-wu og én under Tu Yu-ming. Kun de fire grupper under Li Tsung-jen, Fu Tso-yi, Ma Hung-kuei og Cheng Chien har endnu ikke modtaget knusende slag fra vor hær; alle de resterende syv grupper har modtaget alvorlige slag eller første slag. De, der har modtaget alvorlige slag, er Tu Yu-ming (idet vi medregner kampen i Nordvestkina fra februar til juni i år), Tang En-po, Ku Chu-tung og Yen Hsi-shan. De, der har modtaget første slag, er Hsueh Yueh, Hu Tsung-nan og Wang Yao-wu. Alt dette beviser, at vor hær kan besejre Chiang Kai-shek.

6. I den kommende periode er det vor opgave at udslette yderligere omkring 25 fjendtlige brigader. Denne opgaves fuldførelse vil gøre det muligt at standse Chiang Kai-sheks offensiv og genvinde en del af vore tabte områder. Det kan forudsiges, at vor hær efter at have udslettet denne anden portion på 25 brigader, med sikkerhed vil være i stand til at gribe det strategiske initiativ og gå over fra defensiven til offensiven. Vor opgave vil da være at ødelægge en tredie portion på 25 fjendtlige brigader. Hvis vi når det, kan vi genvinde de fleste eller endog alle de tabte områder og udvide de befriede områder. Til den tid vil der bestemt være foregået en enorm ændring i Kuomintangs og det kommunistiske partis gensidige militære styrkeforhold. For at opnå dette må vi følge vor nylige store bedrift med at udslette 25 brigader på tre måneder op og ødelægge ca. 25 mere i løbet af de kommende tre måneder. Dette er nøglen til at ændre forholdet mellem fjenden og os selv[2].

7. I de forløbne tre måneder har vi mistet nogle få dusin mellemstore og mindre byer så som Huaiyin, Hotse, Chengteh og Chining. Opgivelsen af de fleste af disse byer var uundgåelig, og det var rigtigt at opgive dem midlertidigt på eget initiativ. Nogle andre blev vi tvunget til at opgive, fordi vi ikke kæmpede godt. Vi vil i hvert fald være i stand til at genvinde vore tabte områder, forudsat vi kæmper godt fra nu af. I fremtiden kan der stadig være steder, som vi ikke kan forhindre fjenden i at tage, men vi vil være i stand til at genvinde dem alle senere. Alle områder bør kritisk gennemgå deres hidtidige erfaringer fra kampene for at lære af dem og undgå at gentage fejl.

8. I de forløbne tre måneder har de centrale sletters befrielseshær vist en mageløs udholdenhed til at overvinde vanskeligheder og lidelser. Bortset fra den del af hæren, som er rykket ind i de gamle befriede områder, har dens hovedstyrke oprettet to guerillabaser i det sydlige Shensi og det vestlige Hupeh[3]. Desuden fortsætter vore tropper stædigt guerillakrigsførelsen i både det sydlige og centrale Hupeh. Alt dette har kraftigt hjulpet og hjælper stadig kampen i de gamle befriede områder, og det vil spille en større rolle i den langvarige krig, der ligger foran os.

9. I de forløbne tre måneders krig har vi syd for den Store Mur holdt adskillige af Chiang Kai-sheks elitestyrker, som han oprindeligt havde plan-

lagt at sende til Nordøstkina, og vi har således vundet tid til at hvile og konsolidere vore tropper og til at vække masserne i Nordøstkina. Dette er også af stor betydning for vor fremtidige kamp.

10. At koncentrere en overlegen styrke for at udslette fjendens styrker én efter én er den eneste korrekte kampmetode; denne metode har vi brugt i de forløbne tre måneder til at ødelægge 25 fjendtlige brigader. Kun ved at koncentrere en styrke seks, fem, fire eller mindst tre gange så stærk som fjendens styrke kan vi være effektive i at udslette den. Dette skal gøres både i felttog og i slag. Denne kampmetode skal mestres ikke kun af alle officerer med høj rang, men også af alle kadrer på mellem- og på lavere niveauer.

11. I de forløbne tre måneder har vor hær, foruden fjendens 25 regulære brigader, ødelagt et betydeligt antal reaktionære styrker, så som marionettropper, fredsbevarelseskorps og jernbanepoliti; det er også en stor bedrift. Vi skal fortsætte med at tilintetgøre sådanne tropper i stort antal.

12. Erfaringerne fra de forløbne tre måneder har vist, at for at udslette 10.000 fjendtlige tropper, må vi betale en pris på 2.000 til 3.000 døde og sårede hos vore egne. Dette er uundgåeligt. For at klare en langvarig krig (og alting bør overalt betragtes med en sådan krig i tankerne) må vi udvide vor hær på en planlagt måde, sikre at vore hovedstyrker altid holdes ved fuld styrke og træne et stort antal militære kadrer. Vi må udvikle produktionen og regulere finanserne i overensstemmelse med planen og med fasthed føre principperne ud i livet om at udvikle vor økonomi og sikre forsyningerne, om at samle ledelsen og decentralisere forvaltningen og om at være opmærksomme både på hærens og folkets interesser og på de offentlige og private interesser.

13. Erfaringerne fra disse tre måneder har vist, at der blev udvist en højere kampevne af alle de tropper, der i våbenstilstandsperioden fra januar til juni intensiverede deres militære træning i overensstemmelse med centralkomiteens direktiver (som gentagne gange instruerede de forskellige områder om at betragte træning af tropperne, produktion og jordreform som deres tre hovedopgaver). De har også vist, at alle de tropper, der ikke trænede så meget, viste en meget lavere kampevne. Alle områder må fra nu af udnytte pauserne mellem slagene til intensiv militær træning. Alle hærenheder skal styrke deres politiske arbejde.

14. Erfaringerne fra disse tre måneder har vist, at bønderne stod sammen med vort parti og vor hær mod Chiang Kai-sheks tropper overalt, hvor centralkomiteens direktiv fra den 4. maj[4] blev ført beslutsomt og hurtigt ud i livet, og overalt hvor jordproblemet blev løst radikalt og gennemgribende. Bønderne indtog en afventende holdning overalt, hvor »4. maj-direktivet« ikke blev ført beslutsomt ud i livet, eller hvor foranstaltningerne blev truffet for sent, eller overalt, hvor dette arbejde mekanisk blev opdelt i etaper, eller hvor jordreformen blev forsømt under påskud af krigen. I de kommende par måneder skal alle områder, uanset hvor travlt de har med krigen, beslutsomt

lede bondemasserne i løsningen af jordproblemet og på grundlag af jordreformen træffe foranstaltninger for et storstilet produktionsarbejde næste år.

15. Erfaringerne fra disse tre måneder har vist, at overalt hvor de regionale væbnede styrker, herunder folkemilitserne, guerillatropperne og de væbnede arbejdshold[5], er velorganiserede, kan vi kontrollere enorme områder i landdistrikterne, selv om mange punkter og linier midlertidigt er besat af fjenden. Men overalt, hvor de regionale væbnede styrker er svage og ledelsen dårlig, har fjenden det meget lettere. I alle områder, der er midlertidigt besat af fjenden, må vi fra nu af styrke partiets ledelse, udvikle de regionale væbnede styrker, ihærdigt fortsætte guerillakrigsførelsen, stå vagt om massernes interesser og rette slag mod de reaktionæres aktiviteter.

16. Tre måneders krig har næsten opbrugt Kuomintangs reservestyrker og i alvorlig grad svækket dets militære styrke i dets egne områder. Samtidigt har Kuomintangs genoptagelse af værnepligt og kornudskrivning[6] vakt folkelig misfornøjelse og skabt en gunstig situation for udviklingen af massekampe. Hele partiet skal styrke sin ledelse af massekampene i Kuomintangs områder og intensivere arbejdet med at sønderdele Kuomintangs hær.

17. De reaktionære i Kuomintang har under ledelse af USA brudt våbenstilstandsaftalen og Den rådgivende politiske Konferences resolutioner fra januar i år, og de er besluttede på at føre borgerkrig i deres forsøg på at ødelægge folkets demokratiske styrker. Alle deres fine ord er intet andet end svindel; vi må afsløre alle USA's og Chiang Kai-sheks intriger.

18. I løbet af disse tre måneder er de bredeste lag af folket i Kuomintangs områder, herunder det nationale borgerskab[7], hurtigt kommet til en større forståelse af den kendsgerning, at Kuomintang og den amerikanske regering arbejder i hemmelig forståelse, at de har indledt borgerkrigen, og at de undertrykker folket. Folket fatter nu mere og mere den sandhed, at Marshalls mægling er svindel, og at Kuomintang er borgerkrigens ærkeskurk. De brede masser, der er berøvet illusioner om USA og Kuomintang, fæstner nu deres håb til vort partis sejr. Den hjemlige politiske situation er overordentlig gunstig. USA-imperialismens reaktionære politik vækker stigende misfornøjelse blandt de brede masser i alle lande. Det politiske bevidsthedsniveau hos alle landes folk stiger dag for dag. Folkets demokratiske kamp vokser i alle de kapitalistiske lande, de kommunistiske partiers styrke i mange lande er steget meget, og det vil være umuligt for de reaktionære at bringe dem til underkastelse. Sovjetunionens magt og dens anseelse blandt folkene vokser dagligt. De amerikanske reaktionære og de reaktionære, som de støtter i andre lande, er på vej til at blive mere og mere isolerede. Den internationale situation er overordentlig gunstig. Situationen både hjemme og i udlandet adskiller sig meget fra situationen efter den 1. verdenskrig. De revolutionære kræfter er vokset kolossalt siden den 2. verdenskrig. Vi kan besejre de kinesiske og udenlandske reaktionære ligegyldigt, hvor meget de måtte hærge (denne hærgen er historisk uundgåelig og på ingen måde besynderlig). Ledende

kammerater i alle områder skal forklare dette fuldt ud til de kammerater i partiet, som ser dystert på kampens udfald på grund af deres utilstrækkelige forståelse af den gunstige situation hjemme og ude. Det skal gøres klart, at fjenden stadig har styrke, og at vi stadig selv har visse svagheder og at kampen stadig er lang og grusom. Men vi kan med sikkerhed vinde sejren. Denne forståelse og overbevisning skal grundfæstes sikkert i hele partiet.

19. De kommende få måneder vil blive en vigtig og vanskelig periode. Vi må ihærdigt mobilisere hele partiet, påtage os omhyggeligt planlagte militære operationer og radikalt ændre den militære situation. Alle områder skal beslutsomt føre de ovennævnte politiske retningslinier ud i livet og kæmpe for en radikal ændring i den militære situation.

Noter

[1] Se »Knus Chiang Kai-sheks offensiv gennem en selvforsvarskrig«, side 70.

[2] Den senere udvikling viste, at situationen mellem fjenden og os selv begyndte at ændre sig i juli 1947, da Folkets Befrielseshær i Shansi-Hopei-Shantung-Honan forcerede Huangho og marcherede mod Tapieh-bjergene. På det tidspunkt havde Folkets Befrielseshær kæmpet i et år og udslettet omkring hundrede fjendtlige brigader, i gennemsnit otte om måneden. Dette oversteg det skøn, der blev foretaget i denne artikel, fordi Chiang Kai-shek med støtte af USA-imperialismen havde brugt alle sine disponible styrker i offensiven.

[3] I slutningen af juni 1946 tog Befrielseshæren i de centrale sletter, under ledelse af Li Hsien-nien, Cheng Wei-san og andre kammerater, initiativet til et strategisk skift af sine styrker og brød sejrrigt igennem de 300.000 Kuomintangtroppers omringning. De enheder, som kammerat Mao Tsetung nævner skulle være rykket ind i de gamle befriede områder, var under ledelse af Wang Chen og andre kammerater; de rykkede ind i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia efter at være brudt igennem omringningen. Guerillabasen i det sydlige Shensi blev grundlagt af en del af hovedstyrken fra De centrale sletters Befrielseshær og indbefattede Lushih og Hsichuan i det vestlige Honan og Lonan og Shanyang i det sydlige Shensi. Guerillabasen i det vestlige Hupeh blev oprettet af en anden del af den samme hær ved Wutang-bjergene i det nordvestlige Hupeh som centrum.

[4] Dette henviser til »Direktivet om Jordspørgsmålet«, udsendt af Kinas kommunistiske Partis centralkomité den 4. maj 1946. Efter Japans overgivelse besluttede centralkomiteen, med bøndernes ihærdige krav om jord for øje, at ændre jordpolitikken fra modstandskrigens tid, dvs. at ændre den fra nedsættelse af renter og afgifter til konfiskering af godsejernes jord og uddeling af denne blandt bønderne. »4. maj direktivet« markerede dette skift.

[5] De væbnede arbejdshold var små arbejdshold, der drog dybt ind i de af fjenden besatte områder for at organisere masserne og tildele fjenden slag. Et sådant hold bestod af kadrer fra forskellige organisationer – det kommunistiske parti, regeringerne i de befriede områder, folkehæren og masseorganisationerne – og var udstyret med nogle våben. Dette var en passende organiseringsform til at udføre aktiviteter i de af fjenden besatte områder.

[6] Dette henviser til jordskatter i naturalier.

[7] Det nationale borgerskab er den del af borgerskabet, som har ringe eller ingen forbindelse med imperialismen, og som skelnes fra den del af borgerskabet, som er stærkt afhængigt af imperialismen og har kompradorkarakter, dvs. storborgerskabet eller bureaukratkapitalisterne.

HILS DEN KINESISKE REVOLUTIONS NYE FLODBØLGE

1. februar 1947

1. Alle forhold viser nu, at situationen i Kina er ved at komme til et nyt trin i udviklingen. Det er et trin, på hvilket den landsomfattende kamp mod imperialismen og feudalismen vil udvikle sig til en stor ny folkets revolution. Vi er nu på tærsklen til denne revolution. Vort partis opgave er at kæmpe for denne flodbølges komme og for dens sejr.

2. Den militære situation har nu udviklet sig i en retning, der er gunstig for folket. I løbet af syv måneders kamp fra sidste juli til januar i år udslettede vi 56 brigader fra Chiang Kai-sheks regulære styrker, som invaderede de befriede områder, et månedligt gennemsnit på otte brigader, og det uden at medregne de talrige marionettropper, som blev udslettet, og de af Chiangs regulære styrker, som blev slået på flugt. Skønt Chiang Kai-sheks offensiv fortsætter i det sydlige og vestlige Shantung, i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, langs den nordlige del af Peiping-Hankow-jernbanen og i det sydlige Manchuriet, er den blevet meget svagere end den var sidste efterår. Chiang Kai-sheks hær har ikke tropper nok til disposition og kan ikke opfylde sin værnepligtskvota; denne kendsgerning står i alvorlig modsætning til denne hærs udstrakte frontlinier og den enorme dræning af dens mandskab. Moralen i Chiangs hær falder mere og mere for hver dag. Under de nylige slag i det nordlige Kiangsu, det sydlige og vestlige Shantung og det vestlige Shansi sank moralen i mange af Chiangs styrker til et meget lavt niveau. På adskillige fronter er vore hære ved at gribe initiativet, mens Chiang Kai-sheks hære er ved at miste det. Vi kan forudse, at vi i løbet af de næste få måneder kan nå det mål at udslette et så stort tal som 100 af Chiang Kai-sheks brigader, herunder dem, der tidligere er blevet ødelagt. Chiang Kai-shek har ialt 93 regulære infanteri- og kavalleridivisioner (korps), der består af 248 brigader (divisioner) med 1.916.000 mand, ikke iberegnet marionettropperne, politiet, lokale fredsbevarelseskorps, jernbanepolitiet, etapetjenesten og de tekniske våbenarter. Styrkerne, der angriber de befriede områder, udgør 78 divisioner (korps) bestående af 218 brigader (divisioner), der udgør 1.713.000 mand eller ca. 90% af Chiang Kai-sheks regulære tropper. Kun 15 divisioner med

---

Kammerat Mao Tsetung udformede dette interne partidirektiv for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

30 brigader, der udgør 203.000 mand eller ca. 10% af den samlede hær er tilbage i Kuomintangs bagland. Chiang Kai-shek kan derfor ikke længere sende store kampdygtige forstærkninger fra sine baglandsområder frem for at angribe de befriede områder. Vi har allerede udslettet mere end en fjerdedel af de 218 brigader, der angriber de befriede områder. Selv om nogle, efter at være blevet udslettet, er blevet suppleret op og rekonstrueret under deres oprindelige betegnelser er deres kampeffektivitet meget lav. Nogle er blevet udslettet for anden gang. Nogle er slet ikke blevet suppleret op. Hvis vore hære kan udslette endnu 40 til 50 brigader i løbet af de næste par måneder og bringe det samlede antal op på ca. 100, vil der ske et vigtigt skift i den militære situation.

3. En stor folkebevægelse er i mellemtiden ved at udfolde sig i Kuomintangs områder. Folkeopstandene i Shanghai[1], som begyndte den 30. november sidste år som et resultat af Kuomintangs forfølgelse af gadesælgerne, og studenterbevægelsen i Peiping, som begyndte den 30. december sidste år som et resultat af amerikanske soldaters voldtægt af en kinesisk studine[2], markerede begge en ny voldsom stigning i folkets kamp i Chiang Kai-sheks områder. Studenterbevægelsen, som begyndte i Peiping, har spredt sig til andre store byer overalt i landet, med hundrede tusinder af deltagende og i et større omfang end 9. december-studenterbevægelsen mod den japanske imperialisme[3].

4. Folkets befrielseshærs sejre i de befriede områder og udviklingen i folkebevægelserne i Kuomintangområderne forudsiger, at en stor ny folkerevolution mod imperialisme og feudalisme helt sikkert nærmer sig og kan blive sejrrig.

5. De omstændigheder, under hvilke denne situation er opstået, er, at USA-imperialismen og dens lakaj, Chiang Kai-shek, har afløst den japanske imperialisme og dens lakaj, Wang Ching-wei, og at de er gået over til den politik at gøre Kina til USA's koloni ved at iværksætte en borgerkrig og styrke det fascistiske diktatur. Konfronteret med denne reaktionære politik fra USA-imperialismens og Chiang Kai-sheks side har det kinesiske folk ingen anden udvej end at kæmpe. Kampen for uafhængighed, fred og demokrati udgør stadig det kinesiske folks grundlæggende krav i den nuværende periode. Så langt tilbage som i april 1945 forudså vort partis 7. nationale kongres den mulighed, at USA-imperialismen og Chiang Kai-shek ville gennemføre denne reaktionære politik og formulerede en nøjagtig og fuldt korrekt politisk linie til at besejre dem.

6. USA-imperialismens og Chiang Kai-sheks reaktionære politik har tvunget alle lag af det kinesiske folk til at forene sig for deres egen redning. Disse lag omfatter arbejderne, bønderne, byernes småborgerskab, det nationale borgerskab, den oplyste lavadel, andre patriotiske elementer, de nationale mindretal og de oversøiske kinesere. Det er en meget bred enhedsfront, der består af hele nationen. I sammenligning med enhedsfronten fra perioden

med modstandskrigen mod Japan er den ikke alene ligeså bred i omfang, men har endog et sikrere fundament. Alle partikammerater må stræbe efter at konsolidere og udvikle denne enhedsfront. I de befriede områder skal politikken med »systemet med de tre trediedele«[4] forblive uændret, på den betingelse at politikken med »jorden til dem, der dyrker den«, udføres beslutsomt og uden tøven. Foruden kommunister skal vi fortsætte med at drage de brede rækker af progressive uden for partiet og elementerne i midten (så som den oplyste lavadel) ind i de politiske magtorganer og ind i sociale forpligtelser. I de befriede områder har alle uanset klasse, køn eller tro ret til at vælge og til at blive valgt, med undtagelse af forræderne og de reaktionære, som har bekæmpet folkets interesser og pådraget sig dets bitre had. Efter at systemet »jorden til dem, der dyrker den«, er blevet gennemført fuldt ud, vil retten til privat ejendom for folket i de befriede områder fortsat blive garanteret.

7. Fordi Chiang Kai-sheks regering i en lang periode har ført en reaktionær finansiel og økonomisk politik, og fordi Chiang Kai-sheks bureaukrat-kompradorkapital[5] er blevet lænket til USA-imperialismens kapital gennem den berygtede og forræderiske kinesisk-amerikanske handelstraktat[6], har en ondartet inflation udviklet sig i rivende tempo; det kinesiske nationale borgerskabs industri og handel er dagligt udsat for bankerotter; levevilkårerne for de arbejdende masser, regeringsfunktionærerne og lærerne forringes for hver dag; store dele af middelklassen mister deres opsparinger og bliver fattigere; og derfor indtræffer der hele tiden strejker blandt arbejdere og studerende samt andre former for kamp. En økonomisk krise, der er mere alvorlig end Kina nogensinde før har været vidne til, truer alle befolkningslag. For at fortsætte borgerkrigen har Chiang Kai-shek genindført det overordentligt ondskabsfulde værnepligtsystem og kornudskrivningerne fra modstandskrigens tid; dette gør livet vanskeligt for den langt overvejende del af befolkningen i landdistrikterne; som et resultat heraf er bonderevolterne allerede begyndt, og de vil fortsætte med at sprede sig. Fra nu af vil den reaktionære Chiang Kai-sheks herskerklike tabe anseelse i de brede massers øjne og blive konfronteret med alvorlige politiske og økonomiske kriser. På den ene side skubber dette forhold dagligt folkets anti-imperialistiske og anti-feudalistiske bevægelse frem i områderne under Chiang Kai-sheks kontrol; på den anden side demoraliserer den yderligere Chiangs tropper og forøger mulighederne for en sejr til Folkets Befrielseshær.

8. Den ulovlige og splittelseskabende »nationalforsamling«, der var indkaldt af Chiang Kai-shek for at isolere vort parti og andre demokratiske kræfter, og den falske forfatning, der blev fabrikeret af denne forsamling, nyder overhovedet ingen anseelse i folket. I stedet for at isolere vort parti og andre demokratiske kræfter har disse ting isoleret Chiang Kai-sheks reaktionære herskerklike. Vort parti og andre demokratiske kræfter fulgte den politik at nægte at deltage i den falske »nationalforsamling«; dette var helt korrekt. Chiang Kai-sheks reaktionære herskerklike har fået Ungdomspartiet[7] og Det

demokratiske socialistiske Parti,[8] to små partier, der aldrig har haft den ringeste anseelse i det kinesiske samfund, såvel som visse såkaldte »offentlige personligheder«[9] over på sin side, og det kan forudses, at nogle af de moderate også vil gå over på reaktionens side. Årsagen til dette er, at de demokratiske kræfter i Kina bliver stærkere og stærkere, mens de reaktionære kræfter bliver mere og mere isolerede, og derfor må grænsen mellem fjenden og os nødvendigvis trækkes så skarpt. Alle de elementer, der gemmer sig i den demokratiske front og bedrager folket, vil i sidste instans blive afsløret i deres sande skikkelse og blive forkastet af folket; og folkets anti-imperialistiske og anti-feudalistiske rækker vil vokse sig stadig stærkere, fordi det har trukket en klar skillelinie mellem sig selv og disse skjulte reaktionære.

9. Udviklingen i den internationale situation er yderst gunstig for det kinesiske folks kamp. Sovjetunionens voksende kraft og dens successer i udenrigspolitikken, den stigende radikalisering af verdens folk og deres stadig mere udviklede kampe mod de reaktionære kræfter, både indenlands og udenlands – disse to væsentlige faktorer har tvunget USA-imperialismen og dens lakajer i forskellige lande ind i en stadig større isolation, og de vil fortsat gøre det. Hvis man hertil føjer det forhold, at en økonomisk krise er uundgåelig i USA, så vil USA-imperialismen og dens lakajer blive tvunget ind i en endnu alvorligere knibe. USA-imperialismens og dens lakaj Chiang Kai-sheks styrke er kun midlertidig; dens offensiver kan knuses. Myten om, at de reaktionæres offensiver ikke kan knuses, bør ikke have plads inden for vore rækker. Centralkomiteen har gjort opmærksom på dette igen og igen, og udviklingen i den internationale og hjemlige situation har med stigende styrke vist rigtigheden af denne vurdering.

10. For at vinde et pusterum til at supplere sine tropper op og iværksætte en ny offensiv, for at opnå nye lån og forsyninger af ammunition fra USA og for at dæmpe folkets forbitrelse begår Chiang Kai-shek et nyt svindelnummer ved at kræve en genoptagelse af de såkaldte fredsforhandlinger med vort parti[10]. Vort partis politik er ikke at afslå forhandlinger og på denne måde afsløre hans bedrag.

11. For fuldstændigt at knuse Chiang Kai-sheks offensiv skal vi udslette yderligere 40 til 50 af hans brigader i løbet af de næste få måneder; dette er nøglen, der vil åbne for alt. For at opnå dette må vi gennemføre centralkomiteens direktiv fra den 1. oktober sidste år, »En opsummering for tre måneder«,[11] og den militære kommissions direktiv fra den 16. september sidste år om at koncentrere vore styrker for at ødelægge fjendens styrker én efter én[12]. Her understreger vi atter engang et par punkter, som kammeraterne i alle områderne skal være opmærksomme på:

a) Det militære problem. I de forløbne syv måneders bitre kampe har vor hær bevist, at den med sikkerhed kan knuse Chiang Kai-sheks offensiv og vinde den endelige sejr. Vor hær er forbedret både, hvad angår udrustning og

taktik. Fra nu af er det den centrale opgave i opbygningen af vore væbnede styrker at yde en kraftig indsats for at optrappe opbygningen af vore artilleri- og ingeniørkorps. Alle militære områder, store som små, og alle feltarmeer skal løse de konkrete problemer, der er forbundet med at styrke artilleri- og ingeniørkorpsene, og først og fremmest de to problemer med at træne kadrer og fremstille ammunition.

b) Jordproblemet. I omkring to trediedele af hvert befriet områdes territorium er centralkomiteens direktiv fra den 4. maj 1946[13] blevet ført ud i livet, jordproblemet er blevet løst og politikken med »jorden til dem, der dyrker den«, er blevet gennemført; dette er en stor sejr. Der mangler imidlertid ca. én trediedel af territoriet, hvor der må gøres yderligere anstrengelser for at vække masserne fuldt ud og føre politikken med »jorden til dem, der dyrker den«, ud i livet. I områder, hvor politikken med jorden til dem, der dyrker den, er blevet gennemført, er der stadig mangler, for så vidt løsningen ikke har været gennemgribende – hovedsagelig fordi masserne ikke var fuldt ud vakt, således at konfiskeringen og fordelingen af jord ikke var gennemgribende, og masserne blev utilfredse. I disse områder må vi kontrollere omhyggeligt, og vi må »udligne«[14] for at sikre os, at de bønder med lidt eller ingen jord får noget, og at den despotiske lavadel og de lokale tyranner straffes. I hele processen med at føre politikken med »jorden til dem, der dyrker den«, ud i livet må vi forene os tæt med middelbønderne, og det er absolut utilladeligt at gøre indgreb i deres interesser (herunder også de velstående middelbønder); hvis der opstår tilfælde, hvor der gøres indgreb i middelbøndernes interesser, skal der gives kompensation og undskyldning. I løbet af og efter jordreformen skal der desuden i overensstemmelse med massernes ønske tages passende hensyn til almindelige rige bønder og mellemstore og små godsejere, og disse hensyn skal tages i overensstemmelse med »4. maj-direktivet«. For at opsummere, i jordreformbevægelsen i landdistrikterne må vi forene os med de mere end 90% af masserne, der støtter reformen og isolere den minoritet af feudale reaktionære, der vil bekæmpe den, således at vi hurtigt kan virkeliggøre politikken med »jorden til dem, der dyrker den«.

c) Produktionsproblemet. Alle områder skal planlægge ud fra et langsigtet grundlag, arbejde hårdt med produktionen, udøve sparsommelighed og løse de finansielle problemer på en korrekt måde på grundlag af produktion og sparsommelighed. Her er det første princip at udvikle produktionen og sikre forsyningerne. Af den grund må vi bekæmpe den fejlagtige opfattelse, der lægger ensidig vægt på pengevæsen og handel og forsømmer landbrugs- og industriproduktionen. Det andet princip er at være opmærksom både på hærens og folkets interesser og på de offentlige og private interesser. Vi må derfor bekæmpe den fejlagtige opfattelse, der kun tager én side af sagen i betragtning og forsømmer den anden. Det tredie princip er samlet ledelse og decentraliseret forvaltning. Vi må derfor, undtagen hvor omstændighederne

kræver en centraliseret forvaltning, bekæmpe den fejlagtige opfattelse, der favoriserer en centralisering af alt uden hensyn til omstændighederne, og som ikke vover at gie frie tøjler til den decentraliserede forvaltning.

12. Vort parti og det kinesiske folk har en sikker forvisning om den endelige sejr; der er ikke den ringeste tvivl herom. Men dette betyder ikke, at der ikke ligger vanskeligheder foran os. Kinas anti-imperialistiske og anti-feudalistiske kamp er af natur langvarig; kinesiske og udenlandske reaktionære vil fortsætte med at bekæmpe det kinesiske folk med al deres styrke, det fascistiske styre i områderne under Chiang Kai-sheks kontrol vil blive forstærket; visse dele af de befriede områder vil imidlertid blive områder, der er besat af fjenden, eller guerillazoner, nogle af de revolutionære styrker må finde sig i midlertidige tab, og der vil være tab af mandskab og materielle ressourcer i en langvarig krig. Kammeraterne i partiet må tage alt dette i betragtning og være parate til at overvinde alle vanskeligheder med en ukuelig vilje og på en planlagt måde. Både de reaktionære styrker og vi har vanskeligheder. Men vanskelighederne for de reaktionære styrker er uoverstigelige, fordi de er en kraft, der er på dødens rand og ikke har nogen fremtid. Vore vanskeligheder kan overvindes, fordi vi er en ny og opstigende kraft og har en lys fremtid.

Noter

[1] Kuomintangmyndighederne i Shanghai forbød fra begyndelsen af august 1946 gadesælgerne i distrikterne Whangpoo og Louza at udføre deres erhverv. I slutningen af november blev henved et tusinde, der stadig virkede, arresteret. Den 30. november demonstrerede 3000 gadesælgere og omringede Whangpoos politistation. Kuomintangmyndighederne gav ordre til at skyde; syv demonstranter blev dræbt og en hel del blev såret og arresteret. Den 1. december fortsatte gadesælgerne deres kamp. På trods af den kendsgerning, at yderligere ti blev dræbt og over et hundrede såret, voksede antallet af mennesker, der deltog i kampen, til over 5000. Alle butikker i Shanghai lukkede for at vise sympati. Denne hændelse udviklede sig således til en massebevægelse mod Chiang Kai-shek og den omfattede hele byen.

[2] Denne hændelse indtraf i Peiping den 24. december 1946. En kvindelig studerende fra Pekings universitet blev voldtaget af amerikanske soldater. Som følge heraf strejkede og demonstrerede snesevis af studenter fra store og mellemstore byer i Kuomintang-områderne fra den 30. december og gennem hele januar 1947 mod USA og Chiang Kai-shek, idet de krævede en tilbagetrækning af USA's tropper fra Kina. Mere end en halv million studenter deltog i denne bevægelse.

[3] I 1935 fandt der i hele landet et nyt voldsomt opsving sted i den patriotiske folkebevægelse. Studenterne i Peking, under ledelse af Kinas kommunistiske Parti, var de første til at afholde en patriotisk demonstration den 9. december, og de fremsatte paroler som »Stands borgerkrigen og lad os forenes for at modstå den udenlandske aggression« og »Ned med den japanske imperialisme!« Denne bevægelse brød det lange terrorregime, der var påtvunget af Kuomintangs regering i forbund med de japanske angribere, og den vandt snart folkets støtte overalt i landet. Den er kendt som »9. december bevægelsen«. Som en konsekvens af dette blev de nye forandringer tydelige i forholdet mellem de forskellige klasser i landet, og den anti-japanske nationale enhedsfront, der blev foreslået af Kinas kommunistiske Parti, blev den politik, som alle patriotiske mennesker åbenlyst støttede. Kuomintangs regering blev meget isoleret med sin forræderiske politik.

[4] »Systemet med de tre trediedele« var under modstandskrigen mod Japan Kinas kommunistiske Partis politik i de befriede områder for enhedsfrontens politiske magtorganer. Ifølge denne politik var andelen af folk i de anti-japanske, demokratiske, politiske organer ca. én trediedel hver til det kommunistiske partis medlemmer, til venstreprogressive, samt til midtersøgende elementer og andre.

[5] Se »Den nuværende situation og vore opgaver« afsnit 6, side 132 i dette bind.

[6] »Den kinesisk-amerikanske handelstraktat« eller »Den kinesisk-amerikanske traktat for venskab, handel og søfart« blev indgået den 4. november 1946 i Nanking mellem Chiang Kai-sheks regering og USA's regering. Denne traktat, der solgte en stor del af Kinas suverænitet til de Forenede Stater, indeholder 30 artikler, hvis hovedindhold er som følger:

1) Amerikanske statsborgere skal have ret til at bo, rejse, drive handels-, fabrikations- og forædlingsvirksomhed, beskæftige sig med videnskabelige, uddannelsesmæssige, religiøse og filantropiske sysler, udforske og udnytte mineralressourcer, udleje og besidde jord og udøve forskellige erhverv og beskæftigelser »på hele Kinas territorium«. Med hensyn til de økonomiske rettigheder skal de amerikanske statsborgere i Kina tilstås den samme behandling som de kinesiske.

2) Hvad angår beskatning, salg, distribution og brug, skal de amerikanske varer i Kina tilstås en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, som er tilstået kinesiske eller ethvert andet tredielands varer. »Ingen forbud eller restriktioner skal pålægges« af Kina på importen fra USA på nogen vare, der er dyrket, produceret eller fremstillet i USA eller på eksporten til USA af nogen kinesisk vare.

3) Amerikanske fartøjer skal have fri adgang til at besejle alle havne, områder eller farvande i Kina, som er åbne for udenlandsk handel eller sejlads, og deres mandskab og fragt skal frit kunne transporteres gennem kinesisk territorium »ad de mest belejlige ruter«. Under påskud af »en hvilken som helst ... nød« kan amerikanske fartøjer, der også indbefatter krigsskibe, sejle ind i »alle havne, områder og farvande« i Kina, som »ikke er åbne for udenlandsk handel eller sejlads«.

Wellington Koo, Chiang Kai-sheks daværende ambassadør i USA, erklærede åbent og uden skam, at denne traktat betød »en åbning af hele Kinas territorium for amerikanske købmænd«.

[7] Ungdomspartiet var det forkortede navn for det Kinesiske Ungdomsparti, også kaldet Étatist-partiet; dets forgænger var det Kinesiske Étatiske Ungdomsforbund. Dette parti var dannet af en håndfuld fascistiske politikere. De fik deres kontrarevolutionære karrierer ved at bekæmpe det kommunistiske parti og Sovjetunionen og modtog derfor pengehjælp fra forskellige grupper af reaktionære, der var ved magten, og fra imperialisterne.

[8] Det demokratiske socialistiske Parti blev dannet i august 1946 ved sammenslutningen af Det demokratiske Forfatningsparti og Det nationale socialistiske Parti. Det bestod hovedsageligt af reaktionære politikere og det feudale bundfald fra de nordlige krigsherrers tid.

[9] »Visse såkaldte offentlige personligheder« hentyder til skamløse politikere som Wang Yun-wu, Fu Sze-nien og Hu Cheng-chih, som udgav sig for personer uden partitilhørsforhold og tjente som staffage for Chiang Kai-sheks »nationalforsamling«.

[10] På grund af de gentagne tilbageslag i Kuomintangs militære offensiver og på grund af sin forværrede militære situation bad Kuomintang – med USA's ambassadør i Kina, Leighton Stuart, som mellemmand – den 10. januar 1947 i et forsøg på at vinde et pusterum og iværksætte en ny offensiv Kinas kommunistiske Parti om tilladelse til at sende delegerede til Yenan for »at påbegynde fredsforhandlinger«. Dette nye bedrag fra USA's og Chiangs side blev øjeblikkeligt og grundigt afsløret af Kinas kommunistiske Parti. Kinas kommunistiske Parti gjorde opmærksom på, at forhandlingerne kun kunne genoptages hvis to minimumsbetingelser blev opfyldt: 1) den falske forfatning, der var udtænkt og vedtaget af Kuomintang i modstrid med Den rådgivende politiske Konferences resolutioner, måtte ophæves, og 2) Kuomintangs tropper skulle rømme alle de territorier i de befriede områder, som de havde besat, efter at våbenstilstandsaftalen trådte i kraft den 13. januar 1946; i modsat fald ville der ikke være nogen garanti for, at Kuomintang ikke ville overtræde en aftale opnået i de fornyede

forhandlinger. Kuomintangregeringen indså, at »freds«knebet ikke virkede, og den 27. og 28. februar underrettede det alle Kinas kommunistiske Partis repræsentanter, der var stationeret i Nanking, Shanghai og Chungking med henblik på forhandlinger og kontakt, at de skulle rejse, og den bekendtgjorde samtidig det fuldstændige sammenbrud i forhandlingerne mellem Kuomintang og det kommunistiske parti.

[11] Dette henviser til en artikel »En opsummering for tre måneder«, side 88 i dette bind.

[12] Dette henviser til artiklen »Koncentrer en overlegen styrke for at ødelægge fjendens styrker én efter én«, side 81 i dette bind.

[13] Dette henviser til »Direktivet om jordspørgsmålet« fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité, dateret den 4. maj 1946. Se »En opsummering for tre måneder«, note 4, i dette bind.

[14] »At udligne« var en politik, der blev brugt i de gamle befriede områder, hvor der var blevet gennemført en relativt gennemgribende jordreform. Formålet var at løse problemet med utilstrækkelig jord og utilstrækkelige produktionsmidler blandt nogle af fattigbønderne og landarbejderne samt andre problemer, der var tilbage fra reformen. Metoden var i begrænset omfang at tage fra dem, der havde bedre jord og give til dem, hvis jord var dårlig, at tage fra dem, der havde overskud og give til dem, der havde knaphed, således at fordelingen af jord og andre produktionsmidler kunne tilpasses fornuftigt.

OM DEN MIDLERTIDIGE OPGIVELSE AF YENAN OG OM FORSVARET AF GRÆNSEOMRÅDET SHENSI – KANSU – NINGSIA

– to dokumenter udsendt af Kinas kommunistiske Partis centralkomité

November 1946 og april 1947

I. DIREKTIVET FRA DEN 18. NOVEMBER 1946

Chiang Kai-shek har løbet linen ud. Han ønsker at rette slag mod vort parti og styrke sig selv på to måder, ved at indkalde »nationalforsamlingen« og ved at angribe Yenan. Han opnår i virkeligheden det helt modsatte. Det kinesiske folk bekæmper beslutsomt »nationalforsamlingen«, som Chiang Kai-shek har sat i scene for at splitte nationen; åbningsdagen for denne forsamling markerede starten på Chiang Kai-shek-klikens tilintetgørelse af sig selv. Selv om Chiang Kai-sheks tropper skulle besætte Yenan ved hjælp af et pludseligt angreb, ville det ikke, nu hvor vi har udslettet 35 brigader[1] af hans tropper, og deres offensive kraft næsten er udtømt, skade de generelle udsigter for sejr i

---

Kammerat Mao Tsetung udformede det første af disse to dokumenter i Yenan i vinteren 1946, da Kuomintangs tropper var ved at forberede sig på at angribe denne by, og det andet ved Chingyangcha i amtet Hengshan i det nordlige Shensi tyve dage efter, at Kuomintangs tropper den 19. marts 1947 besatte Yenan. Efter at Chiang Kai-sheks plan om en kraftig offensiv mod de befriede områder var brudt sammen, tog han vanvittige forholdsregler for at redde sit dødsdømte styre og indkaldte en falsk »nationalforsamling« fordrev Kinas kommunistiske Partis repræsentanter fra Kuomintangs områder og iværksatte et angreb på Yenan, sædet for Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Som disse dokumenter fremhævede var resultatet af Chiang Kai-sheks forholdsregler hans totale politiske tilintetgørelse af sig selv Hvad det militære angår, koncentrerede han sine styrker på de østlige og vestlige flanker af de befriede områder, dvs. det befriede område Shantung og det befriede område Shensi-Kansu-Ningsia, i et forsøg på at gennemføre »angreb mod nøgleafsnit«, og atter var resultatet en total fiasko. Kuomintangtropperne, der angreb grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, var på mere end 230.000 mand, mens Nordvestkinas befriede område kun havde ca. 20.00 i denne region. Derfor var fjendens styrker i stand til at besætte Yenan og alle regionens amtsbyer, som vi forlod på eget initiativ. Men fjenden magtede ikke at nå sit mål, nemlig at ødelægge hovedkvarterne for Kinas kommunistiske Partis centralkomité og Nordvestkinas Folkets Befrielseshær eller at drive dem øst for Huangho. Tværtimod modtog han mange svære slag fra vor hær, mistede ca. 100.000 mand og blev til sidst

folkets befrielseskrig, ejheller kunne det redde Chiang Kai-shek fra den skæbne, der venter ham. Chiang Kai-shek går kort sagt sin ødelæggelse i møde; så snart han foretager sig disse to ting, at indkalde »nationalforsamlingen« og at angribe Yenan, vil al hans svindel være afsløret; dette vil være gavnligt for forløbet i folkets befrielseskrig. Vi skal overalt fyldestgørende forklare folk både inden for og uden for partiet om disse to handlinger fra Chiang Kai-shek, indkaldelsen af »nationalforsamlingen« og angrebet på Yenan, og forene hele partiet, hele hæren og hele folket i kampen for at knuse Chiang Kai-sheks offensiv og opbygge et demokratisk Kina.

II. DIREKTIVET FRA DEN 9. APRIL 1947

For at redde sit dødsdømte styre har Kuomintang, foruden at tage sådanne skridt som at indkalde den falske »nationalforsamling«, udforme den falske forfatning, bortjage vort partis repræsentations kontorer fra Nanking, Shanghai og Chungking og proklamere bruddet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti[2], taget det yderligere skridt at angribe Yenan, sædet for vort partis centralkomité og Folkets Befrielseshærs generalhovedkvarter og til at angribe grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia.

Den kendsgerning, at Kuomintang har taget disse skridt, tyder ikke i mindste måde på, at dets regime er stærkt, men snarere at krisen for Kuomintangs regime er blevet overordentlig dyb. Dets angreb på Yenan og grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia er endvidere et forgæves forsøg på først at løse problemet med Nordvestkina, hugge partiets højre arm af, fordrive partiets centralkomité og Folkets Befrielseshærs generalhovedkvarter fra Nordvestkina, og dernæst rykke sine tropper frem for at angribe det nordlige Kina og således opnå det mål at besejre vore styrker én efter én.

nødt til at flygte i vild forvirring fra grænseområdet, mens vor hær i triumf gik over til en offensiv for at befri den Store Nordvestregion. Med en meget lille styrke bandt og ødelagde vor hær på den nordvestlige krigsskueplads endvidere en stor del af fjendens hovedstyrke og støttede derved stærkt vore troppers aktiviteter på andre krigsskuepladser, i særdeleshed på krigsskuepladsen i Shansi-Hopei-Shantung-Honan, og hjalp dem til hurtigere at gå i offensiven. Kammerat Mao Tsetung, Kinas kommunistiske Partis centralkomité og Folkets Befrielseshærs generalhovedkvarter forblev i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia i hele tidsrummet fra marts 1947, da vor hær trak sig tilbage fra Yenan, til et år efter, da vi gik over til offensiven på krigsskuepladsen i Nordvestkina. Denne kendsgerning var af stor politisk betydning. Den inspirerede og styrkede i høj grad kampviljen og troen på sejr hos hæren og folket i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og de andre befriede områder overalt i landet. Mens Mao Tsetung var i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, fortsatte han ikke blot med at lede folkets befrielseskrig på alle fronter overalt i landet, men tog også den personlige kommando på krigsskuepladsen i Nordvestkina og nåede med succes målet, der er fremsat i det nærværende dokument: »At forsvare og udvide grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og de befriede områder i Nordvestkina med en beslutsom kampånd«. Hvad angår operationerne på krigsskuepladsen i Nordvestkina, se »Plan for operationerne på den nordvestlige krigsskueplads«, og »Om den store sejr i Nordvestkina og om den nye type ideologiske opdragelsesbevægelse i Befrielseshæren«, begge i dette bind.

Under disse omstændigheder har centralkomiteen besluttet følgende:

1. Vi må forsvare og udvide grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og de befriede områder i Nordvestkina med en beslutsom kampånd; det er fuldt ud muligt at nå dette mål.

2. Vort partis centralkomité og Folkets Befrielseshær skal forblive i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Det er et område, hvor vi har et gunstigt, bjergrigt terræn, en god massebasis, masser af plads til manøvrer og fuld garanti for sikkerhed.

3. Samtidig har vi for at lette vort arbejde oprettet en arbejdskomité under centralkomiteen til at fortsætte til det nordvestlige Shansi eller et andet passende sted for at udføre de opgaver, der er blevet den betroet af centralkomiteen.

Disse tre beslutninger blev taget i sidste måned og er allerede ført ud i livet. I er herved underrettet.

Noter

[1] Statistikkerne var for perioden fra først i juli til den 13. november 1946.

[2] Den 27.-28. februar 1947 blev Kinas kommunistiske Partis repræsentanter og personale, der var stationeret i Nanking, Shanghai og Chungking med henblik på forhandlinger og kontakt, tvunget til at rejse inden et angivet tidspunkt af Kuomintangs regering. Den 5. marts 1947 indkaldte Kuomintangs centrale eksekutivkomité til sit tredie plenarmøde, ved hvilket Chiang Kai-shek proklamerede Kuomintangs brud med det kommunistiske parti og hans fortsæt om at kæmpe borgerkrigen til ende.

PLAN FOR OPERATIONERNE PÅ DEN NORDVESTLIGE KRIGSSKUEPLADS

15. april 1947

1. Fjenden er nu temmelig træt, men endnu ikke helt udmattet. Han har betydelige vanskeligheder med sin fødevareforsyning, men endnu ikke ekstreme vanskeligheder. Skønt vor hær ikke har udslettet noget større antal af fjendens styrker, siden vi udslettede hans 31. brigade[1], har vi i de sidste tyve dage nået det mål at trætte ham og reducere hans fødevareforsyninger betydeligt, og vi har således skabt gunstige betingelser for at udmatte ham helt, afskære hans fødevareforsyninger og til sidst at udslette ham.

2. På trods af fjendens træthed og mangel på fødevarer er hans politik i øjeblikket at drive vor hovedstyrke øst for Huangho, dernæst at lukke af ved Suiteh og Michih og dele sine styrker op til »udrensnings«operationer. De fjendtlige tropper nåede Chingchien den 31. marts, men rykkede ikke straks frem mod nord; deres formål var at efterlade os en fri passage. Deres fremrykning mod Wayaopao var planlagt for at drive os til Suiteh og Michih. De drejer nu, efter at have opdaget vore tropper, mod positioner syd og vest for Wayaopao, og så vil de igen rykke frem mod denne by for at drive os nordpå.

3. Vor politik er at fortsætte vor tidligere metode, dvs. at holde fjenden i gang i dette område i en tid (ca. endnu en måned); formålet er at udmatte ham fuldstændigt, reducere hans fødevareforsyninger drastisk og så holde øje med en lejlighed til at ødelægge ham. Vore hovedstyrker behøver ikke at haste nordpå for at angribe Yulin eller sydpå for at afskære fjendens tilbagetog. Det skal gøres klart for kammeraterne og soldaterne og også for masserne, at denne metode for vor hær er den nødvendige vej til fjendens endelige nederlag. Vi kan ikke vinde den endelige sejr, medmindre vi hensætter fjenden i en tilstand af total udmattelse og fuldstændig sult. Dette kunne kaldes taktikken med »slitage«, dvs. at slide fjenden ned til den fuldstændige udmattelse og så udslette ham.

4. Da I nu befinder jer i egnene øst og nord for Wayaopao, ville det være

---

Kammerat Mao Tsetung sendte dette telegram til Den nordvestkinesiske feltarmé, som dengang bestod af Folkets Befrielseshærs styrker i de befriede områder Shensi-Kansu-Ningsia og Shansi-Suiyuan, og som kommanderedes af Peng Teh-huai, Ho Lung, Hsi Chung-hsun og andre kammerater.

bedst at formå fjenden til at rykke frem til nord for Wayaopao; så må I angribe den svageste del af Liao Angs styrker og formå fjenden til at rykke mod øst; derefter må I dreje mod Ansai og formå fjenden til at rykke mod vest igen.

5. I må imidlertid i løbet at et par dage beordre hele den 359. brigade til at fuldføre sine forberedelser til et sydgående fremstød, således at den om en uge fra nu af kan sendes sydpå for at lave et overraskelsesangreb mod området syd for linien Yenchang-Yenan og nord for linien Yichuan-Lochuan og afskære fjendens transportlinie for fødevarer.

6. Vær venlig at svare om I betragter de ovenstående synspunkter som fornuftige.

Noter

[1] Nordvestkinas Folkets Befrielseshær udsendte efter på eget initiativ at have trukket sig tilbage fra Yenan en mindre styrke til at lokke fjendens hovedstyrke så langt som til Ansai nordvest for Yenan, medens den efterlod sin hovedstyrke for at angribe fjenden i et baghold i afsnittet Chinghuapien nordøst for Yenan. Den 25. marts 1947 gik et Kuomintangregiment fra Hu Tsung-nans reorganiserede 27. divisions 31. brigade, der blev anført af brigadehovedkvartert, lige i denne fælde og blev fuldstændigt ødelagt i et slag, der kun varede en times tid.

[2] Liao Ang, chef for Kuomintangstyrkernes reorganiserede 76. division under Hu Tsung-nan, blev senere taget til fange i et slag ved Chingchien den 11. oktober 1947.

CHIANG KAI-SHEKS REGERING BLIVER BELEJRET AF HELE FOLKET

30. maj 1947

Chiang Kai-sheks regering, som er fjendtligsindet mod hele folket, finder nu sig selv belejret af hele folket. Både på den militære og på den politiske front har den lidt nederlag, den er nu belejret af de styrker, som den har erklæret som sine fjender og den kan ikke finde nogen udvej.

Den forræderiske Chiang Kai-shek klike, og dens herre, USA-imperialismen, har vurderet situationen forkert. De overvurderede deres egen styrke og undervurderede folkets styrke. De anså Kina og verden for at være den samme efter den 2. verdenskrig, som den var før; de ville ikke tillade nogen forandringer, eller at nogen gik imod deres vilje. Efter Japans overgivelse var de besluttede på at genoprette den gamle orden i Kina. Den forræderiske Chiang Kai-shek regering vandt tid ved bedragerier som politiske konsultationer og militær mægling, og derefter mønstrede den to millioner soldater og iværksatte en altomfattende offensiv.

Der er nu to kampfronter i Kina. Den første udgøres af krigen mellem Chiang Kai-sheks angrebstropper og Folkets Befrielseshær. Der er nu opstået en anden front. Det er den hårde kamp mellem den store og retfærdige studenterbevægelse og den reaktionære Chiang Kai-shek regering[1]. Studenterbevægelsens parole er »Mad, fred, frihed« eller »Mod sult, mod borgerkrig, mod forfølgelse«. Chiang Kai-shek har udstedt de »Provisoriske forholdsregler for opretholdelsen af den offentlige orden«[2]. Chiang Kai-sheks hær, politi, gendarmer og hemmelige agenter støder overalt sammen med studentermasserne. Chiang Kai-shek anvender rå vold mod ubevæbnede studenter, fængsler dem, spærrer dem inde, slår og nedsabler dem. Som et resultat af dette vokser studenterbevægelsens styrke dag for dag. Den offentlige sympati er helt på studenternes side, og Chiang Kai-shek og hans lakajer er fuldstændigt isolerede og hans blodtørstige træk er blevet afsløret fuldstændigt. Studenterbevægelsen er en del af hele folkets bevægelse. Opsvinget i studenterbevægel-

---

Kammerat Mao Tsetung skrev denne kommentar til Hsinhua Nyhedsbureauet. Den understregede, at begivenhedernes gang i Kina var hurtigere end folk havde forventet, og opfordrede folket til hurtigt at forberede alle de nødvendige betingelser for den landsomfattende sejr i den kinesiske revolution. Denne forudsigelse blev hurtigt bekræftet. Både denne kommentar og »Plan for operationerne på den nordvestlige krigsskueplads« blev skrevet i Wangchiawan, Chingpien amt, det nordlige Shensi.

sen vil uundgåeligt fremme et opsving i hele folkets bevægelse. Dette kan vi lære af de historiske erfaringer fra 4. maj-bevægelsen i 1919[3] og 9. december-bevægelsen i 1935.

USA-imperialismen og dens lakaj Chiang Kai-shek har taget den japanske imperialismes og dens lakaj Wang Ching-weis plads; de har ført den politik at gøre Kina til en amerikansk koloni, iværksætte en borgerkrig og styrke det fascistiske diktatur. Derved har de erklæret sig selv for hele det kinesiske folks fjender, og har drevet alle dele af folket til randen af hungersnød og død. Dette har tvunget alle dele af folket til at forene sig i en kamp på liv og død mod Chiang Kai-sheks regering og har betydet en hurtig udvikling af denne kamp. Folket har ingen anden udvej. De dele af det kinesiske folk, som er undertrykt af Chiang Kai-shek regeringens reaktionære politik og forenet i kampen for deres egen befrielse, indbefatter arbejdere, bønder, byernes småborgerskab, det nationale borgerskab, den oplyste lavadel, andre patriotiske elementer, de nationale mindretal og de oversøiske kinesere. Dette er en meget bred enhedsfront.

Den ekstremt reaktionære finanspolitik og økonomiske politik, som Chiang Kai-shek regeringen længe har fulgt, er nu blevet forværret af den kinesisk-amerikanske handelsaftale, den mest forræderiske aftale der nogensinde er set. Resultatet af denne aftale er, at den amerikanske monopolkapital og Chiang Kai-sheks bureaukrat-kompradorkapital er blevet tæt sammenflettet og kontrollerer hele landets økonomiske liv. Resultatet er tøjlesløs inflation, hidtil usete prisstigninger, stadig flere fallitter i det nationale borgerskabs industri- og handelsforetagender og en daglig forringelse af de arbejdende massers, de statsansattes og lærernes levevilkår. Under disse omstændigheder kan alle dele af folket ikke gøre andet end at forene sig og kæmpe for at overleve.

De to vigtigste redskaber, som Chiang Kai-shek har brugt til at opretholde sit reaktionære styre, er militær undertrykkelse og politisk bedrag. Folket er nu vidne til hvordan begge disse redskaber hurtigt bliver ubrugelige.

På alle slagmarker har Chiang Kai-sheks tropper lidt nederlag. Alene 90 brigader af hans regulære tropper er blevet udslettet i de 11 måneder, der er gået siden sidste juli. Hans tropper fremviser ikke længere den overmodige stolthed, som de gjorde, da de sidste år besatte Changchun, Chengteh, Changchiakou, Hotse, Huaiyin og Antung, og end ikke den, de fremviste, da de i år besatte Linyi og Yenan. Chiang Kai-shek og Chen Cheng har fejlvurderet Folkets Befrielseshærs styrke og kampmetoder. De anså os fejlagtigt for at være kujoner, fordi vi traks os tilbage, og troede, at vi havde lidt nederlag, fordi vi opgav nogle byer. Derfor var de tåbelige nok til at håbe at de kunne gøre det af med os syd for den store Mur i løbet af tre, eller højst seks måneder, og derefter rykke frem og gøre det af med os i Nordøstkina. Men efter ti måneder er alle Chiang Kai-sheks tropper i en desperat situation; de er

fuldstændigt belejrede af folket i de befriede områder og af Folkets Befrielseshær, og det er meget vanskeligt for dem at undslippe.

Efterhånden som flere og flere nyheder om Chiang Kai-sheks troppers nederlag ved fronten når hans bagland, fatter folkets brede masser der, som er ved at blive kvalt af den reaktionære regerings undertrykkelse, mere og mere håb om, at de kan få en ende på deres lidelser og vinde deres frihed. På nuværende tidspunkt mislykkes alle Chiang Kai-sheks politiske tricks lige så hurtigt, som han spiller dem ud. Alt er gået imod de reaktionæres forventninger. Sådanne initiativer som at sammenkalde en »nationalforsamling«, at vedtage en »forfatning«, reorganisere étpartiregeringen og gøre den til en »flerpartiregering« og mange andre ting blev oprindeligt sat i værk for at isolere det kommunistiske parti og andre demokratiske kræfter. Men de har fremkaldt det modsatte resultat; det er ikke det kommunistiske parti eller andre demokratiske kræfter, der er blevet isoleret, men de reaktionære selv. Herefter ved det kinesiske folk af egen erfaring hvad Chiang Kai-sheks »nationalforsamling«, »forfatning« og »flerpartiregering« virkelig er. Tidligere havde en stor del af det kinesiske folk, først og fremmest fra mellemlagene, i større eller mindre udstrækning illusioner om Chiang Kai-sheks manøvrer. På samme måde med hans »fredsforhandlinger«. Men nu, hvor Chiang Kai-shek har revet adskillige højtidelige våbenstilstandsaftaler i stumper og stykker, og har brugt bajonetter mod studentermasserne, som kræver fred og er imod borgerkrigen, er der ikke længere nogen som tror på hans såkaldte fredsforhandlinger, med undtagelse af dem der er tilbøjelige til at bedrage folket, og dem, der er fuldstændigt uden politiske erfaringer.

Alt, hvad der er sket, har bevist, at vor vurdering er korrekt. Vi har gentagne gange påpeget, at Chiang Kai-sheks regering ikke er andet end en forræderiets, borgerkrigens og diktaturets regering. Gennem borgerkrigen forsøger den at udslette Kinas kommunistiske Parti og alle andre demokratiske styrker, at gøre Kina til en amerikansk koloni og at opretholde sit eget diktatoriske styre. Fordi denne regering er slået ind på denne reaktionære politik, har den mistet al politisk prestige og styrke. Chiang Kai-shek-regeringens styrke er kun midlertidig og overfladisk; faktisk er den en regering, som er stærk udadtil, men svag indadtil. Dens offensiver kan blive tilintetgjort, uanset hvor eller på hvilke fronter de bliver iværksat. Massernes oprør, tilhængernes desertering og den fuldstændige ødelæggelse af hæren vil blive dens uafvendelige endeligt. Alt, hvad der er sket, har vist og vil fortsat vise, at denne vurdering er rigtig.

Begivenhedernes gang i Kina er hurtigere end folk havde forventet. På den ene side er der de sejre, Folkets Befrielseshær har vundet; på den anden side er der fremgangen i folkets kamp i de områder, der er under Chiang Kai-sheks kontrol; og begge går hurtigt fremad. Det kinesiske folk må hurtigt forberede alle de nødvendige betingelser for at oprette et fredeligt, demokratisk og uafhængigt nyt Kina.

Noter

[1] Efter december 1946 fik de brede studentermassers demokratiske og patriotiske bevægelse mod sult, borgerkrig og forfølgelse i Kuomintangområderne ny styrke i forbindelse med udviklingen i folkets befrielseskrig, og den blev efterhånden en anden front i kampen mod Chiang Kai-sheks reaktionære styre. I slutningen af december 1946 og begyndelsen af januar 1947, gik mere end 500.000 studenter i (i snesevis af) store og mellemstore byer, bl.a. Peiping, Tientsin, Shanghai og Nanking, i strejke og afholdt demonstrationer, fordi nogle amerikanske soldater havde begået en afskyelig voldtægt mod en kvindelig student fra Pekings universitet, og krævede tilbagetrækning af de amerikanske væbnede styrker fra Kina. Denne kamp vandt øjeblikkelig støtte fra arbejdere, lærere og andre folk. Den 4. maj 1947 demonstrerede studenter i Shanghai mod borgerkrigen. På samme tidspunkt belejrede otte tusinde arbejdere og studenter Kuomintangpolitiets hovedkvarter. Den patriotiske bevægelse spredte sig hurtigt til Nanking, Peiping, Hangchow, Shenyang, Tsingtao, Kaifeng og mange andre byer. De reaktionære i Kuomintang tog overordentlig brutale forholdsregler for at undertrykke studenternes patriotiske og demokratiske bevægelse. Den 20. maj blev mere end hundrede studenter såret og arresteret i Nanking og Tientsin under de berygtede »blodige begivenheder den 20. maj«. Ikke desto mindre kunne den patriotiske studenterbevægelse, som blev støttet af folkets brede masser, ikke blive knust. Studenternes strejker og demonstrationer, som gik under parolerne »Mod sult, mod borgerkrig, mod forfølgelse«, og folkets anti-amerikanske og anti-Chiang Kai-shek kampe, f.eks. arbejderes og læreres strejker, bredte sig til mere end tres store og mellemstore byer. I maj 1948 indledte studenter i Shanghai sammen med kulturarbejdere, journalister og folk fra andre erhverv en patriotisk bevægelse mod USA's genoprustning af Japan. Også denne bevægelse bredte sig hurtigt til mange andre byer. Studenternes patriotiske kamp standsede ikke før hele landet var befriet; de rettede alvorlige slag mod Kuomintang.

[2] Disse forholdsregler blev fremlagt den 18. maj 1947 af Chiang Kai-sheks regering. De forbød på det strengeste, at deputationer på over ti personer fremlagde bønskrifter, og de forbød alle arbejder- og studenterstrejker og alle demonstrationer. De gav også de lokale Kuomintangmyndigheder beføjelser til at tage de »nødvendige skridt« og »ekstraordinære forholdsregler« til den blodige undertrykkelse af folkets patriotiske og demokratiske bevægelse.

[3] Den 4. maj 1919 demonstrerede studenter i Peking mod, at mange af Kinas suveræne rettigheder i Shantung i Paris blev overgivet til Japan af Storbritannien, USA, Frankrig, Japan, Italien og andre imperialistiske lande. Denne studenterbevægelse fremkaldte et øjeblikkeligt svar over hele landet. Efter den 3. juni udviklede det sig til en anti-imperalistisk og anti-feudal revolutionær bevægelse over hele landet, som fik støtte fra store dele af proletariatet, byernes småborgerskab, og selv det nationale borgerskab.

STRATEGIEN FOR BEFRIELSESKRIGENS ANDET ÅR

1. september 1947

1. I kampene i det første år (fra juli sidste år til juni i år), har vi udslettet 97½ regulære brigader, eller 780.000 mand, og marionettropper, fredsbevarende korps og andre på ialt 340.000 – alt i alt 1.120.000 fjendtlige soldater. Det er en stor sejr. Den har ramt fjenden som et hårdt slag, har skabt en dybtgående nederlagsstemning i hele fjendens lejr, den har gjort folket over hele landet optimistisk og har lagt grunden for, at vor hær fuldstændigt kan udslette fjenden, og for den endelige sejr.

2. I kampene i det første år iværksatte fjenden en omfattende offensiv mod de befriede områder, hvor han brugte 218 af sine 248 regulære brigader, eller mere end 1.600.000 mand, og næsten 1.000.000 mand fra de specielle værn (flåden, luftvåbenet, ingeniørtropperne og pansrede korps) og fra marionettropperne, jernbanepolitiet og fra de fredsbevarende korps. Vor hær gjorde rigtigt i at følge strategien med at kæmpe på indre linier; og for at holde initiativet hele tiden og alle steder, veg den ikke tilbage for at betale en pris på

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung på vegne af Kinas kommunistiske Partis centralkomité, da han og centralkomiteen var i Chukuanchai, Chiahsien amt, i det nordlige Shensi. Direktivet udstak den grundlæggende opgave for befrielseskrigens andet år. Denne opgave var at føre krigen ind i Kuomintangområderne ved hjælp at vore hovedstyrker og at skifte fra at kæmpe på de indre linier til at kæmpe på de ydre linier, dvs. at gå fra den strategiske defensivs stadium til den strategiske offensivs stadium. I overensstemmelse med kammerat Mao Tsetungs strategiske plan påbegyndte Folkets Befrielseshær en landsomfattende offensiv i løbet af juli-september 1947. Shansi-Hopei-Shantung-Honans feltarmé krydsede Huangho den 30. juni, passerede Lunghai jernbanen i begyndelsen af august og trængte ind i Tapeih bjergene. Taiyueh-hæren fra Shansi-Hopei-Shantung-Honans feltarmé krydsede Huangho fra det sydlige Shansi i slutningen af august og trængte ind i det vestlige Honan. Den østkinesiske feltarmé trængte ind i det sydvestlige Shantung tidligt i september, efter at den havde tilintetgjort et koncentreret fjendtligt angreb. I den samme måned påbegyndte Shantunghæren fra Den østkinesiske feltarmé en offensiv mod fjenden i det østlige Shantung. Den nordvestlige feltarmé gik til offensiv i slutningen af august. Shansi-Chahar-Hopeis feltarmé påbegyndte en offensiv mod fjenden langs den nordlige del af Peiping-Hankow jernbanen tidligt i september. Umiddelbart efter at Den nordøstlige feltarmé havde afsluttet sommeroffensiven i hele Nordøstkina, iværksatte den fra begyndelsen af september en omfattende efterårsoffensiv i Changchun-Kirin-Szepingkai regionen og på Chinhsi-Ihsien strækningen af Peiping-Liaoning jernbanen. Offensiven på alle disse krigsskuepladser udgjorde tilsammen hele Folkets Befrielseshærs hovedoffensiv. Denne omfattende offensiv førte til et vendepunkt i befrielseskrigen, og markerede et radikalt skift i krigssituationen. Se »Den nuværende situation og vore opgaver«, i dette bind.

300.000 døde, sårede og savnede og fjendtlig besættelse af store landområder. Som følge heraf lykkedes det os at udslette 1.120.000 fjendtlige tropper, at tvinge fjenden til at sprede sine tropper, at hærde og styrke vore egne tropper, at iværksætte en strategisk modoffensiv i Nordøstkina, Jehol, det østlige Hopei, det sydlige Shansi og nordlige Honan, at tilbageerobre store områder og at befri udstrakte nye områder[1].

3. I kampene i det andet år er det vor hærs grundlæggende opgave at iværksætte en modoffensiv over hele landet, det vil sige at vi skal bruge vore hovedstyrker til at kæmpe os igennem til de ydre linier, føre krigen ind i Kuomintangområderne, udslette et stort antal fjendtlige soldater på de ydre linier og fuldstændig tilintetgøre Kuomintangs kontrarevolutionære strategi, som i modsætning til vor går ud på at fortsætte med at føre krigen ind i de befriede områder, yderlige skade og dræne vore menneskelige og materielle ressourcer og gøre det umuligt for os at holde ud ret meget længere. I kampene i det andet år er det en delopgave for vor hær at bruge en del af vor hovedstyrke og en stor del af vore regionale tropper til at fortsætte kampene på de indre linier og udslette fjenden der og generobre de tabte områder.

4. Vor hær vil naturligvis møde mange vanskeligheder, når vi skal udføre politikken med at kæmpe på ydre linier og føre krigen ind i Kuomintangområderne. For det tager tid at opbygge nye baser i Kuomintangområderne, og vi kan kun opbygge stabile baser, når vi har udslettet mange fjendtlige soldater i mange frem-og-tilbage bølgende mobile operationer, vakt masserne, uddelt jorden, oprettet vor politiske magt og opbygget folkets bevæbnede styrker. Indtil da vil der være en del vanskeligheder. Men de kan og vil blive overvundet. For fjenden vil blive tvunget til at sprede sine tropper endnu mere, og umådelige områder vil stå til rådighed for vor hær som slagmarker til mobile operationer, og således vil vi blive i stand til at føre mobil krig, de brede masser i disse områder hader Kuomintang og støtter os; og selv om en del af fjendens styrker stadigvæk har en forholdsvis høj kampeffektivitet, er fjendens moral og kampeffektivitet alt i alt langt lavere end for et år siden.

5. Nøglerne til at vinde sejr, når vi kæmper i Kuomintangområderne, er for det første, at vi må være gode til at udnytte mulighederne for at kæmpe, at være tapre og besluttede på at vinde så mange sejre som muligt; og for det andet beslutsomt at udføre politikken med at vinde masserne og sætte dem i stand til at nyde fordele, så de støtter vor hær. Hvis disse to punkter bliver gennemført, vil vi vinde sejr.

6. I slutningen af august i år var fjendens styrker, herunder dem, der er blevet udslettet, og dem, der er blevet tildelt knusende slag, fordelt således, at der var 157 brigader på sydfronten, 70 på nordfronten og 21 i Kuomintangs bagland. Alt i alt var der stadig 248 brigader i hele landet, og der var på det tidspunkt ca. 1.500.000 tropper. Tropperne i specialværnene, marionettropperne, jernbanepolitiet og de fredsbevarende korps udgjorde ca. 1.200.000. Nonkombattanterne[2] i de militære institutioner i fjendens bagland, udgjorde

ca. 1.000.000. Fjendens samlede styrker udgjorde således ca. 3.700.000 mand. Af tropperne på sydfronten tilhører 117 brigader Ku Chu-tungs gruppe, 7 Cheng Chiens og andres gruppe, og 33 Hu Tsungs gruppe. Ud af Ku Chu-tungs 117 brigader er 63 blevet udslettet eller er blevet tildelt knusende slag. Af disse har nogen ikke fået forstærkninger; andre har, selv om de har fået forstærkninger, få mænd og lav kampeffektivitet; og andre er selv om de er blevet fuldt opsuppleret både hvad angår mandskab og våben, og deres kampeffektivitet til en vis grad er blevet genoprettet, stadig meget svagere end før. Der er kun 54 brigader, som hverken er blevet udslettet eller er blevet tildelt knusende slag. Af Ku Chu-tungs samlede styrker er mellem 82 og 85 brigader beskæftiget med garnisonstjeneste og kan kun benyttes til lokale manøvrer, og højst 32 til 35 brigader kan benyttes til strategiske manøvrer. Cheng Chiens og andres 7 brigader kan i hovedsagen kun bruges til garnisonstjeneste, og en af dem er allerede blevet tildelt et knusende slag. Ud af Hu Tsung-nans 33 brigader (herunder dem øst for Lanchow, syd for Ningsia og Yulin, og vest for Linfen og Loyang), er 12 blevet tilintetgjort eller er blevet tildelt knusende slag, kun 7 kan bruges til strategiske manøvrer og resten er beskæftiget med garnisonstjeneste. På nordfronten har fjenden alt i alt 70 brigader. Af disse er 26 i Nordøstgruppen, og deraf er 16 blevet tilintetgjort eller er blevet tildelt knusende slag; Sun Lien-chungs gruppe består af 19 brigader, af hvilke 8 er blevet tilintetgjort eller er blevet tildelt knusende slag; Fu Tso-yi har 10 brigader, af hvilke 2 er blevet tilintetgjort eller er blevet tildelt knusende slag; og Yen Hsi-shan har 15 brigader, af hvilke 9 er blevet tilintetgjort eller er blevet tildelt knusende slag. Disse fjendtlige tropper er nu i hovedsagen i defensiven, og kun en lille del af dem står til rådighed for mobile operationer. I Kuomintangs bagland er der kun 21 brigader, som er beskæftiget med garnisonstjeneste. Af disse er 8 brigader i Sinkiang og det vestlige Kansu, 7 i Szechuan og Sikang, 2 i Yunnan, 2 i Kwangtung (dvs. den 69. division, som blev intetgjort) og 2 på Taiwan. Der er overhovedet ingen regulære tropper i følgende seks provinser: Hunan, Kwangsi, Kweichow, Fukien, Chekiang og Kiangsi. Kuomintang planlægger med hjælp fra USA at indkalde 1.000.000 mand i dette år som forstærkning til fronten og at optræne en række nye brigader og reserveregimenter. Alligevel forholder det sig sådan, at hvis vor hær i gennemsnit kan tilintetgøre 8 fjendtlige brigader om måneden, således som den gjorde det i kampene i det første år og dermed tilintetgøre endnu 96 til 100 brigader i det andet år (allerede i juli og august er 16¼ brigader blevet tilintetgjort), vil fjendens hær blive yderligere og alvorligt svækket, dens strategiske reserver vil blive reduceret til et minimum, og den vil blive tvunget i en defensiv situation i alle dele af landet og vil blive angrebet af os overalt. Selv om Kuomintang har planlagt at indkalde 1.000.000 mand og optræne nye brigader og reserveregimenter, vil det ikke nytte noget. Da deres eneste rekrutteringsmetoder er tvang eller hvervning, vil det sandelig blive svært for dem at nå millionen, og mange vil desertere.

Og derudover vil vor hær, når den udfører politikken med at kæmpe på ydre linier, være i stand til at formindske fjendens menneskelige og materielle ressourcer.

7. Vor hærs kampprincipper er stadig de samme som dem der er blevet udfærdiget tidligere:

> Angrib spredte, isolerede fjendtlige styrker først (dette gælder også i omfattende tilintetgørelsesfelttog rettet mod flere brigader, som f.eks. Laiwu felttoget[3] i februar og Sydvest Shantung felttoget[4] i juli i år); angrib samlede, stærke fjendtlige styrker senere.
> Tag mellemstore og små byer og udstrakte landarealer først; tag store byer senere.
> Gør tilintetgørelsen af fjendens effektive styrke til vor vigtigste opgave; gør ikke det at holde eller erobre et sted til vor vigtigste opgave. At holde eller erobre et sted er resultatet af at tilintetgøre fjendens effektive styrke, og ofte kan et sted først blive holdt eller erobret endeligt efter at det har skiftet hænder adskillige gange.
>
> Saml til ethvert slag en overlegen styrke, omring fjendens styrker fuldstændigt, stræb efter at tilintetgøre dem totalt, og lad ingen slippe gennem nettet. Under særlige omstændigheder kan metoden med at tildele fjenden knusende slag bruges, det vil sige at vi samler hele vor styrke og retter et frontalangreb og også et angreb på den ene eller begge hans flanker med det formål at tilintetgøre én del og kaste en anden på flugt, således at vor hær hurtigt kan føre sine tropper videre og tilintetgøre andre fjendtlige tropper.
>
> På den ene side, kæmp aldrig et slag uforberedt, kæmp aldrig et slag I ikke er sikre på at vinde; gør alt for at være vel forberedt til hvert slag, gør alt for at sikre sejren under de givne forhold, der er mellem fjenden og os. På den anden side, lad vor fine kampstil komme til fuld udfoldelse – mod i slaget, ingen frygt for ofre, ingen frygt for anstrengelser, og fortsat kamp (dvs. at kæmpe fortfølgende slag på kort tid).
>
> Stræb efter at trække fjenden ind i mobil krigsførsel, men læg samtidig vægt på at lære stillingsangrebets taktik og på at optrappe opbygningen af artilleri og ingeniørkorps med henblik på at kunne erobre fjendens befæstede stillinger og byer i stort omfang.
>
> Angrib resolut og indtag alle befæstede stillinger og byer, som er svagt forsvaret. Angrib og indtag på gunstige tidspunkter alle befæstede stillinger og byer, som er forsvaret med en moderat styrke, hvis forholdene tillader det. Lad på nuværende tidspunkt alle befæstede stillinger og byer, som er stærkt forsvarede, være.
>
> Forstærk vor styrke med alle våben og størstedelen af de soldater vi erobrer fra fjenden (80-90% af de menige og en mindre del af de yngre officerer). Lad først og fremmest forstærkningerne komme fra fjenden

og fra Kuomintangområderne og kun en del af dem fra de befriede områder; dette gælder især hærene på sydfronten.

I alle de nye og gamle befriede områder, må vi beslutsomt gennemføre jordreformen (som er den mest fundamentale forudsætning for at gennemføre en langvarig krig og vinde en landsomspændende sejr), udvikle produktionen, udøve sparsommelighed og styrke opbygningen af krigsindustrien – alt for sejren ved fronten. Kun ved at gøre dette kan vi støtte en langvarig krig og vinde sejr i hele landet. Hvis vi gør dette, vil vi i sandhed være i stand til at støtte en langvarig krig og vinde en landsomfattende sejr.

8. Ovenstående opsummerer dette års kamp, og opstiller principperne for den fremtidige kamp. Vi anmoder de ledende kammerater i alle områder om at lade indholdet gå videre til alle kadrer på regimentsniveau og opefter, på præfekturpartikomiténiveau og opefter og fra præfekturkommissærniveau og opefter, således at enhver kan forstå sin egen opgave og udføre den beslutsomt og uden vaklen.

Noter

[1] Denne strategiske mod-offensiv i Nordøstkina, Jehol, og det østlige Hopei, var den Nordøstlige Folkets Befrielseshærs sommeroffensiv i 1947. Den 13. maj indledte Folkets Befrielseshær samtidigt offensiver på disse fronter, og havde den 1. juli tilintetgjort over 80.000 fjendtlige tropper og genvundet mere end 40 amtsbyer. Således blev fjendens plan om at skære de befriede områder i Nordøstkina i stykker, fuldstændigt tilintetgjort. De fjendtlige tropper blev drevet ind i to smalle korridorer langs den kinesiske Changchun jernbane og Peiping-Liaoning jernbanen, og tvunget ind i forsvaret af »nøglepunkter«. Dette forandrede hele situationen i det nordøstlige Kina. Den strategiske modoffensiv i det sydlige Shansi og det nordlige Honan, indbefattede offensiverne iværksat af Shansi-Hopei-Shantung-Honans Folkets Befrielseshær i det nordlige Honan og på flankerne af Tatung-Puchow jernbanen i det sydlige Shansi mellem marts og maj 1947. Vor hær i det nordlige Honan påbegyndte angrebet den 23. marts. Den erobrede Yenchin, Yangwu, Puyang og og Fengchiu i rækkefølge, og fortsatte derefter mod nord for at udnytte disse succeser. Den 28. maj havde den erobret Tsihsien, Chunhsien, Huahsien og Tangyin og havde tilintetgjort over 45.000 fjendtlige tropper. Vore tropper i det sydlige Shansi påbegyndte de offensive operationer den 4. april. Den 4. maj havde de erobret toogtyve amtsbyer, herunder Chuwo, Hsinchiang og Yungtsi og to vigtige færgesteder ved Huangho, Yumenkou og Fenglingtu, og havde tilintetgjort over 18.000 fjendtlige tropper.

[2] Det personel som ikke tilhører kampenhederne.

[3] Laiwufelttoget var et felttog med mobil krigsførelse, udkæmpet af Den østkinesiske Folkets Befrielseshær i Laiwuregionen, sydøst for Tsinan i provinsen Shantung. Mod slutningen af januar 1947 havde Kuomintangtropperne iværksat en offensiv mod de befriede områder i Shantung fra både nord og syd. Fra syd drog otte reorganiserede Koumintangdivisioner mod nord ad tre ruter langs floderne Yiho og Shuho mod Linyi, og fra nord rykkede tre Kuomintang-korps fra Li Hsien-chou-gruppen i koordination med dem mod syd mod Laiwu og Hsintai fra Mingshui, Tsechuan og Poshan for at angribe Den østkinesiske Folkets Befrielseshærs hoved-styrke i et afgørende slag i Yi-Meng bjergområdet. Vor hær brugte en del af sine styrker til at spærre for fjenden fra syd, men førte hovedstyrken nordpå mod Laiwu for at ødelægge Li Hsien-chou-gruppen. Alle fjendens tropper, over 60.000 mand, blev tilintetgjort i et slag, som begyndte den 20. februar og sluttede om eftermiddagen den 23. februar. Li Hsien-chou, næstkommanderende i den 2. pacificeringszone under Kuomintangs pacificeringshovedkvarter i Hsuchow, blev taget til fange, og tretten byer blev genvundet.

[4] Det sydvestlige Shantungfelttog var et felttog som blev udkæmpet af Shansi-Hopei-Shantung-Honans Folkets Befrielseshær i juli 1947 i Hotse-, Yuncheng-, Chuyeh-, Tingtao-, Chinhsiang- og Tsaohsienregionerne, i det sydvestlige Shantung. Under dette felttog blev 4 af Kuomintangs divisionshovedkvarterer og 9½ brigader, med mere end 56.000 mand, tilintetgjort.

ET MANIFEST FRA DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆR

*Oktober 1947**

Den kinesiske Folkets Befrielseshær har tilintetgjort Chiang Kai-sheks offensiv og har nu iværksat en omfattende modoffensiv. Vore hære på sydfronten rykker frem gennem Yangtsedalen, og vore hære på nordfronten rykker frem langs den kinesiske Changchun jernbane og Peiping-Liaoning jernbanen. Hvor end vore tropper kommer frem, flygter fjenden i vild uorden foran os, og folket hilser os med tordnende bifald. Hele situationen mellem os og fjenden har ændret sig grundlæggende sammenlignet med for et år siden.

Vor hærs mål i denne krig er, som vi gang på gang har bekendtgjort det for nationen og for verden, det kinesiske folks og den kinesiske nations befrielse. Og i dag er det vort mål at udføre hele landets folks brændende krav, dvs. at styrte borgerkrigens ærkeforbryder, Chiang Kai-shek, og danne en demokratisk koalitionsregering med den hensigt at nå frem til det endelige mål: folkets og nationens befrielse.

I otte år kæmpede det kinesiske folk heltemodigt mod den japanske imperialisme, for sin egen befrielse og national uafhængighed. Da japanerne havde overgivet sig, længtes folket efter fred. Men Chiang Kai-shek saboterede dets fredsbestræbelser og påtvang det en hidtil uset borgerkrigs ulykker. Derfor blev alle lag af folket over hele landet tvunget til at forene sig for at styrte Chiang Kai-shek; der var ingen anden udvej.

Chiang Kai-sheks nuværende borgerkrigspolitik er på ingen måde en tilfældighed, men er det uundgåelige resultat af den anti-folkelige politik, som han og hans reaktionære klike har fulgt konsekvent. Så langt tilbage som i 1927 forrådte Chiang Kai-shek, blottet for al taknemmelighed, den revolutionære alliance mellem Kuomintang og det kommunistiske parti[1], og han forrådte de revolutionære Tre Folkeprincipper og Sun Yat-sens Tre Store Politiske Retningslinier[2]; han etablerede et diktatur, kapitulerede over for

---

Dette politiske manifest blev udformet af kammerat Mao Tsetung på vegne af det øverste hovedkvarter for den kinesiske Folkets Befrielseshær. Det analyserede den politiske situation i Kina på dette tidspunkt, fremsatte parolen »Styrt Chiang Kai-shek og befri hele Kina!« og bekendtgjorde den kinesiske Folkets Befrielseshærs otte grundlæggende politiske retningslinier, som også var Kinas kommunistiske Partis. Manifestet blev udgivet den 10. oktober 1947 og blev kendt som »10. Oktober-manifestet«. Det blev udfærdiget i Shenchuanpao, Chiahsien amt, i det nordlige Shensi.

imperialismen, førte ti års borgerkrig og muliggjorde de japanske banditters aggression. Under begivenhederne i Sian i 1936 gengældte Kinas kommunistiske Parti ondt med godt og satte i samarbejde med generalerne Chang Hsueh-liang og Yang Hu-cheng Chiang Kai-shek på fri fod i håbet om, at han ville forbedre sig, vende et nyt blad og slutte op i kampen mod de japanske aggressorer. Men endnu engang viste han sig at være blottet for al taknemmelighed; han var passiv over for de japanske angribere, men aktiv i undertrykkelsen af folket og ekstremt fjendtlig overfor det kommunistiske parti. Forrige år (1945) overgav Japan sig, og endnu engang tilgav det kinesiske folk Chiang Kai-shek og forlangte, at han skulle afslutte den borgerkrig, han allerede havde begyndt, virkeliggøre demokratiet og forene sig med alle partier og grupper, som gik ind for fred og national genopbygning. Men næppe var fredsaftalen underskrevet, resolutionerne fra Den rådgivende politiske Konference vedtaget og de fire løfter[3] bekendtgjort, før den totalt troløse Chiang Kai-shek fuldstændigt løb fra sit ord. Gang på gang udviste folket tålmodighed og mæglervilje for den fælles sags skyld, men Chiang Kai-shek var besluttet på med bistand af USA-imperialismen at iværksætte en hidtil uset altomfattende offensiv mod folket, og han udviste en absolut ringeagt for folkets og nationens skæbne. Fra og med januar sidste år (1946), da våbenstilstanden blev kundgjort, og op til i dag har Chiang Kai-shek mobiliseret mere end 220 brigader af sine regulære tropper og næsten en million blandede tropper[4], og han har iværksat omfattende angreb mod de befriede områder, som det kinesiske folk fravristede den japanske imperialisme i blodige kampe. Chiang Kai-shek har i rækkefølge erobret følgende byer: Shenyang, Fushun, Penki, Szepingkai, Changchun, Yungchi, Chengteh, Chining, Changchiakou, Huaiyin, Hotse, Linyi, Yenan og Yentai, samt umådelige landområder. Hvor Chiang Kai-sheks tropper end kommer frem, myrder, brænder, voldtager og plyndrer de og følger politikken med de tre grusomheder[5] og opfører sig fuldstændig ligesom de japanske banditter. I november sidste år sammenkaldte Chiang Kai-shek den falske nationalforsamling og bekendtgjorde den falske forfatning. I marts i år udviste han repræsentanterne for det kommunistiske parti fra Kuomintangområderne. I juli udstedte han ordren om generalmobilisering mod folket[6]. Chiang Kai-sheks politik mod den retfærdige bevægelse, som folket i forskellige egne af landet fører mod borgerkrigen, mod sult og mod USA-imperialismens aggression, og mod den kamp for tilværelsen, som føres af arbejdere, bønder, studenter, folket i byerne, regeringsfunktionærer og lærere, er undertrykkelse, arrestation og massakre. Hans politik mod vort lands nationale mindretal er Han-chauvinismens forfølgelse og undertrykkelse med alle tænkelige midler. I alle de områder, som er under Chiang Kai-sheks styre, er korruptionen grasserende, hemmelige agenter går amok, skatterne er utallige og knusende, priserne flyver i vejret, økonomien er bankerot, al forretning sygner hen, der foretages udskrivninger til hæren og der pålægges kornopkrævninger, og alle steder høres misfornøjede stemmer.

Alt dette har styrtet langt størstedelen af folket i hele landet ud i en afgrundsdyb lidelse. I mellemtiden har finansoligarkiet, korrupte embedsmænd, lokale tyranner og fordærvet lavadel, ledet af Chiang Kai-shek, samlet umådelige rigdomme. Chiang Kai-shek og hans ligemænd har indsamlet disse rigdomme ved at bruge deres diktatoriske magt til at afpresse skatter og udskrivninger og fremme deres egne private interesser under dække af at tjene offentligheden. Chiang Kai-shek har ikke tøvet med at sælge ud af vort lands suveræne rettigheder til fremmede imperialister for at opretholde sit diktatur og fortsætte borgerkrigen. Han er hemmeligt kommet til forståelse med de amerikanske væbnede styrker, så de kan blive i Tsingtao og andre steder, og han har skaffet sig rådgivere fra USA, som kan tage del i ledelsen af borgerkrigen og træningen af tropper til at slagte hans egne landsmænd. Fly, tanks, geværer og ammunition udskibes fra USA i store mængder. Kapital til at føre borgerkrigen for lånes i stort omfang i USA. Til gengæld for disse tjenester har Chiang Kai-shek foræret USA-imperialismen militærbaser og rettighederne til overflyvning og sejlads og har sluttet en slavebindende handelsaftale med den[7] – forræderiske handlinger, som er langt værre end Yuan Shi-kais[8]. Med andre ord har Chiang Kai-sheks tyveårige regime været forræderisk, diktatorisk og rettet mod folket. I dag kender langt størstedelen af folket over hele landet, i nord og i syd, unge og gamle, til hans tårnhøje forbrydelser og håber, at vor hær hurtigt vil iværksætte en modoffensiv, styrte Chiang Kai-shek og befri hele Kina.

Vi er det kinesiske folks hær, og i alle sammenhænge betragter vi folkets vilje som vor vilje. Vor hærs politik repræsenterer det kinesiske folks presserende krav, og de vigtigste af disse er følgende:

1. Foren arbejdere, bønder, soldater, intellektuelle og forretningsmænd, alle undertrykte klasser, alle folkelige organisationer, demokratiske partier, nationale mindretal, oversøiske kinesere og andre patrioter; dan en national enhedsfront; styrt Chiang Kai-sheks diktatoriske regering og dan en demokratisk koalitionsregering.

2. Arrester, domfæld og straf borgerkrigens krigsforbrydere, som er ledet af Chiang Kai-shek.

3. Afskaf Chiang Kai-sheks diktatur og indfør et system med folkets demokrati og garanteret talefrihed, pressefrihed, forsamlingsfrihed og organisationsfrihed.

4. Afskaf Chiang Kai-shek regimets rådne institutioner, udrens alle korrupte regeringsembedsmænd og dan en ren regering.

5. Konfisker de fire store familiers, Chiang Kai-sheks, T. V. Soongs, H. H. Kungs og Chen Li-fu brødrenes, ejendom. Konfisker andre ledende krigsforbryderes ejendom, konfisker bureaukratkapital; støt udviklingen af det nationale borgerskabs industri og handel og forbedringen af arbejdernes og funktionærernes levestandard og giv støtte til ofrene for naturkatastrofer og til forarmede folk.

6. Afskaf systemet med feudal udbytning og praktiser systemet med jorden til dem, der dyrker den.

7. Anerkend, at de nationale mindretal, der lever inden for Kinas grænser, har ret til lighed og autonomi.

8. Forkast Chiang Kai-sheks diktatoriske regerings forræderiske udenrigspolitik, forkast alle forræderiske traktater og slå en streg over al udenlandsk gæld, som er indgået af Chiang Kai-shek under borgerkrigen. Kræv, at USA's regering trækker de tropper, den har udstationeret i Kina, og som er en trussel mod Kinas uafhængighed, tilbage, og gå imod, at noget fremmed land hjælper Chiang Kai-shek med at føre borgerkrigen videre eller genopliver de japanske aggressionsstyrker. Indgå traktater om handel og venskab med fremmede lande på basis af lighed og gensidighed. Gå sammen i den fælles kamp med alle nationer, der behandler os som ligemænd.

Ovenstående er vor hærs grundlæggende politik. Den vil blive ført ud i livet omgående, hvor vor hær end kommer frem. Denne politik er i overensstemmelse med mere end 90 procent af vort lands folks krav.

Vor hær afviser ikke alt Chiang Kai-sheks personale, men fører en politik med at behandle hver enkelts sag efter fortjeneste. Dvs. at de ledende krigsforbrydere skal straffes uden undtagelse, de, der er blevet tvunget ind i medskyldighed, skal ikke straffes, og de, der har udført fortjenstfulde gerninger, skal belønnes. Chiang Kai-shek, ærkeforbryderen, som begyndte borgerkrigen, og som har begået de mest afskyelige forbrydelser, og hans hårdkogte medskyldige, som har trådt folket under fode, og som er blevet brændemærket som krigsforbrydere af de brede masser, vil vor hær jage til døde, om nødvendigt helt til de fire verdenshjørner, og den vil med sikkerhed få dem stillet for retten og straffet. Vor hær advarer alle officerer og menige i Chiang Kai-sheks hær, alle embedsmænd i hans regering og alle medlemmer af hans parti, hvis hænder endnu ikke er tilsølet af uskyldige menneskers blod, at de nøje skal afholde sig fra at slutte sig til disse forbrydere og deres ugerninger. Hvis de, der har begået ugerninger, øjeblikkeligt holder op med det, angrer, begynder forfra og bryder med Chiang Kai-shek, vil vi give dem en chance for at forbedre sig ved at gøre gode gerninger i stedet for deres forbrydelser. Vor hær vil ikke dræbe eller ydmyge nogen af officererne eller de menige i Chiang Kai-sheks hær, hvis de nedlægger våbnene. Vi vil tværtimod tage dem i vor tjeneste, hvis de er villige til at blive hos os, eller vi vil sende dem hjem, hvis de ønsker det. De af Chiang Kai-sheks tropper, som rejser sig i oprør og tilslutter sig vor hær, og de, der åbent eller i det skjulte arbejder for vor hær, vil blive belønnet.

For at styrte Chiang Kai-shek og danne en demokratisk koalitionsregering så hurtigt som muligt, opfordrer vi alle vore landsmænd i alle samfundslag til at samarbejde med os, hvor vor hær end når frem, med at udrense de reaktionære styrker og oprette en demokratisk orden. De steder, som vi endnu ikke er nået til, bør folk på egen hånd gribe til våben, modsætte sig

tvangsudskrivninger til hæren og kornopkrævninger, uddele jorden, forkaste gæld og drage fordel af hullerne i fjendens rækker til at føre guerillakrig.

For at styrte Chiang Kai-shek og danne en demokratisk koalitionsregering så hurtigt som muligt opfordrer vi folket i de befriede områder til at gennemføre jordreformen, konsolidere demokratiets grundlag, udvikle produktionen, udøve sparsommelighed, styrke folkets væbnede styrker, fjerne fjendens sidste støttepunkter og støtte kampene ved fronten.

Til alle kammerater officerer og soldater i vor hær! Vi har påtaget os den vigtigste, mest hæderfulde opgave i vort lands revolutions historie. Vi må gøre os store anstrengelser for at fuldføre denne opgave. Vore anstrengelser vil være afgørende for, hvornår den dag oprinder, hvor vort fædreland vil træde ud af mørket og ind i lyset, og hvor vore landsmænd vil blive i stand til at leve som mennesker og vil kunne vælge den regering, de ønsker. Alle vor hærs officerer og soldater må forbedre deres militære færdigheder, marchere modigt fremad mod den sikre sejr i krigen og beslutsomt, grundigt, helt og fuldstændigt tilintetgøre alle fjender. De må alle hæve deres politiske bevidsthedsniveau og lære de to dygtigheder med at tilintetgøre de fjendtlige styrker og vække masserne, forene sig nært med masserne og hurtigt opbygge de nye befriede områder til stabile områder. De må højne deres forståelse for disciplin og resolut udføre ordrer, politikken og De Tre Vigtigste Regler for Disciplinen og De Otte Punkter, man skal være opmærksom på – med hæren og folket forenet, hæren og regeringen forenet, officererne og soldaterne forenet, og hele hæren forenet – og ikke tillade noget brud på disciplinen. Alle vore officerer og soldater må altid være opmærksomme på, at vi er den store Folkets Befrielseshær, vi er tropperne ledet af det store Kinas kommunistiske Parti. Hvis vi sikrer os, at vi til stadighed overholder partiets direktiver, er vi sikre på at sejre.

Ned med Chiang Kai-shek!

Længe leve det nye Kina!

Noter

[1] Se »Situationen og vor politik efter sejren i modstandskrigen mod Japan«, note 7, side 21.

[2] Se »Om en erklæring af Chiang Kai-sheks talsmand«, note 2, side 38.

[3] De »fire løfter« blev givet af Chiang Kai-shek på Den rådgivende politiske Konferences åbningssamling i 1946. Disse var at garantere frihed for folket, at garantere de politiske partiers legale status, at afholde almindelige valg og at frigive politiske fanger.

[4] Med blandede tropper menes Kuomintangs irregulære tropper, som indbefattede de lokale fredsbevarende korps, jernbanepolitikorpset, gendarmer, marionettropper, der var overtaget og reorganiseret af Kuomintang, osv.

[5] De japanske angribere fulgte politikken med de tre grusomheder – brænde alt, dræbe alle, plyndre alt – mod de befriede områder i Kina.

[6] Den 4. juli 1947 vedtog den reaktionære Kuomintangregering Chiang Kai-sheks »Lov om generel mobilisering«, og umiddelbart efter udstedte den »Ordre om generel mobilisering for at undertrykke de kommunistiske banditters oprør«. I virkeligheden havde Chiang Kai-shek længe haft generel mobilisering til sin kontra-revolutionære borgerkrig. På dette tidspunkt var

den kinesiske Folkets Befrielseshær ved at skifte til en landsomfattende offensiv. Chiang Kai-shek indrømmede selv, at hans regime befandt sig i en »alvorlig krise«. »Ordren om generel mobilisering« var blot hans sidste krampetrækninger.

[7] Dette henviser til »Den kinesisk-amerikanske aftale om venskab, handel og søfart«, som blev sluttet mellem Chiang Kai-shek regeringen og USA's regering den 4. november 1946. Denne aftale solgte Kinas suveræne rettigheder ud til USA. Se »Hils den kinesiske revolutions nye flodbølge«, note 6, side 99 i dette bind.

[8] Yuan Shih-kai var de nordlige krigsherrers leder i Ching-dynastiets sidste år. Da Ching-dynastiet var blevet styrtet af revolutionen i 1911, tilranede han sig præsidentembedet i republikken og oprettede de nordlige krigsherrers første regering, som repræsenterede de store godsejere og det store kompradorborgerskab. Han støttede sig på kontrarevolutionære væbnede styrker og støtten fra imperialisterne og drog fordel af, at det borgerskab, som dengang ledede revolutionen, ifølge sin natur var indstillet på kompromisser. I 1915 ønskede han at gøre sig selv til kejser, og for at vinde de japanske imperialisters støtte accepterede han Japans Enogtyve Krav, med hvilke Japan havde til hensigt at vinde overherredømmet over hele Kina. I december samme år fandt der i provinsen Yunnan en opstand sted mod hans tilraning af tronen, og den blev øjeblikkeligt fulgt op og støttet overalt i landet. Yuan Shih-kai døde i juni 1916.

[9] Dette henviser til de fire store monopolkapitalistiske grupper omkring Chiang Kai-shek, T. V. Soong, H. H. Kung og Chen Li-fu. Se »Den nuværende situation og vore opgaver«, side 132.

OM GENUDGIVELSEN AF DE TRE VIGTIGSTE REGLER FOR DISCIPLINEN OG DE OTTE PUNKTER, MAN SKAL VÆRE OPMÆRKSOM PÅ – DIREKTIV FRA HOVEDKVARTERET FOR DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆR

10. oktober 1947

1. Vor hærs Tre Vigtigste Regler for Disciplinen og Otte Punkter, man skal være opmærksom på[1], har været praktiseret i mange år, men deres indhold varierer i nogen grad fra hærenhed til hærenhed og fra område til område. De er nu blevet samordnede og er hermed genudgivet. Vi forventer, at I vil bruge denne version som standardversionen i den videre uddannelse, og fast indskærpe den. Hvad angår andre forhold, som behøver opmærksomhed, vil de væbnede styrkers overkommando i de forskellige områder udstikke tillægspunkter i overensstemmelse med de specifikke forhold og give ordrer om deres indskærpelse.
2. De Tre Vigtigste Regler for Disciplinen er som følger:
   1. Adlyd ordrer i alle jeres handlinger.
   2. Tag ikke en eneste nål eller tråd fra masserne.
   3. Indlever alt, hvad der bliver erobret.
3. De Otte Punkter, man skal være opmærksom på, er som følger:
   1. Tal høfligt.
   2. Betal rimeligt for det, I køber.
   3. Aflever alt, hvad I låner.
   4. Betal for alt, hvad I ødelægger.
   5. Slå ikke og brug ikke skældsord mod folk.
   6. Ødelæg ikke afgrøder.
   7. Tag ikke friheder med kvinder.
   8. Fanger må ikke mishandles.

Noter

[1] De Tre Vigtigste Regler for Disciplinen og De Otte Punkter, man skal være opmærksom på, var de disciplinære regler, som kammerat Mao Tsetung udfærdigede til De kinesiske arbejderes og bønders Røde Hær under den anden revolutionære borgerkrig. De udgjorde en vigtig del af den Røde Hærs politiske arbejde og spillede en stor rolle ved opbygningen af folkets væbnede styrker, idet de beskæftigede sig med, hvordan forholdene inden for hære blev behandlet korrekt, hvordan der blev smedet en enhed med folkets masser, og de udstak den korrekte politik for folkehærens forhold til fanger. Fra den Røde Hærs tidligste dage krævede kammerat Mao Tsetung, at soldaterne talte høfligt til masserne, betalte rimeligt for alle indkøb og aldrig pressede folk til tvangsarbejde, eller slog eller brugte skældsord mod folk. I foråret 1928, da arbejdernes og bøndernes Røde Hær var i Chingkangbjergene, fremsatte kammerat Mao Tsetung Tre Regler for Disciplinen: 1. Adlyd ordrer i jeres handlinger; 2. Tag intet fra arbejderne og bønderne og 3. Indlever alt, hvad der bliver taget fra lokale tyranner. I sommeren 1928 fremsatte han Seks Punkter, man skal være opmærksom på: 1. Sæt de døre på plads, som I har brugt som senge; 2. Læg det halm tilbage, I har brugt til at sove på; 3. Tal høfligt; 4. Betal rimeligt for det, I køber; 5. Giv alt, hvad I låner, tilbage; og 6. Betal for alt, hvad I ødelægger. Efter 1929 lavede kammerat Mao Tsetung følgende ændringer: Regel 2 blev til »Tag ikke en eneste nål eller tråd fra masserne«, og regel 3 blev først ændret til »Indlever alle opkrævede penge«, og senere til »Indlever alt, hvad der bliver erobret«. Til de Seks Punkter, man skal være opmærksom på, tilføjede han to mere: »Bad ikke i kvinders påsyn« og »Gennemsøg ikke fangernes lommer«. Dette var oprindelsen til De Tre Vigtigste Regler for Disciplinen og de Otte Punkter, man skal være opmærksom på.

DEN NUVÆRENDE SITUATION OG VORE OPGAVER

25. december 1947

I

Det kinesiske folks revolutionære krig er nu nået til et vendepunkt. Det er den, fordi den kinesiske Folkets Befrielseshær har slået den offensiv, som Chiang Kai-shek – denne USA's lakaj – har iværksat med sine flere millioner tropper, tilbage og er gået i offensiven. Allerede i den nuværende krigs første år, fra juli 1946 til juni 1947, slog Folkets Befrielseshær Chiang Kai-sheks

---

Denne rapport udarbejdede kammerat Mao Tsetung til et møde, Kinas kommunistiske Partis centralkomité afholdt den 25.-28. december 1947 i Yangchiakou, Michih amt, det nordlige Shensi. Udover de af centralkomiteens medlemmer og kandidatmedlemmer, der var i stand til at være til stede, var også ansvarlige kammerater fra grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og grænseområdet Suiyuan-Shansi til stede. Mødet diskuterede og vedtog denne rapport, og også et andet dokument, som kammerat Mao Tsetung havde skrevet, »Nogle punkter til vurdering af den nuværende internationale situation« (se dette bind). Angående kammerat Mao Tsetungs rapport slog resolutionen fra mødet fast: »Denne rapport er et programmatisk dokument på det politiske, militære og økonomiske felt for hele perioden frem til den reaktionære Chiang Kai-Shek herskerklike er styrtet, og det ny-demokratiske Kina er grundlagt. Hele partiet og hele hæren må føre en intensiv opdragelse ud i livet og nøje anvende dette dokument i praksis, og i forbindelse hermed også de dokumenter, der blev offentliggjort den 10. oktober 1947 [nemlig 'Manifest fra den kinesiske Folkets Befrielseshær', 'Den kinesiske Folkets Befrielseshærs paroler', 'Instruktion om genudgivelsen af de tre vigtigste regler for disciplinen og de otte punkter, man skal være opmærksom på', 'Den kinesiske Rammelov for Jorden', 'Resolution fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité om offentliggørelsen af Den kinesiske Rammelov for Jorden']. Når politikken skal føres ud i livet de forskellige steder, må enhver afvigelse fra de her fremlagte principper øjeblikkeligt rettes.«

Andre vigtige beslutninger, som blev taget på mødet, var:

1. At vi på enhver mulig måde må anstrenge os for at føre det kinesiske folks revolutionære krig uafbrudt fremad til den endelige sejr og aldrig tillade fjenden at anvende forhalingstaktik (fredsforhandlinger) for at vinde tid, hvil og reorganisering til friske angreb på folket.
2. At tiden endnu ikke var moden til dannelsen af en revolutionær centralregering. Dette kunne først lade sig gøre, når vi havde vundet endnu større sejre, og offentliggørelsen af en forfatning var et spørgsmål, som lå endnu længere ude i fremtiden.

På mødet diskuteredes også i detaljer visse tendenser i partiet og visse specifikke politikker angående jordreformen og massebevægelserne. Resultaterne af disse diskussioner blev senere fremlagt af Mao Tsetung i artiklen »Om nogle vigtige spørgsmål i partiets nuværende politik« (se dette bind). Alle artikler i denne bog fra og med denne rapport og til og med »En rundskrivelse om situationen« fra den 20. marts 1948 er skrevet i Yangchiakou, Michih amt, det nordlige Shensi.

offensiv tilbage på adskillige fronter og tvang ham i defensiven. Fra og med det første kvartal af krigens andet år, juli til september 1947, gik Folkets Befrielseshær i offensiven på nationalt plan og tilintetgjorde Chiang Kai-sheks kontrarevolutionære plan med at fortsætte med at føre krigen ind i de befriede områder med den hensigt at udslette dem totalt. Nu udkæmpes krigen ikke længere først og fremmest i de befriede områder, men i Kuomintangområderne; Folkets Befrielseshærs hovedstyrker har ført kampene ind i Kuomintangområderne[1]. Her i Kina har Folkets Befrielseshær drejet kontrarevolutionens – USA-imperialismens og dens lakajs, Chiang Kai-shek-røverbandens – hjul tilbage og har ledt dem ind på ødelæggelsens vej, og den har skubbet revolutionens hjul fremad ad vejen til sejr. Dette er et vendepunkt i historien. Det er et vendepunkt fra vækst til undergang for Chiang Kai-sheks toogtyve år gamle kontrarevolutionære regime. Det er et vendepunkt fra vækst til undergang for imperialismens regime i Kina, som nu har stået på i over hundrede år. Dette er en afgørende begivenhed. Den er betydningsfuld, fordi den sker i et land med en befolkning på 475 millioner mennesker, og fordi den med sikkerhed vil kulminere i en sejr over hele landet. Endvidere er den afgørende, fordi den sker i Østen, hvor over 1.000 millioner mennesker – halvdelen af menneskeheden – lider under imperialismens undertrykkelse. Skiftet fra defensiv til offensiv i det kinesiske folks befrielseskrig kan ikke andet end glæde og inspirere de undertrykte nationer. Dette er også en hjælp til de undertrykte folk, som nu kæmper i mange lande i Europa og Amerika.

II

Fra og med den dag, hvor Chiang Kai-shek begyndte sin kontrarevolutionære krig, sagde vi, at vi ikke kun nødvendigvis måtte, men også kunne slå ham. Vi må slå ham, fordi den krig, han har begyndt, er en kontrarevolutionær krig, ledet af USA-imperialismen, imod den kinesiske nations uafhængighed og imod det kinesiske folks befrielse. Da den 2. verdenskrig var endt, og da den japanske imperialisme var styrtet, var det det kinesiske folks opgave at fuldende den ny-demokratiske omformning politisk, økonomisk og kulturelt, at opnå en national enhed og uafhængighed og at ændre Kina fra at være et landbrugsland til at være et industriland. Men på det tidspunkt, efter den sejrrige afslutning på den anti-fascistiske 2. verdenskrig, trådte USA-imperialismen og dens lakajer i forskellige lande i den tyske og den japanske imperialismes fodspor og dannede en reaktionær lejr, der rettede sig mod Sovjetunionen, mod folkedemokratierne i Europa, mod arbejderbevægelsen i de kapitalistiske lande, mod den nationale bevægelse i kolonierne og halvkolonierne og mod befrielsen af det kinesiske folk. Netop på dette tidspunkt optrådte de kinesiske reaktionære, ledet af Chiang Kai-shek, som USA-imperialismens lakajer, ligesom Wang Ching-wei havde været det for den japanske imperialisme, de solgte Kina ud til USA, og udløste en krig mod det

kinesiske folk for at forhindre fremgangen i dets befrielse. Hvis vi på dette tidspunkt havde vist os svage, eller havde slækket på vore krav og ikke havde turde rejse os beslutsomt og bekæmpe den kontrarevolutionære krig med revolutionær krig, ville Kina være blevet en mørkets verden, og vor nations fremtid ville være forspildt. Kinas kommunistiske Parti har ledet den kinesiske Folkets Befrielseshær i fast at føre en patriotisk, retfærdig og revolutionær krig mod Chiang Kai-sheks offensiv. Kinas kommunistiske Parti har foretaget en krystalklar vurdering af den internationale og den hjemlige situation på grundlag af den videnskabelige marxisme-leninisme og har erkendt, at alle de reaktionæres angreb, både her og i udlandet, ikke alene skal, men også kan slås tilbage. Da sorte skyer viste sig på himlen, understregede vi, at det kun var et spørgsmål om tid, at mørket hurtigt ville forsvinde og solen bryde frem. Da Chiang Kai-sheks gangsterbande iværksatte deres landsomfattende kontrarevolutionære krig i juli 1946, troede de, at det kun ville tage dem tre til seks måneder at slå Folkets Befrielseshær. De regnede med, at de havde en regulær hær på to millioner mand, mere end en million ikke-regulære tropper og endnu en million eller mere i de militære organisationer og bevæbnede enheder i baglandet, ialt en militær styrke på mere end fire millioner; at de havde taget sig tid til at fuldende deres forberedelser til offensiven; at de havde genvundet kontrollen over de store byer; at de havde en befolkning på mere end 300 millioner; at de havde overtaget udrustning fra en million japanske invasionstropper; og at de havde modtaget en uhyre militær og finansiel støtte fra USA's regering. De regnede også med, at Folkets Befrielseshær var udmattet efter at have kæmpet otte år i Modstandskrigen mod Japan, og at den var Kuomintanghæren langt underlegen både med hensyn til antal soldater og med hensyn til udrustning; at befolkningen i de befriede områder kun var på lidt mere end 100 millioner; at de reaktionære feudale styrker endnu ikke var renset ud i størstedelen af disse områder, og at jordreformen endnu ikke overalt og fuldkomment var ført igennem, dvs. at Folkets Befrielseshærs bagland endnu ikke var konsolideret. Chiang Kai-sheks gangsterbande gik ud fra denne vurdering og ignorerede dermed det kinesiske folks ønske om fred, brød endegyldigt den fredsaftale som Kuomintang og det kommunistiske parti havde underskrevet i januar 1946, samt de resolutioner, som alle partierne havde vedtaget på Den rådgivende politiske Konference, og iværksatte en dumdristig krig. Vi sagde dengang, at Chiang Kai-sheks militære overlegenhed kun var forbigående og var en faktor, som kun kunne spille en midlertidig rolle, at USA-imperialisternes hjælp ligeledes var en faktor, som kun kunne spille en midlertidig rolle, mens Chiang Kai-sheks krigs antifolkelige karakter og folkets følelser var faktorer, som ville spille en vedvarende rolle, og at set fra denne synsvinkel var Folkets Befrielseshær i en overlegen position. Den krig, som Folkets Befrielseshær fører, er patriotisk, retfærdig og revolutionær i sin karakter, og den vil derfor nødvendigvis vinde folkets støtte over hele landet. Dette var det politiske

grundlag for sejren over Chiang Kai-shek. Erfaringerne fra atten måneders krig har til fulde bekræftet vor bedømmelse.

III

I de sytten måneders kamp (fra juli 1946 til november 1947; tallene fra december er endnu ikke tilgængelige) har vi dræbt, såret og tilfangetaget 1.690.000 mand af Chiang Kai-sheks regulære og ikke-regulære tropper – 640.000 dræbte og sårede og 1.050.000 tilfangetagne. På denne måde har vi været i stand til at slå Chiang Kai-sheks offensiv tilbage, bevare størstedelen af de befriede områder og gå i offensiven. Set ud fra et militært synspunkt har vi været i stand til dette, fordi vi har anvendt den korrekte strategi. Vore principper for operation er:

1. Angrib spredte, isolerede fjendtlige styrker først; angrib samlede, stærke fjendtlige styrker senere.
2. Tag små og mellemstore byer og udstrakte landarealer først; tag store byer senere.
3. Gør det at tilintetgøre fjendens effektive styrke til vor vigtigste opgave; gør ikke det at holde eller erobre et sted til vor vigtigste opgave. At holde eller erobre et sted er resultatet af at tilintetgøre fjendens effektive styrke, og ofte kan et sted først blive holdt eller erobret endeligt, efter at det har skiftet hænder adskillige gange.
4. Saml til ethvert slag en overlegen styrke (to, tre, fire eller somme tider endog fem eller seks gange fjendens styrke), omring fjendens styrker fuldstændigt, stræb efter at tilintetgøre dem totalt og lad ingen slippe gennem nettet. Under særlige omstændigheder kan metoden med at tildele fjenden knusende slag bruges, det vil sige at vi samler hele vor styrke og retter et frontalangreb og også et angreb på den ene eller begge hans flanker med det formål at tilintetgøre én del og kaste en anden på flugt, således at vor hær hurtigt kan føre sine tropper videre og tilintetgøre andre fjendtlige tropper. Stræb efter at undgå opslidningsslag, hvor vi taber mere, end vi vinder, eller hvor det går lige op. På denne måde er vi absolut overlegne på ethvert delområde og i ethvert specifikt felttog, selv om vi alt i alt er underlegne (når det gælder antal), og dette sikrer os sejr i felttoget. Med tiden vil vi blive overlegne i det hele, og vi vil med sikkerhed tilintetgøre fjenden.
5. Kæmp aldrig et slag uforberedt, kæmp aldrig et slag, I ikke er sikre på at vinde; gør alt for at være vel forberedt til hvert slag, gør alt for at sikre sejren under de givne forhold, der er mellem fjenden og os.
6. Lad vor fine kampstil komme til fuld udfoldelse – mod i slaget, ingen frygt for ofre, ingen frygt for anstrengelser, og fortsat kamp (dvs. at kæmpe fortfølgende slag uden hvil imellem).
7. Stræb efter at tilintetgøre fjenden gennem mobil krigsførelse. Vær

samtidig opmærksom på stillingsangrebets taktik, og indtag fjendens befæstede stillinger og byer.

8. Når det gælder angreb på byer, så angrib resolut og indtag alle befæstede stillinger og byer, som er svagt forsvaret. Angrib og indtag på gunstige tidspunkter alle befæstede stillinger og byer, som er forsvaret med en moderat styrke, hvis forholdene tillader det. Hvad angår fjendtlige befæstede stillinger og byer, som er stærkt forsvaret, vent til tiden er moden, og tag dem så.

9. Forstærk vor styrke med alle våben og størstedelen af de soldater, vi erobrer fra fjenden. Vor hærs vigtigste kilde til mandskab og materiel er ved fronten.

10. Gør god brug af tidsrummene mellem felttogene til at hvile, træne og konsolidere vore tropper. Perioder med hvile, træning og konsolidering skal normalt ikke være særlig lange, og det skal såvidt muligt ikke tillades fjenden at få mulighed for at hvile ud.

Dette er de vigtigste metoder, som Folkets Befrielseshær har anvendt til at slå Chiang Kai-shek. De er resultatet af, at Folkets Befrielseshær er blevet hærdet i mange års kamp mod hjemlige og udenlandske fjender, og de er fuldstændigt i overensstemmelse med den nuværende situation. Chiang Kai-sheks gangsterbande og de amerikanske imperialisters militærpersonale i Kina er overordentlig velorienterede om vore militære metoder. I sine forsøg på at finde veje til at modgå dem har Chiang Kai-shek ofte samlet sine generaler og feltofficerer til træning og har uddelt vore militære litteratur og dokumenter, som er erobret i krigen, for at de kan studere dem. Det amerikanske militærpersonale har anbefalet den ene slags strategi og taktik til udslettelse af Folkets Befrielseshær efter den anden til Chiang Kai-shek, de har trænet Chiang Kai-sheks tropper og har forsynet dem med militær udrustning. Men ingen af disse anstrengelser kan redde Chiang Kai-sheks gangsterbande fra nederlaget. Årsagen til dette er, at vor strategi og taktik er baseret på folkekrigen; ingen hær som er imod folket kan benytte vor strategi og taktik. Folkets Befrielseshær har på grundlag af folkekrigen og principperne om enhed mellem hæren og folket, om enhed mellem officerer og soldater og om opløsningen af de fjendtlige tropper udviklet sit stærke revolutionære politiske arbejde, som er en vigtig faktor for at vinde sejr over fjenden. Da vi på eget initiativ trak os tilbage fra mange byer for at undgå skæbnesvangre slag fra en overlegen fjende og omgrupperede vore styrker for at slå fjenden i mobil krigsførelse, jublede vore fjender. De anså dette for at være en sejr for dem og et nederlag for os. De blev svimle på grund af denne forbigående »sejr«. Den eftermiddag, Chiang Kai-shek indtog Changchiakou, gav han ordre om at sammenkalde sin reaktionære nationalforsamling, som om hans regime fra det øjeblik var blevet lige så stabilt som Taishan-bjerget. Også USA-imperialisterne dansede af glæde, fordi de troede, at deres vilde plan med at gøre Kina til en amerikansk koloni nu kunne realiseres uden forhindringer. Men

som tiden gik, begyndte piben at få en anden lyd hos Chiang Kai-shek og hans amerikanske herrer. Nu er alle vore fjender, hjemlige som udenlandske, grebet af pessimisme. De udstøder høje suk, jamrer om krise og viser ikke længere noget tegn på glæde. I løbet af de sidste atten måneder er størstedelen af Chiang Kai-sheks øverste feltkommandører blev udskiftet, fordi de har tabt slag. Blandt dem er Liu Chih (Chengchow), Hsueh Yueh (Hsuchow), Wu Chi-wei (det nordlige Kiangsu), Tang En-po (det sydlige Shantung), Wang Chung-lien (det nordlige Honan), Tu Yu-ming og Hsiung Shih-hui (Shenyang), og Sun Lien-chung (Peiping). Også Chen Cheng blev fjernet fra sin post som Chiang Kai-sheks stabschef for operationernes overkommando og degraderet til at kommandere en enkelt front i Nordøst Kina[2]. Imidlertid var det netop på det tidspunkt, hvor Chiang Kai-shek selv overtog overkommandoen i stedet for Chen Cheng, at situationen ændrede sig, og hans hære gik fra offensiven til defensiven, mens Folkets Befrielseshær gik fra defensiven til offensiven. Nu burde den reaktionære Chiang Kai-shek klike og dens herrer i USA have fattet deres fejl. De anså alle de anstrengelser for fred og mod borgerkrigen, som Kinas kommunistiske Parti, der repræsenterer det kinesiske folks ønsker, havde gjort sig i en lang periode efter at japanerne havde overgivet sig, som tegn på fejhed og svaghed. De overvurderede deres egen styrke, undervurderede revolutionens styrke og udløste overilet krigen, og blev således fanget i deres egen fælde. Vor fjendes strategiske beregninger slog fuldkomment fejl.

IV

Folkets Befrielseshærs bagland er langt mere konsolideret nu end for atten måneder siden. Årsagen til dette er, at vort parti, som beslutsomt står på bøndernes side, har ført jordreformen ud i livet. Under modstandskrigen mod Japan ændrede vort parti på eget initiativ og for at fremme dannelsen af en anti-japansk enhedsfront med Kuomintang og for at forene alle dem, der endnu var imod den japanske imperialisme, sin førkrigspolitik med at konfiskere godsejernes jord og uddele den til bønderne, til politikken med at formindske leje og renter. Dette var helt nødvendigt. Efter japanerne havde overgivet sig, krævede bønderne ivrigt jord, og vi tog en betimelig beslutning om at ændre vor jordpolitik fra at formindske jordafgifter og renter til at konfiskere jorden fra godsejerklassen og uddele den til bønderne. Direktivet udsendt af vort partis centralkomité den 4. maj 1946[3] markerer denne ændring. I september 1947 sammenkaldte vort parti Den nationale Jordkonference og udformede Den kinesiske Rammelov for Jorden[4], som øjeblikkeligt blev ført ud i livet i alle områder. Denne forholdsregel stadfæstede ikke blot den politik, der var lagt frem i forrige års »4. maj-direktiv«, men rettede også åbent en vis mangel på grundighed, som prægede det foregående direktiv.

Rammeloven for Jorden sørger for lige uddeling af jord per hoved[5], baseret på princippet om at afskaffe den feudale og halv-feudale udbytnings jordsystem og at føre systemet med jorden til dem, der dyrker den, ud i livet. Dette er en metode, som fuldkomment afskaffer det feudale system, og som til fulde imødekommer kravene fra de kinesiske bønders brede masser. For beslutsomt og grundigt at føre jordreformen ud i livet er det nødvendigt at organisere lovlige organer i landsbyerne, som kan gøre dette. Og dette er ikke kun bondesammenslutninger på bredeste massebasis, herunder landarbejderne, fattigbønderne og middelbønderne og deres valgte komiteer, men først og fremmest fattigbøndernes forbund, som er sammensat af fattigbønder og landarbejdere, og deres valgte komiteer. Og disse fattigbondeforbund skal være rygraden i ledelsen af alle kampe i landområderne. Vor politik er at støtte os på fattigbønderne og forene os solidt med middelbønderne for at afskaffe godsejerklassens og den gamle slags rigbønders feudale og halvfeudale udbytningssystem. Godsejerne og rigbønderne må ikke tildeles mere jord og ejendom end bondemasserne. Men der bør ikke blive nogen gentagelse af den forkerte ultra-venstre politik, som blev ført ud i livet i 1931-34: »giv ikke noget jord til godsejerne, og giv rigbønderne dårlig jord«. Selv om godsejernes og rigbøndernes andel af landbefolkningen varierer fra sted til sted, er den i almindelighed kun ca. 8 procent (regnet efter husholdninger), mens de normalt besidder mellem 70 og 80 procent af al jord. Derfor er dem, som vi vil ramme med vor jordreform, meget få, mens de folk i landsbyerne, som kan og skal tage del i enhedsfronten for jordreformen, er mange – mere end 90 procent (regnet efter husholdninger). I denne forbindelse må vi holde os to grundlæggende principper for øje. For det første må fattigbøndernes og landarbejdernes krav blive tilfredsstillet; dette er jordreformens mest grundlæggende opgave. For det andet må der etableres en fast enhed med middelbønderne, og deres interesser må ikke skades. Hvis vi blot har et fast greb om disse to grundlæggende principper, kan vi så sandelig udføre vore opgaver i jordreformen med succes. Årsagen til, at den gamle slags rigbønders overskudsjord og en del af deres ejendom efter princippet om lige fordeling bør overlades til fordeling, er at rigbønderne i Kina i almindelighed har karakter af at være feudale eller halv-feudale udbyttere; de fleste af dem lejer også jord ud, bedriver åger og lejer arbejdskraft på halv-feudale betingelser[6]. Ydermere er det sådan, at da det er rigbønderne, der har den bedre jord[7], kan fattigbøndernes og landarbejdernes krav ikke blive tilfredsstillet, uden at denne jord fordeles. Dog forholder det sig sådan, i overensstemmelse med Rammeloven om Jorden, at rigbønderne normalt bør behandles forskelligt fra godsejerne. I jordreformen bifalder middelbønderne den lige fordeling, fordi den ikke skader deres interesser. Ved den lige fordeling vil en del af middelbønderne beholde den jord, de har, og en anden del vil få tildelt noget; kun den velhavende del af middelbønderne har lidt overskudsjord, og de er villige til at afhænde den til den lige fordeling, fordi deres jordskattebyrde derved

lettes. Ikke desto mindre er det nødvendigt at lytte til middelbøndernes meninger og gøre indrømmelser til dem, når den lige fordeling af jorden føres ud i livet de forskellige steder. Ved konfiskeringen af feudalklassens jord og ejendom bør vi være opmærksomme på, hvad visse middelbønder behøver. Når vi skal bestemme folks klassetilhørsforhold, må vi passe på at undgå fejltagelsen med at klassificere middelbønder som rigbønder. De aktive middelbønder må drages ind i bondesammenslutningernes komiteers og i regeringens arbejde. Under hensyn til deres jordskattebyrde og deres støtte til krigen må vi overholde princippet med at være fair og rimelige. Dette er den specifikke politik, som vort parti må følge, når vi fører vor strategiske opgave med at danne en solid enhed med middelbønderne ud i livet. Hele partiet må forstå, at en gennemgribende reform af jordsystemet er en grundlæggende opgave for den kinesiske revolution på dens nuværende trin. Hvis vi kan løse jordproblemet overalt og fuldstændigt, har vi opnået den mest grundlæggende betingelse for at slå alle vore fjender.

V

For at gennemføre landreformen beslutsomt og grundigt og for at konsolidere Folkets Befrielseshærs bagland er det nødvendigt at uddanne og reorganisere partiets rækker. Alt i alt var rettelseskampagnen[8] i partiet under modstandskrigen mod Japan en succes. Dens vigtigste succes var, at vore ledende organer og et stort antal kadrer og partimedlemmer fik et fastere greb om vor grundlæggende orientering, dvs. at forene marxismen-leninismens universelle sandhed med den kinesiske revolutions konkrete praksis. I denne henseende har vort parti taget et stort skridt fremad sammenlignet med alle de historiske perioder før modstandskrigen. Dog forholder det sig stadig sådan, at der i partiets lokalorganisationer, og især i grundorganisationerne på landet, er problemer med urenheder i klassesammensætningen af vore rækker, og problemerne med vor arbejdsstil er stadig uløste. I løbet af de elleve år fra 1937-47 er vort partis medlemstal vokset fra nogle titusinder til 2.700.000, og dette er et meget stort spring fremad. Dette har gjort vort parti til et mere kraftfuldt parti end noget andet parti i Kinas historie. Det har gjort os i stand til at slå den japanske imperialisme, slå Chiang Kai-sheks offensiv tilbage, lede de befriede områder med en befolkning på over 100 millioner, og at lede den to millioner mand stærke Folkets Befrielseshær. Men fejl har der også udviklet sig. Mange godsejere, rigbønder og en del udskud har benyttet lejligheden til at snige sig ind i vort parti. I landdistrikterne kontrollerer de en del parti-, regerings- og folkeorganisationer, misbruger tyrannisk deres magt, hersker selvisk over folket, fordrejer partiets politik og fjerner således disse organisationer fra masserne og forhindrer, at landreformen bliver gennemført. Denne alvorlige situation stiller os opgaven at uddanne og reorganisere partiets rækker. Vi kan ikke gøre fremskridt på landet, uden at denne opgave

gennemføres. Partiets nationale jordkonference diskuterede problemet til bunds og udstak nogle passende forholdsregler og metoder. Disse bliver nu beslutsomt anvendt alle vegne sammen med beslutningen om lige fordeling af jord. Først og fremmest må vi udfolde kritik og selvkritik i partiet og grundigt afsløre fejlagtige ideer og alvorlige situationer i lokalorganisationerne, som er afvigelser fra partilinien. Alle partimedlemmer må indse, at et afgørende led i løsningen af jordproblemet og i støtten til den langvarige krig er, at vi fjerner urenheder fra partiorganisationerne og uddanner og reorganiserer partiets rækker, således at partiet og de bredeste masser af det arbejdende folk alle kan marchere i den samme retning, og at partiet kan lede masserne fremad.

VI

Konfisker feudalklassens land og giv det til bønderne. Konfisker monopolkapitalen, ledet af Chiang Kai-shek, T.V. Soong, H. H. Kung og Chen Li-fu, og giv den til den ny-demokratiske stat. Beskyt det nationale borgerskabs industri og handel. Dette er den ny-demokratiske revolutions tre vigtigste økonomiske politiske punkter. I løbet af de toogtyve år, hvor de fire store familier Chiang, Soong, Kung og Chen har haft magten, har de samlet enorme formuer til en værdi af ti til tyve milliarder amerikanske dollars og har monopoliseret det økonomiske liv i hele landet. Denne monopolkapital, forbundet med statsmagten, er blevet til statsmonopolkapitalisme. Denne monopolkapitalisme, som har knyttet nære bånd til den udenlandske imperialisme, den hjemlige godsejerklasse og den gamle type rigbønder, er blevet til komprador-, feudal- og statsmonopolkapitalisme. Således er den økonomiske basis for Chiang Kai-Sheks reaktionære regime. Denne statsmonopolkapitalisme undertrykker ikke kun arbejderne og bønderne, men også byernes småborgerskab, og den skader mellemborgerskabet. Denne statsmonopolkapitalisme nåede sin magts tinder under modstandskrigen og efter, at japanerne havde overgivet sig; den har beredt vejen for rigelige materielle betingelser for den ny-demokratiske revolution. I Kina er denne kapital populært kendt som bureaukratkapitalen. Denne kapitalistklasse, kendt som bureaukratkapitalistklassen, er storborgerskabet i Kina. Udover at afskaffe imperialismens særlige privilegier i Kina, er det den ny-demokratiske revolutions opgave på hjemmefronten at afskaffe godsejerklassens og bureaukratkapitalistklassens (storborgerskabets) udbytning og undertrykkelse, ændre produktionsforholdenes kompradore og feudale karakter og befri produktivkræfterne. Den øvre del af småborgerskabet og mellemborgerskabet bliver undertrykt og skadet af godsejerne, storborgerskabet og deres statsmagt og vil derfor tage del i den ny-demokratiske revolution eller forholde sig neutrale, selv om de selv tilhører borgerskabet. De er knyttet med ingen eller forholdsvis få bånd til imperialismen og er det rene nationale borgerskab. Hvor den ny-demokratiske statsmagt end udbredes til, må den bestemt og ufortøvet

beskytte dem. I Chiang Kai-sheks områder er der en lille gruppe folk inden for den øvre del af småborgerskabet og mellemborgerskabet, højrefløjen af disse klasser, som har reaktionære politiske tendenser, som spreder illusioner om USA-imperialismen og den reaktionære Chiang Kai-shek klike, og som modsætter sig folkets demokratiske revolution. Så længe deres reaktionære tendenser kan vinde gehør blandt masserne, må vi afsløre dem over for dem, der er politisk påvirket af dem, angribe denne påvirkning og befri masserne for den. Men politisk angreb og økonomisk tilintetgørelse er to forskellige ting, og vi vil begå fejl, hvis vi sammenblander dem. Den ny-demokratiske revolution har kun til formål at udradere feudalismen og monopolkapitalismen, kun godsejerklassen og bureaukratkapitalistklassen (storborgerskabet). Den har ikke til opgave at udradere kapitalismen som sådan, den øvre del af småborgerskabet og mellemborgerskabet. Under hensyntagen til Kinas økonomiske tilbagestående vil det selv efter revolutionens landsomfattende sejr i lang tid fremover være nødvendigt at tillade eksistensen af en kapitalistisk sektor i økonomien, repræsenteret ved et udstrakt øvre småborgerskab og mellemborgerskab. I overensstemmelse med arbejdsdelingen i den nationale økonomi vil det være nødvendigt med en vis udvikling af alle de dele af den kapitalistiske sektor, som er fordelagtige for den nationale økonomi. Den kapitalistiske sektor vil være en uundværlig del af den samlede nationale økonomi. Det øvre småborgerskab, vi her henviser til, er små industrimænd og købmænd, som beskæftiger arbejdere og medhjælpere. Derudover er der også et stort antal små uafhængige håndværkere og handlende, som hverken beskæftiger arbejdere eller medhjælpere, og som, hvad der turde være unødvendigt at sige, skal finde en sikker beskyttelse. Når revolutionen har sejret i hele landet, vil den ny-demokratiske stat besidde store statsvirksomheder, overtaget fra bureaukratkapitalistklassen, og kontrollere det økonomiske liv i landet, og der vil være en agrarøkonomi befriet for feudalismen, som, selv om den grundlæggende set vil være spredt og individuel i ret lang tid, senere skridt for skridt kan føres ind i en udvikling i retning af kooperativer. Under disse omstændigheder vil eksistensen og udviklingen af disse små og mellemstore kapitalistiske sektorer ikke udgøre nogen fare. Det samme gælder for den nye rigbondeøkonomi, som uundgåeligt vil vokse frem i landområderne efter jordreformen. Det er absolut utilladeligt at gentage en sådan ultra-venstre politik over for de øvre småborgerlige og mellemborgerlige sektorer i økonomien, som vort parti fulgte i perioden 1931-34 (utilbørligt fremskredne arbejdsforhold, overdrevne indkomstskatter, indgreb i industrimændenes og købmændenes interesser gennem jordreformen og målet med den såkaldte »arbejdernes velfærd«, som var et kortsigtet og ensidigt begreb, i stedet for som mål at have udvikling af produktionen, fremmelse af den økonomiske velstand, hensynsfuldhed over for både offentlige og private interesser, og at gavne såvel arbejde som kapital). At gentage sådanne fejl ville i allerhøjeste grad skade både de arbejdende masser og den ny-demokratiske stat. En af

bestemmelserne i den kinesiske Rammelov for Jorden lyder således: »Industrimænds og købmænds ejendom og lovlige forretning skal beskyttes mod overgreb«. »Industrimænd og købmænd« henviser til alle små uafhængige håndværkere og handlende, såvel som små og mellemstore kapitalistiske elementer. For at opsummere, så vil den økonomiske struktur i Det nye Kina bestå af: (1) den statsejede økonomi, som er den ledende sektor; (2) den agrare økonomi, der udvikler sig skridt for skridt fra individuel til kollektiv økonomi; (3) den del af økonomien med små uafhængige håndværkere og handlende og den del af økonomien med den lille og den mellemstore private kapital. Dette udgør den samlede ny-demokratiske nationale økonomi. De principper, som leder den ny-demokratiske nationale økonomi, må fuldstændig være i overensstemmelse med det overordnede mål at udvikle produktionen, fremme den økonomiske velstand, vise hensyn over for både offentlige og private interesser, og gavne såvel arbejde som kapital. Ethvert princip, enhver politik og enhver forholdsregel, som afviger fra dette overordnede mål, er forkert.

VII

Folkets Befrielseshær udsendte i oktober 1947 et manifest, som bl.a. sagde:

> Foren arbejdere, bønder, soldater, intellektuelle og forretningsfolk, alle undertrykte klasser, alle folkelige organisationer, demokratiske partier, oversøiske kinesere og andre patrioter; dan en national enhedsfront; styrt Chiang Kai-sheks diktatoriske regering, og dan en demokratisk koalitionsregering.

Dette er Folkets Befrielseshærs og Kinas kommunistiske Partis grundlæggende program. På overfladen tager det sig ud, som om vor revolutionære nationale enhedsfront er blevet indsnævret i den nuværende periode sammenlignet med perioden under modstandskrigen. Men faktisk forholder det sig sådan, at netop i den nuværende periode, efter at Chiang Kai-shek har solgt nationens interesser ud til USA-imperialismen og har iværksat en landsomfattende borgerkrig mod folket, og efter at USA-imperialismens og Chiang Kai-shek klikens forbrydelser er blevet fuldstændigt afsløret for det kinesiske folk, er vor nationale enhedsfront virkelig blevet bred. Under modstandskrigen var Chiang Kai-shek og Kuomintang endnu ikke fuldstændig blevet miskrediteret i det kinesiske folks øjne, og de var stadig i stand til at bedrage det på mange måder. Nu er det anderledes; alt deres bedrageri er blevet afsløret ved deres egne handlinger, de har ikke længere nogen masseopbakning, de er fuldstændigt isolerede. I modsætning til Kuomintang har Kinas kommunistiske Parti ikke blot folkets tillid i de befriede områder, men har også vundet de brede massers støtte i de områder og de store byer, som er under Kuomintangs kontrol. I 1946 var der stadig en del intellektuelle fra den øvre del af

småborgerskabet og mellemborgerskabet under Chiang Kai-sheks styre, som hyldede ideen om den såkaldte tredje vej[9], men i dag har denne idé lidt sit endelige nederlag. Fordi vort parti har ført en dybtgående jordpolitik, har det vundet helhjertet støtte fra en større del af bondemasserne end under modstandskrigen. Som et resultat af USA-imperialisternes aggression, Chiang Kai-sheks undertrykkelse og vort partis korrekte politik med bestemt at beskytte massernes interesser har vort parti vundet sympatien hos de brede masser af arbejderklassen, bønderne, og byernes småborgerskab og mellemborgerskab i de områder, som Chiang Kai-shek behersker. Drevet af sult, politisk undertrykkelse og Chiang Kai-sheks borgerkrig mod folket, som har gjort livet umuligt, fører masserne en uophørlig kamp mod USA-imperialismen og Chiang Kai-sheks reaktionære regering; deres grundlæggende paroler er mod sult, mod forfølgelse, mod borgerkrig og mod USA's indblanding i Kinas indre anliggender. Aldrig før er deres bevidsthed nået til et sådant niveau, hverken under modstandskrigen, eller umiddelbart efter at japanerne havde overgivet sig. Det er derfor, at vi siger, at vor ny-demokratiske revolutionære enhedsfront er bredere og mere konsolideret end nogensinde før. Denne udvikling er ikke kun forbundet med vor jordpolitik og vor politik for byerne, men er også nært forbundet med hele den politiske situation – med Folkets Befrielseshærs sejre, med Chiang Kai-sheks overgang fra offensiv til defensiv, med Folkets Befrielseshærs overgang fra defensiv til offensiv, med perioden med en ny flodbølge i den kinesiske revolution. Folket har indset, at Chiang Kai-sheks regimes skæbne er beseglet, og det sætter nu sin lid til Kinas kommunistiske Parti og Folkets Befrielseshær, – og det er ganske naturligt. Uden den bredeste enhedsfront af det overvældende flertal af befolkningen vil det ikke være muligt at sejre i Kinas ny-demokratiske revolution. Og endvidere må denne enhedsfront være under Kinas kommunistiske Partis faste ledelse. Uden partiets faste ledelse kan ingen enhedsfront sejre. Da den Nordlige Ekspedition nåede sit højdepunkt i 1927, var kapitulanterne i vort partis ledende organer skyld i revolutionens nederlag, fordi de frivilligt gav partiets ledelse af bondemasserne, byernes småborgerskab og mellemborgerskab fra sig, og i særdeleshed fordi de gav partiets ledelse af de væbnede styrker fra sig. Under modstandskrigen bekæmpede vort parti ideer, der lignede kapitulanternes. Dvs. sådanne ideer som at gøre indrømmelser til Kuomintangs antifolkelige politik, at have mere tillid til Kuomintang end til masserne, ikke at turde vække masserne og lade deres kamp komme til fuld udfoldelse, ikke at turde udvide de befriede områder og folkehærene i de japanskbesatte områder og at overdrage ledelsen af modstandskrigen til Kuomintang. Vort parti førte en beslutsom kamp mod sådanne afmægtige og degenererede ideer, som er i modstrid med marxismen-leninismen, og udførte beslutsomt sin politiske linie med at »udvikle de progressive kræfter, vinde midterkræfter over og isolere ultra-reaktionære« og udvidede beslutsomt de befriede områder og Folket Befrielseshær. Dette sikrede ikke alene, at vort

parti var i stand til at slå den japanske imperialisme i den periode, hvor den øvede aggression imod os, men også, at vort parti, efter at japanerne havde overgivet sig, og Chiang Kai-shek havde iværksat sin kontra-revolutionære krig, umiddelbart og uden tab var i stand til at skifte til folkets revolutionære krig for at bekæmpe Chiang Kai-sheks kontra-revolutionære krig og at vinde store sejre på kort tid. Alle kammerater i partiet må fast holde sig disse historiske erfaringer for øje.

VIII

Da den reaktionære Chiang Kai-shek klike i 1946 iværksatte den landsomfattende borgerkrig mod folket, var årsagen til, at de turde tage denne chance, ikke først og fremmest, at de stolede på, at deres egen militære styrke var overlegen, men i hovedsagen, at de stolede på USA-imperialisterne med deres atombomber, som de anså for »ualmindeligt stærke« og for »uden lige i verden«. På den ene side tænkte de, at USA-imperialismen kunne imødekomme deres militære og financielle behov med en strøm af forsyninger. På den anden side spekulerede de vildt over, at »en krig mellem USA og Sovjetunionen er uundgåelig«, og at »udbruddet af en tredje verdenskrig er uundgåelig«. Denne tillid til USA-imperialismen er et fælles træk ved alle reaktionære kræfter i alle lande efter den 2. verdenskrig. Det genspejler, hvor alvorlige de slag var, som verdenskapitalismen fik under 2. verdenskrig; det genspejler de reaktionære kræfters svaghed i alle lande, deres panik og manglende selvtillid; og det genspejler verdens revolutionære kræfters styrke – og alt dette får de reaktionære i alle lande til at føle, at der ikke er anden udvej end at stole på USA-imperialismens støtte. Men er USA-imperialismen i virkeligheden så stærk, som Chiang Kai-shek og de reaktionære i alle lande forestiller sig? Kan den virkelig øse en strøm af forsyninger ud til dem? Nej, sådan forholder det sig ikke. USA-imperialismens økonomiske styrke, som voksede under den 2. verdenskrig, står over for et ustabilt og stadigt skrumpende hjemligt og udenlandsk marked. En yderligere indskrænkning af disse markeder vil medføre, at økonomiske kriser bryder ud. Krigs-boom'et i USA var kun midlertidigt. USA's styrke er kun overfladisk og forbigående. Uforsonlige hjemlige og internationale modsigelser truer USA-imperialismen som en vulkan hver dag. USA-imperialismen sidder på denne vulkan. Denne situation har drevet USA-imperialismen til at udklække en plan for, hvordan den kan slavebinde hele verden, løbe amok som vilde dyr i Europa, Asien og andre dele af verden, mønstre reaktionære kræfter i alle lande, denne menneskehedens bærme som er blevet udstødt af deres folk, danne en imperialistisk og anti-demokratisk lejr mod alle demokratiske kræfter ledet af Sovjetunionen, og forberede sig til krig i det håb, at de i fremtiden, på et givet tidspunkt, en skønne dag, vil kunne starte en 3. verdenskrig og slå de demokratiske kræfter. Dette er en fuldkommen absurd plan. De demokratiske kræfter i

verden må imødegå denne plan, og de kan i sandhed imødegå den. Verdens anti-imperialistiske lejrs styrke har overgået den imperialistiske lejrs. Det er os, ikke fjenden, der er i den overlegne position. Den anti-imperialistiske lejr, ledet af Sovjetunionen, er allerede blevet dannet. Det socialistiske Sovjetunion er fri for kriser, for opadgående og hyldet af verdens brede masser; dets styrke har allerede overgået det imperialistiske USA's, som er alvorligt truet af kriser, for nedadgående, og som møder modstand fra verdens folks masser. Folkedemokratierne i Europa styrker sig indadtil og forener sig med hinanden. I de kapitalistiske lande i Europa udvikler folkenes anti-imperialistiske kræfter sig, med dem i Frankrig og Italien i spidsen. I USA vokser folkets demokratiske kræfter sig stærkere dag for dag. Folkene i Latinamerika er ikke USA-imperialismens lydige slaver. I hele Asien har en stor national befrielsesbevægelse rejst sig. Alle kræfterne i den anti-imperialistiske lejr er forenede og kæmper sig fremad. De kommunistiske partier og arbejderpartierne i ni europæiske lande har oprettet deres Informationsbureau og har udsendt en opfordring til verdens folk om at rejse sig mod den imperialistiske plan om slavebinding[10]. Dette kampråb har inspireret verdens undertrykte folk, vist dem, hvilken vej deres kamp skal følge, og styrket dem i troen på sejren. Det har kastet verdensreaktionen ud i panik og forvirring. Også alle de anti-imperialistiske kræfter i landene i Østen bør forene sig, modsætte sig imperialismens og de hjemlige reaktionæres undertrykkelse og gøre befrielsen af de mere end 1.000 millioner undertrykte folk i Østen til målet for deres kamp. Vi bør sandelig tage vor egen skæbne i vore egne hænder. Vi bør rense vore rækker for alle afmægtige tanker. Alle anskuelser, der overvurderer fjendens styrke og undervurderer folkets styrke, er forkerte. Hvis vi alle gør os ihærdige anstrengelser, kan vi sammen med alle verdens demokratiske kræfter med sikkerhed imødegå den imperialistiske plan om slavebinding, hindre udbruddet af en 3. verdenskrig, styrte alle reaktionære regimer og vinde en evig fred for menneskeheden. Vi er fuldstændig klar over, at der på vor vej fremad *stadig vil* være alle slags forhindringer og vanskeligheder, og at vi må være forberedt på at møde den mest omfattende modstand og desperate kamp fra alle vore modstandere, hjemlige som udenlandske.

Men så længe, vi har et godt greb om den videnskabelige marxisme-leninisme, har tillid til masserne og står tæt sammen med masserne og leder dem fremad, vil vi være i stand til at overvinde enhver forhindring og overkomme enhver vanskelighed. Vor styrke vil være uovervindelig. Dette er den historiske epoke, i hvilken verdenskapitalismens og imperialismens skæbne bliver beseglet og verdenssocialismen og folkedemokratierne marcherer fremad til sejren. Daggryet er forude, vi må anstrenge os.

Noter

[1] Angående de omstændigheder, hvorunder Folkets Befrielseshær gik over til offensiven på forskellige fronter efter hinanden og førte krigen ind i Kuomintangområderne, se »Om den store sejr i Nordvestkina og om den nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i Befrielseshæren«, note 4, i dette bind.

[2] Liu Chih, lederen af Kuomintangs Pacificeringshovedkvarter i Chengchow i Honan-provinsen, blev afsat i november 1946 på grund af nederlaget i slaget ved Tingtao i det sydvestlige Shantung i september. Hsueh Yueh, lederen af Kuomintangs Pacificeringshovedkvarter i Hsuchow i Kiangsu-provinsen, blev afsat i marts 1947 på grund af de alvorlige nederlag, som Kuomintangtropperne under hans kommando havde lidt i felttoget i området nord for Suchien i Kiangsu-provinsen i december 1946, i felttoget i det sydlige Shantung i januar 1947 og i Laiwufelttoget i det centrale Shantung i februar 1947. Wu Chi-wei, souschef for Kuomintangs Pacificeringshovedkvarter i Hsuchow, blev afsat i marts 1947 på grund af hans nederlag i felttoget i området nord for Suchien i december 1946. Tang En-po, chef for Kuomintangs 1. Armé, blev afsat i juni 1947, fordi Kuomintangs reorganiserede 74. division blev tilintetgjort i slaget ved Mengliangku i det sydlige Shantung, i maj. Wang Chung-lien, chef for Kuomintangs Fredsbevarende Hovedkvarter i Nordøst Kina, og Hsiung Shih-hui, leder af Kuomintangs Generalissimos Hovedkvarter i Nordøst, blev begge afsat, fordi de var blevet alvorligt slået af Folkets Befrielseshær i dens sommeroffensiv i Nordøst Kina i juni 1947. Sun Lien-chung, øverstkommanderende for Kuomintangs 11. krigszone, blev degraderet til leder af pacificeringshovedkvarteret i Paoting i Hopei-provinsen på grund af hans nederlag i Ching-Tang felttoget og felttoget i Hsushui-området nord for Paoting i juni 1947. Chen Cheng, chef for Chiang Kai-sheks generalstab, blev degraderet til generalguvernør for Nordøst i august 1947 på grund af de fortløbende nederlag i det felttog, han ledte i Shantung-provinsen.

[3] Angående dette direktiv, se »En opsummering for tre måneder«, note 4, i dette bind.

[4] Kinas kommunistiske Partis Nationale Konference om Jorden blev afholdt i september 1947 i landsbyen Hsipaipo i Pingshan amt i Hopei-provinsen. Den kinesiske Rammelov for Jorden blev vedtaget på denne konference den 13. september og blev offentliggjort af Kinas kommunistiske Partis centralkomité den 10. oktober 1947. Den fastsatte følgende:

> Afskaf jordsystemet med feudal og halv-feudal udnyttelse, og indfør systemet med jorden til dem, der dyrker den.
>
> De lokale bondesammenslutninger skal overtage al godsejernes jord og al offentlig jord i landsbyerne, og denne skal, sammen med al anden jord, fordeles blandt hele landbefolkningen uanset køn og alder.
>
> Bondesammenslutningerne i landsbyerne skal overtage trækdyr, landbrugsredskaber, huse, korn og godsejernes øvrige ejendom, beslaglægge, hvad rigbønderne har i overskud af sådan ejendom, og fordele det blandt bønderne og andre fattige folk, som behøver det, og tildele godsejerne den samme del.

Således stadfæstede rammeloven ikke blot princippet om at »konfiskere al godsejernes jord og fordele det blandt bønderne«, som var blevet fastsat i »4. maj-direktivet« fra 1946, men gjorde også op med den mangel på grundighed, som havde præget dette direktiv, og som havde medført, at der var blevet vist for megen hensynsfuldhed over for visse godsejere.

[5] Sidenhen blev der foretaget visse ændringer i metoden med lige fordeling af jorden, således som den var blevet foreskrevet i Rammeloven om Jorden. I februar 1948 præciserede Kinas kommunistiske Partis centralkomité i dens »Direktiv om Arbejdet med Landreformen og med Partiets Konsolidering i de gamle og de halv-gamle Områder«, at i de gamle og halv-gamle befriede områder, hvor det feudale system allerede var blevet styrtet, skulle der ikke foretages yderligere lige fordeling af jorden. Men fattigbønder og landarbejdere, som endnu ikke helt havde kastet det feudale åg af sig, skulle, hvis forholdene krævede det, gives et vist stykke jord og andre produktionsredskaber gennem en omfordeling, som skulle foranstaltes gennem metoden med at tage fra dem, der havde overskud, og give til dem, der manglede, og tage fra dem, der havde det bedre, og give til dem, der havde det værre. Dog var det tilladt

mellembønderne at beholde mere jord end den gennemsnitlige fattigbonde. I områder, hvor det feudale system stadig eksisterede, var den lige fordeling af jorden i hovedsagen begrænset til godsejernes og den gamle type rigbønders jord og ejendom. I alle områder var det kun tilladt at tage middelbøndernes og den nye type rigbønders overskudsjord og bruge det til omfordeling, hvis det virkelig var nødvendigt, og hvis ejerne virkelig samtykkede. I reformen i de nye befriede områder måtte der intet tages fra middelbønderne.

[6] Spørgsmålet om rigbønderne i den kinesiske jordreform havde en særlig karakter, som bundede i landets særegne historiske og økonomiske forhold. På to punkter adskilte Kinas rigbønder sig fra dem i mange kapitalistiske lande: for det første havde de generelt og i stort omfang karakter af at være feudale eller halv-feudale udnyttere, og for det andet indtog denne rigbondeøkonomi ikke nogen vigtig plads i landets landbrugsøkonomi. I kampen mod godsejerklassens feudale udbytning i Kina krævede de brede masser af fattigbønder og landarbejdere også afskaffelse af rigbøndernes feudale udbytning. Under befrielseskrigen gennemførte Kinas kommunistiske Parti politikken med at beslaglægge rigbøndernes overskudsjord og overskydende produktionsredskaber og fordele dem blandt bønderne, og tilfredsstillede således kravene fra de brede masser af fattigbønder og landarbejdere og sikrede sejren i folkets befrielseskrig. Da krigen bevægede sig fremad mod sejr, udstak Kinas kommunistiske Partis centralkomité i februar 1948 nye politiske retningslinier for jordreformen i de nye befriede områder. Reformen skulle inddeles i to faser: i den første fase, at neutralisere rigbønderne og rette slagene mod godsejerne, først og fremmest de store godsejere; i den anden fase, at fortsætte med at fordele godsejernes jord, men *også at fordele* den jord, som rigbønderne lejede ud, og rigbøndernes overskudsjord, men rigbønderne skulle fortsat behandles forskelligt fra godsejerne (se »Væsentlige punkter i jordreformen i de nyligt befriede områder«, i dette bind). Efter grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina offentliggjorde Den centrale Folkeregering i juni 1950 Loven om Jordreformen, som foreskrev, at i jordreformen skulle kun den jord, som rigbønderne lejede ud, *beslaglægges helt eller delvist,* mens resten af deres jord og ejendom skulle beskyttes. I den følgende fase af den socialistiske revolution forsvandt rigbondeøkonomien, efterhånden som bevægelsen for kooperation i landbruget bredte sig og landøkonomien udviklede sig.

[7] Det vil sige, at en rigbondehusholdning i gennemsnit ejede mere og bedre jord end en fattigbondehusholdning. I landet som helhed var både antallet af produktionsredskaber, som Kinas rigbønder ejede, og størrelsen af deres produkt ikke særligt stort. Rigbondeøkonomien indtog ikke nogen vigtig plads i Kinas landøkonomi.

[8] Dette refererer til bevægelsen for rettelse af arbejdsstilen, som blev gennemført af Kinas kommunistiske Parti i hele partiet i årene 1942-43. Dens indhold var kamp mod subjektivisme, sekterisme og stereotyp skrivestil. Under kammerat Mao Tsetungs ledelse antog denne bevægelse principperne med at »lære fra tidligere fejltagelser for at forhindre deres gentagelse, og at helbrede sygdommen for at redde patienten« og »at få klarhed over forkerte tænkemåder, samtidig med, at man forenede sig med kammeraterne«. Ved at bruge kritikkens og selvkritikkens metode rettede bevægelsen de »venstre«- og højrefejl, som havde vist sig ved forskellige lejligheder i partiets historie, ved at trænge ned til deres ideologiske rødder. Dette hævede i høj grad det ideologiske niveau blandt de brede rækker af partikadrer, bidrog i kolossalt omfang til at forene tankegangen inden for partiet på grundlag af marxismen-leninismen og tilvejebragte således en høj grad af enhed i partiet.

[9] I den tidlige fase af folkets befrielseskrig forestillede visse demokratiske personligheder sig, at de kunne finde en såkaldt tredje vej, som adskilte sig både fra de store godsejeres og storbourgeoisiets Kuomintangdiktatur og fra folkets demokratiske diktatur under ledelse af Kinas kommunistiske Parti. Denne tredje vej var i virkeligheden det borgerlige diktaturs vej efter den britiske og den amerikanske model.

[10] De kommunistiske partiers og arbejderpartiernes Informationsbureau blev grundlagt på et møde i Warszawa i Polen i september 1947 af repræsentanter fra de kommunistiske partier og arbejderpartierne i Bulgarien, Rumænien, Ungarn, Polen, Sovjetunionen, Frankrig, Tjekkos-

lovakiet, Italien og Juguslavien. Senere meddelte Bureauet på et møde i Rumænien i juni 1948, at Jugoslaviens kommunistiske Parti var blevet ekskluderet, fordi det fremturede med sine anti-marxistisk-leninistiske standpunkter og antog en holdning, som var i modsætning til Sovjetunionen og den socialistiske lejr. Informationsbureauets opfordring til verdens folk om at rejse sig mod den imperialistiske plan om slavebinding, som kammerat Mao Tsetung nævner her, er »Deklaration om den internationale situation«, vedtaget af Informationsbureauet på dets møde i september 1947.

OM AT OPRETTE ET SYSTEM MED RAPPORTER

7. januar 1948

Med den hensigt at forsyne centralkomiteen med betimelige informationer, således at den kan hjælpe alle områder, enten før eller efter begivenhederne har fundet sted, med at forhindre fejltagelser, eller til at der begås færre fejltagelser, og til at vinde stadig større sejre i den revolutionære krig, indføres følgende system med rapporter fra og med begyndelsen af dette år.

1. I hvert af centralkomiteens bureauer eller underbureauer er sekretæren ansvarlig for, at der hver anden måned forelægges en omfattende rapport for centralkomiteen og dens formand (skrevet af ham selv, og ikke af hans assistenter). Rapporten skal dække militær, politik, jordreformen, partiets konsolidering, økonomi, propaganda og kulturelle aktiviteter, hvilke problemer og tendenser, der har vist sig inden for disse aktiviteter, og hvilke metoder de er blevet behandlet med. Hver rapport skal være på mindst godt tusind ord, og må, med undtagelse af særlige tilfælde, ikke overstige to tusind ord. Hvis ikke alle spørgsmål kan blive dækket ind i én rapport, så skriv to. Eller den første kan koncentrere sig om nogle spørgsmål og behandle resten kortfattet, og den næste kan koncentrere sig om de sidstnævnte og behandle de forrige mere kortfattet. Denne omfattende rapport skal være præcis med hensyn til indholdet og kortfattet i sit udtryk og fremhæve problemerne eller de kontroversielle forhold. Den skal skrives eller telegraferes ind tidligt i hver ulige måned. Dette skal være den faste rapport, og anmodninger om instruk-

---

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung på vegne af centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti. Det system med rapporter, som blev indstiftet med dette direktiv, var en udvikling under nye forhold af centralkomiteens faste kamp for at forsvare den demokratiske centralisme og bekæmpe tendenser til manglende disciplin og anarki. Problemet var specielt vigtigt på dette tidspunkt, fordi der var en voldsom udvikling i den revolutionære situation. Mange befriede områder var blevet forbundet, mange byer var, eller var tæt på, at blive befriet, Folkets Befrielseshær var i stadig højere grad blevet en egentlig hær, folkets befrielseskrig var i stadig højere grad blevet en egentlig krig, og den landsomspændende sejr var i syne. Situationen krævede, at partiet hurtigt overvandt enhver tilstand af manglende disciplin eller anarki, der eksisterede i partiet eller hæren, og samlede al den magt, som skulle og kunne centraliseres, i centralkomiteen. Indførelsen af et stramt system med rapporter var et vigtigt skridt, som partiet tog for at opfylde dette formål. Om dette spørgsmål, se også »Arbejdet med jordreformen og partiets konsolidering i 1948«, afsnit 6, og »Om septembermødet – rundskrivelse fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité«, punkt 4, begge i dette bind.

ser, som ethvert bureaus eller underbureaus sekretær er personligt ansvarlig for, bliver forelagt centralkomiteen og dens formand. Når sekretæren er ved fronten for at lede de militære operationer, skal han, udover at indsende sine egne rapporter, sætte den fungerende sekretær eller stedfortrædende sekretær til at udarbejde en rapport om aktiviteterne i baglandet. Ovenstående omfatter ikke de lejlighedsvise rapporter og anmodninger om instrukser, som bureauerne og underbureauerne fortsat skal forelægge centralkomiteen.

Grunden til, at vi indfører dette system med regelmæssige omfattende politiske rapporter er, at efter den 7. nationale partikongres er der stadig nogle (ikke alle) kammerater i bureauerne og underbureauerne, som endnu ikke har fattet nødvendigheden og vigtigheden af at forelægge rapporter for centralkomiteen og at anmode om instrukser før og efter begivenhederne har fundet sted, eller også indsender de rapporter og anmodninger om instruktioner, som kun beskæftiger sig med tekniske spørgsmål. Resultatet af dette er, at centralkomiteen ikke er klar over, eller tilstrækkelig klar over, hvilke aktiviteter og politikker, der er disse bureauers vigtigste (ikke hvilke der er af sekundær betydning eller af teknisk natur), og derfor er der sket visse ting, som der ikke kan rådes bod på, som det vil være svært at råde bod på, eller som der kan rådes bod på, men som allerede har forvoldt tab. De bureauer og underbureauer, som har bedt om de vigtigste instruktioner og som har forelagt rapporter bagefter, har undgået eller formindsket sådanne tab. Fra og med dette år må partiets ledende organer på alle niveauer rette denne dårlige vane med hverken at bede de højere niveauer om de vigtigste instruktioner eller at forelægge rapporter bagefter. Bureauerne og underbureauerne, som er organer udpeget af centralkomiteen til på dennes vegne at udføre de opgaver, der bliver pålagt dem, må holde sig i den tættest mulige kontakt med centralkomiteen. Og også provins- og områdepartikomiteerne må holde sig i tæt kontakt med centralkomiteens bureauer og underbureauer. På et tidspunkt, hvor revolutionen er nået til en periode med ny flod, er det bydende nødvendigt at styrke disse kontakter.

2. Ledere af feltarmeer og militære områder må udover deres forpligtelse til at forelægge rapporter og anmode om instrukser i strategiske spørgsmål, når det er nødvendigt, og deres forpligtelse til at forelægge månedlige rapporter om, hvad der er vundet i kamp, hvad der er tabt, hvor meget ammunition, der er brugt, og hvor stærke deres styrker er i den nuværende situation, således som det tidligere er blevet krævet, også forelægge omfattende politiske rapporter og anmode om instrukser hver anden måned, fra og med dette år. Disse rapporter skal dække troppernes disciplin, deres leveforhold, officerernes og soldaternes moral, enhver afvigelse, der er opstået blandt officererne og soldaterne, og hvilke metoder, der er blevet brugt for at overvinde dem, fremgangen eller tilbagegangen i teknik og taktik, de fjendtlige styrkers stærke og svage sider og om deres moral er høj eller lav, vor hærs politiske arbejde, dens udførelse af jordpolitikken, bypolitikken og vor politik i spørgsmålet om

fanger, og metoderne for at overvinde afvigelser fra disse politikker, forholdet mellem hæren og folket og bevægelserne i de forskellige lag inden for folket. Med hensyn til disse rapporters længde, skrivemåde og udfærdigelsestid gælder de samme regler som for rapporterne fra centralkomiteens bureauer og underbureauer. Hvis der foregår heftige kampe på det tidspunkt, hvor en rapport skal afleveres (det vil sige tidligt i hver ulige måned), kan dens forelæggelse fremskyndes eller udskydes nogle få dage, men en begrundelse for dette må gives. Afsnittet om det politiske arbejde skal udfærdiges af lederen af hærens politiske afdeling, gennemses af kommandøren og den politiske kommissær og derefter underskrives af dem alle tre. Disse rapporter skal indtelegraferes til formanden for partiets militære kommision. Vi kræver disse omfattende politiske rapporter af samme grund, som vi kræver de samme rapporter fra bureauerne og underbureauerne.

OM NOGLE VIGTIGE SPØRGSMÅL I PARTIETS NUVÆRENDE POLITIK

18. januar 1948

I. SPØRGSMÅLET OM AT BEKÆMPE FEJLAGTIGE TENDENSER INDEN FOR PARTIET

Gå imod overvurdering af fjendens styrke. For eksempel: frygt for USA-imperialismen, frygt for at føre slaget ind på Kuomintangs områder, frygt for at udrydde komprador- og godsejervældet, for at fordele godsejernes jord og konfiskere bureaukratkapitalen, frygt for en langtrukken krig, og så videre. Alt dette er fejlagtigt. Imperialismen overalt i verden og også den reaktionære Chiang Kai-shek klikes styre i Kina er allerede rådne og har ingen fremtid. Vi har god grund til at foragte dem, og vi har en sikker tiltro til, at vi vil besejre alle det kinesiske folks hjemlige og udenlandske fjender. Men når det drejer sig om hver del, hver enkelt kamp (militær, politisk, økonomisk eller ideologisk), må vi aldrig tage fjenden let. Tværtimod bør vi tage fjenden alvorligt og koncentrere al vor slagkraft for at sikre os sejren. Mens det er rigtigt, når vi hævder, at strategisk, som helhed betragtet, bør vi tage overlegent på fjenden, så må vi aldrig tage overlegent på fjenden i nogen del, i nogen enkelt kamp. Hvis vi som helhed overvurderer fjendens styrke og derfor ikke tør styrte ham og ikke tør gribe sejren, så begår vi en højreopportunistisk fejl. Hvis vi ikke er forsigtige med hver enkelt del, hvert enkelt særligt problem, hvis vi ikke omhyggeligt studerer og udvikler kunsten at kæmpe, hvis vi ikke samler al vor slagkraft og sørger for at sikre os alle de allierede, som bør kunne sikres (mellembønder, selvstændige småhåndværkere og småhandlende, mellemborgerskabet, studenter, lærere, professorer og almindelige intellektuelle, almindelige embedsmænd, folk i liberale erhverv og den oplyste lavadel), så begår vi en »venstre«opportunistisk fejl.

Når vi bekæmper »venstre«- og højreafvigelser inden for partiet, må vi fastlægge vor politik efter de herskende omstændigheder. For eksempel må hæren være på vagt over for »venstre«afvigelser i sejrstider og mod højreafvigelser i nederlagstider, eller når vi ikke kan vinde mange slag. I forbindelse med jordreformen må højreafvigelser bekæmpes, hvor masserne endnu ikke er

---

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Se den indledende note til »Den nuværende situation og vore opgaver«, side 124.

blevet vakt for alvor, og kampen endnu ikke har udfoldet sig, og vi må være på vagt mod »venstre«afvigelser, hvor masserne er vakt for alvor, og kampen allerede udfolder sig.

II. NOGLE KONKRETE SPØRGSMÅL OM POLITIKKEN I JORDREFORMEN OG MASSEBEVÆGELSERNE

1. Fattigbøndernes og landarbejdernes interesser og fattigbondeforbundenes fremtrædende rolle må være det, vi først tager os af. Vort parti må iværksætte jordreformen igennem fattigbønderne og landarbejderne og sætte dem i stand til at spille den ledende rolle i bondesammenslutningerne og i landdistrikternes regeringsorganer. Denne ledende rolle består i at fasttømre enheden med middelbønderne om fælles handling, og ikke i at tilsidesætte middelbønderne og monopolisere arbejdet. Middelbøndernes stilling er særlig vigtig i de gamle befriede områder, hvor de udgør flertallet, og fattigbønderne og landarbejderne er et mindretal. Parolen, at »fattigbønderne og landarbejderne erobrer landet og skal regere landet« er forkert. I landsbyerne er det landarbejderne, fattigbønderne, middelbønderne og andre arbejdende folk, forenet under Kinas kommunistiske Partis ledelse, der erobrer landet og skal regere landet, og det er ikke fattigbønderne og landarbejderne alene, der erobrer landet og skal regere landet. I landet som helhed er det arbejderne, bønderne (herunder de nye rige bønder), de selvstændige småhåndværkere og småhandlende, de små og mellemstore kapitalister, som undertrykkes og mishandles af de reaktionære magter, studenter, lærere, professorer og almindelige intellektuelle, folk i liberale erhverv, den oplyste lavadel, almindelige offentligt ansatte, de undertrykte nationale mindretal og udlandskineserne, alle forenet under ledelse af arbejderklassen (gennem det kommunistiske parti), som erobrer landet og skal regere landet. Det er ikke kun nogle af folket, som erobrer landet og skal regere landet.

2. Vi må undgå at føre nogen form for eventyrpolitik over for middelbønderne. I de tilfælde, hvor middelbønder eller personer fra andre lag har fået deres klassetilhørsforhold fastlagt forkert, skal det ufortøvet rettes, og hvis nogen af deres ejendele er blevet fordelt, skal de tilbageleveres, så vidt det er muligt. Tendensen til at udelukke middelbønderne fra at blive udpeget som bonderepræsentanter og fra at deltage i bondekomiteerne og tendensen til at sætte dem i modsætning til fattigbønderne og landarbejderne i kampen for jordreformen må rettes. Bønder med en indkomst, der stammer fra udbytning, bør klassificeres som middelbønder, hvis denne indkomst er mindre end 25% af hele deres indkomst, og som rige bønder, hvis den er mere[1]. Velhavende middelbønders jord må ikke fordeles uden ejerens billigelse.

3. Vi må undgå at føre nogen form for eventyrpolitik over for små og mellemstore fabrikanter og handlende. Det var en korrekt politik, som vi allerede tidligere førte i de befriede områder, nemlig at beskytte og opmuntre

udviklingen af al privat industri og handel, der gavnede landets økonomi, og den politik skal vi videreføre i fremtiden. Det var også en rigtig politik at opmuntre godsejere og rige bønder til at skifte over til industri og handel, som vi gjorde det i perioden med nedsættelse af jordafgifter og renter. Det er forkert at betragte sådanne overflytninger som forsøg på at skjule noget og derfor at gå imod det, og det er forkert at konfiskere og fordele den overflyttede formue. Godsejeres og rige bønders ejendom inden for industri og handel bør i almindelighed beskyttes. Den eneste ejendom inden for industri og handel, som kan konfiskeres, er den, der tilhører bureaukratkapitalister og virkelig kontrarevolutionære lokale tyranner. Når industri- og handelsforetagender skal konfiskeres, må de, som er nyttige for landets økonomi, blive ved med at virke, efter at de er overtaget af staten og folket, og de må ikke få lov til at gå i opløsning eller lukke. Selskabsskatten for de industri- og handelsforetagender, som er nyttige for landets økonomi, skal kun opkræves i det omfang, den ikke hæmmer deres udvikling. I hver offentlig virksomhed må administrationen og fagforeningen oprette et fælles ledelsesudvalg for at styrke ledelsesarbejdet med henblik på at sænke omkostningerne, øge produktionen og sørge for, at både det offentliges og den enkeltes interesser varetages. Private kapitalistiske virksomheder skal også gennemprøve denne metode med henblik på at sænke omkostningerne, øge produktionen og gavne både arbejderne og kapitalen. Arbejdernes levevilkår må forbedres i passende omfang, men urimeligt store lønninger og goder må undgås.

4. Vi må undgå at føre nogen form for eventyrpolitik over for studenter, lærere, professorer, videnskabsmænd, kunstnere og almindelige intellektuelle. Erfaringerne fra Kinas studenterbevægelser og revolutionære kampe har vist, at det overvældende flertal af disse mennesker kan tage del i revolutionen eller forholde sig neutrale. De forbenede kontrarevolutionære er en meget lille minoritet. Vort parti skal derfor være omhyggeligt med sin holdning over for studenter, lærere, professorer, videnskabsmænd, kunstnere og almindelige intellektuelle. Vi skal forene os med dem, opdrage dem og give dem ansvar efter en vurdering i den enkelte sag, og kun et meget lille antal forbenede kontrarevolutionære må nødvendigvis behandles på passende måde ved anvendelse af masselinien.

5. Til spørgsmålet om den oplyste lavadel. Vort partis samarbejde med den oplyste lavadel i regeringsorganerne (rådgivende forsamlinger og regeringer) i de befriede områder under modstandskrigen mod Japan var helt nødvendigt og tillige vellykket. De af dem, som gik igennem savn og trængsler sammen med vort parti, og som virkelig ydede et vist bidrag, dem skal vi vise hensyn svarende til situationen i hvert tilfælde, forudsat at det ikke hindrer jordreformen. De, som er politisk nogenlunde gode, og som er dygtige, bør forblive i de højere regeringsorganer og tildeles passende arbejde. De, som er politisk nogenlunde gode, men ikke er dygtige, skal have sikret deres udkomme. Hvad angår dem, der stammer fra en familie af godsejere eller rige bønder, men som

ikke har pådraget sig folkets dybe harme, så skal deres feudale jordbesiddelser og anden feudale ejendom fordeles i overensstemmelse med jordloven, men der skal sørges for, at de ikke bliver gjort til mål for massekampe. De, som har sneget sig ind i vore regeringsorganer, men som i virkeligheden altid har været slette, som ikke kan være til nogen nytte for folket, og som har pådraget sig de brede massers særligt store had, skal overgives til folkedomstolene og tiltales og straffes ligesom lokale tyranner.

6. Vi må skelne mellem de nye rige bønder og de gamle rige bønder. Den støtte, de nye rige bønder og velstillede middelbønder fik under perioden med sænkning af afgifter og renter, viste sig effektiv til at berolige middelbønderne og udvikle landbrugsproduktionen i de befriede områder. Efter den ligelige fordeling af jorden må vi opfordre bønderne til at udvikle produktionen, således at de har rigeligt med føde og klæder, og råde dem til oprette organisationer for gensidig hjælp og kooperation i landbruget, som for eksempel arbejdskraftudvekslingshold og hold til gensidig hjælp og arbejdsudvekslingsgrupper[3]. Ved den ligelige fordeling af jorden skal de nye rige bønder i de gamle befriede områder behandles lige som velhavende middelbønder, og deres jord skal ikke fordeles uden ejerens billigelse.

7. Blandt de godsejere og rige bønder, som ændrede deres levevis under perioden med sænkning af afgifter og renter, kan der være tale om en ændring af klassestatus. De godsejere, som har udført fysisk arbejde i fem år eller mere, og de rige bønder, hvis levestandard er blevet sænket til middel- eller fattigbøndernes niveau i tre år eller mere, kan nu få deres klassedefinition ændret i overensstemmelse med deres nuværende situation, forudsat at deres holdning har været god. De, som stadig har et stort overskud af ejendom (ikke et lille overskud), skal afgive overskuddet på bøndernes forlangende.

8. Kernen i jordreformen er den ligelige fordeling af de feudale klassers jord og af deres besiddelser af korn, dyr og landbrugsredskaber (rige bønder afgiver kun deres overskydende besiddelser). Vi må ikke lægge for stor vægt på kampen for at afsløre skjulte rigdomme[4], og især må vi ikke bruge for meget tid på dette spørgsmål, hvis det fører til, at det vigtige arbejde hindres.

9. Ved behandlingen af godsejere og rige bønder skal vi sondre imellem dem i overensstemmelse med den foreløbige jordlov.

10. Inden for rammerne af princippet om ligelig fordeling af jorden skal vi også sondre imellem de store, mellemstore og små godsejere, ligesom vi skal sondre imellem de godsejere og rige bønder, som er lokale tyranner, og de, som ikke er det.

11. Efter at folkedomstolene har givet den håndfuld ærkeforbrydere, som virkelig er skyldige i de mest afskyelige forbrydelser, en alvorlig retsbehandling og har dømt dem, og efter at dommene er blevet godkendt af de relevante regeringsorganer (komiteer oprettet af de lokale myndigheder på amts- eller underregionsniveau), er det absolut nødvendigt af hensyn til den revolutionære orden at skyde dem og at give meddelelse om deres henrettelse. Det er

den ene side af sagen. Den anden side er, at vi må fastholde, at der ikke må slås flere ihjel end højst nødvendigt, og strengt forbyde, at nogen slås ihjel uden nøje overvejelse. At gå ind for at slå flere ihjel eller at slå ihjel uden nøje overvejelse er fuldstændigt forkert. Det ville kun føre til, at partiet mistede sympati, fjernede sig fra masserne og blev isoleret. Retssag og domfældelse ved folkedomstolene er en kampform, der er fastlagt i den foreløbige jordlov, og som må iværksættes for alvor. Det er et magtfuldt våben, hvormed bondemasserne kan ramme de værste elementer blandt godsejerne og de rige bønder. Det forhindrer også, at der begås fejl i form af uretmæssig prygling og drab. Når tiden er inde (efter at kampen om jorden har kulmineret), må vi lære masserne at forstå deres egne langsigtede interesser – at se på de godsejere og rige bønder, der ikke mere forsøger at nedbryde krigsindsatsen eller jordreformen, og hvoraf der er mange millioner i hele landet (vel op til 36 millioner ud af en landbefolkning på omkring 360 millioner), som en arbejdsstyrke til gavn for landet, og derfor at skåne dem og omforme dem. Vor opgave er at afskaffe det feudale system, at udrydde godsejerne som klasse, ikke som individer. I overensstemmelse med jordloven må vi give dem produktionsmidler og midler til livets ophold, men ikke mere end vi giver bønderne.

12. Vi må kritisere og føre kampe imod visse kadrer og partimedlemmer, som har begået alvorlige fejl, og visse dårlige elementer blandt arbejder- og bondemasserne. I den slags kritik og kampe skal vi overtale masserne til at anvende korrekte metoder og former og afholde sig fra voldsomheder. Det er den ene side af sagen. Den anden side er, at disse kadrer, partimedlemmer og dårlige elementer skal bringes til at forpligte sig til ikke at gøre gengæld imod masserne. Det skal bekendtgøres, at masserne ikke alene har ret til frit at kritisere dem, men også har ret til om nødvendigt at afsætte dem fra deres poster, eller foreslå, at de afsættes, eller foreslå, at de ekskluderes fra partiet, eller endog at overgive de værste elementer til folkedomstolene til undersøgelse og straf.

III. TIL SPØRGSMÅLET OM STATSMAGTEN

1. Den ny-demokratiske statsmagt er den anti-imperialistiske og anti-feudale statsmagt, skabt af folkets masser under ledelse af arbejderklassen. Folkets masser omfatter her arbejderklassen, bønderne, byernes småborgerskab og det nationale borgerskab, som undertrykkes og skades af imperialismen og af det reaktionære Kuomintangstyre og af de klasser, dette styre repræsenterer, nemlig bureaukratkapitalistklassen (storborgerskabet) og godsejerklassen. Hovedparten af masserne består af arbejdere, bønder (idet soldater hovedsageligt er bønder i uniform) og andre arbejdende folk. Folkets masser skaber deres egen stat (Den kinesiske Folkerepublik) og etablerer en regering (Den kinesiske Folkerepubliks centralregering) til at repræsentere denne stat. Gen-

nem sin fortrop, Kinas kommunistiske Parti, udøver arbejderklassen ledelsen i denne stat, der tilhører folkets masser, og i dens regering. De fjender, som denne folkerepublik og dens regering står overfor, er den udenlandske imperialisme og de hjemlige reaktionære i Kuomintang samt de klasser, de repræsenterer – bureaukratkapitalistklassen og godsejerklassen.

2. Statsmagtens organer i Den kinesiske Folkerepublik er folkekongresserne på forskellige trin og de regeringer på forskellige trin, som disse kongresser vælger.

3. I landdistrikterne kan og bør vi i den nuværende periode indkalde til bondemøder i landsbyerne for at vælge landsbyledelser i overensstemmelse med bøndernes krav og indkalde til bondekongresser i distrikterne for at vælge distriktsregeringer. Da regeringerne på eller over bykommune- eller amtsniveau ikke kun repræsenterer bønderne på landet, men også folk af alle lag og erhverv i købstæder, amtsbyer, provinshovedstæder og store industri- og handelsbyer, bør vi indkalde folkekongresser på de forskellige niveauer, bykommune, amt, provins eller grænseområde til at vælge regeringer på tilsvarende niveauer. I fremtiden, når revolutionen har sejret over hele landet, skal den centrale regering og de lokale regeringer på alle trin vælges af folkekongresser på de tilsvarende trin.

IV. SPØRGSMÅLET OM FORHOLDET MELLEM DEM, DER LEDER, OG DEM, DER LEDES, I DEN REVOLUTIONÆRE ENHEDSFRONT

Den ledende klasse og det ledende parti må opfylde to betingelser for at kunne udøve ledelsen af de klasser, lag, politiske partier og folkelige organisationer, som ledes:

a) De skal lede dem, der ledes (forbundsfællerne), så de udkæmper beslutsomme kampe mod den fælles fjende og vinder sejre,

b) De skal skaffe materielle goder til dem, der ledes, eller i det mindste ikke skade deres interesser, og de skal samtidig give dem politisk opdragelse.

Hvis disse to betingelser, eller blot den ene, ikke er opfyldt, kan ledelse ikke udøves. Som et eksempel må det kommunistiske parti for at kunne lede middelbønderne lede dem, således at de kæmper beslutsomt sammen med os imod de feudale klasser og vinder sejre (hvor godsejernes væbnede styrker knuses og deres land opdeles). Hvis der ikke er beslutsom kamp, eller hvis der er kamp, men ikke sejr, så vil middelbønderne vakle. Endvidere må vi fordele en del af godsejernes jord og øvrige ejendom til de middelbønder, som er forholdsvis fattige, og vi må ikke skade de velstillede middelbønders interesser. I bondesammenslutningerne, i landsbyledelserne og i distriktsregeringerne må vi trække aktivisterne blandt middelbønderne ind i arbejdet, og vi

må fastsætte passende andele for dem (for eksempel en trediedel af komitémedlemmerne). Pas på ikke at begå fejltagelser ved fastsættelsen af mellembønders klassetilhørsforhold, og vær rimelig imod dem med hensyn til jordskat og civil krigstjeneste. Men giv samtidig middelbønderne politisk opdragelse. Hvis vi ikke gør alle disse ting, vil vi miste middelbøndernes støtte. I byerne gælder det samme for arbejderklassen og det kommunistiske parti, når de skal udøve ledelsen af middelborgerskabet, de demokratiske partier og de folkelige organisationer, der undertrykkes og mishandles af de reaktionære kræfter.

Noter

[1]. Om kriterierne for klassebestemmelse på landet, se »Hvordan skal man sondre klasserne i landdistrikterne?«, *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bind I, og »Den kinesiske revolution og det kinesiske kommunistiske parti«, kapitel 2 afsnit 4, *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bind II.

[2]. De nye rige bønder var dem, der havde udviklet sig fra middelbønder eller fattigbønder i de revolutionære baseområder. De gamle rige bønder var dem, der havde været rige bønder, allerede før de revolutionære baseområder blev oprettet. De gamle rige bønder havde i reglen og i høj grad karakter af feudale og halvfeudale udbyttere. Se »Den nuværende situation og vore opgaver«, note 6, side 139 i dette bind.

[3]. Arbejdskraftudvekslingshold og arbejdsudvekslingsgrupper var organisationer for gensidig hjælp og kooperation i landbruget. »Arbejdskraftudveksling« eller »arbejdsudveksling« var bøndernes middel til at regulere arbejdskraften indbyrdes og tog form af for eksempel menneskearbejdsdage for menneskearbejdsdage, oksearbejdsdage for oksearbejdsdage og menneskearbejdsdage for oksearbejdsdage. De bønder, som gik ind i arbejdskraftudvekslingshold ydede deres egen arbejdskraft eller deres trækdyrs til dyrkning af jorden for hver familie i holdet efter tur eller samlet. Når man gjorde regnskabet op, blev arbejdsdagen brugt som bytteenhed. De, der havde ydet flere arbejdsdage med mennesker eller trækdyr, blev betalt for forskellen af dem, der havde ydet færre.

[4]. Der er tale om de rigdomme, som godsejerne havde begravet.

DEN DEMOKRATISKE BEVÆGELSE I HÆREN

30. januar 1948

Politikken for det politiske arbejde i vore hærenheder går ud på fuldt ud at vække soldatermasserne, officererne og alt arbejdende personale med det formål igennem en demokratisk bevægelse under central ledelse at nå tre mål, nemlig en høj grad af politisk enhed, en forbedring af levevilkårene og et højere niveau af militær teknik og taktik. De Tre efterprøvninger og Tre forbedringer[1], som nu gennemføres med stor begejstring i vore hærenheder, er beregnet på at nå de første to af disse mål ved hjælp af det politiske og økonomiske demokratis metoder.

Hvad angår det økonomiske demokrati må soldaternes valgte repræsentanter sikres retten til at bistå (men ikke omgå) kompagniledelsen med at bestyre kompagniets forsyninger og bespisning.

Hvad angår det militære demokrati må der i træningsperioder være gensidig instruktion mellem officerer og soldater og blandt soldaterne indbyrdes. I kampperioder må kompagnierne ved fronten holde store og små møder af forskellig art. Under kompagniledelsens vejledning skal soldatermasserne vækkes til diskussion af, hvordan man angriber og erobrer fjendtlige stillinger, og hvordan man fuldfører andre kampopgaver. Når kampene varer flere dage, skal der holdes flere sådanne møder. Denne form for militært demokrati blev praktiseret med stort held i slaget om Panlung[2] i det nordlige Shensi og i slaget om Shihchiachuang[3] i området Shansi-Chahar-Hopei. Det er påvist, at denne praksis kun kan gøre gavn og ikke kan gøre nogensomhelst skade.

Soldatermasserne skal have ret til at forelægge de fejl og misgerninger, som dårlige elementer blandt kadrerne begår. Vi bør have tillid til, at soldaterne vil værne om alle de gode og forholdsvis gode kadrer. Endvidere skal soldaterne have ret til, når det er nødvendigt, at indstille dem, de har tillid til i deres egne rækker, til kadreposter på lavere niveau, idet dog udnævnelsen skal foretages af en højere instans. Når der er en akut mangel på kadrer på lavere trin, er denne indstillingsmåde meget nyttig. Men den skal ikke være reglen og bør kun bruges, når det er nødvendigt.

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomités revolutionære militærkommission.

Noter

[1]. De »Tre efterprøvninger« og »Tre forbedringer« udgjorde en vigtig bevægelse for den konsolidering af partiet og den ideologiske opdragelse i hæren, som blev gennemført af vort parti i forbindelse med jordreformen under folkets befrielseskrig. I det lokale arbejde betød de »Tre efterprøvninger« en gennemgang af de pågældendes klasseoprindelse, ideologi og arbejdsstil. I de væbnede styrker gik efterprøvningen på klasseoprindelse, pligtopfyldelse og kampvilje. De »Tre forbedringer« betød organisatorisk konsolidering, ideologisk opdragelse og rettelse af arbejdsstilen.

[2]. Panlung, nordøst for Yenan, var en by, hvor Folkets nordvestlige Befrielseshær i maj 1947 omringede og udslettede over 6.700 Kuomintangtropper under kommando af Hu Tsung-nan.

[3]. Shihchiachuang blev befriet af enheder af Folkets Befrielseshær fra grænseområdet Shansi-Chahar-Hopei den 12. november 1947. Byens fjendlige garnison på mere end 24.000 mand blev fuldstændigt udslettet. Det var den første vigtige by, der blev befriet af Folkets Befrielseshær i det nordlige Kina.

FORSKELLIG TAKTIK I UDFØRELSEN AF JORDLOVEN I FORSKELLIGE OMRÅDER

3. februar 1948

Ved gennemførelsen af jordloven er det nødvendigt at skelne mellem tre slags områder og at anvende forskellig taktik for hver af dem.

1. Gamle befriede områder, oprettet før den japanske overgivelse. I almindelighed er jorden i disse områder forlængst fordelt, og kun en del af fordelingen behøver at gøres om. Vort arbejde her bør koncentreres om at opdrage og konsolidere de menige partimedlemmer og løse modsætningerne mellem partiet og masserne ved at forbinde partimedlemmers og andres indsats i overensstemmelse med erfaringerne fra Pingshan amt[1]. Hvad der skal gøres i disse gamle befriede områder, er ikke at fordele landet en gang til efter jordloven eller kunstigt og vilkårligt at organisere fattigbondeforbund til at lede bondesammenslutningerne, men at organisere fattigbondegrupper inden for bondesammenslutningerne. Aktivister i disse grupper kan have ledende poster i bondesammenslutningerne og i de politiske magtorganer i landområderne, men det skal ikke gøres til reglen, at den slags poster går til fattigbønderne på bekostning af middelbønderne. I disse områder bør de ledende poster i bondesammenslutningerne og de politiske magtorganer varetages af de aktivister blandt fattigbønder og middelbønder, som har en korrekt tankegang og er rimelige og retfærdige i deres varetagelse af opgaverne. Det store flertal af tidligere fattigbønder i disse områder har udviklet sig til middelbønder, og middelbønderne udgør nu hovedparten af landbefolkningen. Derfor må vi trække aktivisterne blandt middelbønderne med ind i ledelsen af disse landområder.

2. Områder befriet mellem den japanske overgivelse og den generelle modoffensiv, det vil sige i de to år mellem september 1945 og august 1947. De udgør nu den største del af de befriede områder og kan kaldes de ældre befriede områder. Gennem kampen for at gøre regnskabet op igennem de sidste to år og gennem udførelsen af »4. maj-direktivet«[2] i disse områder er massernes politiske bevidsthedsniveau og deres organiseringsgrad hævet betydeligt, og der er skabt en foreløbig løsning af jordspørgsmålet. Men massernes politiske bevidsthed og organisering har endnu ikke nået et højt niveau, og jordproblemet er endnu ikke løst til bunds. I disse områder er jordloven fuldt ud anvendelig, jordfordelingen bør gennemføres for alle og til

bunds, og hvis den ikke er gjort godt første gang, må vi være parat til endnu en fordeling med en eller to efterprøvninger bagefter. I disse områder er middelbønderne et mindretal, og de indtager en vent-og-se holdning. De fattige bønder er flertallet, og de kræver ivrigt at få jord. Fattigbondeforbund må derfor organiseres, og deres ledende stilling må sikres i bondesammenslutningerne og i de politiske magtorganer på landet.

3. Områder befriet for nylig efter den generelle modoffensiv. I disse områder er masserne endnu ikke vakt, Kuomintang, godsejerne og de rige bønder har stadig stor indflydelse, og hele vort arbejde har endnu ikke slået rod. Derfor skal vi ikke prøve at gennemtvinge jordloven på én gang, men bør gøre det i to trin. Det første trin er at neutralisere de rige bønder og rette slagene udelukkende mod godsejerne. Dette trin bør videre underdeles i flere deltrin, nemlig propaganda, foreløbig organisering, fordeling af de store godsejeres løse ejendele[3], fordeling af de store og mellemstore godsejeres jord med en vis hensyntagen til de små godsejere, og endelig fordeling af godsejerklassens jord. På dette trin skal der organiseres fattigbondeforbund som rygraden i ledelsen, og bondesammenslutninger kan også oprettes med fattigbønderne som hovedstyrke. Det andet trin er at fordele den jord, de rige bønder lejede ud, deres overskudsjord[4] og en del af deres øvrige ejendom og at fordele den del af godsejernes jord, som ikke blev fuldt ud fordelt i første trin. Det første trin bør tage omkring to år og det andet et år. Det er bestemt ingen nytte til at forhaste sig. Jordreform og konsolidering af partiet i de gamle og de ældre befriede områder bør også tage tre år (fra januar i år). Her er det heller ikke godt at forhaste sig.

Noter

[1] Pingshan amt, beliggende i den vestlige del af Hopei provinsen, var dengang en del af det befriede område Shansi-Chahar-Hopei. Erfaringerne fra Pingshan, der henvises til her, bestod i at invitere ikke-partifolk til at deltage i partimøder for derved at støtte konsolideringen af partiets grundorganisationer på landet under jordreformen.

[2] Der er tale om det »Direktiv om jordspørgsmålet«, som Kinas kommunistiske Partis centralkomite udsendte den 4. maj 1946. Se »En opsummering for tre måneder«, note 4, side 92 i dette bind.

[3] »Løse ejendele« betyder her korn, penge, klæder osv.

[4] Se »Den nuværende situation og vore opgaver«, note 6, side 139 i dette bind.

RET »VENSTRE«FEJLENE I PROPAGANDAEN FOR JORDREFORMEN

11. februar 1948

I de seneste måneder har vort nyhedsbureau og vore aviser mange steder ukritisk og uden undersøgelser offentliggjort mange uholdbare reportager og artikler, der indeholder »venstre«afvigende fejl. Her er nogle eksempler.

1. De progaganderede ikke for den linie, at vi skulle bygge på de fattige bønder og landarbejderne og forene os fast med middelbønderne for at afskaffe det feudale system, men fremførte ensidigt en fattigbonde-landarbejder linie. De fremførte ikke det synspunkt, at proletariatet skal forene sig med hele det arbejdende folk og andre undertrykte, det nationale borgerskab, de intellektuelle og andre patrioter (herunder også den oplyste lavadel, som ikke går imod jordreformen) for at styrte den herskende imperialisme, feudalisme og bureaukratkapitalisme og oprette en Kinesisk Folkerepublik og en folkedemokratisk regering, men fremførte derimod ensidigt det synspunkt, at de fattige bønder og landarbejderne erobrer landet og skulle regere landet, eller at den demokratiske regering skulle være en regering kun af bønder, eller at den demokratiske regering kun skulle lytte til arbejdere, fattigbønder og landarbejdere, uden at de overhovedet nævnte middelbønderne, de selvstændige håndværkere, det nationale borgerskab og de intellektuelle. Dette er en alvorlig principiel fejl. Alligevel er historier af denne art rundsendt af vort nyhedsbureau, vore aviser og radiostationer. Og propagandaafdelingerne under partikomiteerne forskellige steder har undladt at give meddelelse til de højere instanser om disse fejl. I de seneste måneder er den slags propaganda, omend ikke udbredt, så dog forekommet ret ofte og har skabt en atmosfære, hvor folk er blevet vildledt til at tro, at den kunne repræsentere de korrekte ledende tanker. Fordi Nord-Shensis radiostation udsendte nogle forkerte meddelelser, har folk endog fejlagtigt troet, at der var tale om synspunkter godkendt af centralkomiteen.

2. I spørgsmålet om konsolidering af partiet har der i nogle områder ikke været tilstrækkeligt kraftig propaganda enten imod, at der ikke tages hensyn til klasseoprindelse, eller imod at der kun tages hensyn til klasseoprindelse.

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomite.

Der har endog været fejlagtig propaganda, som er gået ind for kun at tage hensyn til klasseoprindelse.

3. I spørgsmålet om jordreformen er propagandaen både mod nølen og mod overilethed nogle steder taget godt op. Men mange steder er der blevet tilskyndet til ubesindighed og ligefrem udsendt artikler, der roste denne. I spørgsmålet om forholdet mellem ledelsen og masserne har man nogle steder sørget for at drive propaganda både mod kommandisme og mod medløberi, men mange steder har man fejlagtigt lagt vægt på at »gøre alt, som masserne vil have det«, og tilpasset sig efter forkerte synspunkter, der findes hos masserne. Selv forkerte synspunkter, der ikke er massernes, men kun nogle få personers, er blevet ukritisk accepteret. Det fornægter partiets ledende rolle og fremmer medløberi.

4. Inden for vor politik for industrien, handelen og arbejderbevægelsen har der i visse af de befriede områder været alvorlige »venstre«afvigelser, som enten er blevet rost eller overset.

For nu at opsummere, så har vort propagandaarbejde i de seneste måneder korrekt afspejlet og vejledt de store kampe – krigen, jordreformen, partiets konsolidering, produktionen og støtten til fronten – og bidraget til deres store fremgange. Det er hovedsiden i vort propagandaarbejde, og det må fastslås først og fremmest. Men nogle fejl og mangler må også noteres. De har en ultra-venstre karakter. Enkelte af dem går stik imod marxismen-leninismens principper og standpunkter og afviger helt fra centralkomiteens linie. Det forventes nu, at centralkomiteens kontorer og underkontorer, deres propagandaafdelinger, Hsinhua Nyhedsbureauets centrale og regionale hovedkontorer og de kammerater, der arbejder på alle aviserne, vil gennemgå de seneste måneders propagandaarbejde ud fra marxistisk-leninistiske principper og centralkomiteens linie, rette deres fejl og sørge for, at deres arbejde medvirker til at sikre sejren i de store kampe – krigen, jordreformen, partiets konsolidering, arbejderbevægelsen – og til at sikre sejren i hele den anti-imperialistiske og anti-feudale revolution. Partikomiteernes propagandaafdelinger i alle områderne og Hsinhua Nyhedsbureauets hovedkontor skal påtage sig hovedansvaret for denne gennemgang og skal i eget navn aflægge politisk beretning om resultatet af den til centralkomiteens propagandaafdeling.

VÆSENTLIGE PUNKTER I JORDREFORMEN I DE NYLIGT BEFRIEDE OMRÅDER

15. februar 1948

1. Far ikke for heftigt frem. Jordreformens tempo må fastlægges i overensstemmelse med omstændighederne, massernes politiske bevidsthed og de ledende kadrers styrke. Forsøg ikke at gennemføre jordreformen på nogle få måneder, men forbered jer på i hvert område at gennemføre den på to eller tre år. Det gælder også i de gamle og de ældre befriede områder.

2. Jordreformen i et nyligt befriet område skal deles i to faser. Ret i den første fase slagene mod godsejerne og neutraliser de rige bønder. Denne fase opdeles i flere trin. Tag fat på de store godsejere først og derefter på de andre godsejere. Behandlingen må være forskellig for dem, der er lokale tyranner, og dem der ikke er det, og ligeledes forskellig for store, mellemstore og små godsejere. Den anden fase er den ligelige fordeling af jorden, herunder af den jord, de rige bønder har lejet ud, og deres overskudsjord. Men behandlingen af rige bønder skal ikke være den samme som af godsejere. Det samlede angreb bør i omfang i almindelighed ikke ramme over 8% af husholdningerne eller 10% af befolkningen. I de ældre befriede områder skal der være de samme forskelle i behandling og det samme omfang af angrebet. Disse spørgsmål opstår ikke i de gamle befriede områder, hvor der i almindelighed kun behøves mindre tilpasninger af jordfordelingen[1].

3. Organiser først fattigbondeforbund og så, efter nogle få måneder, bondesammenslutninger. Det må strengt forbydes godsejere og rige bønder at snige sig ind i bondesammenslutningerne og fattigbondeforbundene. Aktivister fra fattigbondeforbundene bør udgøre rygraden i bondesammenslutningerne, men en del af aktivisterne blandt middelbønderne må også drages ind i bondesammenslutningernes ledelsesudvalg. I kampen for jordreformen må middelbønderne inddrages og deltage, og der må tages hensyn til deres interesser.

4. Begynd ikke arbejdet alle steder på én gang, men vælg nogle stærke kadrer til at gøre arbejdet enkelte steder først for at vinde erfaringer, og spred derefter erfaringerne skridt for skridt og lad arbejdet brede sig i bølger. Dette

---

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

gælder for et helt strategisk område såvel som for et enkelt amt. Det gælder også for de gamle og de ældre befriede områder.

5. Vi må skelne mellem de konsoliderede befriede områder og guerrillazonerne. I de førstnævnte kan jordreformen gå videre skridt for skridt. I guerrillazonerne må vi begrænse os til propaganda, organisatorisk arbejde i det skjulte og fordeling af en del af de løse ejendele. Masseorganisationer bør ikke oprettes åbent, og jordreformen bør ikke iværksættes, for at fjenden ikke skal starte forfølgelser af masserne.

6. Godsejernes reaktionære væbnede bander og det reaktionære hemmelige politi må tilintetgøres og må ikke benyttes.

7. De reaktionære må undertrykkes, men det er strengt forbudt at slå ihjel i flæng. Jo færre der bliver slået ihjel, jo bedre. Dødsstraffe skal efterprøves og godkendes af et udvalg nedsat på amtsniveau. Retten til at forhøre og behandle sager mod politisk mistænkte ligger hos udvalg på distriktspartikomiténiveau. Dette gælder også i de gamle og de ældre befriede områder.

8. Lokale revolutionære intellektuelle og halvintellektuelle, som kommer fra godsejer- eller storbondefamilier, men som støtter jordreformen, skal benyttes og drages ind i arbejdet med at opbygge baseområderne. Men vi må forstærke vort arbejde med at opdrage dem og forhindre dem i at sætte sig fast i magtpositioner, hvor de kan hindre jordreformen. I almindelighed bør vi ikke lade dem arbejde i deres fødeby eller -distrikt. Der må lægges vægt på at beskæftige intellektuelle og halvintellektuelle fra bondefamilier.

9. Vær meget omhyggelig med at beskytte industri og handel. Anlæg en langsigtet betragtning ved planlægningen og ledelsen af økonomi og finanser. De væbnede styrker og distrikts- og kommunestyrelserne må alle være på vagt imod spild.

Noter

[1] Se »Hils den kinesiske revolutions nye flodbølge«, note 14, side 100 i dette bind.

OM POLITIKKEN OVERFOR INDUSTRI OG HANDEL

27. februar 1948

1. Visse steder har partiorganisationer ikke overholdt partiets centralkomités politik over for industri og handel og skadet dem begge alvorligt. Disse fejl må hurtigt rettes. Når de pågældende partikomiteer retter fejlene, må de foretage en omhyggelig gennemgang, dels med hensyn til politiske retningslinier, dels med hensyn til ledelsesmetoder.

2. Politiske retningslinier. Vi må passe på ikke at begå den fejl at anvende de samme metoder i byerne, som bruges på landet til at kæmpe mod godsejere og rige bønder og nedkæmpe de feudale styrker. Der må skelnes skarpt mellem den feudale udbytning udøvet af godsejere og rige bønder, som må afskaffes, og industri- og handelsvirksomheder drevet af godsejere og rige bønder, som må beskyttes. Der må også skelnes skarpt mellem den korrekte politik, der går ud på at udvikle produktionen, stimulere økonomisk fremgang, tage hensyn til både offentlige og private interesser og gavne både arbejdskraft og kapital, og den ensidige og snæversynede »nødhjælps«politik, som foregiver at forsvare arbejdernes velfærd, men i virkeligheden skader industri og handel og svækker revolutionens sag. Der må udføres et opdragelsesarbejde blandt kammeraterne i fagforeningerne og blandt arbejdernes masser for at de kan forstå, at de ikke skal se kun på arbejderklassens umiddelbare og begrænsede interesser og glemme dens brede langsigtede interesser. Under ledelse af den lokale regering bør arbejdere og kapitalister opmuntres til at organisere fælles udvalg til ledelse af produktionen og til at gøre alt, hvad de kan, for at sænke omkostningerne, øge produktionen og stimulere salget for derved at nå målene: at tage hensyn til både offentlige og private interesser, gavne både arbejdskraft og kapital og støtte krigsførelsen. De fejl, der er begået mange steder, skyldes mangel på forståelse af alle, mange eller nogle af de her nævnte politiske retningslinier. Centralkomiteens kontorer og afdelingskontorer bør stille dette spørgsmål klart op, undersøge, efterprøve og formulere korrekte politiske retningslinier og udsende interne partidirektiver og officielle forordninger.

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

3. Ledelsesmetoder. Når der er fastlagt politiske retningslinier og udsendt direktiver, skal et kontor eller afdelingskontor under centralkomiteen holde sig i nær kontakt med sit område og præfekturernes partikomiteer[1] eller med sine egne arbejdshold pr. telefon eller telegraf, ved kurerer til hest eller til vogns, eller ved personlige samtaler. Det skal bruge avisen som et vigtigt redskab i organisering og ledelse. Det skal hele tiden have greb om arbejdets fremgang, udveksle erfaringer og rette fejltagelser. Det skal ikke vente flere måneder eller et halvt eller et helt år med at holde opsummeringsmøder og foretage en almindelig gennemgang og opretning af fejl. At vente fører til store tab, mens at rette fejl, så snart de sker, formindsker tabene. I almindelighed skal et kontor under centralkomiteen bestræbe sig på at holde sig i nær kontakt med sine underordnede organer, altid passe på at trække en skarp linie mellem, hvad der skal, og hvad der ikke skal gøres, og til stadighed minde sine underordnede organer om det, så de gør så få fejl som muligt. Alt dette er spørgsmål om ledelsesmetoder.

4. Alle kammerater i partiet bør forstå, at fjenden nu er fuldstændigt isoleret. Men at han er isoleret, er ikke det samme, som at vi har sejret. Hvis vi begår politiske fejl, vil vi stadig ikke kunne sejre. For at sige det lige ud, så vil det ikke lykkes for os, hvis vi begår principielle fejl, og ikke retter dem, i politikken på nogen af de fem områder – politikken for krigen, for partiets konsolidering, for jordreformen, for industri og handel, og for undertrykkelse af kontrarevolutionen. Politikken er udgangspunktet for alle et revolutionært partis praktiske handlinger, og den kommer til udtryk i partiets handlinger og i resultatet af handlingerne. Et revolutionært parti udfører en politik, nårsomhelst det foretager sig noget. Hvis det ikke udfører en rigtig politik, så udfører det en forkert politik. Hvis det ikke udfører en bestemt politik bevidst, så udfører det den i blinde. Hvad vi kalder erfaring, det er gennemførelsen af en politik og resultatet deraf. Kun igennem folkets praksis, dvs. igennem erfaring, kan vi påvise, om en politik er rigtig eller forkert, og afgøre, i hvilket omfang den er rigtig eller forkert. Men folks praksis, og især et revolutionært partis og de revolutionære massers praksis, kan ikke undgå at være forbundet med en eller anden politik. Derfor må vi, før nogen handling sættes i gang, forklare den politik, vi har formuleret i lyset af de givne omstændigheder, over for partiets medlemmer og over for masserne. Ellers vil partimedlemmerne og masserne afvige fra vor politiske ledelse, handle blindt og udføre en forkert politik.

Noter

[1] Præfekturets partikomité var et ledende organ under provinsens partikomité eller grænseområdets partikomité, men over amtets partikomité.

OM DET NATIONALE BORGERSKAB OG DEN OPLYSTE LAVADEL

1. marts 1948

Den kinesiske revolution har i sit nuværende stade karakter af en revolution imod imperialisme, feudalisme og bureaukratkapitalisme, udkæmpet af folkets brede masser under proletariatets ledelse. Med folkets brede masser menes alle dem, der er udsat for imperialismens, feudalismens og bureaukratkapitalismens undertrykkelse, uret og lænker, nemlig arbejdere, bønder, soldater, intellektuelle, forretningsfolk og andre patrioter, som klart udtrykt i det kinesiske folks befrielseshærs manifest af oktober 1947[1]. I manifestet betyder »intellektuelle« alle de intellektuelle, der forfølges og bindes. »Forretningsfolk« betyder alle dem fra det nationale borgerskab, der forfølges og bindes, dvs. mellem- og småborgerne. »Andre patrioter« dækker hovedsageligt den oplyste lavadel. Den kinesiske revolution er i sit nuværende stadium en revolution, hvor alle disse mennesker danner en enhedsfront imod imperialismen, feudalismen og bureaukratkapitalismen, og hvor det arbejdende folk er hovedstyrken. Med det arbejdende folk menes alle dem, der er beskæftiget med fysisk arbejde (som arbejdere, bønder, håndværkere osv.) så vel som alle dem, der er beskæftiget med åndsarbejde, men som står de fysisk arbejdende nær og ikke er udbyttere, men udbyttede. Den kinesiske revolutions mål i det nuværende stade er at styrte det imperialistiske, feudalistiske og bureaukratkapitalistiske styre og at oprette en ny-demokratisk republik af folkets brede masser med det arbejdende folk som hovedstyrken. Målet er ikke at afskaffe kapitalismen i almindelighed.

Vi skal ikke svigte dem blandt den oplyste landadel, som har samarbejdet med os tidligere, og som fortsætter med at samarbejde med os nu, som godkender kampen mod USA og Chiang Kai-shek, og som godkender jordreformen. Tag f.eks. folk som Liu Shao-pai i grænseområdet Shansi-Suiyuan og Li Ting-ming i grænseområdet Shensi-Kansi-Ningsia[2]. Siden de ydede os betydelig hjælp i de hårde tider under og efter modstandskrigen mod Japan og ikke hindrede eller modarbejdede jordreformen, da vi gennemførte den, bør det fortsat være vor politik at forene os med dem. Men at vi forener os med dem betyder ikke, at vi skal behandle dem som en styrke, der bestemmer den

---

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomite.

kinesiske revolutions karakter. De styrker, der bestemmer en revolutions karakter, er hovedfjenderne på den ene side og de revolutionære hovedstyrker på den anden. For øjeblikket er vore hovedfjender imperialismen, feudalismen og bureaukratkapitalismen, mens hovedstyrkerne i vor kamp mod disse fjender er det fysisk og intellektuelt arbejdende folk, som udgør 90 procent af landets befolkning. Og det afgør, at vor revolution på det nuværende stadium i sin karakter er en ny-demokratisk, en folkets demokratiske revolution og dermed er forskellig fra en socialistisk revolution som oktoberrevolutionen.

De få højrefløjsfolk inden for det nationale borgerskab, som knytter sig til imperialismen, feudalismen og bureaukratkapitalismen og går imod folkets demokratiske revolution, er også revolutionens fjender, mens venstrefløjsfolkene i det nationale borgerskab, som knytter sig til det arbejdende folk og går imod de reaktionære, også er revolutionære, lige som de få oplyste folk inden for lavadelen, som er brudt ud af feudalklassen. Men de førstnævnte er lige så lidt fjendens hovedstyrke, som de sidstnævnte er hovedstyrken blandt de revolutionære. Ingen af dem udgør en styrke, der afgør revolutionens karakter. Det nationale borgerskab er en klasse, der er politisk meget svag og vaklende. Men flertallet af dem vil sikkert enten slutte sig til folkets demokratiske revolution eller indtage et neutralt standpunkt, fordi også de forfølges og bindes af imperialismen, feudalismen og bureaukratkapitalismen. De er en del af folkets brede masser, men ikke den vigtigste del, og heller ikke en styrke der afgør revolutionens karakter. Men fordi de er økonomisk betydningsfulde og kan tænkes enten at slutte sig til kampen mod USA og Chiang Kai-shek eller holde sig neutrale i den kamp, er det både muligt og nødvendigt for os at forene os med dem. Før Kinas kommunistiske Parti blev født, repræsenterede Kuomintang med Sun Yat-sen i spidsen det nationale borgerskab og virkede som leder af den kinesiske revolution på den tid (en ikke fuldt demokratisk revolution af den gamle type). Men efter at Kinas kommunistiske Parti var født og havde vist, hvad det duede til, kunne Kuomintang ikke længere være leder af den kinesiske revolution (en ny-demokratisk revolution). Det nationale borgerskab sluttede sig til den revolutionære bevægelse i 1924-27[3], og i løbet af årene 1927-31 (før begivenhederne den 18. september 1931) tog en hel del af dem parti for reaktionen under Chiang Kai-shek. Men man må ikke af den grund tro, at vi ikke i den periode skulle have prøvet at vinde politisk tilslutning i det nationale borgerskab eller at beskytte det økonomisk, eller at vor ultra-venstre politik over for det nationale borgerskab ikke var en letsindighed. Tværtimod, i den periode burde det stadig have været vor politik at beskytte det nationale borgerskab og vinde dets tilslutning, så vi kunne koncentrere vore kræfter om at bekæmpe hovedfjenderne. Tidligere, under modstandskrigen, deltog det nationale borgerskab i krigen, vaklende imellem Kuomintang og det kommunistiske parti. Nu har det nationale borgerskab et voksende had til USA og Chiang Kai-shek. Dets venstrefløj knytter sig til det kommunistiske parti og dets højrefløj til Kuomintang, mens

dets midtergruppe indtager en tøvende, afventende holdning imellem de to partier. Disse forhold gør det nødvendigt og muligt for os at vinde tilslutning fra flertallet af det nationale borgerskab og isolere mindretallet. For at nå dette mål må vi være forsigtige i behandlingen af denne klasses økonomiske stilling og i princippet føre en beskyttende politik. Ellers kommer vi til at begå politiske fejl.

Den oplyste lavadel er nogle af godsejerne og de rige bønder, som hælder til demokratiet. Sådanne folk kommer i modsætning til bureaukratkapitalismen og imperialismen og til en vis grad også til de feudale godsejere og storbønder. Vi går sammen med dem, ikke fordi de er en politisk styrke af nogen vægt, og heller ikke fordi de er af nogen økonomisk betydning (deres feudale jordbesiddelser skal med deres billigelse afgives til bønderne til fordeling), men fordi de ydede os betydelig hjælp politisk under modstandskrigen og under kampen mod USA og Chiang Kai-shek. Under perioden, hvor jordreformen skal gennemføres, vil det støtte jordreformen over hele landet, hvis nogle blandt den oplyste lavadel går ind for den. Især vil det hjælpe til at vinde tilslutning fra de intellektuelle (hvoraf de fleste kommer fra godsejer- eller storbondefamilier), det nationale borgerskab (som har mange bånd til landet), og den oplyste lavadel over hele landet (som tæller flere hundred tusind), og hjælpe til at isolere den kinesiske revolutions hovedfjende, Chiang Kai-sheks reaktionære tilhængere. Det er netop, fordi den har denne rolle, at den oplyste lavadel også udgør et led i den revolutionære enhedsfront mod imperialismen, feudalismen og bureaukratkapitalismen. Derfor må vi også være opmærksomme på spørgsmålet om at forene os med den. I modstandskrigens tid var dét, vi forlangte af den oplyste lavadel, at den skulle gå ind for modstanden mod Japan, gå ind for demokratiet (ikke være anti-kommunister) og gå ind for sænkning af afgifter og renter. I den nuværende fase er dét, vi forlanger af den, at den skal gå ind for kampen mod USA og Chiang Kai-shek, gå ind for demokratiet (ikke være anti-kommunister) og gå ind for jordreformen. Hvis de kan imødekomme disse krav, skal vi forene os med dem uden undtagelse og, samtidig med at vi forener os med dem, opdrage dem.

Noter

[1] Se den første af de otte politiske retningslinier opregnet i »Manifest fra den kinesiske Folkets Befrielseshær« i dette bind.

[2] Liu Shao-pai, en oplyst godsejer i grænseområdet Shansi-Suiyuan, var blevet valgt til næstformand for provinsrådet i grænseområdet Shansi-Suiyuan. Li Ting-ming en oplyst godsejer i den nordlige Shensi provins, var blevet valgt til næstformand i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsias regering.

[3] Se »Situationen og vor politik efter sejren i modstandskrigen mod Japan«, note 10, side 22 i dette bind.

OM DEN STORE SEJR I NORDVESTKINA OG OM DEN NYE TYPE IDEOLOGISK OPDRAGELSESBEVÆGELSE I BEFRIELSESHÆREN

7. marts 1948

I en kommentar til den nylige store sejr for den nordvestlige Folkets Befrielseshær sagde en talsmand for Folkets Befrielseshærs overkommando: Denne sejr har ændret situationen i Nordvestkina og vil påvirke situationen i det centrale sletteland. Den har vist, at gennem den nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i hæren med metoder som at »lade klager få frit løb« og foretage »de tre efterprøvninger« vil Folkets Befrielseshær gøre sig uovervindelig.

Talsmanden sagde: Den nordvestlige Folkets Befrielseshær omringede i dette tilfælde pludseligt en fjendtlig brigade ved Yichuan, og Hu Tsung-nan beordrede Liu Kan, chefen for sit 29. armékorps, til omgående at sende 4 brigader fra to reorganiserede divisioner i Lochuan-Yichun linien til undsætning for Yichun. Det var den 31. og 47. brigade fra den reorganiserede 27. division og den 53. og 61. brigade fra den reorganiserede 90. division, med ialt over 24.000 mand. De nåede området sydvest for Yichuan den 28. februar. Den nordvestlige Folkets Befrielseshær startede et tilintetgørelsesslag, og i

---

Denne kommentar blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for talsmanden for den kinesiske Folkets Befrielseshærs hovedkvarter. På det tidspunkt var den fjendtlige offensiv på krigsskuepladsen i Nordvestkina blevet knust, og vor hær var selv gået i offensiven. Denne kommentar analyserede situationen i Nordvestkina og opridsede også forholdene på de andre krigsskuepladser. Men hvad der var vigtigere, kommentaren fremhævede den vidtrækkende betydning af den nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i hæren, hvor man benyttede metoderne med at »lade klagerne få frit løb« og »foretage de tre efterprøvninger«. Denne nye slags bevægelse var en vigtig udvikling af det politiske arbejde og den demokratiske bevægelse i Folkets Befrielseshær. Den var en afspejling inden for hæren af de bevægelser for jordreform og konsolidering af partiet, som på det tidspunkt foregik for fuld kraft i alle de befriede områder. Denne bevægelse betød en kraftig højnelse af den politiske bevidsthed, disciplinen og kampkraften hos alle officerer og soldater. Samtidig fremskyndede den yderst effektivt processen med at omskole tilfangetagne Kuomintangsoldater i stort tal til medkæmpere i Befrielseshæren. Den spillede dermed en vigtig rolle ved at konsolidere og udbygge Folkets Befrielseshær og sikre os sejre i felten. Om betydningen af denne bevægelse, se også »Den demokratiske bevægelse i hæren«, »Tale ved en kadrekonference i det befriede område Shansi-Suiyuan og »Om septembermødet – rundskrivelse fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité«, alle i dette bind.

løbet af tredive timers kampe den 29. februar og 1. marts udslettede den fuldstændigt disse forstærkninger og lod ingen slippe ud af nettet. Over 18.000 mand blev taget til fange, og over 5.000 blev dræbt eller såret. Liu Kan selv, Yen Ming, chef for den 90. division, og andre officerer blev dræbt. Den 3. marts indtog vi så Yichuan og udslettede igen her over 5.000 mand fra den 24. brigade i fjendens reorganiserede 76. division, som forsvarede byen. I dette felttog udslettede vi alt ialt 1 armékorpshovedkvarter, 2 divisioners hovedkvarterer og 5 fjendtlige brigader med ialt 30.000 mand. Dette er vor første store sejr på den nordvestlige krigsskueplads.

I en analyse af situationen på den nordvestlige krigsskueplads sagde talsmanden: Af de 28 brigader i den såkaldte »Centralhær« direkte under Hu Tsung-nans kommando hørte 8 til hans tre elitedivisioner, den reorganiserede 1., 36. og 90. division. Af disse divisioner er den reorganiserede 1. divisions 1. brigade allerede én gang tidligere blevet udslettet af os ved Fushan i det sydlige Shansi i september 1946, og den samme divisions 167. brigade er udslettet én gang ved Panlung i det nordlige Shensi i maj i fjor. Den reorganiserede 36. divisions 123. og 165. brigade er blevet udslettet én gang ved Shachiatien i Michih amt i det nordlige Shensi i august i fjor. Og denne gang blev den reorganiserede 90. division også fuldstændigt udslettet. Af resten af Hu Tsung-nans hovedstyrke er kun den reorganiserede 1. divisions 78. brigade og den reorganiserede 36. divisions 28. brigade endnu ikke blevet udslettet. Det kan derfor siges, at hele Hu Tsung-nans hær praktisk talt ikke har flere eliteenheder. Som et resultat af tilintetgørelsesslaget ved Yichuan er der af de 28 regulære brigader, der tidligere stod under Hu Tsung-nans direkte kommando, nu kun 23 tilbage. Disse 23 brigader er fordelt over de følgende områder: 1 brigade ved Linfen i Sydshansi er fastlåst og dømt til undergang, 9 brigader befinder sig på Shensi-Honan grænsen og langs linien Loyang-Tungkuan for at modstå vor feltarmé under Chen Keng og Hsieh Fu-chih, og endnu en brigade i Sydshensi bevogter Hanchung området. De resterende 12 brigader er fordelt langs de T-formede forbindelseslinier fra Tungkuan til Paoki og fra Shenyang til Yenan. 3 af dem er »reservebrigader« sammensat udelukkende af rekrutter, 2 er blevet fuldstændigt udslettet af os og fyldt op fornylig, 2 andre har været udsat for knusende slag fra os, og de 5 sidste for ret få slag. Som det ses, er disse styrker ikke alene meget svage, men også for det meste på garnisonstjeneste. Foruden Hu Tsung-nans hær er der 2 brigader under Teng Pao-shan, som forsvarer Yulin, mens 9 brigader under Ma Hung-kuei fra provinsen Ningsia og Ma Pu-fang fra provinsen Chinghai er fordelt i Sanpien og Lung-tungområderne[2]. Alle de regulære troppestyrker under Hu Tsung-nan, Teng Pao-shan og de to Ma'er udgør nu ialt 34 brigader, herunder de enheder, der er fyldt op efter at være blevet udslettet en eller to gange.

Det er situationen for fjenden i Nordvestkina. For at vende tilbage til de T-formede forbindelseslinier så er 2 af de 5 brigader, som har været udsat for ret

få slag, nu omringet ved Yenan, og 3 befinder sig i Kuanchung storområdet[3]. Hvad angår de andre brigader der, så er de fleste af dem fornylig blevet fyldt op, og enkelte har været udsat for knusende slag. Med andre ord, fjendens styrker i hele Kuanchung storområdet og specielt i provinsen Kansu er meget spredte og svage og kan umuligt standse Folkets Befrielseshærs offensiv. Denne situation må nødvendigvis påvirke nogle af de beslutninger, Chiang Kai-sheks styrker må træffe på sydfronten, og frem for alt hans beslutninger i forhold til vor feltarmé under Chen Keng og Hsieh Fu-chih på grænsen Honan-Shensi. I sit nuværende fremstød mod syd har den nordvestlige Folkets Befrielseshær vundet sejr, så hurtigt som den viste sit banner, vundet udbredt berømmelse og ændret styrkeforholdet mellem fjenden og os i Nordvestkina. Fra nu af vil den kunne kæmpe endnu mere effektivt i koordinering med Folkets Befrielseshærs styrker på de sydlige fronter.

Talsmanden sagde videre: Siden sidste sommer og efterår er vore tre feltarméer, under kommando af henholdsvis Liu Po-cheng og Teng Hsiao-ping, Chen Yi og Su Yu, og Chen Keng og Hsieh Fu-chih, rykket frem mod syd over Huangho, har fejet frem og tilbage i hele det landområde, der afgrænses af floderne Yangtse, Huai, Han og Huangho, har udslettet fjendtlige styrker i stort tal, har bearbejdet og trukket over til sig omkring 90 af de godt 160 brigader, Chiang Kai-shek har på sydfronten, har tvunget hans hære over i en passiv position, spillet en afgørende strategisk rolle og skabt jubel hos folket over alt i landet[4]. I sin vinteroffensiv modstod den nordøstlige feltarmé bitter kulde på 30 graders frost, tilintetgjorde de fleste af fjendens styrker, indtog den ene kendte by efter den anden, og dens berømmelse gav genlyd over hele landet[5]. Vore feltarméer i området Shansi-Chahar-Hopei, i Shantung, Nordkiangsu og i området Shansi-Hopei-Shantung-Honan, som udslettede store mængder af fjendtlige tropper i heltemodige slag i fjor[6], har nu i vinter fuldført deres træning og konsolidering, og de vil snart iværksætte deres forårsoffensiv[7]. En betragtning af hele situationen viser én sandhed. Forudsat at vi fast modstår konservatisme, frygt for fjenden og frygt for vanskeligheder, og forudsat at vi følger partiets centralkomités overordnede strategi og dens direktiver om de 10 vigtige principper for krigsførelse[8], så kan vi udvikle vore offensiver, udslette vældige mængder af fjendtlige tropper og rette sådanne slag mod styrkerne under Chiang Kai-sheks røverbande, at de kun for en tid vil kunne afbøde dem og ikke vil kunne slå igen, eller at de ikke engang kan afbøde vore slag og vil blive fuldstændigt udslettet, en efter en.

Talsmanden understregede udtrykkeligt: Vor nordvestlige feltarmés kampstyrke er langt højere end på noget tidspunkt i fjor[9]. I sidste års kampe kunne den nordvestlige feltarmé højst ødelægge to fjendtlige brigader ad gangen. Nu i Yichuan felttoget var den i stand til at udslette fem fjendtlige brigader på én gang. Blandt de mange grunde til denne fremragende sejr vil vi pege på de ledende kammeraters faste og dog fleksible kommando ved fronten, den energiske støtte der blev ydet af de ledende kammerater og de brede masser

bag fronten, de fjendtlige troppers relative isolation, og et terræn, der var gunstigt for os. Hvad der imidlertid er mest bemærkelsesværdigt, er den nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i hæren, som blev gennemført i mere end to måneder her i vinter under anvendelse af metoderne med at lade klagerne få frit løb og foretage de tre efterprøvninger. Den rigtige udfoldelse af bevægelsen for at lade klagerne få frit løb (om uretten begået mod det arbejdende folk af det gamle samfund og af de reaktionære) og af de tre efterprøvninger (af klasseoprindelse, pligtopfyldelse og kampvilje) højnede stærkt den politiske bevidsthed hos officerer og soldater overalt i hæren i kampen for befrielse af de udbyttede arbejdende masser, for en landsomfattende jordreform og for tilintetgørelse af folkets fælles fjende, Chiang Kai-sheks røverbande. Den styrkede også meget den faste enhed blandt alle officerer og soldater under det kommunistiske partis ledelse. På dette grundlag har hæren opnået større renhed i sine rækker, styrket sin disciplin, udviklet en massebevægelse for uddannelse og videreudviklet sit politiske økonomiske og militære demokrati på en gennemført velstyret og ordnet måde. Derved er hæren blevet forenet som én mand, en hær hvor hver enkelt bidrager med sine ideer og sine kræfter, uden frygt for ofre og i stand til at overvinde materielle vanskeligheder, en hær som viser massernes heltemod og dristighed til at ødelægge fjenden. Sådan en hær vil være uovervindelig.

Talsmanden sagde: Det er ikke kun i Nordvestkina, at denne nye type ideologisk opdragelsesbevægelse er blevet gennemført. Den er blevet, eller er ved at blive, gennemført i Folkets Befrielseshær overalt i landet. Fordi opdragelsesbevægelsen foregår mellem slagene, griber den ikke forstyrrende ind i kampen. Set i sammenhæng med bevægelsen for partiets konsolidering og jordreformbevægelsen, der nu udføres korrekt af vort parti, set i samordning med partiets rigtige politik, der går ud på at begrænse angrebene til kun at rettes mod imperialismen, feudalismen og bureaukratkapitalismen, og på det strengeste at forbyde prygl og henrettelser i flæng (jo færre henrettelser, jo bedre), og på at skabe en fasttømret enhed af folkets masser, som udgør over 90% af landets befolkning, og endelig set i sammenhæng med iværksættelsen af vort partis rigtige politik for byerne og dets politik for at sikre beskyttelse og udvikling af det nationale borgerskabs industri og handel, set i hele denne sammenhæng kan denne ideologiske opdragelsesbevægelse ikke undgå at gøre Folkets Befrielseshær uovervindelig. Lige meget hvor desperate anstrengelser Chiang Kai-sheks røverbande og dens herre, den amerikanske imperialisme, vil gøre sig imod det kinesiske folks store kamp for den demokratiske revolution, så vil sejren uden nogen tvivl blive vor.

Noter

[1] Se »Koncentrer en overlegen styrke for at ødelægge fjendens styrker en efter en«, note 1, side 83 i dette bind.

[2] Sanpien er et område i provinsen Shensi i Nordvestkina. Lungtung er den østlige del af provinsen Kansu. Både Sanpien og Lungtung var dengang præfekturer i det befriede område Shensi-Kansu-Ningsia.

[3] Der er tale om det centrale Shensi og det nordvestlige Kansu tilsammen.

[4] Den 30. juni 1947 startede 7 kolonner af Shansi-Hopei-Shantung-Honan feltarméen under ledelse af Liu Po-cheng, Teng Hsiao-ping og andre kammerater med at krydse Huangho og støde frem mod Tapieh bjergene, og de indledte dermed Folkets Befrielseshærs strategiske offensiv. Ved udgangen af marts 1948 var over 100.000 fjendtlige tropper blevet udslettet, og nye baseområder var blevet opbygget på grænsen Hupeh-Honan, i det vestlige Anhwei, i Tungpai bjergområdet på grænsen Hupeh-Honan, på sletterne mellem floderne Yangtse og Han og andre steder. Otte kolonner af den østkinesiske feltarmé under ledelse af Chen Yi, Su Yu og andre kammerater kunne, efter at have knust fjendens koncentrerede angreb på Shantung provinsen i august 1947, feje ind i det sydvestlige Shantung og grænseområdet Honan-Anhwei-Kiangsu, hvor de udslettede over 100.000 fjendtlige tropper, opbyggede det befriede område Honan-Anhwei-Kiangsu og isolerede fjendens strategiske centre Kaifeng og Chengchow. To kolonner og et armékorps fra Taiyueh armeen i området Shansi-Hopei-Shantung-Honan under kommando af Chen Keng, Hsieh Fu-chih og andre kammerater gik over Huangho i den sydlige del af Shansi i august 1947, rykkede ind i den vestlige del af Honan, udslettede over 40.000 fjendtlige tropper og opbyggede baseområder på grænsen mellem Honan, Shensi og Hupeh og i det sydlige Shensi, således at de fuldstændig afskar Loyang, fjendens strategiske centrum i den vestlige del af Honan provinsen, og truede Tungkuan.

[5] 10 kolonner og 12 uafhængige divisioner af den nordøstkinesiske feltarmé under ledelse af Lin Piao, Lo Jung-han og andre kammerater udkæmpede under uafbrudte kampe i 90 dage fra 15. december 1947 til 15. marts 1948 en vinteroffensiv af et hidtil uset omfang langs Szepingkai-Tashihchiao afsnittet af den kinesiske Changchun jernbane og Shanhaikuan-Shenyang afsnittet af Peiping-Liaoning jernbanen. De udslettede over 156.000 fjendtlige tropper og erobrede fjendens stærkt befæstede strategiske centrum Szepingkai og atten andre byer. Én fjendtlig division, som lå i garnison i Yingkow, gjorde mytteri og gik over til os. Den fjendtlige styrke, som forsvarede Kirin by, flygtede mod Changchun. Dermed indskrænkedes det område, som fjenden kontrollerede i Nordøstkina, til kun 1% af hele landsdelen, og de fjendtlige stillinger i byerne langs linien Changchun-Shenyang-Chinchow var afskåret.

[6] 5 kolonner af Shansi-Chahar-Hopei feltarméen anført af Nieh Jung-Chen og andre kammerater udkæmpede en række slag fra begyndelsen af september til midt i november 1947 i området nord for Taching floden og i Chingfengtien området samt slaget for befrielsen af Shihchia-chuang, hvor de udslettede ialt næsten 50.000 fjendtlige tropper og forbandt de befriede områder Shansi-Chahar-Hopei og Shansi-Hopei-Shantung-Honan til ét sammenhængende territorium. Fra september til december 1947 gennemførte 3 kolonner af Shantung arméen under den østkinesiske feltarmé sammen med regionale væbnede styrker Østshantung felttoget under kommando af Hsu Shih-yu, Tan Chen-lin og andre kammerater, hvor de udslettede over 63.000 mand af de fjendtlige styrker og generobrede mere end 10 amtsbyer. Det forandrede hele situationen i provinsen Shantung. I en række slag fra august til december 1947 ved Yencheng, Lipao og andre steder tilintetgjorde enheder af den østkinesiske feltarmé i det nordlige Kiangsu over 24.000 fjendtlige tropper og generobrede et stort område af det nordlige Kiangsu. Enheder af Shansi-Hopei-Shantung-Honan feltarméen under ledelse af Hsu Hsiang-chien og andre kammerater kæmpede i december 1947 sammen med enheder af den nordvestkinesiske feltarmé og erobrede Yuncheng, samtidig med at de udslettede over 13.000 af fjendens tropper. De udslettede alle de fjendtlige styrker i den sydvestlige del af Shansi og afskar fjenden ved Linfen.

[7] Efter en periode med træning og konsolidering vinteren igennem iværksatte Folkets Befrielses-hærs feltarméer i foråret 1948 flere offensiver efter hinanden. Shansi-Chahar-Hopei feltarméen og enheder af Shansi-Hopei-Shantung-Honan og Shansi-Suiyuan feltarméerne kæmpede mellem marts og maj i den sydlige del af Chahar, det østlige Suiyuan og området ved Linfen i Shansi, hvor de udslettede over 43.000 fjendtlige tropper og generobrede store landområder.

Enheder af feltarméerne fra det centrale sletteland og fra Østkina udkæmpede mellem 7. marts og 27. maj en række slag ved Loyang og Sungho og i afsnittene vest og øst for Nanyang, hvor de udslettede over 56.000 fjendtlige tropper og dermed knuste fjendens forsvarssystem i det centrale sletteland og udvidede og styrkede det befriede område der. Mellem den 11. marts og 8. maj udkæmpede Shantung arméen under den østkinesiske feltarmé slag først ved den vestlige del af Tsingtao-Tsinan jernbanen og derefter ved Weihsien og udslettede over 84.000 fjendtlige tropper. Med undtagelse af nogle få støttepunkter som Tsinan, Tsingtao, Linyi og Yenchow, som Kuomintang holdt, var Shantung provinsen dermed befriet. I marts kæmpede og vandt hæren i Nordkiangsu et slag ved Yilin.

[8] Om de ti vigtige principper for krigsførelsen se »Den nuværende situation og vore opgaver« afsnit 3, side 127 i dette bind.

[9] Den nordvest kinesiske feltarmé under ledelse af Peng Teh-huai, Ho Lung, Hsi Chung-hsun og andre kammerater satte en hovedstyrke ind, bestående af 2 kolonner og 2 brigader med ialt over 25.000 mand, i kampene i den nordlige del af Shensi i sommeren 1947. I foråret 1948 var hovedstyrken vokset til 5 kolonner med ialt over 75.000 mand. Hærdet af et års kampe og af den nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i hæren i løbet af vinteren 1947, steg de brede masser af officerers og soldaters politiske bevidsthed og de militære enheders kampkraft til hidtil usete højder. Det skabte de nødvendige forudsætninger for at Nordvestkinas feltarmé kunne gå igang med at kæmpe på de ydre linier i marts 1948. Efter sin store sejr ved Yichuan indledte den nordvestkinesiske feltarmé den 12. april et felttog i Hsifu (området vest for Sian og mellem floderne Chingshui og Weishui) og i den østlige del af Kansu, hvorfra den rykkede ind i det store område mellem floderne Chingshui og Weishui, afskar hovedvejen Sian-Lanchow og generobrede den 22 april Yenan.

EN RUNDSKRIVELSE OM SITUATIONEN

20. marts 1948

1. I de seneste måneder har centralkomitéen koncentreret sig om, under de nye betingelser, at løse spørgsmålene i forbindelse med den særlige politik og taktik for henholdsvis jordreformen, industri og handel, enhedsfronten, partiets konsolidering og arbejdet i de nye befriede områder. Den har også bekæmpet højre- og »venstre«afvigelser inden for partiet, og hovedsageligt »venstre«afvigelser. Vort partis historie viser, at højreafvigelser har en tendens til at forekomme i perioder, hvor partiet har dannet enhedsfront med Kuomintang, og »venstre«afvigelser i perioder, hvor partiet har brudt med Kuomintang. For øjeblikket består »venstre«afvigelserne mest i, at der begås overgreb mod middelbøndernes og det nationale borgerskabs interesser, at der i arbejderbevægelsen lægges ensidigt vægt på arbejdernes kortsigtede interesser, at der ikke gøres forskel ved behandlingen af godsejere og rige bønder, at der ikke gøres forskel ved behandlingen af store, mellemstore og små godsejere, og ved behandlingen af godsejere, der er lokale tyranner, og dem, der ikke er det, at godsejere ikke får tildelt de nødvendige midler til livets ophold, som princippet om ligelig fordeling kræver, at visse politiske grænser overskrides i kampen for at undertrykke kontrarevolutionen, at man ikke vil have at gøre med politiske partier, der repræsenterer det nationale borgerskab, at man ikke vil have at gøre med den oplyste lavadel, at man tilsidesætter den taktiske betydning af at begrænse angrebets omfang i de nye befriede områder (dvs. forsømmer at neutralisere de rige bønder og små godsejere), og at der mangler tålmodighed til at arbejde skridt for skridt. I det sidste par år er disse »venstre«afvigelser forekommet i større eller mindre omfang i alle de befriede områder, og i nogle tilfælde har de udviklet sig til alvorlige tendenser til eventyrpolitik. Heldigvis er de ikke særligt vanskelige at rette. Stort set er de blevet rettet i løbet af de seneste måneder, eller er ved at blive det nu. Men ledere på alle niveauer må gøre sig ihærdige anstrengelser, før afvigelser af denne art kan rettes til bunds. Højreafvigelserne består hovedsageligt i at overvurdere fjendens styrke, at være bange for USA's

---

Denne interne partirundskrivelse blev skrevet af Mao Tse-tung for centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti. Senere flyttede centralkomiteen via det befriede område Shansi-Suiyuan fra grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia til det befriede område Shansi-Chahar-Hopei og nåede i maj 1948 landsbyen Hsipaipo, Pingshan amt i den vestlige del af provinsen Hopei.

storstilede hjælp til Chiang Kai-shek, at være noget træt af den lange krig, at være noget i tvivl om styrken af verdens demokratiske kræfter, ikke at turde vække masserne fuldt ud til kamp for at afskaffe feudalismen, og i at være ligeglad med forureningen af partiets klassesammensætning og arbejdsstil. Sådanne højreafvigelser er imidlertid ikke de vigtigste afvigelser for øjeblikket, og de er heller ikke vanskelige at rette. I de seneste måneder har vort parti gjort fremskridt i krigen, i jordreformen, i konsolideringen af partiet, i den ideologiske opdragelse i hæren, i opbygningen af nye befriede områder og i at vinde de demokratiske partier over på vor side. Partiet har yderligere eftertrykkeligt rettet, eller er ved at rette, fejl, der er forekommet på disse områder. Herved bliver hele den revolutionære bevægelse i Kina i stand til at gå frem ad den sunde udviklings vej. Kun når partiets politik og taktik på alle områder er på rette vej, bliver det muligt for den kinesiske revolution at sejre. Politik og taktik er partiets liv. Ledende kammerater på alle niveauer må vie politikken og taktikken fuld opmærksomhed og må aldrig under nogen omstændigheder forsømme dem.

2. Visse demokratiske personligheder, der havde forestillet sig, at en såkaldt »tredie vej«[1] stadig var mulig, og som havde placeret sig midt imellem Kuomintang og det kommunistiske parti på grund af visse illusioner om USA og Chiang Kai-shek og på grund af deres tvivl om, at vort parti og folket havde styrke nok til at slå alle hjemlige og udenlandske fjender, disse personligheder befandt sig i en passiv situation ved Kuomintangs pludselige offensiv. Til sidst, i januar 1948, gik de ind for vort partis paroler og erklærede sig som modstandere af Chiang Kai-shek og USA og tilhængere af enhed med det kommunistiske parti og Sovjetunionen[2]. Vi bør følge en politik, der skaber enhed med disse personer, samtidig med at vi på passende måde kritiserer deres forkerte synspunkter. I fremtiden, når den centrale folkeregering er dannet, bliver det nødvendigt og gavnligt at indbyde nogle af dem til at deltage i regeringsarbejdet. Det er karakteristisk for disse personer, at de altid har været uvillige til at have kontakt med det arbejdende folk, er vant til livet i de store byer og tøver med at komme til de befriede områder. Alligevel har den samfundsmæssige basis, de repræsenterer, det nationale borgerskab, sin betydning og bør ikke ignoreres. Derfor er det nødvendigt at vinde dem over. Vor vurdering er, at når vi har vundet større sejre og erobret en række byer som Shenyang, Peiping og Tientsin, og efter at det er blevet aldeles indlysende, at det kommunistiske parti vil vinde og Kuomintang tabe, vil disse personer muligvis være villige til at begive sig til de befriede områder for at arbejde sammen med os, hvis de indbydes til at deltage i den centrale folkeregering.

3. Vi overvejer ikke at oprette den centrale folkeregering i indeværende år, fordi tiden endnu ikke er moden. Efter at den falske nationalforsamling senere på året har valgt Chiang Kai-shek til præsident[3], og han er blevet endnu mere gennemgribende miskrediteret, efter at vi har vundet større sejre og udvidet

vore territorier, helst efter erobringen af en eller to af landets største byer, og efter at Nordøstkina, Nordkina, Shantung, det nordlige Kiangsu, Honan, Hupeh og Anhwei er blevet knyttet sammen til ét sammenhængende område, vil det være absolut nødvendigt at oprette den centrale folkeregering. Dette tidspunkt vil sandsynligvis indtræffe i 1949. I øjeblikket er vi ved at sammenlægge området Shansi-Chahar-Hopei, området Shansi-Hopei-Shantung-Honan og Pohai området i Shantung under ledelse af en enkelt partikomité (det nordkinesiske bureau), en enkelt regering og en enkelt militærkommando[4] (inddragelsen af Pohai området vil måske blive udskudt en tid). Disse tre områder omfatter de store landstrækninger nord for Lunghai jernbanen, vest for Tientsin-Pukow jernbanen og Pohai-bugten, øst for Tatung-Puchow jernbanen og syd for Peiping-Suiyuan jernbanen. De er allerede forbundet til ét sammenhængende område med en samlet befolkning på halvtreds millioner, og deres sammenlægning vil sandsynligvis snart være fuldbyrdet. Dette vil sætte os i stand til at yde krigen stærk støtte på den sydlige front og til at overføre et stort antal kadrer til de nye befriede områder. Det ledende centrum for det sammenlagte område bliver i Shihchiachuang[5]. Centralkomiteen er ligeledes ved at træffe forberedelser til at flytte til Nordkina og dens arbejdsudvalg vil blive slået sammen med den.

4. Vore tropper på den sydlige front har alle hvilet og konsolideret sig fra december til februar; disse tropper omfatter 9 brigader i Shantunghæren, 7 brigader i Nordkiangsu-hæren, 21 brigader i hæren i området mellem Huangho og Huai-floden, 10 brigader i hæren i området Honan-Hupeh-Shensi, 19 brigader i hæren i området mellem floderne Yangtze, Huai og Han, 12 brigader i hæren i det nordvestlige Kina og 12 brigader i hæren i det sydlige Shansi og nordlige Honan. Den eneste undtagelse var hovedstyrken af hæren under Liu Po-cheng og Teng Hsiao-ping i området mellem floderne Yangtze, Huai og Han, der ingen hvile eller konsolidering har haft, fordi Pai Chung-hsi koncentrerede sine tropper til angreb på Tapieh-bjergene[6]. Det var først i slutningen af februar, at denne styrke kunne sende nogle af sine enheder nord for Huai-floden til hvile og konsolidering. Det var vor første periode med hvile og konsolidering i stor stil i de sidste tyve måneders kamp. I denne periode tog vi disse metoder i anvendelse: Massernes fremlæggelse af klager (den uret, der er tilføjet det arbejdende folk af det gamle samfund og af de reaktionære), de tre efterprøvninger (af klasseoprindelse, udførelse af pligter og kampvilje) og massetræning (officerers undervisning af soldater, soldaters undervisning af officerer og soldaters undervisning af hinanden). Ved hjælp af disse metoder udviklede vi høj revolutionær begejstring blandt officerer og menige i hele hæren; omformede eller udrensede de godsejere, rige bønder og dårlige elementer, der fandtes i nogle hærenheder; højnede disciplinen; forklarede indgående forskellige politiske retningslinjer i jordreformen og politikken i forbindelse med industri og handel og de intellektuelle; udviklede den demokratiske arbejdsstil i hæren og højnede vor militære tekniks og

taktiks niveau. Som resultat heraf har vor hær i høj grad forøget sin kampduelighed. Med undtagelse af den del af hæren under Liu Po-cheng og Teng Hsiao-ping, der stadig hviler og konsoliderer sig, har alle vore hære efterhånden påbegyndt nye militære operationer siden slutningen af februar eller begyndelsen af marts og har på to uger udslettet 9 fjendtlige brigader. Af vore tropper på den nordlige front, der omfatter 46 brigader i hæren i Nordøst, 18 brigader i hæren i området Shansi-Chahar-Hopei og 2 brigader i hæren i området Shansi-Suiyuan, kæmpede hovedparten vinteren igennem, mens en del hvilede og konsoliderede sig. Vor hær i Nordøst benyttede sig af Liaohoflodens tilfrysning, kæmpede i tre måneder, udslettede 8 brigader og vandt 1 brigade over til sig, besatte Changwu, Faku, Hsinlitun, Liaoyang, Anshan, Yingkow og Szepingkai og generobrede Kirin. Denne hær har nu begyndt sin hvile og konsolidering. Senere vil den angribe enten Changchun eller fjenden langs Peiping-Liaoning jernbanen. Hæren i området Shansi-Chahar-Hopei har haft mere end en måneds hvile og konsolidering og bevæger sig nu i retning af Peiping-Suiyuan jernbanen. Hæren i området Shansi-Suiyuan er forholdsvis lille, og dens vigtigste opgave er at binde Yen Hsi-shans tropper. For at opsummere: Vi har nu to fronter, den nordlige og den sydlige, med 10 arméer, store og små, der omfatter 50 kolonner regulære tropper (der hver svarer til en reorganiseret Kuomintangdivision) eller 156 brigader (der hver svarer til en reorganiseret Kuomintang-brigade); hver brigade (3 regimenter) består gennemsnitligt af ca. 8.000 mand – hvilket ialt giver mere end 1.322.000 mand. Desuden er der mere end 1.168.000 irregulære tropper (hvoraf 800.000 er kamptropper), omfattende regionale formationer, regionale tropper, guerillaafdelinger, militære organisationer i baglandet og militærakademier. Hele vor hær omfatter således ialt mere end 2.491.000 mand. Men før juli 1946 havde vi kun 28 kolonner regulære tropper, eller 118 brigader, og hver brigade (3 regimenter) omfattede gennemsnitligt mindre end 5.000 mand, ialt 612.000; hvortil kom mere end 665.000 irregulære tropper, hvorved det samlede antal blev 1.278.000. Vi kan se, at vor hær er vokset. Antallet af brigader er ikke steget særligt meget, men antallet af mænd i hver brigade er steget meget kraftigt. Efter tyve måneders krig er også vor kampduelighed øget stærkt.

5. Fra juli 1946 til sommeren 1947 bestod Kuomintangs regulære hær af 93 divisioner med 248 brigader; nu har den betegnelser for 104 divisioner med 279 brigader. Deres fordeling er følgende: På den nordlige front er der 29 divisioner med 93 brigader, ialt ca. 550.000 mand (13 divisioner med 45 brigader under Wei Li-huang i Shenyang, 11 divisioner med 33 brigader under Fu Tso-yi i Peiping, 5 divisioner med 15 brigader under Yen Hsi-shan i Taiyuan). På den sydlige front er der 66 divisioner med 158 brigader, ialt ca. 1.060.000 mand (38 divisioner med 86 brigader under Ku Chu-tung i Chengchow, 14 divisioner med 33 brigader under Pai Chung-hsi i Kiukiang og 14 divisioner med 39 brigader under Hu Tsung-nan i Sian). I anden linje

er der 9 divisioner med 28 brigader, ialt ca. 196.000 mand (4 divisioner med 8 brigader i det nordvestlige område, dvs. området vest for Lanchow; 4 divisioner med 10 brigader i det sydvestlige område, dvs. provinserne Szechuan, Sikang, Yunnan og Kweichow; 8 brigader i det sydøstlige område, dvs. provinserne syd for Yangtze, og 1 division med 2 brigader på Taiwan). Grunden til, at antallet af betegnelsen på enheder i Kuomintangs regulære hær er steget, er, at Kuomintang, efter at et stort antal af dets tropper var blevet udslettet af vor hær, og efter at de fra den strategiske offensiv var gået over til den strategiske defensiv, følte en akut mangel på tropper og derfor ophøjede eller reorganiserede mange lokale væbnede enheder og marionettropper til sin regulære hær. Således blev der på den nordlige front tilføjet 3 divisioner med 14 brigader til Wei Li-huangs kommando og 2 divisioner med 6 brigader til Fu Tso-yis kommando; på den sydlige front blev der tilføjet 6 divisioner med 9 brigader til Ku Chu-tungs kommando og 2 brigader til Hu Tsung-nans. Den samlede stigning var 11 divisioner eller 31 brigader. Resultatet er, at Kuomintang-hæren nu har 104 divisioner i stedet for 93, og 279 brigader i stedet for 248. Men for det første eksisterer de 6 divisioner med 29 brigader, som vi udslettede i de seneste måneder (indtil 20. marts) nu kun af navn; der har ikke været tid til at genopbygge eller udfylde dem, og nogle af dem kan sandsynligvis aldrig genopbygges eller udfyldes. Således har Kuomintang-hæren i virkeligheden nu kun 98 divisioner med 250 brigader, en stigning på kun 5 divisionsbetegnelser og 2 reelle brigader siden sidste sommer. For det andet er kun 118 af de 250 brigader, der reelt eksisterer, ikke blevet ramt af knusende slag fra vor hær. Alle de øvrige 132 brigader er blevet udslettet af vor hær én gang, to gange eller endog tre gange, og er derefter blevet udfyldt; eller de er blevet ramt af ét, to eller endog tre knusende slag fra vor hær (i en brigades tilfælde betyder det, at udslette den, at ødelægge den fuldstændigt eller ødelægge hovedparten, mens at rette et knusende slag mod den betyder at ødelægge et eller flere af dens regimenter, men ikke dens hovedstyrke); og deres moral og kampduelighed er meget lav. Af de 118 brigader, der endnu ikke er blevet ramt af knusende slag, består nogle af rekrutter, der er under optræning i anden linje, og nogle er lokale væbnede enheder og marionettropper, der er blevet ophøjet eller reorganiseret; deres kampduelighed er meget lav. For det tredje er Kuomintangs væbnede styrker også gået tilbage i antal. Før juli 1946 havde de 2.000.000 regulære tropper, 738.000 irregulære, 367.000 mand i specialvåbnene, 190.000 mand i flåden og luftvåbnet og 1.010.000 mand i etapetjenester i baglandet og i militærakademier – ialt 4.305.000. I februar 1948 havde de 1.810.000 regulære tropper, 560.000 irregulære, 280.000 mand i specialvåbnene, 190.000 mand i flåden og luftvåbnet og 810.000 mand i etapetjenester i baglandet og i militærakademier – ialt 3.650.000. Det betyder en tilbagegang på 655.000 mand. På de nitten måneder fra juli 1946 til januar 1948 udslettede vor hær ialt 1.977.000 Kuomintangtropper (statistikken fra februar og første halvdel af marts er

endnu ikke udfærdiget, men antallet er cirka 180.000). Med andre ord, Kuomintang har ikke blot mistet de mere end 1.000.000 mand, det rekrutterede i krigens løb, men også et stort antal af sine oprindelige tropper. Under disse omstændigheder benytter Kuomintang sig af en politik, der er modsat vor, en politik, der ikke tager sigte på at bringe dets brigader op på fuld styrke, men på at nedskære antallet af mænd i hver brigade og forøge antallet af brigadebetegnelser. Mens en Kuomintang-brigades gennemsnitlige styrke i 1946 var omkring 8.000 mand, er den i dag kun ca. 6.500. Fra nu af vil det område, der er erobret af vor hær, udvides dag for dag, og Kuomintangs forsyningsmuligheder med hensyn til tropper og levnedsmidler vil dagligt mindskes; vi anslår, at vor hær og Kuomintang-hæren til næste forår, efter endnu et helt års kampe, groft sagt vil stå lige i antal. Det er vor politik at gå støt fremad og rette sikre slag, ikke at søge hurtige resultater; det eneste, vi forsøger at gøre, er gennemsnitligt at udrydde omkring 8 brigader af Kuomintangs regulære hær hver måned, eller omkring 100 brigader om året. I virkeligheden er dette antal blevet overskredet siden sidste efterår, og fra nu af kan det yderligere overskrides. Det burde være muligt at udslette hele Kuomintang-hæren på omkring fem år (regnet fra juli 1946)[7].

6. I øjeblikket er der to sektorer på den sydlige og den nordlige front, hvor fjenden stadig har en temmelig stor slagstyrke og kan føre offensive felttog og midlertidigt bringe vore tropper dér i en vanskelig stilling. Den første sektor er i Tapieh-bjergene, hvor fjenden har henved 14 brigader, der kan bruges som slagstyrke. Den anden er nord for Huai-floden, hvor fjenden har omkring 12 sådanne brigader. På disse sektorer har Kuomintang-tropperne fortsat initiativet (de har initiativet på sektoren nord for Huai-floden, fordi vi har flyttet 9 af vore elitebrigader til området nord for Huangho til hvile og konsolidering, som forberedelse til anvendelse på andre sektorer). De fjendtlige tropper på alle andre krigsskuepladser befinder sig i en passiv stilling og er udsat for vore angreb. De krigsskuepladser, hvor situationen er særligt gunstig for os, er Nordøst, Shantung, Nordvest, det nordlige Kiangsu, området Shansi-Chahar-Hopei, området Shansi-Hopei-Shantung-Honan og det udstrakte område vest for Chengchow-Hankow jernbanen, nord for Yangtze og syd for Huangho.

Noter

[1] Se »Den nuværende situation og vore opgaver«, note 9, side 139 i dette bind.

[2] I oktober 1947 gav den reaktionære Kuomintang-regering ordre til opløsning af den Demokratiske Liga. Under pres fra de reaktionære i Kuomintang opløste nogle vaklende medlemmer af den Demokratiske Liga den og indstillede virksomheden. Andre demokratiske partier, der også blev forfulgt af Kuomintang-reaktionen, var derefter ude af stand til at virke åbent i Kuomintang-områderne. I januar 1948 besluttede Shen Chun-ju og andre ledere af den Demokratiske Liga på et møde i Hongkong at genoprette Ligaens ledelse og genoptage Ligaens virksomhed. Samme måned oprettede Li Chi-shen og andre medlemmer af Kuomintangs demokratiske fløj Kuomintangs revolutionære Komité i Hongkong. Begge disse organer erklærede sig enige med

Kinas kommunistiske Partis holdning i forbindelse med den aktuelle situation og udstedte erklæringer, der opfordrede til enhed med det kommunistiske parti og andre demokratiske partier, omstyrtelse af Chiang Kai-sheks diktatur og modstand mod den amerikanske væbnede intervention i Kinas indre anliggender. De vaklende medlemmer af den Demokratiske Liga accepterede på det tidspunkt også disse paroler.

[3] Kuomintang-reaktionen afholdt en falsk »nationalforsamling« i Nanking fra 29. marts til 1. maj 1948, hvor Chiang Kai-shek og Li Tsung-jen blev »valgt« til »præsident« og »vicepræsident«.

[4] I maj 1948 blev det befriede område Shansi-Chahar-Hopei og det befriede område Shansi-Hopei-Shantung-Honan lagt sammen, og Det nordkinesiske fælles administrative Råd og det Nordkinesiske militære område blev oprettet. I august samme år blev Det nordkinesiske fælles administrative Råd omdøbt til Den nordkinesiske Folkeregering.

[5] Shihchiachung i den vestlige del af provinsen Hopei var den første større by i Nordkina, der blev befriet af Folkets Befrielseshær.

[6] I december 1947 begyndte Pai Chung-hsi at angribe området ved Tapieh-bjergene med 33 brigader.

[7] Det blev på det tidspunkt anslået, at hele Kuomintang-hæren ville blive udslettet på omkring fem år. Den anslåede periode blev senere nedskåret til omkring tre og et halvt år. Se »Den betydningsfulde forandring i den militære situation i Kina«, side 222 i dette bind.

TALE VED EN KADREKONFERENCE I DET BEFRIEDE OMRÅDE SHANSI-SUIYUAN

1. april 1948

Kammerater! I dag vil jeg hovedsagelig tale om nogle problemer i forbindelse med vort arbejde i det befriede område Shansi-Suiyuan og også om nogle problemer i forbindelse med vort arbejde i landet som helhed.

I

Det er min opfattelse, at det arbejde med jordreform og med partiets konsolidering, der i det forløbne år er blevet udført i området under ledelse af underbureauet for Shansi-Suiyuan under Kinas kommunistiske Partis centralkomité, har været resultatrigt.

Dette kan anskues fra to sider. På den ene side har partiorganisationen i Shansi-Suiyuan bekæmpet højreafvigelser, ansporet til massekampe og har fuldført eller er ved at fuldføre jordreformen og partiets konsolidering blandt to millioner og flere hundrede tusinde mennesker af områdets samlede befolkning på mere end tre millioner. På den anden side har den også rettet en del »venstre«afvigelser, der opstod under disse kampagner, og har derved bragt hele sit arbejde ind på en sund udviklings vej. Det er set fra disse to sider, at jeg anser arbejdet med jordreform og partikonsolidering i det befriede område i Shansi-Suiyuan for at have været resultatrigt.

»Fra nu af«, siger folket i det befriede område i Shansi-Suiyuan, »vil ingen nogen sinde vove atter at være feudalistisk, at tyrannisere andre eller give sig af med korruption.« Det er deres konklusion om vort arbejde med jordreform og partikonsolidering. Når de siger: »Ingen vil nogensinde vove atter at være feudalistisk«, mener de, at vi har ledt dem til at føre kampe, hvorigennem det feudale udbytningssystem i de nye befriede områder og dets levn i de tidligt og senere befriede områder er blevet eller er ved at blive ødelagt. Når de siger: »Ingen vil nogen sinde atter vove at tyrannisere andre eller give sig af med korruption«, henviser de til det alvorlige fænomen med en vis grad af urenhed i klassesammensætningen og arbejdsstilen i vore parti- og regeringsorganisationer, der eksisterede tidligere. Et antal dårlige elementer havde sneget sig ind i parti- og regeringsorganisationerne; et antal enkeltpersoner havde udviklet en bureaukratisk arbejdsstil, misbrugte deres magt og tyranniserede folket, brugte tvangsmetoder og kommandisme til at få tingene gjort, hvorved

de fremkaldte utilfredshed blandt masserne, eller havde givet sig af med korruption eller krænket massernes interesser. Efter et års arbejde med jordreform og partikonsolidering er disse forhold imidlertid blevet grundlæggende ændret.

En af de tilstedeværende kammerater sagde til mig: »Vi har befriet os fra det, der ville have vist sig skæbnesvangert for os. Vi har erhvervet ting, vi aldrig før har haft.« Med »skæbnesvanger« mente han det alvorlige fænomen med urenhed i parti- og regeringsorganisationernes klassesammensætning og arbejdsstil og den deraf følgende utilfredshed blandt masserne. Dette fænomen er nu grundlæggende blevet fjernet. Med »ting, vi aldrig før har haft, men nu har erhvervet«, mente han fattigbondeforbundene, de nye bondeforeninger, konferencerne for distrikts- og landsby-folkerepræsentanter og den nye atmosfære, der hersker på landet som resultat af arbejdet med jordreformen og partiets konsolidering.

Disse kommentarer giver, tror jeg, et sandt billede af, hvorledes sagerne står.

Således er den store succes i arbejdet med jordreformen og partiets konsolidering i det befriede område Shansi-Suiyuan. Dette er den første side af resultatet. Det var på denne basis, at partiorganisationen i Shansi-Suiyuan var i stand til i det forløbne år i uhyre målestok at udføre krigstjeneste til støtte for den store folkets befrielseskrig. Uden vort resultatrige arbejde med jordreformen og partiets konsolidering ville det have været vanskeligt at opfylde disse store militære opgaver.

På den anden side har partiorganisationen i Shansi-Suiyuan rettet en del »venstre«afvigelser, der opstod under dens arbejde. Der var tre hovedafvigelser af denne art. For det første blev en række steder under fastlæggelse af klassestatus en række arbejdende mennesker urigtigt klassificeret som godsejere eller rige bønder, skønt de ikke var engageret i nogen feudal udbytning eller kun i ringe udbytning; angrebets omfang blev således fejlagtigt udvidet; og et særdeles vigtigt strategisk princip blev glemt, nemlig, at vi under jordreformen kan og må forene omkring 92% af husstandene eller omkring 90% af befolkningen i landsbyerne, med andre ord forene hele den arbejdende landbefolkning for at oprette en enhedsfront mod det feudale system. Nu er denne afvigelse blevet rettet. Følgelig føler folk sig langt sikrere, og den revolutionære enhedsfront er blevet konsolideret. For det andet skete der under arbejdet med jordreformen overgreb mod godsejeres og rige bønders industrielle og handelsmæssige virksomheder; i kampen for at afdække kontrarevolution på det økonomiske område blev det foreskrevne omfang for undersøgelserne overskredet; og i skattepolitiken blev industrien og handlen skadet. Dette var »venstre«afvigelserne i behandlingen af industri og handel. Nu er også de blevet rettet, og således kan industrien og handlen genrejses og udvikles. For det tredje undlod partiorganisationen Shansi-Suiyuan i de heftige kampe under jordreformen i det forløbne år utvetydigt at overholde

partiets politik for strengt forbud mod at slå og dræbe uden skelnen. Som resultat heraf blev godsejere og rige bønder visse steder unødigt slået ihjel, og de dårlige elementer i landdistrikterne kunne udnytte situationen til at tage hævn og skændigt myrde en række arbejdende mennesker. Vi anser det for absolut nødvendigt og passende gennem folkedomstolene og de demokratiske regeringer at dømme de større forbrydere til døden, som aktivt og desperat har bekæmpet den folkedemokratiske revolution og har saboteret jordreformen, det vil sige de mest afskyelige kontrarevolutionære og lokale tyranner. Hvis dette ikke skete, kunne den demokratiske orden ikke oprettes. Vi må imidlertid forbyde drab uden skelnen på almindeligt personel fra Kuomintang-siden, almindelige godsejere og rige bønder og mindre lovovertrædere. Desuden må en folkedomstol eller demokratisk regering, når de fører sag mod forbrydere, ikke bruge fysisk vold. Afvigelser af denne art, der fandt sted i det forløbne år i området Shansi-Suiyuan er ligeledes blevet rettet.

Nu da alle disse afvigelser er blevet rettet for alvor, har vi god grund til at sige, at hele arbejdet under ledelse af underbureauet for Shansi-Suiyuan under centralkomiteen er slået ind på en sund udviklings vej.

Den mest grundlæggende arbejdsmetode, som alle kommunister stedse må erindre sig, er at fastlægge vor arbejdspolitik i overensstemmelse med de faktiske forhold. Når vi studerer årsagerne til de fejl, vi har begået, ser vi, at de alle opstod, fordi vi afveg fra den faktiske situation på en given tid og et givent sted og var subjektive i vor arbejdspolitik. Dette bør være en lære for alle kammerater.

Hvad angår konsolideringen af partiorganisationer på grundniveau, har I lært af erfaringen fra Pingshan amt i det befriede område i Shansi-Chahar-Hopei i overensstemmelse med centralkomiteens direktiv om arbejdet med jordreform og partiets konsolidering i de tidligt og senere befriede områder[1]; det vil sige, I har indbudt aktivister fra masserne uden for partiet til deltagelse i partiafdelingsmøder, anvendt kritik og selvkritik for at fjerne urenhederne i partiorganisationernes klassesammensætning og arbejdsstil og sætte partiet i stand til at smede tættere bånd til masserne. Dette vil sætte jer i stand til at fuldføre hele arbejdet med at konsolidere partiorganisationerne på en god måde.

De partimedlemmer og kadrer, der har gjort fejl, men som stadig kan opdrages og adskiller sig fra de uforbederlige, bør allesammen opdrages og ikke opgives, hvilken klassemæssig oprindelse de end har. Det er ligeledes rigtigt, at I har ført eller fører denne politik ud i livet.

I kampen mod det feudale system er erfaringen med oprettelse af konferencer for folkerepræsentanter på distrikts- og landsbyniveau (eller kommuneniveau) på basis af fattigbondeforbundene og bondeforeningerne yderst værdifuld. Den eneste sande konference for folkerepræsentanter er en konference, der er baseret på de virkelige brede folkemassers vilje. Det er nu muligt at lade sådanne konferencer for folkerepræsentanter opstå i alle de befriede områder.

En sådan konference bør, når først den er oprettet, blive det lokale folkelige magtorgan, og al behørig myndighed må overdrages den og det regeringsråd, den vælger. Fattigbondeforbundet og bondeforeningen vil derefter blive dens hjælpere. På et vist tidspunkt overvejede vi først at oprette konferencer for folkerepræsentanter i landdistrikterne efter, at jordreformen i hovedsagen var blevet fuldført. Nu, da jeres egen erfaring og erfaringen fra andre befriede områder har vist, at det er muligt og nødvendigt at etablere disse konferencer for folkerepræsentanter og deres valgte regeringsråd på distrikts- og landsbyniveau midt i kampen for jordreformen, er det den måde, som I fortsat skal gøre det på. Alle de befriede områder bør gøre det samme. Efter at konferencerne generelt er blevet oprettet på distrikts- og landsbyniveau, kan de oprettes på amtsniveau. Når konferencer for folkerepræsentanter er oprettet indtil amtsniveau, vil det være let at etablere dem på højere niveauer. Vi må, hvor som helst det er muligt, i konferencerne for folkerepræsentanter på forskellige niveauer medtage repræsentanter for alle demokratiske lag – arbejdere, bønder, selvstændige håndværkere, folk fra de frie erhverv, intellektuelle, industri- og handelsfolk fra det nationale borgerskab og den oplyste adel. Naturligvis bør det ikke gøres mekanisk; vi bør skelne mellem landdistrikter med byer og landdistrikter uden byer, mellem byer af forskellig størrelse og mellem byer og landdistrikter, således at vi på naturlig og ikke mekanisk vis kan opfylde den opgave at forene alle demokratiske lag.

De store massekampe for jordreformen og partiets konsolidering har skolet og bragt titusinder af aktivister og kadrer frem. De er forbundet med masserne og vil blive et særdeles værdifuldt aktiv for Den kinesiske Folkerepublik. Vi bør fremover styrke deres opdragelse, således at de konstant kan gøre fremskridt i deres arbejde. Samtidig bør de advares om, at resultater og påskønnelse ikke må gøre dem indbildske og selvtilfredse.

Ud fra alt dette, ud fra resultaterne i disse forskellige henseender kan vi sige, at det befriede område Shansi-Suiyuan nu er bedre konsolideret end nogensinde før. Andre befriede områder, der har arbejdet efter samme linjer, er ligeledes blevet konsolideret.

II

Hvad lederskab angår, skyldes resultaterne i det befriede område i Shansi-Suiyuan i hovedsagen følgende:

1. Hjulpet af det arbejde, der blev udført af kammerat Kang Sheng i den administrative landsby Hochiapo i Linhsien amt sidste forår og sommer, afholdt underbureauet for Shansi-Suiyuan sidste juni en konference for sekretærer i præfektur-partikomiteer. Konferencen kritiserede højreafvigelser, der havde eksisteret i det tidligere arbejde, afslørede gennemgribende det alvorlige fænomen med forskellige afvigelser fra partilinjen og traf beslutning om den politik for alvor at påbegynde

jordreformen og partiets konsolidering. I hovedsagen var konferencen en succes. Uden den kunne jordreform og partikonsolidering i et sådant omfang ikke være blevet gennemført med held. Konferencens mangler bestod i, at den ikke traf beslutning om arbejdspolitik i forhold til de forskellige betingelser i de tidligt, senere og senest befriede områder; at den i spørgsmålet om bestemmelsen af klassestatus førte en ultravenstre-politik; at den i spørgsmålet om, hvorledes man skal ødelægge det feudale system, lagde for meget eftertryk på at fremdrage godsejernes skjulte ejendom; og at den i spørgsmålet om behandlingen af massernes krav undlod at foretage en ordentlig analyse og og fremsatte den altomfattende parole: »Gør alt, som masserne ønsker det gjort«. Med hensyn til sidstnævnte punkt, der er et spørgsmål om partiets forhold til masserne, må partiet lede masserne til at gennemføre alle deres rigtige ideer i lyset af omstændighederne og opdrage dem til at rette alle de forkerte ideer, de måtte fremføre. Konferencen understregede kun, at partiet bør gennemføre massernes ideer, men forsømte at påpege, at partiet også bør opdrage og lede masserne, og den udøvede således i sidste ende en forkert indflydelse på kammeraterne i nogle distrikter og forværrede deres halehængsfejl.

2. I januar i år traf underbureauet for Shansi-Suiyuan passende foranstaltninger til at rette »venstre«afvigelserne. Disse foranstaltninger blev ført ud i livet, efter at kammeraterne fra underbureauet vendte tilbage fra december-mødet i centralkomiteen[2]. Med dette formål udstedte underbureauet et direktiv i fem punkter[3]. Disse rettelsesforanstaltninger var så godt afpassede efter massernes ønsker og blev gennemført med en sådan fart og grundighed, at næsten alle »venstre«afvigelserne blev rettet på kort tid.

III

Shansi-Suiyuan partiorganisationens linje for lederskabet under modstandskrigen mod Japan var grundlæggende rigtig. Dette sås i nedsættelsen af afgifter og renter; i den betydelige genrejsning og udvikling af landbrugsproduktionen, hjemmespinderi og -vævning, krigsindustrier og visse letindustrier; i fastlæggelsen af partiorganisationernes grundlag; og i oprettelsen af en demokratisk regering og af folkets væbnede styrker i et antal af næsten et hundrede tusinde mand. Alt dette arbejde dannede det grundlag, på hvilket vi sejrrigt udkæmpede modstandskrigen og slog Yen Hsi-shans og andre reaktionæres angreb tilbage. Naturligvis havde partiet og regeringen i denne periode deres mangler; som det nu står helt klart for os alle, bestod disse til en vis grad af urenhed i klassesammensætning og arbejdsstil, hvilket havde uønskede virkninger på vort arbejde. Men som helhed taget var arbejdet under

modstandskrigen frugtbringende. Vi fik derigennem gunstige betingelser for at overvinde Chiang Kai-sheks kontrarevolutionære angreb efter den japanske kapitulation. Ledelsens mangler eller fejl i Shansi-Suiyuans partiorganisationen under modstandskrigen bestod hovedsageligt i, at den ikke støttede sig på de bredeste masser for at overvinde en vis grad af urenhed i parti- og regeringsorganisationernes klassesammensætning og arbejdsstil og de uønskede virkninger, som dette havde på arbejdet. Den opgave står det nu til jer at udføre. En af grundene til denne situation var, at visse ledende kammerater i Shansi og Suiyuan på det tidspunkt manglede forståelse af en række af de faktiske betingelser vedrørende partiet og masserne. Dette bør også være en lære for kammeraterne.

IV

Den opgave, som Shansi-Suiyuan partiorganisationen står overfor, er at gøre sig de yderste anstrengelser for at fuldføre jordreformen og partiets konsolidering, at fortsætte og støtte folkets befrielseskrig, at afstå fra yderligere forøgelse af folkets byrder, men i passende omfang lette dem, at genrejse og udvikle produktionen. I holder nu en konference om produktionen. I de næste par år vil formålet med at genrejse og udvikle produktionen være at forbedre folkets levevilkår på den ene side og at støtte folkets befrielseskrig på den anden. I har et udbredt landbrug, håndværksindustri samt nogen let- og sværindustri, der bruger maskiner. Jeg håber, I vil gøre et godt stykke arbejde med at lede disse produktive virksomheder, ellers kan I ikke kaldes gode marxister. Inden for landbruget er alle de arbejdsudvekslings-hold og kooperativer[4], der var i hænderne på bureaukrater, og som tilføjede folket skade i stedet for at gavne dem, brudt sammen. Dette er absolut forståeligt og bør ikke give anledning til beklagelser. Jeres opgave består i omhyggeligt at bevare og udvikle de arbejdsudvekslings-hold, kooperativer og andre nødvendige økonomiske organisationer, der har vundet massernes støtte og at udbrede dem overalt.

V

Situationen i landet som helhed er en sag, der optager vore kammerater. Efter partiets landskonference om jorden sidste år, der besluttede at vedtage en ny politik og udfolde jordreformen og partiets konsolidering, blev der holdt store kadrekonferencer i praktisk taget alle de befriede områder om partiets konsolidering og jordreformen. På disse konferencer blev højreorienterede ideer, der eksisterede i partiet, kritiseret, og det alvorlige fænomen med en vis grad af urenhed i partiets klassesammensætning og arbejdsstil blev afsløret. Bagefter blev der i mange områder truffet passende forholdsregler, og »venstre«afvigelserne er blevet eller er ved at blive rettet. Stillet over for den nye politiske

situation og nye politiske opgaver har vort parti således været i stand til i hele landet at bringe sit arbejde ind på en sund udvikling. I de seneste måneder har næsten hele Folkets Befrielseshær gjort brug af pauserne mellem slagene til storstilet træning og konsolidering. Dette er blevet gennemført på en fuldt ud ledet, ordnet og demokratisk måde. Det har derfor vakt den revolutionære glød hos de store masser af officerer og soldater, sat dem i stand til klart at forstå krigens mål, fjernet visse urigtige ideologiske tendenser og uønskede foreteelser i hæren, opdraget kadrerne og soldaterne og i høj grad forøget hærens kampduelighed. Fra nu af må vi fortsat gennemføre denne nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i hæren, en bevægelse der har demokratisk karakter og massekarakter. I kan klart se, at hverken partiets konsolidering, eller den ideologiske opdragelse i hæren eller jordreformen, altsammen ting vi har ført igennem, og som alle er af stor historisk betydning, kunne vor fjende, Kuomintang, gennemføre. Vi har på vor side været meget ærlige med at rette vore mangler; vi har forenet partiet og hæren virkelig som én mand og har smedet nære bånd mellem dem og folkets masser; vi udfører effektivt hele den politik og taktik, der er formuleret af vort partis centralkomité og fører med held folkets befrielseskrig. Med fjenden er alting lige modsat. De er så korrupte, så splittede af stadigt voksende og uforsonlige indre skænderier, er så foragtede af folket og aldeles isolerede og lider så hyppigt nederlag i slag, at deres undergang er uafvendelig. Dette er hele situationen i spørgsmålet om revolution overfor kontrarevolution i Kina.

I denne situation må alle kammerater have et fast greb om partiets generallinje, det vil sige den ny-demokratiske revolutions linje. Den ny-demokratiske revolution er ikke en hvilken som helst revolution, men kan kun være og må være en revolution mod imperialisme, feudalisme og bureaukrat-kapitalisme ført af de brede folkemasser under proletariatets ledelse. Dette betyder, at ledelsen i denne revolution ikke kan og ikke må overtages af nogen anden klasse og noget andet parti end proletariatet og Kinas kommunistiske Parti. Dette betyder, at enhedsfronten blandt dem, der slutter sig til denne revolution, er meget bred og omfatter arbejderne, bønderne, de selvstændige håndværkere, folk fra de frie erhverv, intellektuelle, det nationale borgerskab og den del af den oplyste adel, der har brudt med godsejerklassen. Alle disse udgør det, vi omtaler som folkets brede masser. Den stat og den regering, der skal grundlægges af de brede folkemasser, bliver Den kinesiske Folkerepublik og den demokratiske koalitionsregering udgået af alliancen mellem alle demokratiske klasser under proletariatets ledelse. De fjender, der skal styrtes i denne revolution, kan og må kun være imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen. Det koncentrerede udtryk for alle disse fjender er Chiang Kai-sheks Kuomintangs reaktionære regime.

Feudalismen er imperialismens og bureaukrat-kapitalismens forbundsfælle og grundlaget for deres herredømme. Derfor er reformen af jordsystemet hovedindholdet i Kinas ny-demokratiske revolution. Generallinjen i jordre-

formen er at støtte sig på de fattige bønder, forene sig med middelbønderne, skridt for skridt og med indsigt at afskaffe det feudale udbytningssystem og at udvikle landbrugsproduktionen. Den grundlæggende kraft, man må støtte sig på i jordreformen, kan være og må kun være de fattige bønder. Sammen med landarbejderne udgør de omkring 70% af Kinas landbefolkning. Den vigtigste og øjeblikkelige opgave i jordreformen er at tilfredsstille kravene fra de fattige bønders og landarbejdernes masser. I jordreformen er det nødvendigt at forene sig med middelbønderne; de fattige bønder og landarbejderne må danne en solid enhedsfront med middelbønderne, der udgør omkring 20% af landbefolkningen. Ellers vil de fattige bønder og landarbejderne opdage, at de er isolerede, og jordreformen vil slå fejl. En af opgaverne i jordreformen er at tilfredsstille kravene fra visse middelbønder. En del af middelbønderne må have tilladelse til at beholde noget jord udover det gennemsnit, som de fattige bønder opnår. Vi støtter bøndernes krav om ligelig fordeling af jorden for at bidrage til hurtigt at rejse de brede bondemasser til at afskaffe den feudale godsejerklasses jordejendomssystem, men vi går ikke ind for absolut ligemageri. Enhver, der gør sig til talsmand for absolut ligemageri, tager fejl. Der eksisterer for tiden på landet en tankemåde, der undergraver industri og handel og gør sig til fortaler for absolut ligemageri i jordfordelingen. En sådan tankegang er reaktionær, tilbagestående og bagstræberisk af natur. Vi må kritisere den. Målet for jordreformen er og må kun være godsejerklassens og den gamle type rige bønders feudale udbytningssystem, og der bør ikke ske indgreb hverken mod det nationale borgerskab eller mod de industri- og handelsvirksomheder, der drives af godsejere og rige bønder. Det må i særdeleshed sikres, at der ikke sker overgreb mod middelbøndernes, selvstændige håndværkeres, frie erhvervsudøveres og nye rige bønders interesser, idet de giver sig af med ringe eller ingen udbytning. Formålet med jordreformen er at afskaffe det feudale udbytningssystem, det vil sige at fjerne de feudale godsejere som klasse, ikke som individer. Derfor må en godsejer have tildelt den samme mængde jord og ejendom, som en bonde får, og må bringes til at lære produktivt arbejde og gå ind i rækkerne i nationens økonomiske liv. Med undtagelse af de mest afskyelige kontrarevolutionære og lokale tyranner, der har pådraget sig de brede massers bitre had, der er fundet skyldige, og som derfor kan og bør straffes, må der føres en mild politik over for alle, og enhver pryglen eller dræben uden skelnen må forbydes. Det feudale udbytningssystem må afskaffes skridt for skridt, det vil sige på en taktisk måde. Når vi iværksætter kampen, må vi fastlægge vor taktik i overensstemmelse med omstændighederne og den grad, i hvilken bondemasserne er opvågnede og organiserede. Vi må ikke forsøge fra den ene dag til den anden at udrydde hele det feudale udbytningssystem. I overensstemmelse med de faktiske forhold omkring det feudale udbytningssystem i Kinas landsbyer bør angrebets samlede sigte i jordreformen i almindelighed ikke overstige omkring 8% af landhusstandene eller omkring 10% af landbefolkningen. I de tidligt og

senere befriede områder bør procentsatsen være endog lavere. Det er farligt at afvige fra faktiske forhold og fejlagtigt udvide angrebets sigte. I de nye befriede områder er det desuden nødvendigt at skelne mellem forskellige steder og forskellige etaper. Med at skelne mellem steder mener vi, at vi de steder, som vi kan holde sikkert, bør koncentrere vore anstrengelser om at gennemføre et passende jordreformarbejde, der svarer til de lokale massers ønsker, mens vi de steder, som det for tiden er vanskeligt at holde sikkert, ikke bør have hastværk med at starte jordreformen før der sker en ændring i situationen, men bør begrænse os til virksomhed, der er gennemførlig og gavnlig for masserne under de nuværende omstændigheder. Med at skelne mellem etaper mener vi, at vi på steder, der for nylig er blevet indtaget af Folkets Befrielseshær, bør fremlægge og udføre den taktik at neutralisere de rige bønder, neutralisere de middelstore og små godsejere og dermed indsnævre angrebets sigte for kun at ødelægge Kuomintangs reaktionære væbnede styrker og rette slag mod den despotiske adel og de lokale tyranner. Vi bør koncentrere alle vore anstrengelser om at fuldføre denne opgave som den første etape i arbejdet i de nye befriede områder. Vi bør derefter gå fremad skridt for skridt til etapen med den fuldstændige afskaffelse af det feudale system – i overensstemmelse med massernes stigende politiske bevidsthedsniveau og organisering. I de nye befriede områder bør vi kun fordele løsøre og jord, når forholdene er forholdsvis sikre, og det overvældende flertal af masserne i fuldt omfang er blevet rejst til handling; at handle på anden måde ville være eventyrpolitik og utroværdigt og ville gøre mere skade end gavn. I de nye befriede områder må den erfaring, der er indvundet under modstandskrigen, udnyttes til fulde. Med at afskaffe feudalismen med indsigt mener vi, at vi bør skelne mellem godsejere og rige bønder, mellem store, middelstore og små godsejere og mellem de godsejere og rige bønder, der er lokale tyranner, og de, der ikke er det, og at vi under overholdelse af princippet om ligelig fordeling af jorden og afskaffelse af det feudale system ikke bør træffe afgørelser om eller behandle dem allesammen ens, men bør differentiere og variere behandlingen i overensstemmelse med de skiftende betingelser. Når vi gør dette, vil folk se, at vort arbejde er helt igennem fornuftigt. Udviklingen af landbrugsproduktionen er det umiddelbare mål for jordreformen. Kun gennem afskaffelse af det feudale system kan der skabes betingelser for en sådan udvikling. I hvert eneste område må partiet og den demokratiske regering, så snart feudalismen er udryddet og jordreformen fuldført, fremlægge den opgave at genrejse og udvikle landbrugsproduktionen, overføre alle til rådighed stående kræfter på landet til denne opgave, organisere kooperation og gensidig hjælp, forbedre landbrugsteknikken, fremme udvælgelse af såsæd og bygge vandingsanlæg – altsammen for at sikre en øget produktion. Partiorganisationer i landdistrikterne må anvende den største energi på at genrejse og udvikle landbrugsproduktionen og også industriproduktionen i de små byer. For at fremskynde denne genrejsning og udvikling må vi under vor kamp for

afskaffelse af det feudale system gøre vort yderste for at bevare alle nyttige produktionsmidler og midler til livets opretholdelse, træffe beslutsomme forholdsregler mod ethvert forsøg på at ødelægge dem eller lade dem gå til spilde, gå imod umådeholdent æderi og drikkeri og lægge vægt på flid og sparsommelighed. For at udvikle landbrugsproduktionen må vi råde bønderne til frivilligt og skridt for skridt at organisere de forskellige typer producent- og forbrugerkooperativer på grundlag af privat ejendomsret, der er tilladelige under de nuværende økonomiske betingelser. Afskaffelsen af det feudale system og udviklingen af landbrugsproduktionen vil lægge grundlaget for udviklingen af industriproduktionen og omformningen af et landbrugsland til et industriland. Dette er endemålet for den ny-demokratiske revolution.

I kammerater ved, at vort parti har fastlagt den kinesiske revolutions generallinje og generelle politik så vel som forskellige specifikke linjer for arbejdet og den specifikke politik. Mens mange kammerater husker vort partis specifikke linjer for arbejdet og den specifikke politik, glemmer de imidlertid ofte dets generallinje og generelle politik. Hvis vi virkeligt glemmer partiets generallinje og generelle politik, så vil vi være blinde, umodne, forvirrede revolutionære, og når vi gennemfører en specifik linje for arbejdet og en specifik politik, vil vi miste retningen og svinge snart til venstre og snart til højre, og arbejdet vil lide herunder.

Lad mig gentage:

Revolutionen mod imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen under ledelse af folkets brede masser under proletariatets ledelse – dette er Kinas ny-demokratiske revolution, og dette er Kinas kommunistiske Partis generallinje og generelle politik på det nuværende trin i historien.

At støtte sig på de fattige bønder, forene sig med middelbønderne, afskaffe det feudale udbytningssystem skridt for skridt og med indsigt at udvikle landbrugsproduktionen – dette er Kinas kommunistiske Partis generallinje og generelle politik i arbejdet med jordreform i den ny-demokratiske revolutions periode.

Noter

[1] Dette direktiv fra centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti, der blev udstedt den 22. februar 1948, opsummerede erfaringerne fra arbejdet med jordreformen og partiets konsolidering i forskellige befriede områder, fastlagde en række politiske retningslinjer og metoder med hensyn til jordreformen og partikonsolideringen og understregede rettelsen af »venstre«afvigelser, der var opstået under gennemførelsen af disse to opgaver i visse områder.

[2] Se indledende note til *Den nuværende situation og vore opgaver*, side 124 i dette bind.

[3] Dette henviser til det »Direktiv om rettelse af fejl i fastlæggelsen af klassestatus og om enhed med middelbønderne«, der blev udsendt af underbureauet for Shansi-Suiyuan under Kinas kommunistiske Partis centralkomité den 13. januar 1948. Direktivet er inddelt i fem afsnit. Hovedpunkterne er følgende:

(1) Da kriterierne for klassebestemmelse ikke var klart definerede, blev en hel del personer efter spontane krav fra bøndernes side fejlagtigt klassificeret som fallerede godsejere eller rige bønder, og i særdeleshed blev velstående middelbønder fejlagtigt klassificeret som rige

bønder. Dette havde en ugunstig virkning på bestræbelserne for at skabe enhed med middelbønderne og var forkert.

(2) Der skulle træffes passende forholdsregler til beslutsomt at overtale bønderne til at rette disse fejl. En rimelig tilbagegivelse måtte finde sted af ejendom, der var blevet taget.

(3) Det måtte forklares for bønderne og kadrerne, at det eneste kriterium for klassebestemmelse skulle være udbytningsforholdet. Fejl i afgørelsen af klassestatus måtte rettes.

(4) Princippet om at støtte sig på de fattige bønder og landarbejderne og forene sig med middelbønderne måtte gribes helt. Middelbønderne måtte gives muligheder for at få en tredjedel af medlemmerne af konferencerne for bonderepræsentanter og af de ledende organer i bondeforeningerne, og der måtte tages hensyn til deres interesser i forbindelse med beskatning og med jordreformen.

(5) Ansvarlige kadrer måtte gennemføre et alvorligt studium af partiets klassepolitik for landdistrikterne. Fejl, der afveg fra partiets klassepolitik vedrørende middelbønderne, måtte rettes; de måtte rettes gennem masserne.

Samtidig med udsendelsen af dette direktiv i fem punkter udsendte underbureauet for Shansi-Suiyuan »Direktiv om beskyttelse af industri og handel« for at rette afvigelserne i forbindelse med indgreb mod industri og handel under jordreformen.

[4] Dette henviser til forsynings- og salgskooperativerne.

EN TALE TIL REDAKTIONSSTABEN VED SHANSI-SUIYUAN DAGBLAD

2. april 1948

Ikke kun lederne og kadrerne, men også de brede masser, må lære vor politik at kende. Spørgsmål om vor politik må som hovedregel få spalteplads i partiets aviser og tidsskrifter. Vi er netop nu ved at gennemføre jordreformen. Vor landbrugspolitik må offentliggøres i aviserne og udsendes i radioen, så de brede masser alle lærer den at kende. Når masserne først kender sandheden og har et fælles mål, vil de arbejde sammen alle som én. Det er som at udkæmpe et slag; for at vinde et slag må soldaterne og officererne stå sammen. Efter at styrkerne i Nord-Shensi havde gennemgået træning og konsolidering og givet udtryk for deres klager mod den gamle samfundsorden, højnedes soldaternes politiske bevidsthed, og de blev klar over, hvorfor de kæmpede, og hvordan de skulle kæmpe. De smøgede alle sammen ærmerne op for at slås, deres moral steg, og så snart de gik i kamp, sejrede de. Det hele bliver nemt, når masserne står sammen. Det er et af marxismen-leninismens grundlæggende principper at give masserne mulighed for at lære deres egne interesser at kende og forene sig for at kæmpe for disse interesser. Avisernes rolle og magt består i deres mulighed for at fremlægge partiets program, partiets linie, dets opgaver og arbejdsmetoder for masserne på den hurtigste og mest omfattende måde.

Der er mennesker visse steder i vore ledende organer, der tror, det er nok, når bare lederne kender partiets politik, og at der ikke er nogen grund til at lade masserne lære den at kende. Det er en af hovedårsagerne til, at en del af vort arbejde ikke kan gennemføres på en god måde. I mere end tyve år har vort parti lavet massearbejde hver dag, og den sidste halve snes år har det talt om masselinjen hver dag. Vi har altid stået fast på, at revolutionen må bygge på folkemasserne, på at alle giver et nap med, og vi har været mod bare at bygge på, at nogle få mennesker kommer med ordrer. Men masselinjen bliver stadig ikke gennemført tilstrækkeligt i visse kammeraters arbejde; de bygger stadig udelukkende på en håndfuld mennesker, der arbejder isoleret. En af grundene til det er, at de, hvad de end gør, altid viger tilbage for at forklare det for de mennesker, de står i spidsen for, og at de ikke forstår at udnytte initiativet og den skabende energi hos de mennesker, de er ledere for. Subjektivt vil de have alle til at være med til arbejdet, men de fortæller ikke

andre, hvad der skal gøres, eller hvordan det skal gøres. Når det er sådan, hvordan kan man så forvente, at alle mennesker går i gang, og hvordan kan man så gøre noget ordentligt? For at løse dette problem er det selvfølgelig det vigtigste at gennemføre en ideologisk opdragelse i masselinjen, men samtidig må vi lære disse kammerater mange konkrete arbejdsmetoder. En sådan metode består i at gøre fuld brug af aviserne. At drive en avis godt, at gøre den interessant og spændende, at fortælle korrekt i aviserne om partiets linje og ved hjælp af aviserne at styrke partiets bånd til masserne – dette er et vigtigt principspørgsmål i vort partis arbejde, som man ikke må tage let på.

I kammerater har med aviser at gøre. Det er jeres arbejde at skole masserne, at give masserne mulighed for at lære deres egne interesser at kende, deres egne opgaver og partiets linje. At skrive en avis er ligesom alt andet arbejde. Det må gøres samvittighedsfuldt for at blive gjort ordentligt, for at blive gjort på en levende måde. Hvad angår vore aviser må vi støtte os til alle, til folkemasserne, til hele partiet for at skrive aviserne, ikke bare til nogle få mennesker, der arbejder bag lukkede døre. Vore aviser taler om masselinjen hver dag, men det er tit sådan, at masselinjen ikke bliver gennemført i arbejdet inde på selve redaktionskontoret. For eksempel er der tit trykfejl i aviserne, simpelthen fordi man ikke har set det som en alvorlig opgave at forhindre dem. Hvis vi anvender masselinjen, så må vi samle alle de ansatte på avisen, når der er trykfejl, og ikke diskutere noget andet end den sag, vi må fortælle dem tydeligt, hvad fejlene består i, forklare hvorfor de sker, og hvordan man kan forhindre dem, og bede alle om at tænke alvorligt over sagen. Efter man har gjort det tre gange eller fem gange, kan man med sikkerhed forhindre den slags fejl. Det gælder for små sager, og for store med.

At være god til at omsætte partiets politik til handling for masserne, at være god til at få ikke bare de ledende kadrer, men også de brede masser til at forstå og være herrer over enhver bevægelse og enhver kamp, vi kaster os ud i – det er en kunst, der hører med til den marxistisk-leninistiske ledelse. Det er også den skillelinje der viser, om vi laver fejl i vort arbejde eller ej. Hvis vi forsøgte at gå i offensiven på et tidspunkt, hvor masserne ikke var bevidste om deres situation, ville det være eventyrpolitik. Hvis vi insisterede på at føre masserne frem til at gøre noget som helst mod deres vilje, ville det bestemt slå fejl. Hvis vi ikke gik fremad, når masserne krævede, at vi gik frem, ville det være højreopportunisme. Chen Tu-hsius opportunistiske fejl bestod netop i at sakke agterud for massernes bevidsthed, ikke at kunne føre masserne frem og endda sætte sig imod deres march fremad. Der er mange kammerater, der stadig ikke kan forstå disse spørgsmål. Vore aviser må fremføre disse ideer på en god måde, så alle kan forstå dem.

For at undervise masserne, må avisernes medarbejdere først og fremmest lære af masserne. I er alle intellektuelle. Intellektuelle er tit uvidende, og ofte har de kun ringe eller ingen erfaring om praktiske spørgsmål. I kan ikke rigtig forstå pjecen »Hvordan skal man sondre klasserne i landdistrikterne«[1], der

udkom i 1933; i den henseende klarer bønderne sig bedre end jer, for de forstår det hele til bunds, så snart de hører om det. Over 180 bønder fra to distrikter i Kuohsien amt mødtes i fem dage og ordnede mange problemer om jordfordelingen. Hvis jeres redaktion skulle diskutere de problemer, er jeg bange for, at I ville diskutere dem i fjorten dage uden at nå frem til en løsning. Grunden til det er helt ligetil: I forstår ikke de problemer. For at forandre sig fra ikke at forstå noget til at forstå noget, må man gøre noget og se noget; det er at lære. De kammerater, der arbejder på aviserne, bør skiftes til at deltage i massearbejde og i jordreformarbejde et stykke tid. Det er meget nødvendigt. Når I ikke tager ud for at deltage i massearbejde, må I høre meget og læse meget om massebevægelserne og bruge tid og kræfter på at studere den slags materiale. Vort slogan, når vi træner soldaterne er: »Officerer underviser soldater, soldater underviser officerer, og soldater underviser hinanden«. Soldaterne har en masse praktisk erfaring med kamp. Officererne må lære af soldaterne, og når de har gjort andres erfaringer til deres egne, bliver de dygtigere. De kammerater, der arbejder på aviserne, må også hele tiden studere det materiale, der kommer nedefra, gradvis skaffe sig mere praktisk viden og blive erfarne. Det er den eneste måde, I kan gøre jeres arbejde ordentligt på og påtage jer arbejdet med at uddanne masserne.

Shansi-Suiyuan Dagblad gjorde store fremskridt efter konferencen for sekretærer i regionernes partikomitéer i juni sidste år.

Dengang var avisen indholdsrig, skarp, bidende og energisk; den talte for masserne. Jeg kunne virkelig godt lide at læse den. Men efter januar i år, hvor vi begyndte at rette på »venstre-afvigelserne«, er det, som om jeres avis har tabt lidt af gejsten; den er ikke tydelig nok, ikke bidende nok, den er blevet mindre oplysende og har ikke meget at give læserne. Nu analyserer I jeres arbejde og opsummerer jeres erfaringer. Det er udmærket. Når I har opsummeret jeres erfaringer fra kampen mod højre- og »venstre«opportunismen og har forstået mere, vil jeres arbejde blive bedre.

Den kamp mod højre afvigelser, som *Shansi-Suiyuan Dagblad* førte fra juni sidste år, var fuldkommen rigtig. I den kamp gjorde I et meget samvittighedsfuldt arbejde og afspejlede helt korrekt den faktiske situation inden for massebevægelsen. I kom med kommentarer i form af redaktionelle bemærkninger om de synspunkter og det materiale, som I betragtede som forkerte. Der var ganske vist nogle mangler i jeres senere kommentarer, men den samvittighedsfulde ånd var god. Jeres mangler består hovedsagelig i at spænde buestrengen alt for hårdt. Hvis en buestreng er spændt for hårdt, springer den. De gamle sagde: »Kongerne Wens og Wus princip bestod i at skifte mellem at spænde og slække«[2]. »Slæk« lidt nu, så får masserne en klarere forståelse. I har haft held med jeres arbejde, men der har også været mangler, først og fremmest »venstre«afvigelser. Nu opsummerer I det hele, og efter I har rettet »venstre«afvigelserne, vil I nå større resultater.

Når vi retter afvigelser, er der nogle mennesker, der betragter det tidligere

arbejde som fuldkommen frugtesløst og forkert hele vejen igennem. Det er ikke rigtigt. Disse mennesker har ikke indset, at partiet har ført en mængde bønder frem til at få jord, omstyrtet feudalismen, konsolideret partiorganisationerne og forbedret kadrernes arbejdsmetoder, og at det nu også har rettet »venstre«afvigelserne og skolet kadrerne og masserne. Er det ikke alt sammen store resultater? Vi må forholde os analytisk til vort arbejde og massernes arbejde og ikke forkaste alting. »Venstre«afvigelser er opstået før i tiden, fordi folk ikke havde nogen erfaring. Uden erfaring er det svært at undgå fejl. For at gå fra uerfarenhed til erfarenhed må man gennem en proces. Gennem kampene mod højre- og »venstre«afvigelserne i den korte tid siden juni sidste år, har folket forstået, hvad kampen mod højreafvigelser betyder, og hvad kampen mod »venstre«afvigelser betyder. Uden denne proces ville folk ikke have forstået det.

Efter I har analyseret jeres arbejde og opsummeret jeres erfaringer, er jeg sikker på, at jeres blad bliver drevet endnu bedre. I må beholde de gode sider ved avisen, som har været der før – den må være skarp, bidende og klar, og den må drives samvittighedsfuldt. Vi må holde sandheden højt, og sandheden kræver et klart standpunkt. Vi kommunister har aldrig villet skjule vore synspunkter. De aviser, der udgives af vort parti, og hele vort partis propagandaarbejde må være levende, klart og skarpt, og vi må aldrig mumle eller tale utydeligt. Det er den militante stil, der passer til os, det revolutionære proletariat. Fordi vi vil lære folket sandheden at kende og vække det til kamp for dets egen frigørelse, har vi brug for denne militante stil. En sløv kniv får ikke blodet til at flyde.

Noter

[1] Se »Hvordan skal man sondre klasserne i landdistrikterne«, *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bd. 1.

[2] Fra *Riternes bog,* »Blandede optegnelser«, anden del. »Kongerne Wen og Wu kunne ikke holde en bue spændt hele tiden uden at slappe den af. Og de ville heller ikke hele tiden lade den være slap uden at spænde den. Kongerne Wens og Wus princip bestod i at skifte mellem spænding og afslapning«. Wen og Wu var de første to konger under Chou-dynastiet (12.-3. århundrede f.v.t.).

TELEGRAM TIL LOYANG-FRONTENS HOVEDKVARTER EFTER BYENS GENEROBRING

8. april 1948

Loyang er nu generobret[1] og vil formentlig kunne holdes sikkert. I vor politik over for byerne bør følgende punkter bemærkes:

1. Vær meget forsigtig i likvideringen af Kuomintang-styrets organer, arrester kun de reaktionære hovedmænd og involver ikke for mange personer.

2. Drag en klar skillelinje ved definitionen af bureaukrat-kapital; kald ikke al industri- og handelsvirksomhed, der drives af Kuomintangmedlemmer, for bureaukrat-kapital og konfisker ikke det hele. Det princip bør knæsættes, at den demokratiske regering bør overtage og drive alle industri- og handelsvirksomheder, der med bestemthed kan siges at være blevet drevet af Kuomintangs central-, provins-, amts- eller byregering, det vil sige virksomheder drevet fuldstændigt af officielle organer. Men hvis den demokratiske regering i øjeblikket endnu ikke er parat til at overtage dem eller ude af stand til det, bør de personer, der tidligere havde ledelsen, midlertidigt betros ansvaret for ledelsen, således at disse virksomheder kan fungere som sædvanligt, indtil den demokratiske regering udnævner folk til at overtage ledelsen. Arbejderne og teknikerne i disse industri- og handelsvirksomheder bør organiseres til at deltage i ledelsen, og vi skal have tillid til deres kompetence. Dersom Kuomintang-personellet er flygtet, og virksomheden har indstillet arbejdet, bør der oprettes en driftsledelseskomité bestående af repræsentanter, der vælges af arbejderne og teknikerne, indtil den demokratiske regering udnævner direktører og driftsledere, der vil administrere den sammen med arbejderne. Virksomheder, der drives af berygtede store bureaukrater fra Kuomintang, bør behandles i overensstemmelse med de her nævnte principper og foranstaltninger. Industri- og handelsvirksomheder, der drives af små bureaukrater eller af godsejere, bør imidlertid ikke konfiskeres. Indgreb overfor nogen som helst virksomhed, der drives af det nationale borgerskab er strengt forbudt.

Dette telegram blev udarbejdet af kammerat Mao Tsetung for centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti. Da dets indhold var gyldigt ikke blot for Loyang, men i hovedsagen for alle nyligt befriede byer, blev det samtidigt sendt til de ledende kammerater på andre fronter og i andre områder.

3. Forbyd bondeorganisationer at tage til byen for at pågribe godsejere og gøre op med dem. Godsejere, hvis jord ligger i landsbyerne, men som bor i byen, bør behandles af den demokratiske byregering efter loven. Efter anmodning fra bondeorganisationerne i landsbyen kan de, der har begået de mest afskyelige forbrydelser, sendes tilbage til landsbyerne og få deres sag behandlet dér.

4. Fremsæt ikke uden videre paroler om højere løn og nedsættelse af arbejdstiden, når I rykker ind i en by. I krigstid er det godt nok, hvis produktionen kan fortsætte, og den eksisterende arbejdstid og det oprindelige lønniveau kan opretholdes. Hvorvidt der senere skal foretages passende nedsættelser af arbejdstiden og forøgelse af lønninger, vil afhænge af de økonomiske betingelser, det vil sige, hvorvidt virksomhederne trives.

5. Hav ikke hastværk med at organisere bybefolkningen til kamp for demokratiske reformer og forbedringer i levevilkårene. Disse spørgsmål kan først på rigtig måde tages op i lyset af lokale forhold, når den kommunale administration er godt i gang, når den offentlige stemning er blevet rolig, når der er foretaget omhyggelige undersøgelser, og der er tilvejebragt et klart billede af situationen, og dertil svarende foranstaltninger er blevet udarbejdet.

6. I de store byer er levnedsmidler og brændsel nu de centrale problemer; de må behandles planmæssigt. Når først en by er kommet under vor administration, må spørgsmålet om de fattiges levevilkår i byen løses skridt for skridt og på planmæssig måde. Rejs ikke parolen »Luk kornkamrene op for at hjælpe de fattige«. Fremelsk ikke den indstilling hos dem, at de skal være afhængige af nødhjælp fra regeringen.

7. Medlemmer af Kuomintang og dets Tre Folkeprincipper-ungdomsliga må på passende måde forhøres og registreres.

8. Planlæg alt på lang sigt. Det er strengt forbudt at ødelægge nogen som helst produktionsmidler, offentlige eller private, og at sløse med forbrugsvarer. Umådeholdent spiseri og drikkeri er forbudt, og der må lægges vægt på flid og sparsommelighed.

9. Udnævn til sekretærer i partiets bykomité og til borgmester og viceborgmestre kun personer, der har greb om politik, og som er dygtige. De bør uddanne alt deres personel og forklare dem by-politik og -taktik. Nu, hvor byen tilhører folket, bør alt foregå i den ånd, at folket selv er ansvarligt for at administrere byen. Det ville være absolut forkert at anvende vor politik og taktik for byer under Kuomintangs administration på en by under folkets egen administration.

Noter

[1] Loyang var et vigtigt støttepunkt for Kuomintang-tropperne i den vestlige del af provinsen Honan. Folkets Befrielseshær indtog første gang Loyang den 14. marts 1948, evakuerede senere på eget initiativ byen for at lette udslettelsen af fjendens effektive styrke og generobrede Loyang den 5. april 1948.

TAKTISKE PROBLEMER I ARBEJDET PÅ LANDET I DE NYLIGT BEFRIEDE OMRÅDER

24. maj 1948

Det er nødvendigt at vie omfattende opmærksomhed til de taktiske problemer i arbejdet på landet i de nyligt befriede områder. I disse områder må vi gøre fuld brug af de erfaringer, vi har indhøstet i tiden under modstandskrigen mod Japan; i en anselig periode efter deres befrielse må vi anvende politikken med at nedsætte jordafgifter og renter og bringe forsyningerne af sædekorn og spisekorn i orden samt en finanspolitik med rimelig fordeling af byrderne. Vi bør kun rette vore hovedangreb mod de betydningsfulde kontrarevolutionære, som politisk støtter Kuomintang og hårdnakket vender sig mod vort parti og vor hær, ligesom vi kun arresterede forrædere og konfiskerede deres ejendom i tiden under modstandskrigen, og vi bør ikke straks anvende den sociale reformpolitik med at fordele løsøre og jord. Grunden hertil er, at kun nogle få dristige personer ville hilse en sådan forhastet fordeling af løsøre velkommen, og at de grundlæggende masser ikke ville få noget og derfor ville være utilfredse. Endvidere vil en for hastig spredning af social velstand være til skade for hæren. For tidlig fordeling af jorden ville for tidligt lægge alle byrderne for forsyninger til militæret over på bønderne i stedet for på godsejerne og de rige bønder. Hvad den sociale reform angår, vil det være bedst ikke at fordele løsøre og jord, men i stedet at nedsætte jordafgifter og renter overalt, således at bønderne vil modtage håndgribelige goder, samtidig med at vi i den finansielle politik må iværksætte en rimelig fordeling af byrderne, således at godsejerne og de rige bønder betaler mere. På denne måde vil den sociale velstand ikke blive spredt, og den offentlige orden vil være forholdsvis stabil, og dette vil sætte os i stand til at koncentrere alle vore kræfter om at knuse de reaktionære i Kuomintang. I løbet af et, to eller måske tre år, når de reaktionære i Kuomintang er udslettet i store baseområder, når forholdene er blevet stabile, når masserne har rejst sig og organiseret sig, og når krigen er rykket langt væk, så kan vi tage fat på jordreformen – fordelingen af løsøre og jord som i det nordlige Kina. Perioden med nedsættelse af afgifter og renter kan ikke springes over i noget nyt befriet område, og vi vil begå fejl, hvis vi springer den over. Denne taktik skal ligeledes gennemføres i de dele af de store befriede områder i det nordlige, nordøstlige og nordvestlige Kina, som grænser op til fjendtligt territorium.

ARBEJDET MED JORDREFORMEN OG PARTIETS KONSOLIDERING I 1948

25. maj 1948

I

Det er nødvendigt at tage hensyn til årstiderne. I områder, udpeget af centralkomiteens bureauer eller underbureauer, må hele næste efterår og vinter, det vil sige de syv måneder fra september i år til marts næste år, helliges udførelsen af følgende opgaver i en passende rækkefølge:

1. Foretag en undersøgelse af landlige forhold.
2. Foretag det begyndende arbejde i partiets konsolidering i overensstemmelse med en korrekt politik. Et arbejdskorps eller arbejdshold, der er udsendt af et højere organ til et landdistrikt, må først og fremmest forene sig med alle aktivister og gode medlemmer i den lokale partiafdeling og sammen med dem lede arbejdet med jordreformen.
3. Organiser eller reorganiser eller styrk de fattige bønders forbund og bondesammenslutningerne og påbegynd kampen for jordreformen.
4. Fastsæt folks klassemæssige status ud fra korrekte kriterier.
5. Fordel godsejernes jord og ejendom i overensstemmelse med en korrekt politik. Det endelige resultat af denne fordeling må være således, at alle de væsentligste lag synes, at den er rimelig og fornuftig, og at også godsejerne føler, at der findes en mulighed for dem for at kunne eksistere, og at dette sikres.
6. Opret repræsentative folkekonferencer og vælg regerende råd på kommune- (eller landsby-), distrikts- og amtsniveau.
7. Udsted jordskøder, der bestemmer ejerskabet over jorden.
8. Juster eller revider landbrugsskattesatserne (det vil sige offentligt korn). Disse satser må svare til princippet om at lægge vægt både på offentlige og private interesser; med andre ord må de på den ene side hjælpe til med at støtte krigen og på den anden side gøre bønderne interesserede i at genoprette og udvikle produktionen, hvilket vil hjælpe til at forbedre deres levevilkår.
9. Færdiggøre arbejdet med organisatorisk konsolidering i partiets afdelinger i overensstemmelse med en korrekt politik.

Dette interne partidirektiv blev udformet af kammerat Mao Tsetung på vegne af Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

10. Omlægge vort arbejde fra jordreformen til at samle hele den arbejdende landbefolkning og til at organisere godsejernes og de rige bønders arbejdskraft i en generel kamp for at genoprette og udvikle landbrugsproduktionen. Påbegynd i mindre målestok organiseringen af arbejdsudvekslings-grupper og andre kooperative enheder i overensstemmelse med principperne om frivillig deltagelse og bytte af lige værdier; hav sædekorn, gødning og brændstof; udarbejd produktionsplaner; giv landbrugskreditter (hovedsagelig lån til produktionsmidler, som afgjort skal tilbagebetales, og som klart skal skelnes fra nødhjælp), når det er nødvendigt og muligt; udform planer for bygning af vandreservoirer, hvor det er muligt.

Dette er hele arbejdsprocessen fra jordreform til produktion, en proces, som alle kammerater, der direkte er engageret i jordreformen, må bringes til at forstå, således at de kan undgå ensidighed i deres arbejde og, uden at udnytte årstiderne forkert, opfylde alle de ovenfornævnte opgaver i det kommende efterår og vinter.

II

For at opnå disse mål er det nødvendigt at få gjort følgende arbejde i de næste tre måneder fra juni og august med:

1. Udpeg områderne til jordreformen. Hvert af disse områder må være i besiddelse af følgende betingelser:
   a. Alle fjendens væbnede styrker må være udslettede, og forholdene må være blevet stabile; det må ikke være en ustabil guerillazone.
   b. Det altovervejende flertal af de grundlæggende masser (landarbejderne, fattigbønderne og middelbønderne) og ikke blot en minoritet må allerede kræve fordeling af jorden.
   c. Partikadrene må være tilstrækkelige både i antal og kvalitet til at påtage sig arbejdet med jordreformen og må ikke overlade det til massernes spontane aktivitet.

   Et område, hvor blot én af disse tre betingelser mangler, bør ikke udpeges til jordreform i 1948. Og eftersom de ikke opfylder den første betingelse, bør vi for eksempel ikke i dette års plan for jordreformen indregne de dele af de befriede områder i det nordlige og østlige Kina, det nordøstlige og det nordvestlige område, som grænser op til fjendeland, og ligeledes heller ikke størstedelen af det område, der er omgivet af floderne Yangtse, Huai, Huangho og Han, som er under jurisdiktion af centralkomiteens bureau for det centrale sletteland. Om de skal omfattes af næste års plan, må afhænge af omstændighederne. I disse områder må vi gøre fuld brug af de erfaringer, vi har indhøstet i perioden med modstandskrigen mod Japan, og anvende den sociale politik at nedsætte renter og afgifter og ordne tilførslerne af sædekorn,

føde og korn rimeligt, og vi må anvende en finanspolitik med rimelig fordeling af byrderne for at forene os med eller neutralisere alle de sociale kræfter, som vi kan forene os med eller neutralisere. Vi må hjælpe Folkets Befrielseshær til at udslette alle Kuomintangs væbnede styrker og rette slag mod lokale tyranner, som politisk er de mest reaktionære. Hverken jord eller løsøre bør fordeles i disse områder, fordi de først fornylig er blevet befriet og grænser op til fjendeland, og en fordeling dér ville ikke være til gavn for at opnå enhed med eller neutralisering af alle de sociale kræfter, som kan forenes eller neutraliseres, for at opfylde den grundlæggende opgave, at udslette alle Kuomintangs reaktionære styrker.

2. Gør kadrekonferencerne succesfulde. Ved kadrekonferencer om arbejdet med jordreform og partiets konsolidering må hele den korrekte politik for disse to opgaver forklares gennemgribende, og en klar skillelinie må trækkes mellem, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er. Alle kadrer, der arbejder med jordreformen og partiets konsolidering, skal studere alvorligt og virkelig forstå de vigtige dokumenter, der er udsendt af centralkomiteen. Kadrer må indskærpes at stå fast på dem alle, og de må ikke foretage nogen ændringer uden bemyndigelse hertil. Såfremt dele af dokumenterne ikke passer til lokale betingelser, må og skal kadrerne foreslå forandringer, men de må sikre sig centralkomiteens godkendelse, før de foretager nogen ændring. Højere ledende organer i de forskellige områder må på forhånd foretage omhyggelige og passende forberedelser til de kadrekonferencer, som skal holdes på forskellige niveauer i år. Det vil sige, at før en konference indkaldes, bør der føres diskussioner blandt nogle få personer (hvoraf én tager hovedansvaret), og i løbet af denne diskussion vil spørgsmål blive rejst og analyseret og en skitse udarbejdet; denne skitse må udarbejdes omhyggeligt, hvad angår indhold og formulering (sørg for at gøre det klart og præcist og undgå langtrukkenhed). Dernæst må en rapport fremlægges på konferencen, diskussionen føres bredt, skitsen må udbygges, revideres og færdiggøres i lyset af diskussionens synspunkter, og det færdige dokument skal rundsendes i hele partiet og så vidt muligt trykkes i aviserne. Det er nødvendigt at imødegå afholdelse af møder på en empiristisk måde, det vil sige uden nogen forudgående forberedelse, ingen problemer rejst og analyseret og ingen rapport, der er omhyggeligt forberedt og velafvejet i indhold og formulering, til forelæggelse for kadrekonferencen, men med tilladelse for deltagerne til at kaste sig ud i meningsløs og tilfældig snak, således at mødet slæber sig af sted uden at nå til nogen klar, velgennemtænkt beslutning. Vær opmærksomme på at afskaffe denne skadelige empiristiske arbejdsstil, hvis den findes i ledelsesarbejdet i noget af centralkomiteens bureauer eller underbureauer eller i nogen partikomité i områder, provinser eller præfekturer.

Konferencer, der skal diskutere politik, bør ikke omfatte for mange mennesker og kan forkortes, hvis der er gjort et tilstrækkeligt forberedelsesarbejde. I almindelighed er det fornuftigt at omkring et dusin mennesker eller tyve til tredive eller fyrre til halvtreds – alt efter omstændighederne – mødes i cirka en uge. Møder til at fremlægge en politik kan have flere deltagere, men må heller ikke vare for længe. De eneste konferencer, som bør have større deltagelse og kan vare længere, er konferencer om partiets konsolidering for kadrer på højere og mellemniveau.

5. Alle kadrer, som skal tage direkte del i jordreformen, skal i første halvdel eller senest i anden halvdel af september ankomme til landsbyerne og påbegynde arbejdet. Ellers vil det ikke være muligt at udnytte hele næste efterår og vinter til at fuldende jordreformen, partiets konsolidering og dannelsen af politiske magtorganer, samt at forberede forårspløjningen.

III

Ved kadrekonferencer såvel som i arbejdet må kadrene oplæres i at analysere konkrete situationer og i, ved at udgå fra de konkrete situationer i forskellige områder med forskellige historiske betingelser, at tage beslutninger om deres opgaver og arbejdsmetoder på et givet sted og tidspunkt. Der må skelnes mellem byerne og landområderne og mellem de gamle befriede områder, de senere befriede områder, områder grænsende til fjendeland og nyligt befriede områder; ellers vil der blive begået fejl.

IV

Jordproblemet må anses for løst, og spørgsmålet om jordreform bør ikke tages op igen i områder, hvor det feudale system grundlæggende er afskaffet, hvor fattigbønderne og landarbejderne alle har fået omtrent det gennemsnitlige stykke jord, og hvor der stadig er forskel (hvilket er tilladeligt) mellem deres og middelbøndernes ejendomme, men hvor denne forskel ikke er stor. I disse områder er den centrale opgave at genoprette og udvikle produktionen, at fuldføre partiets konsolidering og at oprette politiske magtorganer og støtte fronten. Hvis der i visse landsbyer i disse områder stadig er noget jord, der skal fordeles eller omfordeles, enkelte personers klassestatus, der skal ændres, eller skøder, der skal udstedes, må disse opgaver selvfølgelig fuldføres i overensstemmelse med de givne omstændigheder.

V

I alle de befriede områder må vi, hvadenten jordreformen er gennemført eller

ej, få bønderne til at dyrke hvedemarkerne og pløje en del af jorden i dette efterår. Til vinter må bønderne opfordres til at samle gødning. Alt dette har afgørende betydning for landbrugsproduktionen og 1949-høsten i de befriede områder, og det må sikres gennem administrative forholdsregler samordnet med massearbejde.

VI

Det er nødvendigt beslutsomt at få bugt med visse udtryk for manglende disciplin og anarki blandt masserne. Der findes folk, som uden tilladelse ændrer den politik og taktik, som centralkomiteen eller en anden højere partikomité har vedtaget, og i stedet anvender en yderst skadelig politik og taktik, som er imod den forenede vilje og disciplin, men som de stædigt mener er korrekt. Der findes også folk, som under påskud om arbejdspres antager en fejlagtig holdning med hverken at spørge efter instrukser, før en ting gennemføres, eller aflevere en rapport bagefter, og som betragter det område, de administrerer, som et uafhængigt rige. Alt dette er yderst skadeligt for revolutionens sag. Partikomiteer på alle niveauer må diskutere dette problem igen og igen og arbejde alvorligt for at overvinde anarki og mangel på disciplin, således at alle de kræfter som kan og skal centraliseres, kan koncentreres i hænderne på centralkomiteen og dens kontorer[1].

VII

Centralkomiteen, dens bureauer (eller underbureauer), område- (eller provins-) partikomiteer, partikomiteer i præfekturerne, amterne og distrikterne ned til partiafdelingsniveauet må oprette en nær kontakt med hinanden for at have et godt greb om tendenserne i de forskellige bevægelser, konstant udveksle oplysninger og erfaringer og straks rette fejl og bekendtgøre fremskridt. Til dette bør de gøre fuldt brug af sådanne kommunikationsmidler som radio, telegraf, telefon, post og kurérer; samt af konsultationsmetoder som små møder (med fire eller fem deltagere), fælles lokalkonferencer (er par amter) og personlige samtaler; af inspektionsture, som foretages af små grupper (på tre eller fire personer), eller af enkelte komitémedlemmer med anseelse; og af nyhedsbureauer og aviser. Man bør ikke vente i flere måneder, et halvt år eller endnu længere, før en lavere organisation afleverer sin sammenfattende rapport til en højere organisation, eller før denne udsteder generelle direktiver til lavere organer. For sådanne rapporter og direktiver bliver hurtigt forældede og mister helt eller delvist deres brugbarhed. Og fejl bliver gjort og kan ikke rettes i tide, hvilket medfører stor skade. Hvad partiet virkelig har brug for er betimelige, levende og konkrete rapporter og direktiver.

VIII

Centralkomiteens bureauer og underbureauer og partikomiteerne i områderne, provinserne, præfekturerne og byområderne må i deres ledelse være tilstrækkeligt opmærksomme på arbejdet både i byerne og på landet, på opgaverne i både industri- og landbrugsproduktionen. Det vil sige, at de ikke på grund af ledelsen af jordreformen og landbrugsproduktionen må undlade at lede arbejdet i byerne og af industriproduktionen eller slække deres anstrengelser på dette område. Eftersom vi nu besidder mange store, mellemstore og små byer og et udstrakt net af industrier, miner og forbindelseslinier, ville vi begå fejl, hvis nogen af de berørte ledende organisationer forsømte eller slækkede deres anstrengelser, hvad dette angår.

Noter

[1] Centralkomiteens kontorer, som der her refereres til, er dens bureauer og underbureauer.

PLAN FOR OPERATIONERNE I LIAOHSI-SHENYANG-FELTTOGET[1]

September og oktober 1948

I. TELEGRAM FRA 7. SEPTEMBER

Vi er rede til at sikre Kuomintangs endelige sammenbrud på omtrent fem år fra juli 1946 at regne[2]. Dette er muligt. Vort mål kan nås, såfremt vi tilintetgør omkring 100 brigader af Kuomintangs soldater hvert år, eller cirka 500 brigader på de fem år. I de sidste to år har vor hær tilintetgjort ialt 191 brigader af fjendens regulære tropper, et gennemsnit på 95½ brigade om året eller omtrent 8 brigader om måneden. I de næste tre år er det nødvendigt, at vor hær udsletter 300 eller flere brigader af fjendens styrker. Fra juli i år til juni næste år forventer vi at ødelægge omkring 115 brigader af fjendens regulære tropper. Dette samlede tal er fordelt på vore forskellige feltarmeer og armeer[3]. Den østkinesiske feltarmé skal udslette omkring 40 brigader (indbe-

---

Disse telegrammer til Lin Piao, Lo Jung-huan og andre kammerater blev affattet af kammerat Mao Tsetung på vegne af Kinas kommunistiske Partis centralkomités revolutionære militærkommision. Planerne for operationerne, som han her fremsatte for Liaohsi-Shenyang-felttoget, blev senere fuldt ud efterlevet. Felttogets resultater var følgende:

(1) Ødelæggelsen af 470.000 fjendtlige tropper, samt sejre på andre fronter i denne periode, gjorde den kvalitativt overlegne Folkets Befrielseshær overlegen over for Kuomintang også, hvad angår antal.

(2) Hele det nordøstlige Kina blev befriet, og betingelserne for befrielsen af Peiping, Tientsin og hele det nordlige Kina blev skabt.

(3) Vor hær indhøstede erfaringer i at udkæmpe storstilede tilintetgørelsesfelttog.

(4) Som følge af befrielsen af det nordøstlige Kina blev et strategisk sikkert bagland med en rimelig industriel basis vundet for befrielseskrigen, og partiet og folket vandt gunstige betingelser for gradvist at påbegynde økonomisk genopbygning.

Liaohsi-Shenyang-felttoget var det første af de tre største felttog af afgørende betydning i det kinesiske folks befrielseskrig. De to andre var Huai-Hai- og Peiping-Tientsin- felttogene. I disse tre store felttog, som varede fire måneder og nitten dage, blev 144 divisioner (brigader) af fjendens regulære tropper og 29 divisioner af hans irregulære tropper, eller ialt mere end 1.540.000 mand, udslettet. I denne periode iværksatte Folkets Befrielseshær også offensiver på andre fronter, som tilintetgjorde et stort antal fjender. I krigens to første år havde Folkets Befrielseshær i gennemsnit udslettet omkring 8 fjendtlige brigader om måneden. Nu var gennemsnitstallet for udslettede fjendetropper ikke længere 8 brigader om måneden, men 38 brigader. Disse tre store felttog tilintetgjorde faktisk de elitetropper, som Kuomintang byggede sin kontrarevolutionære borgerkrig på, og fremskyndede sejren i befrielseskrigen over hele landet. Hvad angår Huai-Hai- og Peiping-Tientsin-felttogene, se *Plan for operationerne i Huai-Hai-felttoget* og *Plan for operationerne i Peiping-Tientsin-felttoget*, side 216 og 224 i dette bind.

fattet de 7, der allerede udslettedes i juli) og indtage Tsinan og et antal store, mellemstore og små byer i det nordlige Kiangsu, det østlige Honan og det nordlige Anhwei. Det centrale slettelands felthær skal udslette 14 brigader (indbefattet de 2, der udslettedes i juli) og indtage et antal byer i provinserne Hupeh, Honan og Anhwei. Den nordvestlige felthær skal udslette omkring 12 brigader (indbefattet de 1½ brigade, der udslettedes i august). Armeen i det nordlige Kina under ledelse af Hsu Hsiang-chien og Chou Shih-ti skal udslette omkring 14 brigader under Yen Hsi-shan (indbefattet de 8 brigader, der blev tilintetgjort i juli) og indtage Taiyuan. I skal, i samarbejde med de to hære, der ledes af Lo Jui-ching og Yang Cheng-wu, udslette omkring 35 brigader fra de to armégrupper under Wei Li-huang og Fu Tso-yi (indbefattet 1 brigade, der udslettedes af Yang Cheng-wu i juli) og indtage alle byerne langs jernbanerne Peiping-Liaoning, Peiping-Suiyuan, Peiping-Chengteh og Peiping-Paoting, undtagen Peiping, Tientsin og Shenyang. De afgørende faktorer for at nå dette mål er, at soldaterne sættes rigtigt ind, og at de ledes godt i felttogene, og at der er en ordentlig balance mellem kamp og hvile. Hvis I i løbet af månederne september og oktober, eller måske lidt længere, kan udslette fjenden langs en linie fra Chinchow til Tangshan og indtage Chinchow, Shanhaikuan og Tangshan, vil I have opfyldt opgaven med at udslette omkring 18 fjendtlige brigader. For at kunne udslette dem, må I nu forberede at placere jeres hovedstyrke på denne linie, idet I lader fjendens styrker ved Changchun og Shenyang være. Når I angreber Chinchow, må I også være forberedt på at udslette de fjendtlige styrker, der kan komme til dens undsætning fra Changchun og Shenyang. Fordi fjendens styrker i og ved Chinchow, Shanhaikuan og Tangshan er isolerede fra hinanden, er vi ret sikre på succes i vort angreb og i udslettelsen af fjenden, og der er også et rimeligt håb for succes i indtagelsen af Chinchow og i angrebene på de fjendtlige forstærkninger. Hvis I derimod ville placere jeres hovedstyrke ved Hsinmin og dets nordlige omgivelser for at forberede angreb på de fjendtlige styrker, som måtte komme ud fra Changchun og Shenyang, så ville fjenden måske slet ikke turde komme ud, fordi I ville være for stor en trussel. På den ene side ville fjenden i Changchun og Shenyang måske slet ikke komme ud. Og fordi de styrker, som I på den anden side ville sende mod Chinchow, Shanhaikuan og Tangshan ville være for små, ville fjenden i og ved disse tre byer (omfatter 18 brigader) på den anden side givetvis trække sig tilbage til Chinchow og Tangshan, og I vil finde det ret vanskeligt og dog nødvendigt at angribe dem, og på denne måde spilde tid og energi og måske havne i en passiv position. Af disse grunde vil det være det bedste at lade fjenden ved Changchun og Shenyang være og vie jeres opmærksomhed til fjenden ved Chinchow, Shanhaikuan og Tangshan. En anden ting: I må forberede jer på at udkæmpe tre store felttog i de ti måneder fra september til juni næste år og på at bruge omkring to måneder på hvert felttog, hvilket ialt giver cirka seks måneder og efterlader fire måneder til hvile. Hvis fjenden i løbet af jeres Chinchow-

Shanhaikuan-Tangshan-felttog (det første store felttog) gør udfald fra Changchun og Shenyang for med fuld styrke at ville undsætte Chinchow (fordi jeres hovedstyrke vil være placeret ikke ved Hsinmin, men rundt om Chinchow, vil Wei Li-huang blive dristig og komme til undsætning), så vil I straks svare igen, uden at forlade linien Chinchow-Shanhaikuan-Tangshan, med storstilede tilintetgørelsesangreb på de fjendtlige forstærkninger og søge at udslette alle Wei Li-huang's tropper på stedet. Dette ville være den ideelle situation. Derfor må I være opmærksomme på følgende:

(1) Vær fast besluttede på at angribe og indtage Chinchow, Shanhaikuan og Tangshan og på at overtage kontrollen med hele linien.

(2) Vær fast besluttede på at udkæmpe et større tilintetgørelsesslag, end I nogensinde før har udkæmpet, det vil sige, vov at kæmpe mod hele Wei Li-huangs hær, når han kommer til undsætning.

(3) Samtidig med at I holder jer til disse to beslutninger, må I pånyoverveje jeres operationsplaner, gøre forberedelser til at opfylde de militære forsyninger til hele jeres styrke (føde, ammunition, rekrutter og så videre) og til at tage jer af fanger.

Overvej venligst ovenstående og telegrafer jeres svar.

II. TELEGRAM FRA 10. OKTOBER

1. Fra den dag, hvor I starter angrebet på Chinchow, vil der være en periode, hvor den taktiske situation vil være meget spændt. Vi håber, at I vil informere os over radioen hver anden eller tredje dag om fjendens situation (hans troppers modstandsstyrke i forsvaret i Chinchow, fremrykningen af hans forstærkninger fra Hulutao og Chinhsi og fra Shenyang og de sandsynlige skridt fra hans tropper i Changchun) og om vor egen situation (fremskridtene i vore angreb på byen og vore tab ved angrebene på byen og kampen for at holde de fjendtlige forstærkninger væk).

2. Det er meget sandsynligt, at den taktiske situation i denne periode, som I har sagt, vil udvikle sig yderst gunstigt, det vil sige, at I ikke blot vil være i stand til at udslette de fjendtlige styrker, som forsvarer Chinchow, men også en del af hans forstærkninger fra Hulutao og Chinhsi og alle eller de fleste af hans styrker, som flygter fra Changchun. Hvis fjendens forstærkninger fra Shenyang trænger frem til området nord for Tailing-floden umiddelbart efter, at I har indtaget Chinchow, og når I derfor er i stand til at flytte styrken for at omringe dem, vil det være muligt at tilintetgøre også disse forstærkninger. Nøglen til alt dette ligger i at søge at indtage Chinchow på cirka en uge.

3. Beslut jer – for at kontrollere fjendens forstærkninger – til en placering af jeres tropper svarende til jeres fremskridt i angrebene på Chinchow og til deres fremrykning både fra øst og fra vest. Såfremt de fjendtlige forstærkninger fra Shenyang rykker langsomt frem (hvilket kan ske, hvis de fjender, der er belejret i Changchun, under jeres angreb på Chinchow bryder ud og bliver

fanget og knust af vor 12. kolonne og andre styrker, hvilket kan gøre de fjendtlige forstærkninger fra Shenyang så forvirrede, at de kun rykker langsomt frem eller helt stopper eller helt vender om for at undsætte styrkerne i Changchun), mens de fjendtlige forstærkninger fra Hulutao og Chinhsi rykker ret hurtigt frem, må I være parate til at kaste jeres hovedreserver ind for at hjælpe den 4. og den 11. kolonne med at udslette dele af denne forstærkning og i første række kontrollere deres fremrykning. Hvis de fjendtlige forstærkninger fra Hulutao og Chinhsi bliver bundet og kontrolleret af vor 4. og 11. kolonne og andre styrker og derfor kun rykker langsomt frem eller helt stopper, hvis de fjendtlige styrker i Changchun ikke bryder ud, hvis de fjendtlige forstærkninger fra Shenyang rykker ret hurtigt frem, og hvis størsteparten af de fjendtlige styrker i Chinchow er udslettet og byens erobring umiddelbart forestående, så bør I lade fjendens styrke fra Shenyang trænge dybt ind i området nord for Tailing-floden, således at I kan foretage en betimelig omgruppering af jeres styrker for at omringe dem og udslette dem, når det passer jer.

4. I må samle jeres opmærksomhed om operationerne i Chinchow og stræbe efter at indtage byen så hurtigt som muligt. Selv om ingen af de andre mål nås, og kun Chinchow bliver erobret, vil I alligevel have vundet initiativet, hvilket i sig selv vil være en stor sejr. Vi håber, at I vil vie de ovenstående punkter passende opmærksomhed. Særlig i de første par dage af slaget om Chinchow vil fjendens forstærkningsstyrker fra såvel øst som vest ikke foretage nogen større skridt, og I kan koncentrere al jeres energi om operationerne på Chinchow-fronten.

Noter

[1] Liaohsi-Shenyang-felttoget var et gigantisk felttog, som den nordøstlige Folkets Befrielseshær udkæmpede i den vestlige del af provinsen Liaoning og i området Shenyang-Changchun mellem den 12. september og den 2. november 1948. Ved optakten til felttoget bestod Kuomintangs totale troppestyrke i det nordøstlige Kina af 4 hære, sammensat af 14 korps eller 44 divisioner. Disse styrker havde forkortet deres fronter og gravet sig ned i tre fra hinanden isolerede sektorer, Changchun, Shenyang og Chinchow. Med det formål fuldstændig at udslette fjendens styrker i nordøst og hurtigt befri hele området, indledte Folkets Befrielseshær i denne region med støtte fra den lokale befolknings brede masser Liaohsi-Shenyang-felttoget i september 1948 med en hovedstyrke på 12 kolonner, 1 artillerikolonne og regionale væbnede styrker, alt i alt 53 divisioner eller over 700.000 mand. Chinchow på jernbanelinien Peiping-Liaoning var det strategiske led mellem det nordøstlige og det nordlige Kina. De fjendtlige styrker i Chinchow bestod af 8 divisioner med mere end 100.000 mand under Fan Han-chieh, næstkommanderende i Kuomintangs nordøstlige hovedkvarter for »undertrykkelse af banditter«. Indtagelsen af Chinchow var nøglen til Liaohsi-Shenyang-felttogets succes. Den nordøstlige Folkets Befrielseshær anvendte efter kammerat Mao Tsetungs direktiver 1 kolonne og 7 uafhængige divisioner til at fortsætte belejringen af Changchun; 6 kolonner, 1 artillerikolonne og 1 tankbatallion til at omringe og angribe Chinchow og 2 kolonner, placeret i området Tashan-Kaochiao sydvest for Chinchow, sammen med 3 kolonner i området Heishan-Tahushan-Changwu til at afskære enhver forstærkning, som fjenden måtte sende fra Chinchow. Kampene i Chinchow-området

begyndte den 12. september. Netop som vor hær tilintetgjorde fjenden i Chinchows udkanter efter at have indtaget Ihsien, fløj Chiang Kai-shek i stor hast til det nordøstlige område for personligt at overtage ledelsen af operationerne og tilkaldte straks 5 fjendtlige divisioner fra det nordlige Kinas hovedkvarter for »undertrykkelse af banditter« på Peiping-Liaoning jernbanen og 2 divisioner fra provinsen Shantung til at slutte sig til de 4 divisioner i Chinhsi. Alle disse 11 divisioner startede et rasende angreb på vore stillinger ved Tashan den 10. oktober, men de kunne ikke bryde igennem. I mellemtiden blev Kuomintangs 9. armé under Liao Yao-hsiang, bestående af 11 divisioner og 3 kavalleribrigader, som havde forladt Shenyang for at komme Chinchow til undsætning, afskåret af vor hær nordøst for Heishan og Tahushan. Vor hær begyndte angrebet på Chinchow den 14. oktober, og efter 31 timers hård kamp havde den fuldstændig udslettet den fjendtlige forsvarsstyrke og taget Fan Han-chieh, næstkommanderende i det nordøstlige hovedkvarter for »undertrykkelse af banditter«, Lu Chun-chuan, leder af den 6. armé og mere end 100.000 mand under deres kommando til fange. Befrielsen af Chinchow tilskyndede dele af de fjendtlige styrker i Changchun til at gøre oprør mod Kuomintang og resten til at overgive sig. Men Chiang Kai-shek, som stadig drømte om tilbageerobringen af Chinchow og om en genåbning af forbindelseslinierne mellem det nordøstlige og det nordlige Kina, gav armeen under ledelse af Liao Yao-hsiang strenge ordrer om at fortsætte fremrykningen mod Chinchow. Efter indtagelsen af Chinchow vendte Folkets Befrielseshær sig straks til det nordøstlige område og omringede Liaos hær fra nord og syd ved Heishan og Tahushan. Den 26. oktober lykkedes det Folkets Befrielseshær at omringe fjenden i området Heishan-Tahushan-Hsinmin og efter hårde kampe i to dage og én nat at udslette dem fuldstændigt og fange hærchefen Liao Yao-hsiang, korpskommandanterne Li Tao, Pai Feng-wu og Cheng Ting-chi og mere end 100.000 mand. Vor hær fulgte kraftfuldt denne sejr op og befriede Shenyang og Yingkow den 2. november og udslettede over 149.000 fjendtlige tropper. Således var hele det nordøstlige Kina befriet. Samlet blev mere end 470.000 fjendtlige tropper tilintetgjort i felttoget.

[2] Se *En rundskrivelse om situationen,* note 7, side 176 i dette bind.

[3] Den 1. november 1948 inddelte Den revolutionære Militærkommision under Kinas kommunistiske Partis centralkomité alle tropperne i de store strategiske områder i felt-, regionale og guerillastyrker i overensstemmelse med beslutninger fra septembermødet i centralkomiteens politiske bureau. Feltstyrkerne organiseredes i feltarmeer. En feltarmé bestod af arméer, en armé af korps (oprindeligt kaldet kolonner), et korps af divisioner og en division af regimenter. I overensstemmelse med deres geografiske placering bar felthærene navnene Den nordvestlige feltarmé, Det centrale slettelands feltarmé, Den østkinesiske feltarmé, Den nordøstlige feltarmé og Det nordlige Kinas feltarmé, alle afdelinger af Det kinesiske folks Befrielseshær. Antallet af armeer, korps og divisioner i hver feltarmé varierede i overensstemmelse med de konkrete forhold i hvert større strategisk område. Senere skiftede Den nordvestlige feltarmé navn til den 1. feltarmé, bestående af 2 armeer; Det centrale slettelands feltarmé skiftede navn til den 2. feltarmé, bestående af 3 armeer; Den østkinesiske feltarmé skiftede navn til den 3. feltarmé, bestående af 4 armeer, og Den nordøstlige feltarmé skiftede navn til den 4. feltarmé, bestående af 4 armeer. De 3 armeer, der udgjorde Det nordlige Kinas feltarmé, blev placeret under direkte kommando fra Det kinesiske folks Befrielseshærs øverste hovedkvarter.

OM STYRKELSEN AF PARTIKOMITÉ-SYSTEMET

20. september 1948

Partikomitésystemet er et vigtig system, idet det sikrer en kollektiv ledelse og forhindrer, at en enkelt person sætter sig på det hele. Det er fornylig blevet opdaget, at det i nogle (selvfølgelig ikke i alle) ledende instanser er den normale praksis, at en enkelt person sætter sig helt og holdent på ledelsen og træffer beslutninger i vigtige sager. Udarbejdelsen af løsninger af disse vigtige problemer bliver ikke foretaget af partikomiteen, men af en enkeltperson, og medlemsskab af partikomiteer er efterhånden kun af navn. Meningsforskelle mellem komitémedlemmer kan ikke løses og forbliver uløste i lange tider. Medlemmer af partikomiteer opretholder kun en formel, ikke en reel enhed indbyrdes. Denne situation må ændres. Fra nu af må der indføres et sundt system af partikomitémøder i alle ledende instanser lige fra centralkomiteens bureauer til partikomiteerne på lokalt plan og fra partikomiteerne ved fronten til partikomiteerne på brigadeniveau og på de militære regioners niveau (underafdelinger af den revolutionære militærkommission eller ledende grupper). Det samme gælder for de ledende partigrupper i regeringsorganerne, i de folkelige organisationer, på nyhedsbureauet og på aviserne.

Alle vigtige problemer må forelægges komiteen til diskussion. (Selvfølgelig med undtagelse af de dagligdags trivielle problemer og de problemer, hvis løsning allerede er blevet diskuteret og besluttet på tidligere møder, og som kun behøver at blive ført ud i livet). De tilstedeværende komitémedlemmer må udtrykkeligt fremlægge deres synspunkter og derved nå frem til endelige beslutninger, som så skal udføres af de medlemmer, som har ansvaret for dette område. Denne fremgangsmåde bør også følges af lokale partikomiteer og komiteer på brigadeniveauet. Blandt de højere ledelsesorganer skal der afholdes møder i de forskellige afdelinger (f.eks. propagandaafdelingen og organisationsafdelingen), i kommisssionerne (f.eks. arbejder-, kvinde- og ungdomskommissionerne), på skoler (f.eks. partiskoler) og kontorer (f.eks. efterforskningskontorerne). Selvfølgelig må vi sørge for, at møderne ikke bliver for langvarige eller afholdt for ofte og især ikke bliver begravet i diskussioner om ubetydeligheder, således at arbejdet bliver hæmmet. Ved væsentlige og komplicerede problemer, hvor der reelt eksisterer forskellige

---

Denne beslutning blev udformet af kammerat Mao Tse-tung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

opfattelser, må der desuden være personlige rådslagninger før mødet for at sætte medlemmerne i stand til at overveje stridspunkterne, for at undgå at mødets beslutninger bliver en ren formalitet, eller at det bliver umuligt at træffe nogen beslutning.

Partikomitémøder kan opdeles i to kategorier, som ikke må forveksles med hinanden, nemlig arbejdsudvalgsmøder og plenarmøder. Endvidere må vi passe på, at hverken det kollektive lederskab eller den personlige ansvarlighed bliver overvurderet og dermed tilsidesætter hinanden. I hæren har den kommanderende officer ret til at træffe påtrængende beslutninger under sammenstød med fjenden, og når situationen ellers kræver det.

OM SEPTEMBER-MØDET – RUNDSKRIVELSE FRA KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ

10. oktober 1948

1. I september 1948 indkaldte centralkomiteen et møde i det politiske bureau, hvori der deltog syv medlemmer af det politiske bureau, fjorten medlemmer og kandidatmedlemmer af centralkomiteen og ti vigtige funktionærer, herunder de mest fremtrædende ledende kammerater i partiet og hæren i det nordlige Kina, det østlige Kina, det centrale sletteland og det nordvestlige Kina. Dette møde, som centralkomiteen indkaldte, havde det største antal deltagere ved noget møde siden den japanske kapitulation. Mødet opsummerede arbejdet i den forløbne periode og fastlagde opgaverne for perioden fremover.

2. Siden partiets 7. nationale kongres i april 1945 har centralkomiteen og de ledende kadrer i hele partiet udvist endnu større enhed end under modstandskrigen mod Japan. Denne enhed har gjort det muligt for vort parti at klare mange vigtige begivenheder hjemme og i udlandet i de tre år siden den japanske kapitulation; mens disse begivenheder har fundet sted, har vort parti ført den kinesiske revolution et stort skridt fremad, knust den amerikanske imperialismes politiske indflydelse blandt det kinesiske folks brede masser, bekæmpet Kuomintangs nye forræderi[1], slået dets militære angreb tilbage og sat Folkets Befrielseshær i stand til at gå fra defensiven over til offensiven.

I de sidste to års kampe, fra juli 1946 til juni 1948, har Folkets Befrielseshær udslettet 2.640.000 fjendtlige tropper, herunder 1.630.000 tilfangetagne. Hovedkrigsbyttet i de to år beløber sig til næsten 900.000 geværer, mere end 64.000 lette og tunge maskingeværer, 8.000 stykker let artilleri, 5.000 stykker infanteriartilleri og 1.100 tunge bjerg- og feltkanoner. I disse to år er Folkets

---

Denne interne partirundskrivelse blev udarbejdet af kammerat Mao Tse-tung for centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti. September 1948-mødet blev afholdt i landsbyen Hsipaipo, Pingshan amt, provinsen Hopei. Dette møde, der blev indkaldt af centralkomiteen, havde det største deltagerantal ved noget møde siden den japanske kapitulation. Tidligere havde det ikke været muligt at afholde så store møder, fordi størstedelen af centralkomitemedlemmerne befandt sig i forskellige befriede områder, hvor de ledede den anspændte befrielseskrig, og forbindelserne var uhyre vanskelige.

Befrielseshær vokset fra 1.200.000 mand til 2.800.000. Vore regulære tropper er vokset fra 118 brigader til 176, det vil sige fra 610.000 mand til 1.490.000. De befriede områder dækker nu 2.350.000 km² eller 24,5% af Kinas samlede areal på 9.597.000 km²; de har en befolkning på 168 millioner eller 35,3% af Kinas samlede befolkning på 475 millioner, og de rummer 586 store, middelstore og små byer, fra amtsbyer og opefter, eller 29% af Kinas ialt 2.009 sådanne byer.

Fordi vort parti med fasthed har ledet bønderne i gennemførelsen af reformen af jordsystemet, er jordproblemet gennemgribende blevet løst i områder med omkring 100 millioner mennesker, og godsejerklassens og den gamle type rige bønders jord er blevet mere eller mindre ligeligt fordelt blandt landbefolkningen og først og fremmest blandt fattigbønderne og landarbejderne.

Vort partis medlemstal er vokset fra 1.210.000 i maj 1945 til 3.000.000 i øjeblikket. (I 1927, før Kuomintangs forræderi mod revolutionen, var det 50.000; efter Kuomintangs forræderi det år faldt det til omkring 10.000; i 1934 steg det som følge af den resultatrige udvikling i bonderevolutionen til 300.000; i 1937 faldt det på grund af revolutionens nederlag i syd atter til omkring 40.000[2]; i 1945 steg det på grund af den resultatrige udvikling i modstandskrigen mod Japan til 1.210.000; og nu har det på grund af den resultatrige udvikling i krigen mod Chiang Kai-shek og i bonderevolutionen nået 3.000.000). På den ene side har partiet i det forløbne år i det grundlæggende overvundet og overvinder fortsat nogle usunde fænomener, der til en vis grad eksisterede i dets rækker; der var urenheder i klassesammensætningen (godsejer- og rigbondeelementer), urenheder i ideologien (godsejer- og rigbondeideologi) og urenheder i arbejdsstil (bureaukrati og kommandisme). På den anden side har partiet i det forløbne år overvundet og overvinder stadig visse »venstre«fejl, der ledsagede den storstilede mobilisering af bondemasserne i kampene for at løse jordproblemet; disse bestod i de delvise, men ret talrige krænkelser af middelbøndernes interesser, den skade der forvoldtes visse private industri- og handelsvirksomheder og overskridelsen nogle steder af visse skillelinjer i politikken om undertrykkelse af kontrarevolutionære. Gennem de store, heftige revolutionære kampe i de forløbne tre år, og især i det forløbne år, og gennem den samvittighedsfulde rettelse af vore egne fejl har hele partiet taget et stort skridt fremad i politisk modenhed.

Partiets arbejde i Kuomintang-områderne er blevet kronet med den største succes. Dette kan ses deraf, at vi i de store byer har vundet de brede masser af arbejdere, studenter, lærere, professorer, kulturarbejdere, almindelige beboere og nationale kapitalister så vel som alle de demokratiske partier og folkelige organisationer over på vort partis side og således har modstået Kuomintangs undertrykkelse og fuldstændigt isoleret Kuomintang. I adskillige store områder i syd (grænseområderne Fukien-Kwangsi-Kiangsi, Hunan-Kwangtung-Kiangsi, Kwangtung-Kwangsi og Kwangtung-Yunnan, det sydlige Yunnan,

grænseområdet Anhwei-Chekiang-Kiangsi og det østlige og sydlige Chekiang) er der oprettet baser for guerillakrigsførelse, og deres guerillastyrker er vokset til mere end 30.000.

I de forløbne to år, og især sidste år, har vi gennemført en velordnet, velledet demokratisk bevægelse i Folkets Befrielseshær, som alle soldater og officerer har deltaget i. I denne bevægelse har vi udfoldet selvkritik, har overvundet og overvinder fortsat bureaukrati i hæren og har genopbygget partikomitésystemet på forskellige trin i hæren og soldaterkomitésystemet i kompagnierne, som begge gav gode resultater fra 1927 til 1932, men senere blev afskaffet. Alt dette har i høj grad højnet officerernes og soldaternes politiske begejstring og bevidsthed, styrket deres kampduelighed og disciplin og hjulpet os til at opsuge omkring 800.000 tilfangetagne Kuomintang-soldater og omforme dem til befriede soldater[3], der har vendt deres våben mod Kuomintang. I løbet af de sidste to år har vi i de befriede områder mobiliseret omkring 1.600.000 af de bønder, der fik jord, til at slutte sig til Folkets Befrielseshær.

Vi har allerede en hel del jernbaner, miner og industrier, og vort parti er i stor stil ved at lære at lede industri og udføre handel. I de forløbne to år er vore krigsindustrier vokset betydeligt. Men de er endnu ikke tilstrækkelige til at imødekomme krigens behov. Vi mangler nogle vigtige råmaterialer og maskiner, og vi kan, stort set, endnu ikke fremstille stål.

I områder i det nordlige Kina med en befolkning på 44 millioner har vi oprettet en forenet folkeregering, hvori vort parti samarbejder med partiløse demokrater. For at lette støtten til fronten har vi besluttet at betro denne regering den opgave at forene ledelsen og administrationen af økonomien, pengevæsenet, handelen, bankvæsenet, kommunikationerne og krigsindustrierne i tre regioner, det nordlige Kina, det østlige Kina (med en befolkning på 43 millioner) og det nordvestlige område (med en befolkning på 7 millioner), og vi er rede til i nær fremtid at udvide foreningen af dette arbejde til endnu to regioner, det nordøstlige område og det centrale sletteland.

3. I lyset af vore resultater i de forløbne to års kampe og af den almindelige situation mellem fjenden og os anså det af centralkomiteen indkaldte møde det for fuldt ud muligt at opbygge en Folkets Befrielseshær på fem millioner i løbet af en periode på omkring fem år (fra juli 1946 at regne), at udslette ialt omkring 500 brigader (divisioner) af fjendens regulære styrker (et gennemsnit på omkring 100 brigader om året), at udslette ialt omkring 7.500.000 mand af hans regulære og irregulære styrker og af specialvåbnene (et gennemsnit på omkring 1.500.000 mand om året) og fuldstændigt at styrte Kuomintangs reaktionære styre.

Kuomintangs militære styrke var 4.300.000 mand i juli 1946. I de forløbne to år er 3.090.000 af dets mænd enten blevet udslettet eller er deserteret, og 2.440.000 er blevet rekrutteret. Dets nuværende styrke er 3.650.000 mand. Det anslås, at Kuomintang i de kommende tre år endnu kan være i stand til at

rekruttere 3.000.000 mand, og at omkring 4.500.000 sandsynligvis vil blive udslettet eller desertere. Således vil Kuomintangs resterende militære styrke som resultat af fem års kamp sandsynligvis kun udgøre omkring 2.000.000. Vor hær har nu 2.800.000 mand. I de kommende tre år planlægger vi i vore styrker at optage 1.700.000 tilfangetagne soldater (anslået til 60% af det samlede antal, vi tager til fange) og at mobilisere 2.000.000 bønder til at slutte sig til hæren. Selv når vi indberegner tab, vil vor hær som resultat af fem års kamp sandsynligvis nærme sig 5.000.000 mand. Hvis fem års kamp giver disse resultater, kan det siges, at vi har styrtet Kuomintangs reaktionære styre fuldstændigt.

For at opfylde denne opgave må vi hvert år udslette omkring 100 brigader (divisioner) af fjendens regulære styrker, ialt ca. 500 brigader (divisioner) på fem år. Dette er nøglen til løsningen på alle problemer. I betragtning af, at de regulære fjendtlige styrker, som vi udslettede i løbet af det første år, omfattede 97 brigader (divisioner) og 94 brigader (divisioner) i det andet år, kan vore mål opfyldes og endog overopfyldes. Af Kuomintangs eksisterende militære styrke på ialt 3.650.000 mand står 70% ved fronterne (nord for linjen Yangtse-floden og Pashan-bjergene, øst for linjen Lanchow og Holan-bjergene og syd for Chengteh-Changchun-linjen); kun omkring 30% er i baglandet (indbefattet styrkerne syd for linjen Yangtse-floden og Pashan-bjergene og vest for linjen Lanchow og Holan-bjergene). Af alle de eksisterende regulære Kuomintangstyrker, som består af 285 brigader eller 1.980.000 mand, står 249 brigader eller 1.742.000 mand ved fronterne (99 brigader eller 694.000 mand på den nordlige front, og 150 brigader eller 1.048.000 mand på den sydlige front). Kun 36 brigader eller 238.000 mand befinder sig i baglandet, og de fleste af dem er nyopstillede tropper med lav kampduelighed. Derfor har centralkomiteen besluttet, at hele Folkets Befrielseshær i løbet af det tredje år fortsat vil operere nord for Yangtse-floden og i det nordlige Kina og i det nordøstlige område. For at fuldføre den opgave at udslette fjenden er det nødvendigt at udnytte et stort antal tilfangetagne soldater foruden på planmæssig og fornuftig måde at mobilisere folk i de befriede områder til at slutte sig til hæren.

4. Fordi vort parti og vor hær længe befandt sig i en stilling, hvor vore områder var skåret i stykker af fjenden, fordi vi førte guerillakrig og befandt os i landdistrikterne, tillod vi meget betydelig autonomi hos de ledende organer i partiet og hæren i de forskellige områder. Dette satte partiorganisationerne og de væbnede styrker i stand til at bringe deres initiativ og begejstring til udfoldelse og at komme igennem lange perioder med alvorlige vanskeligheder, men samtidig gav det stødet til visse fænomener med anarki og mangel på disciplin, lokalpatriotisme og guerillamentalitet, der var skadelige for revolutionens sag. Den nuværende situation kræver, at vort parti må gøre sit yderste for at overvinde disse fænomener med anarki og mangel på disciplin, lokalpatriotisme og guerillamentalitet og centralisere alle de magtbeføjelser, der kan

og må koncentreres, i centralkomiteens og dens kontorers hænder for derved at tilvejebringe overgangen i krigsformen fra guerillakrig til regulær krigsførelse. I de forløbne to år har både hæren og dens operationer antaget en mere regulær karakter, men dette er ikke nok, og i løbet af det tredje år må der tages endnu et stort skridt fremad. Med dette for øje må vi gøre alt, hvad der er muligt, for at reparere og betjene moderne kommunikationsmidler, så som jernbaner, landevejstransport og dampskibe, for at styrke administrationen af byer og industri og for skridt for skridt at flytte tyngdepunktet for vort partiarbejde fra landdistrikterne til byerne.

5. Den opgave at gribe den politiske magt i hele landet kræver, at vort parti hurtigt og systematisk må træne et stort antal kadrer til at administrere militære, politiske, økonomiske, partimæssige, kulturelle og uddannelsesmæssige anliggender. I krigens tredje år må vi forberede tredive til fyrre tusind kadrer på lavere, middel og højere niveau, således at de i det fjerde år, når hæren går frem, kan marchere med den og bringe ordnet administration til nyligt befriede områder med en befolkning på omkring 50 til 100 millioner mennesker. Kinas territorium er meget stort, dets befolkning er meget talrig, og den revolutionære krig udvikler sig meget hastigt; men vor tilgang af kadrer er meget utilstrækkelig – dette er en meget stor vanskelighed. Når vi forbereder kadrer i løbet af det tredje år, må vi, samtidig med at vi bør støtte os på, at de gamle befriede områder leverer hovedparten, også være opmærksomme på at indrullere kadrer fra de store byer, der kontrolleres af Kuomintang. I de store byer i Kuomintang-områderne er der mange arbejdere og intellektuelle, der kan tage del i vort arbejde, og som i almindelighed har et højere kulturelt niveau end arbejderne og bønderne i de gamle befriede områder. Vi bør gøre brug af et stort antal arbejdende personel fra Kuomintangs økonomiske, finansielle, kulturelle og uddannelsesmæssige institutioner, de reaktionære elementer ikke medregnet. Skoleuddannelsen i de befriede områder må genopbygges og udvikles.

6. Parolen om indkaldelse af en rådgivende politisk konference[4] har samlet alle demokratiske partier og folkelige organisationer og alle demokrater uden partitilhørsforhold i Kuomintang-områderne omkring vort parti. Vi er ved at træffe foranstaltninger til at lade repræsentanter for disse partier og organisationer komme til de befriede områder og træffer forberedelser til at indkalde en konference i 1949 med repræsentanter for alle Kinas demokratiske partier, folkelige organisationer og demokrater uden partitilhørsforhold for at oprette den provisoriske centralregering i Den kinesiske Folkerepublik.

7. Genrejsningen og udviklingen af industri- og landbrugsproduktion i de befriede områder er et vigtigt led i støtten til krigen og til at slå Kuomintang-reaktionen. Det af centralkomiteen indkaldte møde var af den opfattelse, at Folkets Befrielseshær på den ene side må udvikle sine sejrrige offensiver ind i Kuomintang-områderne og skaffe sig den store tilgang af mandskab og materielle ressourcer, der er nødvendige til krigen fra Kuomintangstyrkerne

og -områderne, og at der på den anden side i de gamle befriede områder må gøres alle anstrengelser for at genopbygge og udvikle industri- og landbrugsproduktionen for derigennem at højne deres niveau i en vis udstrækning. Kun hvis disse to opgaver opfyldes, vil det være muligt at sikre omstyrtelsen af Kuomintangs reaktionære styre; i modsat fald vil dette ikke være muligt.

Vi vil møde mange vanskeligheder under udførelsen af disse to opgaver. Når vore hære marcherer ind i Kuomintang-områderne for at føre krig uden bagland eller uden tilstrækkeligt bagland, vil de være nødt til selv at skaffe sig alle eller det meste af deres militære forsyninger på stedet. Genrejsningen og udviklingen af industri- og landbrugsproduktionen kræver godt organisatorisk arbejde, god ledelse af markederne i de befriede områder, kontrol med handelen med områder udenfor, overvindelsen af mangler på visse maskiner og råvarer og først og fremmest løsningen af problemerne omkring kommunikationer, transport og reparation af jernbaner, landeveje og vandveje. I øjeblikket er der store vanskeligheder i den økonomiske og finansielle situation i de befriede områder. Skønt vore vanskeligheder er langt mindre end Kuomintangs, eksisterer de faktisk. Hovedvanskelighederne er, at vore materielle ressourcer og vort mandskab er utilstrækkelige til krigens behov, og at der i betydeligt omfang har udviklet sig inflation. Og en af årsagerne til disse vanskeligheder er utilstrækkeligheden i vort organisatoriske arbejde, især på det finansielle og økonomiske område. Vi tror, at disse vanskeligheder kan og må overvindes. I kampen herfor må vi bekæmpe spild og praktisere sparsommelighed. Ved fronten må vi påse, at alt der bliver erobret, bliver afleveret, vi må værne om vor effektive styrke, passe godt på våben, være sparsommelige med ammunition og beskytte tilfangetagne soldater. I baglandet må vi nedskære regeringsudgifter, nedskære mobiliseringen af mandskab og trækdyr, der ikke er påtrængende behov for, nedskære den tid, der optages af møder, overholde landbrugssæsonerne, således at markarbejdet kan udføres i tide, nedskære omkostningerne i industriproduktionen, højne arbejdsproduktiviteten, mobilisere hele partiet til at lære at drive industri- og landbrugsproduktion og at drive handel, udfolde de størst mulige anstrengelser for at organisere de befriede områders økonomi ordentligt, overvinde uorden på markederne og føre de nødvendige kampe mod alle spekulanter og svindlere. Ved at gå i gang med alle disse opgaver kan vi med sikkerhed overvinde de vanskeligheder, vi står overfor.

8. At højne kadrernes teoretiske niveau og udvide det indre partidemokrati er vigtige led i opfyldelsen af de ovennævnte opgaver. Det af centralkomiteen indkaldte møde vedtog en særlig beslutning om udvidelse af det indre partidemokrati[5]. Det diskuterede ligeledes problemet om at højne kadrernes teoretiske niveau og henledte alle tilstedeværende kammeraters opmærksomhed på problemet.

9. Den 6. faglige landskongres er blevet afholdt med godt resultat og den Alkinesiske Fagforeningsføderation[6] er blevet grundlagt. I første halvdel af

næste år vil der blive indkaldt en landskongres for kvinder for at danne det Alkinesiske forbund af demokratiske Kvinder[7], en landskongres for ungdom vil blive indkaldt for at danne det Alkinesiske Ungdomsforbund[8], og den Nydemokratiske Ungdomsliga vil blive oprettet[9].

Noter

[1] Kuomintangs første forræderi fandt sted i 1927. Det forræderi, der her omtales, er den altomfattende kontrarevolutionære borgerkrig, som Kuomintang indledte efter afslutningen på modstandskrigen mod Japan.

[2] Revolutionens nederlag i syd var nederlaget i den kinesiske Røde Hærs femte felttog mod Kuomintangs »omringning og undertrykkelse« og vor hovedstyrkes tilbagetrækning fra de sydlige revolutionære baser i 1934; dette var konsekvensen af den tredje »venstre«afvigende linje, repræsenteret i partiet af Wang Ming.

[3] Dette henviser til Kuomintang-soldater, der blev befriet gennem tilfangetagelse af Folkets Befrielseshær, og som efter at være blevet opdraget sluttede sig til dens rækker.

[4] Parolen om at indkalde en rådgivende politisk konference blev fremlagt af kammerat Mao Tsetung. På hans forslag lød en af de »1. maj-paroler« for 1948, som centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti udsendte: »Alle demokratiske partier, folkelige organisationer og offentlige personligheder bør hurtigt sammenkalde en rådgivende politisk konference, der skal diskutere og gennemføre indkaldelsen af en folkekongres og dannelsen af en demokratisk koalitionsregering.« Denne parole vandt øjeblikkelig begejstret genklang blandt de demokratiske partier, folkelige organisationer og demokrater uden partitilhørsforhold i Kuomintang-områderne. Den rådgivende politiske konference blev senere omdøbt til Den nye rådgivende politiske Konference og endelig til det Kinesiske Folks rådgivende politiske Konference. Se »Tale til Den nye rådgivende politiske Konferences forberedende møde«, note 1, side 313 i dette bind.

[5] Dette henviser til »Kinas kommunistiske Partis centralkomités resolution om indkaldelsen af kongresser og konferencer i partiet på forskellige niveauer«. Resolutionen indeholdt følgende bestemmelser vedrørende udvidelsen og opbygningen af regelmæssigt demokratisk liv inden for partiet: Partikomiteer på forskellige niveauer bør regelmæssigt indkalde partikongresser og -konferencer på deres respektive niveauer, som krævet af partilovene. Disse kongresser og konferencer bør udstyres med alle de beføjelser, der er fastlagt i partilovene, og der må ingen indskrænkninger foretages. Der bør træffes tilstrækkelige forberedelser før møder. Stridigheder inden for partiet bør straks og i overensstemmelse med sandheden rapporteres til de højere trin, og vigtige stridigheder må rapporteres til centralkomiteen. Resolutionen tog også hensyn til en styrkelse af partikomitesystemet og krævede, at reglen om, at vigtige spørgsmål må afgøres kollektivt efter diskussion i partikomiteen, skulle gennemføres i partikomiteer på alle niveauer, at ingen beslutninger om vigtige problemer bør træffes af en enkeltperson, og at hverken kollektiv ledelse eller personligt ansvar må overbetones til skade for det modsatte.

[6] Den 6. faglige landskongres blev afholdt i Harbin i august 1948. Den Alkinesiske Fagforeningsføderation, den kinesiske arbejderklasses forenede landsorganisation, blev genoprettet på kongressen. De foregående fem faglige landskongresser blev afholdt henholdsvis i 1922, 1925, 1926, 1927 og 1929.

[7] Den første landskongres for kvinder blev afholdt i marts 1949 i Peiping. Det Alkinesiske forbund af demokratiske Kvinder, det ledende organ for kvindemassernes organisationer i hele landet, blev grundlagt på denne kongres. Den blev senere omdøbt til Den Kinesiske Folkerepubliks nationale Kvindeforbund.

[8] Landskongressen for ungdom holdt sin første samling i maj 1949 i Peiping. Det Alkinesiske forbund af demokratisk Ungdom blev grundlagt på dette møde. Den blev senere omdøbt til det Alkinesiske Ungdomsforbund.

[9] Den Nydemokratiske Ungdomsliga blev grundlagt i januar 1949 i overensstemmelse med en beslutning fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Den første landskongres blev afholdt i Peiping i april 1949. Den blev på sin tredje landskongres i maj 1957 omdøbt til det Kommunistiske Ungdomsforbund.

PLAN FOR OPERATIONERNE I HUAI-HAI-FELTTOGET

11. oktober 1948

Her er nogle punkter, som I bør tage i betragtning vedrørende dispositionerne for Huai-Hai-felttoget.

1. På dette felttogs første trin er den centrale opgave at koncentrere styrker til at tilintetgøre Huang Po-taos hær, skabe et gennembrud i centrum og indtage Hsinanchen, Den store Kanals jernbanestation, Tsaopachi, Yihsien, Tsaochuang, Lincheng, Hanchuang, Chuyang, Pihsien, Tancheng, Taierh-chuang og Linyi. For at nå disse mål bør I anvende to kolonner til at udslette hver fjendtlig division, det vil sige, anvend seks eller syv kolonner til at rive fjendens 25., 63. og 64. division op og tilintetgøre dem. Anvend fem eller seks kolonner til at holde fjendens forstærkninger tilbage og angribe dem. Anvend en eller to kolonner til at udslette den brigade under Li Mi, som befinder sig i Lincheng og Hanchuang, og stræb efter at indtage disse to byer for at true Hsuchow fra nord, således at de to armeer under Chiu Ching-chuan og Li Mi ikke vover at bevæge sig østpå med fuld styrke til forstærkning. Anvend én kolonne samt regionale formationer i det sydvestlige Shantung til at iværksætte et flankeangreb på jernbanestrækningen Hsuchow-Shangchiu for at binde en del af Chiu Ching-chuans armé (da tre fjendtlige divisioner under Sun Yuan-liang står i begreb med at rykke mod øst, er det vort håb, at Liu Po-cheng, Chen Yi og Teng Hsiao-ping straks vil opstille deres tropper til angreb mod linien Chengchow-Hsuchow og således binde Sun Yuan-liangs armé). Anvend en eller to kolonner til at operere i området Suchien-Suining-Lingpi for at holde Li Mis armé nede. Disse dispositoner betyder, at før målet med at tilintetgøre Huang Po-taos armés tre divisioner kan nås, må mere end

---

Dette telegram, stilet til det østlige Kinas og De centrale Sletters feltarmeer og Kinas kommunistiske Partis centralkomités bureauer i disse to områder, blev udarbejdet af kammerat Mao Tsetung for partiets centralkomités Revolutionære militære Kommission. Huai-Hai-felttoget var et af de tre største felttog af afgørende betydning i det kinesiske folks befrielseskrig. Felttoget blev udkæmpet i fællesskab af det østlige Kinas og De centrale Sletters feltarmeer. I dette felttog blev mere end 555.000 af Kuomintangs tropper udslettet. Den plan for operationerne, som blev fremsat af kammerat Mao Tsetung i dette telegram, førte til fuldstændig succes; felttoget forløb faktisk mere glat end forventet, og sejren blev derfor hurtigere og større. Nanking, den reaktionære Kuomintang-regerings hovedstad, kom efter dette felttog under direkte trussel fra Folkets Befrielseshær. Huai-Hai-felttoget blev afsluttet den 10. januar 1949, og den 21. januar meddelte Chiang Kai-shek sin »tilbagetræden«; derefter faldt Kuomintangs reaktionære herskende klike fra hinanden.

halvdelen af vor samlede styrke sættes ind mod de to armeer under Chiu Ching-chuan og Li Mi for at binde, standse og ødelægge en del af dem. Dispositionerne bør i det store og hele være af lignende art som dem, som anvendtes i september ved indtagelsen af Tsinan og angrebet mod fjendens forstærkninger[2]; ellers vil det være umuligt at nå målet med at tilintetgøre Huang Po-taos armés tre divisioner. I må stræbe efter at afslutte første trin to eller tre uger efter felttogets start.

2. Anvend på andet trin omkring fem divisioner til at angribe og tilintetgøre fjenden i Haichow, Hsinpu, Lienyunkang og Kuanyun og indtage disse byer. Efter beregningerne vil fjendens 54. og 32. division på dette tidspunkt højst sandsynligt være blevet transporteret ad søvejen fra Tsingtao til området Haichow-Hsinpu-Lienyunkang[3]. Alt i alt vil der være tre fjendtlige divisioner i dette område, medregnet den ene division, som allerede er der; derfor må vi bruge fem kolonner til at angribe dem og bruge de resterende styrker (vor hovedstyrke) til at binde de to armeer under Chiu Ching-Chuan og Li Mi igen, efter det princip, som lå til grund for dispositionerne i september ved indtagelsen af Tsinan og angrebet på fjendens forstærkninger. I må stræbe efter at afslutte også dette trin på to eller tre uger.

3. På det tredie trin må det antages, at slaget vil blive udkæmpet omkring Huaiyin og Huai-an. På dette tidspunkt vil fjenden have forøget sin styrke med omkring én division (Den reorganiserede 8. division er ved at blive sendt med skib sydpå); derfor må vi igen være forberedt på at bruge omkring fem kolonner som angrebsstyrke, mens vi bruger resten af vor hovedstyrke til at slå til mod fjendens forstærkninger og holde dem nede. Dette trin vil også tage omkring to eller tre uger.

Disse tre trin vil tage omkring halvanden til to måneder.

4. I må fuldføre Huai-Hai-felttoget på to måneder, november og december. Lad jeres styrker hvile og konsolidere sig næste januar. Fra marts til juli skal I kæmpe i koordination med Liu Po-cheng og Teng Hsiao-ping for at drive fjenden tilbage til punkter langs floden Yangtse, hvor han vil grave sig ned. Til efteråret skal jeres hovedstyrke sandsynligvis kæmpe for at krydse Yangtse.

Noter

[1] Huai-Hai-felttoget var et felttog af afgørende betydning, som blev udkæmpet af Folkets Befrielseshær over et stort område i provinserne Kiangsu, Shantung, Anhwei og Honan, det koncentrerede sig om Hsuchow og strakte sig så langt som til Haichow i øst, Shangchiu i vest, Lincheng (nu omdøbt til Hsuehcheng) i nord og floden Huai i syd. Kuomintang-styrkerne, som var koncentreret på denne krigsskueplads, bestod af 5 armeer og tropperne fra tre pacificeringszoner – de 4 armeer og tropperne fra tre pacificeringszoner under Liu Chih og Fu Yu-ming (henholdsvis chef og vice-chef for Kuomintangs hovedkvarter for »banditundertrykkelse« i Hsuchow) og armeen under Huang Wei, som senere blev sendt dertil som forstærkninger fra det centrale Kina. På Folkets Befrielseshærs side deltog en styrke på mere end 600.000 mand i felttoget – den omfattede mere end 16 kolonner fra det østlige Kinas feltarmé, 7 kolonner fra De

centrale Sletters feltarmé og regionale væbnede styrker fra det østlige Kinas militære område, De centrale Sletters militære område og Hopei-Shantung-Honans militære område (dengang en del af det nordlige Kinas militære område). Felttoget varede i 65 dage, fra den 6. november 1948 til den 10. januar 1949; 22 korps, eller 56 divisioner, fra Kuomintangs elitestyrker, omfattende 555.000 mand blev fuldstændigt udslettet (deriblandt 4½ division, som gjorde oprør og kom over til os), og to armeer under Liu Ju-ming og Li Yen-nien (forstærkninger fra Nanking) blev slået tilbage. Som resultat af felttoget blev de dele af det østlige Kinas og De centrale Sletters områder, som ligger nord for Yangtse næsten fuldstændig befriet. Felttoget foregik i tre trin. Under det første trin, 6.-22. november, omringede og udslettede det østlige Kinas feltarmé, i koordination med De centrale Sletters feltarmé, armeen under Huang Po-tao i sektoren Hsinanchen-Nienchuang øst for Hsuchow, dræbte Huang Po-tao og befriede store områder på begge sider af Lunghai-jernbanen øst for Nienchuang, på begge sider af strækningen Hsuchow-Pengpu af jernbanen Tientsin-Pukow og vest og nord for Hsuchow. I sektoren Taierhchuang-Tsaochuang gjorde 3½ division fra Kuomintang 3. pacificeringszone, omfattende over 23.000 mand, oprør og kom over til os. Under det andet trin, fra 23. november til 15. december, omringede og udslettede De centrale Sletters feltarmé, i koordination med det østlige Kinas feltarmés hovedstyrke, armeen under Huang Wei i og omkring Shuangtuichi, sydvest for Suhsien, tog Huang Wei og Wu Shao-chou, chefen og vice-chefen for armeen, til fange; 1 division fra denne armé gjorde oprør og kom over til os. Samtidigt udslettede vore styrker armeen under Sun Yuan-liang, som var på flugt mod vest fra Hsuchow. Det lykkedes kun for Sun Yuan-liang at undslippe. Under det tredie trin, fra 6. til 10. januar 1949 omringede og tilintetgjorde det østlige Kinas feltarmé i koordination med De centrale Sletters feltarmé i sektoren Chinglungchi-Chenkuanchuang, nordøst for Yungcheng, 2 Kuomintang-armeer, som var på flugt mod vest fra Hsuchow, og som blev kommanderet af henholdsvis Chiu Ching-chuan og Li Mi, under Tu Yu-mings personlige kommando. Tu Yu-ming blev taget til fange, Chiu Ching-chuan blev dræbt og Li Mi undslap med nød og næppe. Dette markerede den succesrige afslutning på det store Huai-Hai-felttog.

[2] »Indtagelsen af Tsinan og angrebet på fjendens forstærkninger« refererer til den taktik, som blev anvendt af Folkets Befrielseshær under Tsinan-felttoget i midten af september 1948. Tsinan, en af Kuomintangs strategiske stillinger i provinsen Shantung, var garnisoneret af over 110.000 mand fra Kuomintangs 2. pacificeringszone. Hertil kom, at 23 brigader fra Kuomintangs hovedstyrker, med omkring 170.000 mand, som var fordelt i Hsuchow-området, var rede til at rykke mod nord for at undsætte Tsinan. Vor østlige Kinas feltarmé dannede en gruppe på 7 kolonner til at storme byen og en anden gruppe på 8 kolonner til at slå til mod fjendens forstærkninger. Stormløbet mod Tsinan startede om aftenen den 16. september 1948. Den 24. september, efter otte dages uafbrudt kamp, var den fjendtlige garnison fuldstændigt udslettet (1 korps gjorde oprør og kom over til os), og Wang Yao-wu, chefen for Kuomintangs 2. pacificeringszone, blev taget til fange. Vore styrker indtog Tsinan så hurtigt, at fjenden i Hsuchow ikke vovede at gå mod nord for at redde den.

[3] Faktisk vovede disse 2 fjendtlige divisioner ikke at komme.

ALLE REVOLUTIONÆRE STYRKER I HELE VERDEN, FORÉN JER OG BEKÆMP DEN IMPERIALISTISKE AGGRESSION!

November 1948

På dette tidspunkt, hvor den bevidste arbejderklasse og alle verdens ægte revolutionære triumferende fejrer énogtrediveårsdagen for Sovjetunionens store socialistiske oktoberrevolution, mindes jeg en kendt artikel af Stalin, som blev skrevet i 1918 på denne revolutions étårsdag. I denne artikel skrev Stalin:

> Oktoberrevolutionens store verdensomspændende betydning består i, at
>
> 1) Den har udvidet det nationale spørgsmåls rækkevidde og ændret det fra det specielle spørgsmål om at bekæmpe den nationale undertrykkelse i Europa til det generelle spørgsmål om at frigøre de undertrykte folk, kolonier og halv-kolonier fra imperialismen;
>
> 2) Den har åbnet rige muligheder for deres frigørelse og de rette veje til at nå den, har derved i høj grad lettet frigørelsens sag for de undertrykte folk i vest og øst og har trykket dem ind i den almindelige strøm af sejrrige kampe mod imperialismen;
>
> 3) *Den har derved bygget bro mellem det socialistiske Vesten og det undertvungne Østen,* idet den har skabt en ny front af revolutioner *mod* verdensimperialismen, en front, som strækker sig fra Vestens proletarer, gennem den russiske revolution, til Østens undertrykte folk.[1].

Historien har udviklet sig i den retning, som Stalin påpegede. Oktoberrevolutionen har åbnet vide muligheder for frigørelsen af verdens folk og åbnet realistiske veje til den; den har skabt en ny front af revolutioner mod verdensimperialismen, en front, som strækker sig fra Vestens proletarer, gennem den russiske revolution, til Østens undertrykte folk. Denne front af revolutioner er skabt og udviklet under strålende ledelse af Lenin og, efter Lenins død, af Stalin.

Denne artikel blev skrevet af kammerat Mao Tsetung til minde om enogtrediveårsdagen for oktoberrevolutionen til organet for Europas kommunistiske partiers og arbejderpartiers informationsbureau, *For en varig fred, for et folkedemokrati.* Den kom frem i det 21. nummer af skriftet i 1948.

Hvis der skal være revolution, så må der være et revolutionært parti. Uden et revolutionært parti, uden et parti, der bygger på den revolutionære marxistisk-leninistiske teori, og er af den revolutionære marxistisk-leninistiske type, er det umuligt at lede arbejderklassen og de brede folkemasser til sejr over imperialismen og dens lakajer. I de mere end éthundrede år siden marxismens fødsel var det kun gennem de russiske bolsjevikkers eksempel i ledelsen af oktoberrevolutionen, i ledelsen af den socialistiske opbygning og i sejren over den fascistiske aggression, at revolutionære partier af en ny type blev dannet og udviklet i verden. Med fødslen af revolutionære partier af denne type ændredes verdensrevolutionens ansigt. Ændringen har været så stor, at forandringer, der er fuldstændigt ufattelige for folk af den ældre generation, er kommet i stand under ild og torden. Kinas kommunistiske Parti er et parti, som er opbygget og udviklet efter Sovjetunionens kommunistiske Partis model. Med Kinas kommunistiske Partis fødsel antog den kinesiske revolutions ansigt et helt nyt aspekt. Er denne kendsgerning ikke tydelig nok?

Verdensrevolutionens enhedsfront, med Sovjetunionen i spidsen, besejrede det fascistiske Tyskland, Italien og Japan. Dette var et resultat af oktoberrevolutionen. Hvis der ikke havde været nogen oktoberrevolution, hvis der ikke havde været noget Sovjetunionens kommunistiske Parti, ingen Sovjetunion og ingen anti-imperialistisk, revolutionær enhedsfront i Vesten og i Østen ledet af Sovjetunionen, kunne man da forestille sig en sejr over det fascistiske Tyskland, Italien, Japan og deres lakajer? Hvis oktoberrevolutionen åbnede rige muligheder for frigørelsen af arbejderklassen og verdens undertrykte folk og åbnede realistiske veje til den, så har den anti-fascistiske sejr i 2. verdenskrig åbnet endnu rigere muligheder for frigørelsen af verdens arbejderklasse og undertrykte folk og åbnet endnu mere realistiske veje til den. Det vil være en meget stor fejltagelse at undervurdere betydningen af sejren i 2. verdenskrig.

Siden sejren i 2. verdenskrig har den amerikanske imperialisme og dens lakajer i forskellige lande overtaget det fascistiske Tysklands, Italiens og Japans rolle, og de forbereder hektisk en ny verdenskrig og truer hele verden; dette genspejler den kapitalistiske verdens fuldstændige forfald og dens frygt for den umiddelbart forestående undergang. Denne fjende er stadig stærk; derfor må alle de revolutionære kræfter i hvert land forene sig, og ligeledes må de revolutionære kræfter i alle lande forene sig, de må danne en anti-imperialistisk enhedsfront med Sovjetunionen i spidsen og følge korrekte politiske retningslinier; ellers vil sejren være umulig. Denne fjende har et svagt og skrøbeligt fundament, han er i indre opløsning, han er fremmedgjort for folket, han står over for uovervindelige økonomiske kriser; derfor kan han besejres. Det vil være en meget stor fejltagelse at overvurdere fjendens styrke og undervurdere de revolutionære kræfters styrke.

Under Kinas kommunistiske Partis ledelse er der vundet enorme sejre i det

kinesiske folks store demokratiske revolution rettet mod den vanvittige aggression fra den amerikanske imperialisme i Kina og mod den forræderiske, diktatoriske og reaktionære Kuomintang-regering, som har nedslagtet det kinesiske folk gennem borgerkrigen. I de to første år, fra juli 1946 til juni 1948, har Folkets Befrielseshær under Kinas kommunistiske Partis ledelse slået angrebene tilbage fra 4.300.000 af den reaktionære Kuomintang-regerings tropper og er gået over fra defensiven til offensiven. Under disse to års kamp (ikke medregnet udviklingen siden juli 1948) har Folkets Befrielseshær taget til fange eller tilintetgjort 2.640.000 af Kuomintangs tropper. Kinas befriede områder dækker nu 2.350.000 kvadratkilometer, eller 24,5 procent af landets 9.597.000 kvadratkilometer; de har en befolkning på 168 millioner, eller 35,3 procent af landets 475 millioner; og de rummer 586 større og mindre byer, eller 29 procent af de 2.009 i hele landet. Fordi vort parti beslutsomt har ledet bønderne i deres gennemførelse af landbrugets systemreform, er jordproblemet blevet løst fuldstændigt i områder med en befolkning på omkring 100 millioner, og godsejerne og de tidligere rige bønders jord er blevet mere eller mindre ligeligt fordelt mellem bønderne, hovedsageligt mellem de fattige bønder og landarbejdere. Kinas kommunistiske Partis medlemstal er vokset fra 1.210.000 i 1945 til 3.000.000 idag. Kinas kommunistiske Partis opgave er at forene hele landets revolutionære kræfter for at drive den amerikanske imperialismes aggressive kræfter ud, styrte Kuomintangs reaktionære styre og opbygge en forenet, demokratisk folkerepublik. Vi ved, at der stadig er mange vanskeligheder forude. Men vi er ikke bange for dem. Vi tror på, at vanskeligheder må og kan overvindes. Oktoberrevolutionens stråleglans skinner på os. Det kinesiske folk, der har lidt så længe, må vinde sin frihed, og det tror fast på, at det kan. Kinas revolutionære kamp, som altid tidligere har været isoleret, føler sig ikke længere isoleret efter oktoberrevolutionens sejr. Vi nyder støtte fra verdens kommunistiske partier og arbejderklasser. Dette punkt forstod dr. Sun Yat-sen, den kinesiske revolutions fader, som opstillede den politik, som går ind for en alliance med Sovjetunionen vendt mod imperialismen. På sit dødsleje skrev han et brev til Sovjetunionen som en del af sit testamente. Det er Chiang Kai-sheks slæng af banditter i Kuomintang, som forråder Sun Yat-sens politik, idet det står på den imperialistiske kontrarevolutionære fronts side og vender sig mod folket i sit eget land. Men inden længe vil man blive vidne til det kinesiske folks fuldstændige ødelæggelse af hele Kuomintangs reaktionære regime. Det kinesiske folk er tappert, det er Kinas kommunistiske Parti også, og de er besluttede på at befri hele Kina.

Noter

[1] Fra »The October Revolution and the National Question«, del III, »The World-wide Significance of the October Revolution«, J.V. Stalin, *Works*, engelsk udg., Moskva, bind IV, s. 169-170.

DEN BETYDNINGSFULDE FORANDRING I DEN MILITÆRE SITUATION I KINA

14. november 1948

Den militære situation i Kina har nået et nyt vendepunkt, og styrkeforholdet mellem de to sider i krigen har undergået en grundlæggende forandring. Folkets Befrielseshær, som længe har været kvalitetsmæssigt overlegen er nu også blevet talmæssigt overlegen. Dette er tegn på, at den kinesiske revolutions sejr og virkeliggørelsen af fred i Kina er forestående.

Ved slutningen af krigens andet år, det vil sige ved slutningen af juni i år, havde Kuomintangs hær stadig en styrke på omkring 3.650.000 mand. Dette var 650.000 færre end de 4.300.000 mand, som Kuomintang havde i juli 1946, da det startede den landsomfattende borgerkrig. Kuomintang rekrutterede omkring 2.440.000 mand under de to krige, hvilket er grunden til, at nedgangen kun var på 650.000, skønt omkring 3.090.000 blev udslettet eller taget til fange eller deserterede (2.640.000 blev udslettet eller taget til fange) i den periode. For nylig fandt en pludselig forandring sted. I de første fire måneder af krigens tredie år, fra den 1. juli til den 2. november, da Shenyang blev befriet, mistede Kuomintangs hær 1.000.000 mand. Vi har endnu ikke fået oplysninger om dens erstatningsmandskab i disse fire måneder; men hvis vi antager, at den har været i stand til at rekruttere 300.000 mand, så vil nettonedgangen være på 700.000. Kuomintangs samlede væbnede styrker – hæren, flåden, luftvåbnet, de regulære og de irregulære styrker, kamptropperne og mandskabet i forsyningstjenesten i baglandet – er således nu på kun omkring 2.900.000. På den anden side voksede Folkets Befrielseshær, som havde 1.200.000 mand i juni 1946, til 2.800.000 i juni 1948 og er nu steget til mere end 3.000.000. Den talmæssige overlegenhed, som Kuomintangs hær længe havde nydt godt af, er således hurtigt vendt til en underlegenhed. Dette er resultatet af Folkets Befrielseshærs heltemodige kamp i de sidste fire måneder på alle landets krigsskuepladser; det er især resultatet af Sui-Ki- og Tsinan-felttogene[1] på sydfronten og Chinchow-, Changchun-, Liaohsi- og

---

Denne kommentar blev skrevet af kammerat Mao Tsetung til Hsinhua Nyhedsbureauet. Her foretog kammerat Mao Tsetung ud fra den nye situation, dvs. ændringen i styrkeforholdet mellem fjenden og os efter Liaohsi-Shenyang-felttoget, et nyt skøn over den tid, som ville være nødvendig for at vinde sejr i folkets befrielseskrig og pegede på, at Kuomintangs reaktionære styre kunne styrtes på højst et år fra november 1948. Den følgende udvikling i Kinas militære situation bekræftede fuldt ud hans forudsigelse.

Shenyang-felttogene[2] på nordfronten. Helt til slutningen af juni i år havde Kuomintang stadig betegnelser på 285 divisioner, fordi det med rasende energi havde indlemmet sine irregulære styrker i de regulære. På disse fire måneder kom det samlede antal af bataljoner og større enheder udslettet af Folkets Befrielseshær op på 83 divisioner, indbefattet 63 hele divisioner.

Følgelig vil krigen blive meget kortere, end vi oprindeligt havde beregnet. Det oprindelige skøn var, at den reaktionære Kuomintang-regering fuldstændigt kunne styrtes på omkring fem år begyndende fra juli 1946. Som vi nu ser på det, behøver vi kun endnu et år til at styrte den fuldstændigt. Vi behøver dog længere tid til at rydde de reaktionære styrker i alle dele af landet af vejen og fuldføre befrielsen af folket.

Fjenden er i færd med at bryde hastigt sammen, men kommunisterne, Folkets Befrielseshær og folk fra alle samfundslag over hele landet må fortsætte med at forene sig som én mand og fordoble deres anstrengelser; kun således kan vi endeligt og fuldstændigt tilintetgøre de reaktionære styrker og opbygge en forenet, demokratisk folkerepublik i hele landet.

Noter

[1] Sui-Ki-felttoget, også kendt som det Østlige Honan-felttog, blev udkæmpet af Folkets Befrielseshær i den sektor, som omfatter Kaifeng, Suihsien og Kihsien. Felttoget startede den 17. juni 1948. Den 22. juni indtog vor hær Kaifeng. For at redde den kritiske militære situation tog Chiang Kai-shek selv til fronten, overtog personligt kommandoen og samlede 3 armeer under Chiu Ching-chuan, Ou Shou-nien og Huang Po-tao til at indlede et angreb på Kaifeng fra flere retninger. Seks kolonner fra vor østlige Kinas feltarmé, 2 kolonner fra vor Centrale Sletters feltarmé og vor Kwangtung-Kwangsi-kolonne omringede armeerne under Ou Shou-nien og Huang Po-tao i sektoren Suihsien-Kihsien, og efter 9 døgns voldsomme kampe (27. juni – 6. juli) udslettede de 2 divisioner, eller 6 brigader, af Ou Shou-niens armé og en del af Huang Po-taos armé, et samlet antal på 90.000 mand. Ou Shou-nien, arméchef, og Shou Cheng-nien, chef for den reorganiserede 75. division, blev taget til fange. M.h.t. Tsinan-felttoget, se »Plan for operationerne i Huai-Hai-felttoget«, note 2, side 218 i dette bind.

2. Chinchow-, Changchun-, Liaohsi- og Shenyang-felttogene i det nordøstlige Kina blev under ét kaldt Liaohsi- Shenyang-felttoget. Se »Plan for operationerne i Liaohsi-Shenyang-felttoget«, note 1, side 204 i dette bind.

PLAN FOR OPERATIONERNE I PEIPING-TIENTSIN-FELTTOGET[1]

11. december 1948

1. De fjendtlige styrker i Changchiakou, Hsinpao-an og Huailai og i hele området Peiping, Tientsin, Tangku og Tangshan har – med undtagelse af nogle få enheder, såsom visse divisioner i det 35., 62. og 94. korps, som stadig har en forholdsvis høj kampeffektivitet i forsvaret af befæstede stillinger – meget ringe angrebsånd; de er som fugle, som skræmmes op af den blotte lyd af en buestreng. Dette er især tilfældet, efter at I er trængt ned syd for den Store Mur. I bør under ingen omstændigheder overvurdere fjendens kampeeffektivitet. Nogle af vore kammerater har lidt tab ved at overvurdere fjendens kampeffektivitet, men de er nået til en korrekt forståelse efter at være blevet kritiseret. Fjenden i både Changchiakou og Hsinpao-an er endeligt omringet og vil efter al sandsynlighed finde det yderst vanskeligt at bryde igennem og undslippe. Omkring halvdelen af det 16. korps er hurtigt blevet udslettet. Fjendens 104. korps i Huailai er hastigt flygtet sydpå og vil sandsynligvis blive udslettet i dag eller i morgen. Når dét er gjort, vil I være rede til at sende den 4. kolonne fra sydvest til nordøst for at afskære forbindelsen mellem Nankow og Peiping. Vi tror, at dette måske ikke vil være nemt at udføre; for enten vil resterne af det 94. og det 16. korps hurtigt trække sig tilbage til Peiping, eller det 94., det 16. og det 92. korps vil koncentrere sig i regionen Nankow-Changping-Shahochen til fælles forsvar. Men dette træk af vor 4. kolonne vil direkte true Peipings nordvestlige og nordlige forstæder og binde disse fjendtlige styrker, så de ikke vover at flytte sig. Hvis de skulle vove at rykke længere mod vest for at forstærke det 35. korps, kunne vi enten direkte afskære deres tilbagetog eller iværksætte et direkte angreb på Peiping; derfor vil de sandsynligvis ikke vove at rykke længere mod vest. Armeen i det nordlige Kina kommanderet af Yang Teh-chih, Lo Jui-ching og Keng Piao anvender 9 divisioner til at omringe 3 divisioner af fjendens 35. korps; dette er

---

Dette er et telegram, udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomités militærkommission og stilet til Lin Piao, Lo Jung-huan og andre kammerater. Peiping-Tientsin-felttoget var det sidste af de tre største felttog af afgørende betydning i folkets befrielseskrig. I dette felttog udslettede eller omorganiserede vi over 520.000 af Kuomintangs tropper, befriede de vigtige byer Peiping, Tientsin og Changchiakou og afsluttede i hovedsagen kampene for befrielsen af det nordlige Kina. Den plan for operationerne i dette felttog, som her fremsattes af kammerat Mao Tsetung blev fuldt ud ført ud i praksis.

en absolut overlegenhed. De har foreslået at udslette disse fjendtlige divisioner på et tidligt tidspunkt, men vi har i sinde at bede dem ikke at angribe indtil videre for således at narre fjenden i Peiping og Tientsin og gøre det vanskeligt for ham at tage beslutning om at flygte ad søvejen. De har anvendt 2 kolonner til at omringe det 35. korps og 1 kolonne til at standse det 104. korps og har slået begge disse fjendtlige styrker tilbage.

2. Vi tilslutter os nu, at I straks sender den 5. kolonne til omegnen af Nankow for at true fjenden i Peiping, Nankow og Huaijou fra nordøst. Denne kolonne skal blive dér, således at jeres 4. kolonne senere (om cirka ti til fjorten dage, dvs. når armeen i det nordlige Kina, som kommanderes af Yang Teh-chih, Lo Jui-ching og Keng Piao, har tilintetgjort det 35. korps) kan frigøres til tjeneste østpå. Giv derfor venligst den 5. kolonne ordre til at fortsætte sin march mod vest i dag.

3. Den 3. kolonne bør under ingen omstændigheder rykke mod Nankow, men bør i overensstemmelse med vort telegram fra den 9. drage til regionen øst for Peiping og syd for Tunghsien for at true Peiping fra øst og sammen med den 4., 11. og 5. kolonne foretage en omringning af Peiping.

4. Men vort virkelige mål er ikke at omringe Peiping først, men snarere at omringe Tientsin, Tangku, Lutai og Tangshan først.

5. Vi skønner, at jeres 10., 9., 6. og 8. kolonner, jeres artillerikolonne og jeres 7. kolonne vil have samlet sig i området omkring Yutien omkring den 15. december. Vi foreslår, at I i dagene mellem den 20. og den 25. december bevæger jer med lynets hast og anvender de 6 kolonner – den 3. (som skal marchere mod øst fra Peipings østlige forstæder), den 6., 7., 8., 9. og 10. – til at omringe fjenden i Tientsin, Tangku, Lutai og Tangshan under forudsætning af, at fjendens situation på disse punkter stort set forbliver den samme. Metoden er at placere 2 kolonner omkring Wuching – i langfang, Hohsiwu og Yangtsun – og at anvende 5 kolonner som kiler til at drive ind mellem fjendens positioner i Tientsin, Tangku, Lutai, Tangshan og Kuyeh og således afskære kontakten mellem de fjendtlige styrker. Alle disse kolonner bør bygge dobbeltrettede spærrestillinger for at sikre, at fjenden ikke kan undslippe. Derefter bør de hvile sig og konsolidere deres tropper og, efter at de er kommet sig over udmattelsen, angribe og udslette nogle små fjendtlige grupper. I mellemtiden bør den 4. kolonne bevæge sig fra nordvest til øst for Peiping. Før den 4. kolonne sætter sig i bevægelse, bør armeen i det nordlige Kina, som kommanderes af Yang Teh-chih, Lo Jui-ching og Keng Piao, udslette fjenden i Hsinpao-an. Østpå bør man alt efter omstændighederne gøre sig alle anstrengelser for at udlette fjenden i Tangku først og overtage kontrollen af denne havneby. Hvis disse to punkter, Tangku (det vigtigste) og Hsinpao-an, indtages, vil I få initiativet på hele skakbrædtet. De ovenfor nævnte dispositioner udgør i realiteten den samlede omringning af fjenden i Changchiakou, Hsinpao-an, Nankow, Peiping, Huaijou, Shunyi, Tunghsien,

Wanping (Chohsien og Lianghsiang er indtaget), Fengtai, Tientsin, Tangku, Lutai, Tangshan og Kaiping.

6. Denne metode er stort set den samme som den, I anvendte i kampene langs linien gennem Ihsien, Chinchow, Chinhsi, Hsingcheng, Suichung, Shanhaikuan og Luanhsien[3].

7. I de to uger, som begynder fra i dag (11.-25. december), er det grundlæggende princip at omringe uden at angribe (i tilfældet med Chiangchiakou og Hsinpao-an) og, i nogle tilfælde, at afskære uden at omringe (i tilfældet med Peiping, Tientsin og Tungchow kun at foretage en strategisk omringning og afskære forbindelserne mellem de fjendtlige styrker, men ikke at foretage en taktisk omringning) for at vente på fuldførelsen af vore dispositioner og så udslette fjendens styrker én efter én. I særdeleshed må I ikke udslette alle de fjendtlige styrker i Chiangchiakou, Hsinpao-an og Nankow, fordi det ville tvinge fjenden øst for Nankow til at tage en hurtig beslutning om at stikke af. Forvis jer venligst om, at I forstår dette punkt.

For ikke at tilskynde Chiang Kai-shek til hurtigt at beslutte sig til at sende sine tropper i området Peiping-Tientsin sydpå ad søvejen har vi i sinde at beordre Liu Po-cheng, Teng Hsiao-ping, Chen Yi og Su Yu til, når de har udslettet Huang Weis armé, at skåne resterne af Tu Yu-mings armeer under Chiu Ching-chuan, Li Mi og Sun Yuan-liang (af hvilke omkring halvdelen allerede er ødelagt) og i to uger ikke at træffe nogen dispositioner til deres endelige tilintetgørelse.

9. For at forhindre, at fjenden flygter mod Tsingtao, har vi i sinde at beordre vore tropper i Shantung til at samle visse styrker for at kontrollere en del af Huangho nær Tsinan og at træffe forberedelser langs jernbanen Tsingtao-Tsinan.

10. Der er ringe eller ingen muligheder for, at fjenden vil flygte mod Hsuchow, Changchow, Sian og Suiyuan.

11. Den største eller den eneste bekymring er, at fjenden måske vil flygte ad søvejen. Derfor bør den almindelige metode i de kommende to uger være at omringe uden at angribe eller at afskære uden at omringe.

12. Denne plan ligger ud over rækkevidden af fjendens forventninger, og det vil blive meget vanskeligt for ham at erkende den, før I har tilendebragt jeres afsluttende dispositioner. I øjeblikket regner fjenden sandsynligvis med, at I vil angribe Peiping.

13. Fjenden underkender altid vor hærs handlekraft og overvurderer sin egen styrke, selv om han på samme tid er som en fugl, som opskræmmes af den blotte lyd af en buestreng. Fjenden i Peiping og Tientsin vil aldrig vente, at I vil være i stand til at fuldføre de ovenfor nævnte dispositioner til den 25. december.

14. For at fuldføre disse dispositioner til den 25. december bør I inspirere jeres tropper til at ignorere trætheden, til ikke at nære nogen frygt for udtynding i deres rækker og ikke at nære nogen frygt for kulde og sult; når

disse dispositioner er truffet, kan de hvile og konsolidere sig og tage sig tid til angrebet.

15. Rækkefølgen af angrebene vil i det store og hele være følgende: for det første sektoren Tangku-Lutai; for det andet Hsinpao-an; for det tredie sektoren Tangshan; for det fjerde sektorerne Tientsin og Changchiakou; og sidst sektoren Peiping.

16. Hvad synes I om denne plan? Hvilke fejl har den? Er der vanskeligheder ved dens udførelse? Vær venlige at overveje alt dette og svar telegrafisk.

Noter

[1] Peiping-Tientsin-felttoget, som blev udkæmpet af den nordøstlige feltarmé og det nordlige Kinas befrielseshærs to armeer under kommando af Lin Piao, Lo Jung-huan, Nieh Jung-chen og andre kammerater, indledtes tidligt i december 1948, umiddelbart efter den sejrrige afslutning på Liaohsi-Shenyang-felttoget i nordøst. Den nordøstlige feltarmé rykkede umiddelbart efter, at den sejrrigt havde fuldført sin opgave med at befri hele det nordøstlige område, i overensstemmelse med kammerat Mao Tsetungs instrukser ned syd for den store Mur og sluttede sig til Folkets Befrielseshærs armeer i det nordlige Kina i koordinerede aktioner for at omringe og udslette Kuomintangs tropper i det nordlige Kina. Meget opskræmt over Folkets Befrielseshærs sejr i nordøst forkortede mere end 600.000 Kuomintang-tropper under Fu Tso-yi, øverstbefalende for Kuomintangs hovedkvarter for »banditundertrykkelse« i det nordlige Kina, hastigt deres forsvarslinier med det formål at flygte mod syd ad søvejen eller mod vest til provinsen Suiyuan. Vor hær, som bevægede sig med lynets hast, splittede fjendens styrker og omringede dem i fem adskilte befæstede stillinger – Peiping, Tientsin, Changchiakou, Hsinpao-an og Tangku – og blokerede således deres flugtruter mod syd og vest. Den 22. december blev fjendens hovedstyrke i Hsinpao-an (hovedkvarteret for hans 35. korps og 2 divisioner) omringet og udslettet. Den 24. blev Changchiakou indtaget og et korps-hovedkvarter og 7 divisioner fra fjendens 11. armé, over 54.000 mand ialt, blev udslettet. Den 14. januar 1949 iværksatte de af vore tropper, som omringede Tientsin, en generaloffensiv mod byen, efter at Chen Chang-chieh, chefen for den fjendtlige garnison, havde nægtet at overgive sig. Byen blev befriet efter 29 timers voldsom kamp, og den fjendtlige garnison med over 130.000 mand blev udslettet, og Chen Chang-chieh blev taget til fange. Som resultat blev mere end 200.000 fjendtlige tropper, som garnisonerede Peiping, snævert omringet af vore tropper, og deres skæbne var beseglet. Fjendens garnison i Peiping, kommanderet af general Fu Tso-yi, accepterede på grund af de anstrengelser, som vi gjorde for at vinde den for os, en fredelig omorganisering. Den 31. januar rykkede vore tropper ind i Peiping, byen blev erklæret fredeligt befriet, og Peiping-Tientsin-felttoget kom til en sejrrig afslutning. Under dette felttog blev over 520.000 Kuomintang-tropper, med undtagelse af den fjendtlige garnison på over 50.000 mand i Tangku, som flygtede ad søvejen, nedkæmpet og omorganiseret af vor hær. I september 1949 erklærede Kuomintang-tropperne i provinsen Suiyuan telegrafisk, at de havde gjort oprør og var gået over til folket, og at de ville acceptere omorganisering.

[2] Det vil sige området sydvest for Nankow.

[3] For at forhindre de fjendtlige styrker i Ihsien, Chinchow, Chinhsi, Hsingcheng, Suichung, Shanhaikuan, Luanhsien og Changli, alle punkter langs jernbanen Peiping-Liaoning, i at forkorte deres frontlinier og koncentrere sig, anvendte den nordøstlige feltarmé, som dengang opererede langs denne jernbanelinie, i september 1948 den metode med først at anvende en del af sine tropper til at omringe og splitte de fjendtlige enheder i disse stillinger og så udslette dem én efter én.

BUDSKAB MED EN INDTRÆNGENDE OPFORDRING TIL TU YU-MING OG ANDRE OM AT OVERGIVE SIG

17. december 1948

General Tu Yu-ming, general Chiu Ching-chuan, general Li Mi og alle korps-, divisions- og regimentschefer i de to armeer under generalerne Chiu Ching-chuan og Li Mi:

De er nu i en fortvivlet situation. Natten til den 15. blev Huang Weis armé fuldstændigt udslettet, Li Yen-niens armé har taget benene på nakken og er flygtet mod syd, og det er håbløst for Dem at tænke på at slutte sig til dem. Håber De på at bryde igennem? Hvordan kan De bryde igennem, når Folkets Befrielseshær er overalt omkring Dem? I de sidste par dage har De prøvet på at bryde igennem, men hvad kom der ud af det? Både Deres fly og tanks er nytteløse. Vi har flere fly og tanks end De, d.v.s. artilleri og sprængstoffer, som folk kalder vore hjemmelavede fly og tanks. Er de ikke ti gange så frygtindgydende som Deres udenlandsk producerede fly og tanks? Deres armé under Sun Yuan-liang er færdig, og mere end halvdelen af mændene i Deres to resterende armeer er sårede eller taget til fange. De har medbragt meget blandet og ledigt personnel fra forskellige organisationer og mange unge studerende fra Hsuchow og tvunget dem ind i Deres hær, men hvordan kan disse mennesker kæmpe? I mere end ti dage er De blevet omringet med ring efter ring og har måttet tage imod slag efter slag og Deres stilling er svundet kraftigt ind. De har så lille et område, kun lidt over 10 kvadratli, og så mange mennesker sammenstuvede, at en enkelt granat fra os kan dræbe mange af dem. Deres sårede soldater og de familier, som er fulgt med hæren, klager sig til den høje himmel. Deres soldater og mange af Deres officerer har ikke mere kampmod. De bør, som stedfortrædende øverstkommanderende, som kommandører for armeer, korps, divisioner og regimenter, forstå og sympatisere med Deres underordnedes og familiers følelser, sætte deres liv højt, finde en udvej for dem så tidligt som muligt og undlade at sende dem i en meningsløs død. Nu da Huang Weis armé er blevet fuldstændigt udslettet, og Li Yen-niens armé er flygtet mod Pengpu, er vi i stand til at koncentrere en angrebsstyrke, som er flere gange større end Deres styrke. Denne gang har vi

---

Denne radiomeddelelse blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for hovedkvartererne for Folkets Befrielseshær i De centrale Sletter og Det østlige Kina.

kun kæmpet i fyrre dage, og De har allerede mistet 10 divisioner under Huang Po-tao, 11 under Huang Wei, 4 under Sun Yuan-liang, 4 under Feng Chih-an, 2 under Sun Liang-cheng, 1 under Liu Yu-ming, 1 division i Suhsien og en anden i Lingpi – alt i alt har De mistet 34 hele divisioner. Af disse blev 27½ division fuldstændigt udslettet af vor hær; de eneste undtagelser var de 3½ divisioner ledet af Ho Chi-feng og Chang Ke-hsia og 1 division ledet af Liao Yun-chou, som gjorde oprør og kom over på vor side, og en division ledet af Sun Liang-cheng og de 2 halv-divisioner ledet af Chao Pi-kuang og Huang Tse-hua, som overgav sig[1]. De har med Deres egne øjne set den skæbne, de 3 armeer under Huang Po-tao, Huang Wei og Sun Yuan-liang led. De bør lære af general Cheng Tung-kuos eksempel i Changchun[2] og fra korpschef Sun Liang-chengs og divisionscheferne Chao Pi-kuangs og Huang Tse-huas aktuelle eksempel og straks beordre alle Deres tropper til at nedlægge våbnene og indstille modstanden. Vor hær vil garantere for liv og sikkerhed for Dem, højtstående officerer, og for alle officerer og menige. Dette er Deres eneste mulighed. Tænk over det! Hvis De føler, at dette er det rigtige, så gør det. Hvis De stadig ønsker at kæmpe endnu en runde, så kan De få den, men De er færdige under alle omstændigheder[3].

Hovedkvarteret for Folkets Befrielseshær i De centrale Sletter.
Hovedkvarteret for Folkets Befrielseshær i Det østlige Kina.

Noter

[1] Ho Chi-feng og Chang Ke-hsia, vicechefer for Kuomintangs 3. pacificeringszone, gjorde oprør mod Kuomintang i sektoren Chiawang, nordøst for Hsuchow, den 8. november 1948 under første trin af Huai-hai-felttoget og gik over til Folkets Befrielseshær med 1 korpshovedkvarter, 3 divisioner og 1 regiment, med et samlet antal på 20.000 mand. Liao Yun-chou, chef for Kuomintang 85. korps' 110. division, gjorde oprør mod Kuomintang i Lochi, sydvest for Suhsien, provinsen Anhwei, den 27. november 1948 under andet trin af Huai-hai-felttoget og kom over til Folkets Befrielseshær med sit divisionshovedkvarter og 2 hele regimenter, med et samlet antal på 5.500 mand. Sun Liang-cheng, vicechef for Kuomintangs 1. pacificeringszone og chef for 107. korps, kom over til Folkets Befrielseshær med sit korpshovedkvarter og 1 division, med et samlet antal på 5.800 mand, nordvest for Suining, provinsen Kiangsu, den 13. november 1948 under første trin af Huai-hai-felttoget. Chao Pi-kuang, chef for Kuomintangs 44. korps' 150. division, kom over til Folkets Befrielseshær med over 2000 af sine resterende tropper i sektoren Nienchuang, øst for Hsuchow, provinsen Kiangsu, den 18. november 1948 under første trin af Huai-hai-felttoget. Huang Tse-hua, chef for Kuomintangs 85. korps' 23. division, kom over til Folkets Befrielseshær med sit divisionshovedkvarter og resterne af 2 regimenter i Shuangtuichi, nordøst for Mengcheng, provinsen Anhwei, i december 1948 under andet trin af Huai-hai-felttoget.

[2] Changchun havde været belejret af den nordøstlige Folkets Befrielseshær siden vinteren 1947. Efter vor indtagelse af Chinchow, da alle fjendens nordøstlige troppers stilling var vaklende, førte Cheng Tung-kuo, Kuomintangs chef i Changchun og vicechef for Kuomintangs nordøstlige hovedkvarter for »banditundertrykkelse«, den 1. armés felttropper og det nye 7. korps' officerer og menige til overgivelse den 19. oktober 1948.

[3] Efter at have modtaget dette budskab fortsatte Tu Yu-meng, stedfortrædende øverstkommanderende for Kuomintangs hovedkvarter for »banditundertrykkelse« i Hsuchow, Chiu Ching-chuan, chef for Kuomintang 2. armé, og Li Mi, chef for Kuomintangs 13. armé, den desperate modstand med det resultat, at alle deres tropper blev udslettet af vor hærs kraftige offensiv, og det lykkedes kun for Li Mi at undslippe.

FØR REVOLUTIONEN IGENNEM TIL AFSLUTNINGEN

30. december 1948

Det kinesiske folk vil vinde den endelige sejr i den store befrielseskrig. Selv vore fjender er ikke længere i tvivl om resultatet.

Krigen har fulgt krogede veje. Da den reaktionære Kuomintang-regering begyndte den kontrarevolutionære krig, havde den omtrent tre og en halv gange så mange tropper som Folkets Befrielseshær; dens hærs udstyr, menneskemateriale og materielle ressourcer var Folkets Befrielseshærs langt overlegne, den havde moderne industrier og moderne kommunikationsmidler, hvilket Folkets Befrielseshær manglede, den havde modtaget storstilet militær og økonomisk hjælp fra den amerikanske imperialisme og havde truffet langvarige forberedelser. Derfor var Kuomintang i offensiven i krigens første år (juli 1946 – juni 1947) og Folkets Befrielseshær i defensiven. I nordøst besatte Kuomintang i 1946 Shenyang, Szepingkai, Changchum, Kirin, Antung og andre byer og det meste af provinserne Liaoning, Liaopei og Antung[1]; syd for Huangho besatte den byerne Huaiyin og Hotse og det meste af de befriede områder i Hupeh-Honan-Anhwei, Kiangsu-Anhwei, Honan-Anwhei-Kiangsu og det sydvestlige Shantung; og nord for den Store Mur besatte den byerne Chengteh, Chining og Chiangchiakou og det meste af provinserne Jehol, Suiyuan og Chahar. Kuomintang brovtede og pralede som en sejrende helt. Folkets Befrielseshær valgte den rette strategi, der som sit hovedmål havde at udslette Kuomintangs effektive styrke snarere end at holde terræn, og den tilintetgjorde hver måned gennemsnitligt otte brigader af Kuomintangs regulære tropper (hvad der svarer til otte divisioner i dag). Som et resultat blev Kuomintang til sidst tvunget til at opgive sin plan for den generelle offensiv, og i anden halvdel af 1947 blev det nødt til at begrænse de vigtigste mål for sine angreb til den sydlige fronts to flanker, dvs. Shantung og det nordlige Shensi. I det andet år (juli 1947 – juli 1948) fandt der en grundlæggende ændring sted i krigen. Efter at have udslettet et stort antal af Kuomintangs regulære tropper, gik Folkets Befrielseshær over fra defensiven til offensiven på den sydlige og nordlige front, mens Kuomintang var nødt til at skifte fra offensiven til defensiven. Folkets Befrielseshær generobrede ikke

---

Dette nytårsbudskab for 1949 blev skrevet af kammerat Mao Tsetung til Hsinhua Nyhedsbureauet.

alene de fleste af de tabte områder i det nordøstlige Kina, Shantung og det nordlige Shensi, men udvidede også kampfronten ind i Kuomintang-områderne nord for floderne Yangtse og Weishui. Desuden mestrede vor hær under angrebet på og indtagelsen af Shihchiachuang, Yuncheng, Szepingkai, Loyang, Yichuan, Paoki, Weihsien, Linfen og Kaifeng taktikken for stormangreb på stærkt befæstede punkter[2]. Folkets Befrielseshær dannede sit eget artillerikorps og ingeniørkorps. Glem ikke, at Folkets Befrielseshær hverken havde fly eller tanks, men da den først havde dannet et artilleri- og et ingeniørkorps, som var Kuomintangs hærs overlegne, viste Kuomintangs forsvarssystem med alle dets fly og tanks sig at være ubetydeligt i sammenligning. Folkets Befrielseshær var allerede i stand til ikke alene at føre mobil krig, men også stillingskrig. I første halvdel af krigens tredje år (juli – december 1948) indtraf en anden grundlæggende ændring. Folkets Befrielseshær, som så længe havde været talmæssigt underlegen, opnåede talmæssig overlegenhed. Den har ikke alene været i stand til at indtage Kuomintangs svært befæstede byer, men også til at omringe og tilintetgøre stærke formationer af Kuomintangs elitetropper, i et antal af hundredetusinde eller flere hundredetusinde ad gangen. Den hastighed, hvormed Folkets Befrielseshær udsletter Kuomintangs tropper, er blevet meget større. Se på statistikken over antallet af Kuomintangs regulære enheder på bataljonsniveau og derover, som vi har tilintetgjort (iberegnet de fjendtlige tropper, som har gjort oprør og er kommet over på vores side). Det første år 94 brigader, deriblandt 46 brigader, som udslettedes fuldstændigt; det andet år 94 brigader, deriblandt 50 brigader, som udslettedes fuldstændigt; og i det tredje års første halvdel, ifølge ufuldstændige tal, 147 divisioner, deriblandt 111 divisioner, som udslettedes fuldstændigt[3]. I de sidste seks måneder var antallet af fjendtlige divisioner, som blev fuldstændigt udslettet, 15 mere end det samlede tal for de foregående to år. Den fjendtlige front er som helhed smuldret fuldstændigt. Fjendens tropper i nordøst er blevet fuldstændigt udslettet; hans tropper i det nordlige Kina vil snart blive fuldstændigt udslettet, og i det østlige Kina og De centrale Sletter er der kun få fjendtlige styrker tilbage. Tilintetgørelsen af Kuomintangs hovedstyrker nord for Yangtse letter i høj grad Folkets Befrielseshærs forestående krydsning af Yangtse og dens fremstød mod syd for at befri hele Kina. Samtidig med sejren på den militære front har det kinesiske folk kunnet notere sig vældige sejre på den politiske og økonomiske front. Af denne grund bestrider den offentlige mening verden over, herunder hele den imperialistiske presse, ikke længere sikkerheden af det kinesiske folks befrielseskrigs landsomfattende sejr.

Fjenden vil ikke bukke under af sig selv. Hverken de kinesiske reaktionære eller den amerikanske imperialismes aggressive kræfter i Kina trækker sig tilbage fra historiens skueplads af egen tilskyndelse. Netop fordi de indser, at det kinesiske folks befrielseskrigs landsomfattende sejr ikke længere kan forhindres alene gennem militær kamp, lægger de for hver dag mere og mere vægt på den politiske kamp. På den ene side benytter de kinesiske reaktionære

og de amerikanske aggresorer den eksisterende Kuomintang-regering til deres »freds«-komplot; på den anden side planlægger de at benytte visse personer, som har forbindelser både med dem og den revolutionære lejr, idet de tilskynder og ansporer disse personer til at arbejde listigt, at stræbe efter at infiltrere den revolutionære lejr og danne en såkaldt oppositionel fraktion inden for den. Formålet er at bevare de reaktionære kræfter og underminere de revolutionære kræfter. Ifølge pålidelige oplysninger har den amerikanske regering vedtaget denne plan og er begyndt at føre den ud i livet i Kina. Den amerikanske regering har ændret sin politik med kun at støtte Kuomintangs kontrarevolutionære krig til en politik, som omfatter to kampformer:

1. Organisering af resterne af Kuomintangs væbnede styrker og de såkaldte lokale styrker for at fortsætte modstanden mod Folkets Befrielseshær syd for Yangtse og i de fjerne grænseprovinser, og
2. Organisering af en oppositionel fraktion inden for den revolutionære lejr, som skal kæmpe af al kraft for at bremse revolutionen, hvor den er, eller, hvis den absolut trænger frem, for at moderere den eller forhindre den i at gøre for store indgreb i imperialisternes og deres lakajers interesser.

De britiske og franske imperialister støtter denne amerikanske politik. Mange mennesker har endnu ikke forstået denne situation klart, men det vil sikkert ikke vare længe, før de gør det.

Det spørgsmål, som det kinesiske folk, alle demokratiske partier og alle folkeorganisationer nu står overfor, er, om de skal føre revolutionen igennem til afslutningen, eller de skal opgive den på halvvejen. Hvis revolutionen skal føres igennem til afslutningen, må vi benytte den revolutionære metode til at udslette alle reaktionens kræfter beslutsomt, grundigt, helt og fuldstændigt; vi må urokkeligt vedblive med at styrte imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen; og vi må styrte Kuomintangs reaktionære styre i landsomfattende målestok og oprette en republik, som er et folkets demokratiske diktatur under proletariatets ledelse med alliancen mellem arbejdere og bønder som sin hovedstyrke. På denne måde vil den kinesiske nation fuldstændigt ryste undertrykkeren af sig; landet vil blive omdannet fra en halvkoloni til en virkelig uafhængig stat; det kinesiske folk vil blive fuldstændigt uafhængigt, idet det én gang for alle styrter såvel den feudale undertrykkelse som undertrykkelsen fra bureaukrat-kapitalen (den kinesiske monopolkapital) og vil således opnå enighed, demokrati og fred, skabe forudsætningerne for at omdanne Kina fra et landbrugsland til et industriland og gøre det muligt for det at udvikle sig fra et samfund, hvor det ene menneske udbytter det andet, til et socialistisk samfund. Hvis revolutionen opgives på halvvejen, vil det være at være at gå imod folkets vilje, hvis vi bøjer os for de udenlandske aggressorers og de kinesiske reaktionæres vilje og giver Kuomintang en chance for at hele sårene, således at det en dag pludselig kan slå til for at kvæle revolutionen og atter styrte hele landet ud i mørket. Så klart og skarpt

er spørgsmålet nu opstillet. Hvilken af de to veje bør man vælge? Ethvert demokratisk parti, enhver folkeorganisation må overveje dette spørgsmål, må vælge sin vej og klargøre sit standpunkt. Om Kinas demokratiske partier og folkeorganisationer oprigtigt kan samarbejde uden at skilles på halvvejen, afhænger af, om de kan komme overens i dette spørgsmål og skride til enig handling for at styrte det kinesiske folks fælles fjende. Det, som er nødvendigt her, er enighed og samarbejde, ikke oprettelsen af nogen »oppositionelle fraktioner« eller forfølgelsen af nogen »middelvej«[4].

Har de kinesiske reaktionære under ledelse af Chiang Kai-shek og hans konsorter ikke i den lange periode på mere end tyve år fra det kontrarevolutionære statskup den 12. april 1927[5] til i dag givet tilstrækkeligt bevis for, at de er en bande af blodbesudlede bødler, som nedslagter folk uden at blinke? Har de ikke givet tilstrækkeligt bevis for, at de er en bande af professionelle forrædere og imperialismens lakajer? Tænk over det, alle sammen! Hvor storsindet har det kinesiske folk ikke været over for dette slæng af banditter i håb om at opnå en indre fred med dem, siden begivenhederne i Sian i december 1936, siden forhandlingerne i Chungking i oktober 1945 og siden Den rådgivende politiske Konference i januar 1946! Men har al denne imødekommenhed ændret deres klassenatur den mindste tøddel? Gennem hele deres historie kan ikke en eneste af disse banditter adskilles fra den amerikanske imperialisme. De stolede på den amerikanske imperialisme og styrtede 475 millioner af vore landsmænd ud i en vældig borgerkrig af uhørt brutalitet, og de har nedslagtet millioner og atter millioner af mænd og kvinder, unge og gamle, med bombefly, jagerfly, kanoner, tanks, raketkastere, automatiske rifler, benzinbomber, gasprojektiler og andre våben, alle leveret af den amerikanske imperialisme. Og den amerikanske imperialisme stolede på sin side på disse forbrydere og bemægtigede sig Kinas suveræne rettigheder over dets eget område, floder og luftrum, bemægtigede sig rettighederne til indlandssejlads og særlige handelsprivilegier, bemægtigede sig særlige privilegier i Kinas indenrigs- og udenrigspolitiske anliggender og bemægtigede sig retten til at dræbe mennesker, gennemprygle dem, køre over dem i biler og voldtage kvinder. Altsammen ustraffet. Kan man sige, at det kinesiske folk, som har været tvunget til at udkæmpe en lang og blodig krig, stadig bør udvise hengivenhed og ømhed over for disse højst ryggesløse fjender og ikke fuldstændigt bør tilintetgøre eller fordrive dem? Kun ved fuldstændig at tilintetgøre de kinesiske reaktionære og fordrive den amerikanske imperialismes aggressive kræfter kan Kina opnå uafhængighed, demokrati og fred. Er denne sandhed ikke tydelig nok nu?

Det, som man må være opmærksom på, er, at det kinesiske folks fjender lige med et gør deres bedste for at påtage en harmløs eller endda ynkværdig mine (læserne bedes venligst huske på, at de i fremtiden igen vil prøve at se ynkværdige ud). Erklærede Sun Fo, som nu er blevet præsident for Kuomintangs Eksekutive Yuan, ikke i juni sidste år, at en »løsning endeligt vil kunne

nås, hvis vi militært kæmper til det sidste«? Men nu, i det øjeblik han tiltrådte embedet, talte han tungefærdigt om en »ærefuld fred« og sagde, at »regeringen har stræbt efter fred og er kun tyet til kamp, fordi freden ikke kunne opnås, men kampens endelige mål er stadig at genoprette freden«. Straks efter, den 21. december, forudsagde et telegram fra United Press i Shanghai, at Sun Fos erklæring ville møde udstrakt billigelse fra officiel amerikansk side og blandt Kuomintangs liberale. I øjeblikket er de amerikanske embedsmænd ikke alene blevet dybt interesseret i »fred« i Kina, men hævder også gentagne gange at lige siden Moskva-konferencen mellem udenrigsministrene fra Sovjetunionen, USA og Storbritannien i december 1945, har USA fulgt »en ikke-indblandingspolitik i Kinas indre anliggender«. Hvorledes skal vi behandle disse hædersmænd fra dette »land af gentlemen«? Her er det på sin plads at citere en gammel græsk fabel. En vinterdag fandt en landarbejder en slange, som var blevet stivfrossen i kulden. Bevæget af medlidenhed tog han den op og lagde den ind til sit bryst. Slangen livede op ved varmen, dens naturlige instinkter vendte tilbage og den gav sin velgører et dødbringende bid. Den døende landarbejder sagde: »Jeg har fået, hvad jeg fortjente, for at fatte medlidenhed med en ond skabning«[6]. Giftige slanger, udenlandske og kinesiske, håber, at det kinesiske folk vil dø ligesom landarbejderen, at Kinas kommunistiske Parti og alle kinesiske revolutionære demokrater ligesom han vil være venlige over for dem. Men det kinesiske folk, Kinas kommunistiske Parti og Kinas ægte, revolutionære demokrater har hørt den døende landarbejders ord og vil huske godt på dem. Desuden er de slanger, som plager det meste af Kina, store eller små, sorte eller hvide, hvadenten de blotter deres giftige hugtænder eller antager skikkelse af smukke piger, endnu ikke stivfrosne i kulden, skønt de allerede mærker den gryende vinter.

Det kinesiske folk vil aldrig fatte medlidenhed med slangeagtige slyngler, og det tror virkelig ikke, at den er deres sande ven, som svigefuldt siger, at der bude vises disse slyngler medlidenhed, og som siger, at alt andet ville være i modstrid med Kinas traditioner, ikke ville leve op til storhed osv. Hvorfor skulle man fatte medlidenhed med slangeagtige slyngler? Hvilken arbejder, hvilken bonde, hvilken soldat siger, at man bør have medlidenhed med sådanne slyngler? Det er sandt, at der er »liberale i Kuomintang« og »liberale« uden for Kuomintang, som råder det kinesiske folk til at acceptere den fred, som tilbydes af USA og Kuomintang, dvs. at værne om og tilbede resterne af imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen, således at disse skatte ikke skal uddø på jorden. Men de er bestemt ikke arbejdere, bønder eller soldater, og de er heller ikke venner af arbejderne, bønderne og soldaterne.

Vi mener, at det kinesiske folks revolutionære lejr skal udvides og skal omfatte alle, som er villige til at slutte sig til den revolutionære sag på nuværende trin. Det kinesiske folks revolution har brug for en hovedstyrke og har også brug for allierede, for en hær uden allierede kan ikke besejre nogen

fjende. Det kinesiske folk, som nu er ved revolutionens flodbølge, har brug for venner, og det bør huske sine venner og ikke glemme dem. I Kina er der utvivlsomt mange venner, som er trofaste overfor folkets revolutionære sag, som prøver at beskytte folkets interesser og er imod at beskytte fjendens interesser, og man bør utvivlsomt ikke glemme nogen af disse venner eller give dem den kolde skulder. Vi mener også, at vi må konsolidere det kinesiske folks revolutionære lejr og ikke tillade, at dårlige elementer sniger sig ind, eller forkerte synspunkter vinder overhånd. Udover at huske sine venner bør det kinesiske folk også, nu ved revolutionens flodbølge, nøje huske sine fjender og sine fjenders venner. Som vi har sagt ovenfor, eftersom fjenden listigt anvender »freds«-metoden og metoden med at snige sig ind i den revolutionære lejr for at bevare og styrke sin stilling, mens folkets grundlæggende interesser kræver, at alle reaktionære kræfter fuldkommen ødelægges, og at den amerikanske imperialismes aggresive kræfter fordrives fra Kina, er de, som råder folket til at fatte medlidenhed med fjenden og bevare reaktionen kræfter ikke folkets venner, men fjendens venner.

Den kinesiske revolutions voldsomme flodbølge tvinger alle sociale lag til at tage stilling. En ny forandring er ved at finde sted i klassekræfternes balance i Kina. Masser af mennesker bryder med Kuomintangs indflydelse og kontrol og kommer over i den revolutionære lejr; og de kinesiske reaktionære er kommet i en håbløs situation, isolerede og forladte, som de er. Som folkets befrielseskrig nærmer sig den endelige sejr mere og mere, vil det revolutionære folk og alle folkets venner forene sig fastere, og under ledelse af Kinas kommunistiske Parti beslutsomt kræve den fuldstændige tilintetgørelse af de reaktionære kræfter og den gennemgribende udvikling af de revolutionære kræfter, indtil en folkedemokratisk republik er grundlagt i en landsomfattende målestok, og en fred, som er baseret på enighed og demokrati, er opnået. De amerikanske imperialister, de kinesiske reaktionære og deres venner er derimod ude af stand til at forene sig fast og vil hengive sig til endeløse skænderier, gensidige skældsord, beskyldninger og forræderi. Men på ét punkt vil de samarbejde – om med alle midler at stræbe efter at underminere de revolutionære kræfter og bevare de reaktionære kræfter. De vil benytte alle midler, åbenlyse som skjulte, direkte som indirekte. Men det kan fastslås med bestemthed, at deres politiske intriger vil møde de samme nederlag som deres militære angreb. Det kinesiske folk og dets generalstab, Kinas kommunistiske Parti, er sikre på at knuse fjendens politiske intriger, ligesom de har tilintetgjort hans militære angreb og på at føre den store folkets befrielseskrig igennem til afslutningen.

I 1949 vil den kinesiske Folkets Befrielseshær rykke ned syd for Yangtse og vinde endnu større sejre end i 1948.

I 1949 vil vi på den økonomiske front opnå endnu større successer end i 1948. Vor landbrugs- og industriproduktion vil stige til et højere niveau end før, og jernbane- og hovedvejstrafikken vil blive fuldstændigt genoprettet.

Folkets Befrielseshærs hovedformationer vil i deres operationer aflægge sig visse levn af guerilla-vaner og nå en højere grad af regularisering.

I 1949 vil Den rådgivende politiske Konference blive sammenkaldt uden nogen reaktionær deltagelse og med det formål at fuldføre folkets revolutions opgaver. Den kinesiske Folkerepublik vil blive proklameret, og republikkens centrale regering vil blive oprettet. Denne regering vil være en demokratisk koalitionsregering under ledelse af Kinas kommunistiske Parti med deltagelse af de rette personer, som repræsenterer de demokratiske partier og folkeorganisationerne.

Dette er de vigtigste konkrete opgaver, som det kinesiske folk, Kinas kommunistiske Parti og alle de demokratiske partier og folkeorganisationer i Kina bør stræbe efter at fuldføre i 1949. Vi vil trodse alle vanskeligheder og forene os som én mand for at fuldføre disse opgaver.

I vor kamp vil vi én gang for alle styrte årtusinders feudale undertrykkelse og et århundredes imperialistisk undertrykkelse. Året 1949 vil blive et år af kolossal betydning. Vi bør fordoble vore anstrengelser.

Noter

[1] Efter Japans overgivelse i 1945 opdelte Kuomintang-regeringen de tre nordøstlige provinser Liaoning, Kirin og Heilungkiang i ni provinser Liaoning, Liaopei, Antung, Kirin, Hokiang, Sungkiang, Heilungkiang, Nunkiang og Hsingan. I 1949 genopdelte vor nordøstlige administrative kommission området i fem provinser, Liaotung, Liaohsi, Kirin, Heilungkiang og Sungkiang. Sammen med Jehol blev disse provinser dengang omtalt som de seks nordøstlige provinser. I 1954 sammenlagde Den centrale folkeregerings Råd de to provinser Liaotung og Liaohsi til én provins, Liaoning, og de to provinser Sunkiang og Heilungkiang til én provins, Heilungkiang, mens Kirin forblev uændret. I 1955 blev provinsen Jehol ophævet og det område, som tidligere var under dets jurisdiktion, blev delt op og lagt ind under provinserne Hopei og Liaoning og under Det Indre Mongolis Autonome Region.

[2] Datoerne for erobringen af disse nøglepunkter var: Shihchiachuang, 12. november 1947; Yuncheng, 28. december 1947; Szepingkai, 13. marts 1948; Loyang, først den 14. marts 1948 og igen den 5. april 1948; Yichuan, 3. marts 1948; Paoki, 26. april 1948; Weihsien, 27. april 1948; Linfen, 17. maj 1948 og Kaifeng, 22. juni 1948. Alle disse byer var befæstede med mange grupper af blokhuse og nogle havde høje, tykke bymure; til forsvar havde de også alle hjælpefæstningsværker, herunder adskillige linjer af skyttegrave, pigtrådsspærringer og forhugninger. Vor hær havde på den tid hverken fly eller tanks og kun lidt eller intet artilleri. Ved angrebene på disse byer og indtagelsen af dem lærte vor hær et fuldstændigt sæt af taktiske fremgangsmåder til erobring af svære befæstninger. Disse taktiske fremgangsmåder er:

(1) Succesiv nedbrydning – at benytte sprængstof til at nedbryde fjendens forskellige forsvarsanlæg et efter et;

(2) tunneloperationer – i hemmelighed at grave tunneler hen til og ind under fjendens blokhuse eller bymure, derefter sprænge dem i luften med sprængstof og følge op med voldsomme angreb;

(3) Løbegravsoperationer – at grave skyttegrave hen mod fjendens fæstninger, derefter nærme sig under dække for at foretage pludselige angreb;

(4) Afskydningsrør til sprængstofpakker – at afskyde pakker af sprængstof fra raketkastere eller morterer for at ødelægge fjendens forsvarsværker;

(5) Spydspidstaktik – at koncentrere menneskemateriale og ildkraft for at skabe et gennembrud og splitte de fjendtlige styrker.

[3] De brigader, som nævnes her, er de, der betegnedes som brigader efter Kuomintang-hærens omorganisering, mens divisionerne var divisionerne før omorganiseringen (som praktisk taget var det samme som de omorganiserede brigader).

[4] »Middelvejen« blev også kaldt den »tredje vej«. Se »Den nuværende situation og vore opgaver«, note 9, side 139 i dette bind.

[5] Se »Situationen og vor politik efter sejren i modstandskrigen mod Japan«, note 8, side 21 i dette bind.

[6] »Ondt for godt« i *Æsops fabler*.

OM KRIGSFORBRYDERNES BØNNER OM FRED

5. januar 1949

For at bevare den kinesiske reaktions og den amerikanske aggressions kræfter i Kina udsendte Chiang Kai-shek, Kinas krigsforbryder nr. 1 og leder af Kuomintangs slæng af banditter, nytårsdag en erklæring, som bad om fred. Krigsforbryderen Chiang Kai-shek siger:

> Jeg har personligt intet andet ønske, end at fredsforhandlingerne ikke må anfægte landets uafhængighed og integritet, men i stedet skal fremme folkets genrejsning; den hellige forfatning må ikke krænkes ved min handling og den demokratiske konstitutionalisme må ikke undermineres derved; Den kinesiske Republiks regeringsform må garanteres, og Den kinesiske Republiks lovligt indsatte myndighed må ikke afbrydes, de væbnede styrker må bestemt bevares, og folket må have lov at fortsætte sin frie levevis og opretholde sin nuværende minimumslevestandard.
>
> ...Hvis freden blot kan gennemføres, er det mig ganske ligegyldigt, om jeg kan blive i embedet eller må trække mig tilbage, men jeg vil rette mig efter folkets vilje.

Folk bør ikke tro, at der er noget latterligt ved en krigsforbryder, som beder om fred, de bør heller ikke tro, at en sådan bøn om fred er virkelig modbydelig. Man bør forstå, at når krigsforbryderen nr. 1 og lederen af Kuomintangs slæng af banditter personligt beder om fred og udsender en sådan erklæring, er det helt indlysende til gavn for det kinesiske folk, fordi det gør det i stand til at gennemskue Kuomintangs banditslængs og de amerikanske imperialisters hemmelige plan. For det kinesiske folk kan afgøre ud fra dette, at den »fred«, om hvilken der i den senere tid har været så meget røre, lige netop er, hvad denne Chiang Kai-sheks morderbande og dens amerikanske herrer har så hårdt brug for.

Denne kommentar er den første af en serie skrevet af Mao Tsetung til Hsinhua Nyhedsbureauet for at afsløre Kuomintangs brug af fredsforhandlinger til at bevare de kontrarevolutionære styrker. Andre kommentarer i serien omfattede »Hvorfor råber de slemt splittede reaktionære stadig forgæves op om 'total fred'?«, »Kuomintangs reaktionære vender sig fra en 'appel om fred' til en appel om krig«, »Om de forskellige svar fra Kuomintang på spørgsmålet om ansvaret for krigen« og »Hvorhen går regeringen i Nanking«.

Chiang Kai-shek har tilstået bandens hele hemmelige plan. Denne plans hovedpunkter er som følger:

»Fredsforhandlingerne må ikke anfægte landets uafhængighed og integritet« – dette er det vigtigste. En »fred« er helt i orden, men »freden« er en million gange forkert, hvis den anfægter »uafhængigheden og integriteten« af de fire store familiers og komprador- og godsejerklassernes stat. En »fred« er absolut helt forkert, hvis den anfægter sådanne traktater som den kinesisk-amerikanske venskabs-, handels- og skibsfarts-traktat, den kinesisk-amerikanske lufttransportaftale[1] og den kinesisk-amerikanske tosidede aftale[2], eller hvis den anfægter sådanne særlige rettigheder, som USA nyder i Kina, som for eksempel udstationering af landstridskræfter, flåde- og luftstyrker, bygningen af militærbaser, udnyttelsen af miner og handelsmonopolet, eller hvis den hæmmer Kinas udvikling til amerikansk koloni – kort sagt, hvis den anfægter nogle af de foranstaltninger, som beskytter Chiang Kai-sheks reaktionære stats »uafhængighed og integritet«.

»Fremmer folkets genrejsning« – det vil sige, »freden« må hjælpe til genrejsningen af de kinesiske reaktionære, som er blevet besejret, men endnu ikke udslettet, således at de, så snart de er blevet genrejst, kan iscenesætte et come-back og tilintetgøre revolutionen. Netop dette er meningen med »freden«. Krigen har varet i 2½ år, »lakajen kan ikke længere tjene«, og amerikanerne er vrede; en hvilekur, ligegyldigt hvor kort, er bedre end ingenting.

»Den hellige forfatning må ikke krænkes ved min handling, og den demokratiske konstitutionalisme må ikke undermineres derved, Den kinesiske Republiks regeringsform må garanteres, og Den kinesiske Republiks lovligt indsatte myndighed må ikke afbrydes« – alt dette betyder garanti for Kinas reaktionære klassers og den reaktionære regerings herskerposition og garanti for disse klassers »legalt indsatte myndighed«, og at deres regering ikke bliver »afbrudt«. Denne »legalt indsatte myndighed« må bestemt ikke »afbrydes«, for at »afbryde« den ville være meget farligt, for det ville betyde afslutningen for hele komprador- og godsejerklasserne, for Kuomintangs slæng af banditter og arrestation og afstraffelse af alle krigsforbryderne, store såvel som mellemstore og små.

»De væbnede styrker må bestemt bevares« – de er komprador- og godsejerklassernes livline, og skønt flere millioner er blevet udslettet af den forhadte Folkets Befrielseshær, er der stadig en million og flere hundrede tusinde tropper tilbage, som må »bevares«, og det »bestemt«. Hvis de blev »bevaret«, men ikke »bestemt«, ville komprador- og godsejerklasserne miste deres kapital, deres »legalt indsatte myndighed« ville blive »afbrudt«, Kuomintangs slæng af banditter ville alligevel være færdige, alle krigsforbryderne, store som mellemstore og små, ville alligevel blive arresteret og straffet, på samme måde som livet for Chia Pao-yu fra Den storslåede Udsigts Have afhang af et stykke jade i hans halskæde[3], således afhænger Kuomintangs liv

af dets hær, så hvordan kan nogen sige, at dens hær ikke bør »bevares«, eller kun bør »bevares« men ikke »bestemt«.

»Folk må have lov til at fortsætte deres frie levevis og opretholde deres nuværende minimumslevestandard« – dette betyder, at de kinesiske kompradør- og godsejerklasser skal bevare deres frihed til at undertrykke og udbytte hele landets befolkning og deres frihed til at opretholde deres nuværende fornemme, luksuriøse, uhæmmede og dovne levestandard, mens Kinas arbejdende folk skal bevare deres frihed til at blive undertrykt og udbyttet og opretholde deres nuværende levestandard, et liv fyldt med kulde og sult. Det er krigsforbrydernes endelige mål, når de beder om fred. Hvad er nytten af freden, hvis krigsforbryderne og de klasser, som de tilhører, ikke kan bevare deres frihed til at undertrykke og udbytte og ikke kan opretholde deres fornemme, luksuriøse, uhæmmede og dovne levestandard? For at bevare alt dette er det naturligvis nødvendigt, at arbejderne, bønderne, de intellektuelle, de regeringsansatte og lærerne opretholder deres nuværende »frie levevis og minimumslevestandard«, et liv fyldt med kulde og sult. Når først vor elskede prædident Chiang fremsætter denne betingelse, kan de snesevis af millioner af arbejdere, håndværkere og folk i liberale erhverv, de hundreder af millioner bønder og de millioner af intellektuelle, regeringsansatte og lærere kun klappe enstemmigt i deres hænder, kaste sig i støvet og råbe: »Længe leve præsidenten!« Hvis det kommunistiske parti stadig afslår fred, således at denne vidunderlige levevis og levestandard ikke kan opretholdes, så vil det være skyldigt i en forbrydelse, for hvilken den fortjener at dø titusinde gange, og »det kommunistiske parti vil blive holdt ansvarlig for alle følgerne«. Men når vi har sagt alt dette, har vi ikke tømt hele skatkammeret af vidunderlige ideer i krigsforbryderens erklæring fra den 1. januar, krigsforbryderen som beder om fred. Her er endnu en perle – det, som Chiang Kai-shek i sin nytårstale kalder »det afgørende slag i sektoren Nanking – Shanghai«. Hvor er styrken til sådan et »afgørende slag«? Chiang Kai-shek siger: »Man må forstå, at i dag er regeringens styrke på det militære, politiske, økonomiske og ethvert andet område adskillige gange eller endog snesevis af gange større end det kommunistiske partis.« Aha! Hvordan kan folk undgå at blive skræmt fra vid og sans af en så umådelig styrke? Hvis man lader den politiske og økonomiske styrke ligge og kun tager den militære styrke, ser man at Folkets Befrielseshær nu har over tre millioner mand, at to gange »større« end dette tal er over seks millioner, og at ti gange så mange »større« er over tredive millioner. Og hvor mange bliver så »snesevis af millioner«? Godt, lad os tage tyve gange, det giver over tres millioner mand; det er intet under, at præsident Chiang siger, at han er »helt overbevist om at kunne vinde det afgørende slag«. Hvorfor beder han da om fred? Absolut ikke, fordi han ikke længere kan kæmpe. For hvis han satte et pres ind fra over tres millioner tropper, kunne der så være nogen overlevelseschance for det kommunistiske parti eller noget andet parti i verden? Alle ville naturligvis blive sønderknust. Det er således klart, at når

han beder om fred, er det bestemt ikke af nogen anden grund end for at »bede for folkets liv«.

Men går alt godt, uden nogen vanskeligheder? Der er en vanskelighed, siges det. Hvad er det for en vanskelighed? Præsident Chiang siger:

> Det er beklageligt, at der er folk i vor regering, som er kommet under indflydelse af den ondsindede kommunistiske propaganda og derfor er i en mismodig sindstilstand, idet de næsten har mistet deres selvtillid. Da de er åndeligt truede af kommunisterne, ser de kun fjendens styrke, men ikke vor egen enorme styrke, som er flere snese gange større end fjendens.

Nå ja, hvert år bringer sin høst af nyheder, men dette års er noget helt særligt. Er det ikke en helt særlig nyhed, at medlemmerne af Kuomintang med deres over tres millioner officerer og menige kun ser Folkets Befrielseshærs over tre millioner mand, men ikke deres egen hær på over tres millioner?

Man kan spørge: »Er der et marked for sådanne nyheder?« og »Er de et eneste blik værd?« Ifølge oplysninger modtaget inde fra byen Peiping: »Nytårsdag faldt priserne en smule om morgenen, men rettede sig om eftermiddagen.« Og et udenlandsk pressebureau rapporterer: »Shanghais reaktion på Chiang Kai-sheks nytårsbudskab er kølig.« Dette besvarer spørgsmålet om, hvorvidt krigsforbryderen Chiang Kai-shek har noget marked. Som vi sagde for længe siden, har Chiang Kai-shek mistet sin sjæl, er blot en krop, og ingen tror længere på ham.

Noter

[1] Den »kinesisk-amerikanske lufttransportaftale« mellem Chiang Kai-sheks regering og den amerikanske imperialisme blev undertegnet den 20. december 1946. I denne aftale solgte Chiang Kai-shek fuldstændigt Kinas suverænitet over dets eget luftrum. Ifølge dens bestemmelser blev det tilladt de amerikanske fly at flyve, laste og losse eller omlade overalt i Kina, og USA opnåede fuld kontrol over landets lufttransport. Amerikanske fly fik også tilstået retten til »ikke-trafikale ophold«, dvs. til militære landinger på kinesisk territorium.

[2] Den »kinesisk-amerikanske tosidede aftale« var den såkaldte kinesisk-amerikanske aftale om økonomisk hjælp, som blev undertegnet i Nanking den 3. juli 1948 mellem repræsentanter for Chiang Kai-sheks regering og den amerikanske imperialisme. Den fastsatte, at den amerikanske imperialisme skulle have den øverste myndighed til at overvåge og afgøre Chiang Kai-sheks regerings finansielle og økonomiske anliggender, at amerikansk personel, som udøvede direkte kontrol i Kina, skulle nyde, »eksterritoriale rettigheder«, og at den amerikanske imperialisme kunne erhverve fra Kina alt det strategiske materiale, den behøvede og jævnligt skulle holdes informeret af Chiang Kai-sheks regering om, hvor meget der var til rådighed. I denne aftale garanterede Chiang Kai-sheks regering også, at amerikanske varer kunne dumpes i Kina.

[3] Chia Pao-yu er en person i *Drømmen om det røde Værelse,* en kinesisk roman fra det 18. århundrede og Den storslåede udsigts Have var hans familiehave. Det fortaltes, at Chia Pao-yu fødtes med en jadeklump i munden. Denne jade var »roden til hans liv«, og han måtte konstant bære den om halsen. Han måtte aldrig skille sig af med den. Hvis han mistede den, ville han miste sin forstand.

ERKLÆRING OM DEN NUVÆRENDE SITUATION AF MAO TSETUNG, FORMAND FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ

14. januar 1949

To og et halvt år er gået siden juni 1946, da den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking med hjælp fra de amerikanske imperialister krænkede folkets vilje, rev våbenstilstandsaftalen og Den rådgivende politiske Konferences beslutninger i stykker og iværksatte den landsomfattende, kontrarevolutionære borgerkrig. I disse to og et halvt års krig har den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking, idet den krænkede folkets vilje, sammenkaldt en falsk nationalforsamling, offentliggjort en falsk forfatning, valgt en falsk præsident og udstedt et falsk dekret om den såkaldte »mobilisering for at slå oprøret ned«; solgt de nationale interesser over en bank til den amerikanske regering og modtaget lån, som beløb sig til titusinder af millioner af amerikanske dollars; inviteret den amerikanske flåde og luftvåben til at besætte Kinas territorium, territorialfarvand og luftrum; underskrevet en stor bunke forræderiske traktater med den amerikanske regering og accepteret den amerikanske militære rådgivningsgruppes deltagelse i Kinas borgerkrig; den har fra den amerikanske regering modtaget enorme mængder af fly, tanks, let og tungt artilleri, maskingeværer, rifler, granater, kugler og andet krigsmateriel til nedslagtning af det kinesiske folk. Og det var på basis af disse reaktionære og forræderiske politiske hovedlinier i både indenrigs- og udenrigspolitikken, at den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking beordrede millioner af tropper til at iværksætte hensynsløse angreb på det kinesiske folks befriede områder og den kinesiske Folkets Befrielseshær. Alle folkets befriede områder i det østlige Kina, De centrale Sletter, det nordlige Kina, i nordvest og nordøst blev uden undtagelse trampet på af Kuomintangs tropper. De vigtigste byer i de befriede områder, såsom Yenan, Changchiakou, Huaiyin, Hotse, Taming, Linyi, Yentai, Chengteh, Szepingkai, Changchun, Kirin og Antung blev alle besat af disse banditttropper på et eller andet tidspunkt. Hvor de end kom frem, massakrerede og voldtog de, brændte og plyndrede og veg ikke tilbage for noget. Den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking suger i områderne under dens styre hjerteblodet ud af de brede folkemasser –

arbejderne, bønderne, soldaterne, de intellektuelle og forretningsfolkene – ved at kræve kornafgifter, skatter og tvangsarbejde for at »slå oprøret ned og undertrykke banditterne«. Den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking frarøver folket al dets frihed og alle dets rettigheder; den undertrykker alle de demokratiske partier og folkeorganisationer, idet den nægter dem deres legale status; den undertrykker studenternes retfærdige bevægelse mod borgerkrigen, sulten og forfølgelsen og mod den amerikanske indblanding i Kinas indre anliggender og den amerikanske støtte til aggressionens kræfter i Japan; den oversvømmer landet med den falske nationale valuta og de falske guldyuansedler og ruinerer således folkets økonomiske liv og bringer de brede masser på fallittens rand; og med forskellige ekspropriationsmidler koncentrerer den størstedelen af nationens rigdomme i hænderne på bureaukrat-kapitalisterne anført af de fire store familier Chiang, Soong, Kung og Chen. Kort sagt, den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking har styrtet hele nationen ud i voldsomme lidelser ved at føre en borgerkrig på basis af sine reaktionære og forræderiske politiske hovedlinier, både i indenrigs- og udenrigspolitikken; den kan absolut ikke slippe uden om det fulde ansvar. I modsætning til Kuomintang gjorde Kinas kommunistiske Parti alt, hvad det kunne, efter Japans overgivelse for at presse Kuomintang-regeringen til at forhindre og standse borgerkrigen og virkeliggøre den indre fred. Kinas kommunistiske Parti kæmpede på grundlag af denne politik urokkeligt og sikrede først, med støtte fra hele landets befolkning, undertegnelsen af sammenfatningen af samtalerne mellem Kuomintang og det kommunistiske parti i oktober 1945. I januar 1946 underskrev partiet igen en våbenstilstandsaftale med Kuomintang og tvang i samarbejde med de demokratiske partier Kuomintang til at acceptere Den rådgivende politiske Konferences fælles beslutninger. Fra da af kæmpede Kinas kommunistiske Parti sammen med de demokratiske partier og folkeorganisationer for at opretholde aftalen og beslutningerne. Men det er beklageligt, at den reaktionære Kuomintang-regering ikke viste nogen respekt for de handlinger, vi foretog til forsvar af den indre fred og folkets demokratiske rettigheder. Tværtimod, de blev opfattet som tegn på svaghed og ikke opmærksomheden værd. Den reaktionære Kuomintang-regering troede, at folket kunne tyranniseres, at våbenstilstandsaftalen og beslutningerne fra Den rådgivende politiske Konference kunne rives i stykker efter behag, at Folkets Befrielseshær ikke kunne modstå selv et eneste slag, mens dens egne tropper på flere millioner mand kunne oversvømme landet, og at hjælpen fra den amerikanske regering var uudtømmelig. Derfor tog den reaktionære Kuomintang-regering sig den frækhed at krænke hele landets befolknings vilje og slippe den kontrarevolutionære krig løs. Under disse omstændigheder havde Kinas kommunistiske Parti intet andet valg end beslutsomt at rejse sig mod Kuomintang-regeringens reaktionære politik og kæmpe for at værne landets uafhængighed og folkets demokratiske rettigheder. Siden juli 1946 har Kinas kommunistiske Parti ledet den heltemodige Folkets Befrielseshær til at slå

angrebene tilbage fra den reaktionære Kuomintang-regerings 4.300.000 tropper og så gå over til modoffensiven, generobre alle de befriede områders tabte territorier og befri mange store byer, som Shihchiachuang, Loyang, Tsinan, Chengchow, Kaifeng, Shenyang, Hsuchow og Tangshan. Folkets Befrielseshær har overvundet vanskeligheder uden lige, er vokset i styrke og har udrustet sig selv med enorme mængder af våben, som Kuomintang-regeringen har fået af den amerikanske regering. På to og et halvt år har den udslettet den reaktionære Kuomintang-regerings militære hovedstyrker og alle dens elite-divisioner. I dag er Folkets Befrielseshær den reaktionære Kuomintang-regerings resterende militære styrker overlegen i antal, moral og udrustning. Først nu kan det kinesiske folk begynde at trække vejret frit. Den nuværende situation er helt klar – hele det reaktionære Kuomintang-regimes struktur vil smuldre og forsvinde, hvis Folkets Befrielseshær iværksætter yderligere nogle få kraftigere angreb mod dens resterende styrker. Efter at have fulgt en borgerkrigspolitik høster den reaktionære Kuomintang-regering nu, som den har sået; masserne er i oprør, dens nære tilhængere falder fra, og den kan ikke længere forsvare sig selv. Under disse omstændigheder fremsatte Chiang Kai-shek, Kinas krigsforbryder nr. 1, lederen af Kuomintangs slæng af banditter og den falske præsident for regeringer i Nanking, for at bevare Kuomintang-regeringens resterende styrker og for at vinde pusterum før nye fremstød for at tilintetgøre de revolutionære styrker, erklæringen den 1. januar i år om, at han var villig til at holde fredsforhandlinger med Kinas kommunistiske Parti. Kinas kommunistiske Parti betragter dette forslag som hyklerisk. Grunden er, at Chiang Kai-shek som grundlag for fredsforhandlingerne har fremsat sådanne betingelser som bevarelsen af den falske forfatning, bevarelsen af den falske »forfatningsmæssige« og bevarelsen af reaktionens væbnede styrker, som folket over hele landet ikke kan acceptere. Dette er betingelser, som vil fortsætte krigen, ikke afslutte den. I de sidste ti dage har folket over hele landet gjort sin vilje klar. Det håber ivrigt på en tidlig fred, men godkender ikke krigsforbrydernes såkaldte fred, godkender ikke deres reaktionære betingelser. Kinas kommunistiske Parti erklærer på grundlag af folkets vilje, at skønt Folkets Befrielseshær har tilstrækkelig styrke og rigelig grund til fuldstændig at udslette den reaktionære Kuomintang-regerings resterende væbnede styrke på kort tid og har fuld tillid til, at den kan gøre det, er Kinas kommunistiske Parti ikke desto mindre villigt til, for at fremskynde krigens afslutning, at tilvejebringe en ægte fred og lindre folkets lidelser, at holde fredsforhandlinger med den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking eller med enhver af Kuomintangs lokalregeringer eller militære grupper på basis af følgende betingelser:

1) Straf krigsforbryderne;
2) Afskaf den falske forfatning;
3) Afskaf den falske »forfatningsmæssige myndighed«;
4) Omorganisér alle reaktionære tropper efter demokratiske principper;

5) Konfiskér bureaukrat-kapitalen;
6) Reformér jordsystemet;
7) Ophæv de forræderiske traktater;
8) Sammenkald en rådgivende politisk konference uden deltagelse af reaktionære elementer og dan en demokratisk koalitionsregering til at overtage magtbeføjelserne fra den reaktionære Kuomintang-regering og fra dens underordnede regeringer på alle niveauer[1].

Kinas kommunistiske Parti mener, at de ovenstående betingelser udtrykker folkets fælles vilje over hele landet, og at kun en fred, der er baseret på disse betingelser, kan kaldes en ægte, demokratisk fred. Hvis personerne i den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking ønsker at opnå en ægte, demokratisk fred og ikke en falsk, reaktionær fred, bør de opgive deres reaktionære betingelser og acceptere de otte betingelser fremført af Kinas kommunistiske Parti som grundlag for fredsforhandlingerne. Ellers vil deres såkaldte fred vise sig ikke at være mere værd end et svindelnummer. Vi håber, at folket over hele landet og alle de demokratiske partier og folkeorganisationer vil rejse sig til kamp for en ægte, demokratisk fred. Patrioterne i Kuomintangs regeringssystem i Nanking bør også støtte dette fredsforslag. Kammerater officerer og soldater i Folkets Befrielseshær, vær opmærksomme! I bør ikke slække jeres kampanstrengelser det mindste, før den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking har accepteret en ægte, demokratisk fred og har gennemført den. Alle reaktionære, som vover at gøre modstand bør beslutsomt, grundigt, helt og fuldstændigt tilintetgøres.

Noter

[1] De otte fredsbetingelser fremsat af kammerat Mao Tsetung i denne erklæring blev grundlaget for de fredsforhandlinger, som holdtes i april 1949 mellem delegationen fra Kinas kommunistiske Parti og Kuomintang-regeringens delegation, ledet af Chang Chih-chung. Aftalen om indre fred, som blev udarbejdet i løbet af disse forhandlinger, udformede konkrete bestemmelser for opfyldelse af de otte fredsbetingelser. For detaljer, se »Ordre til hæren om landsomfattende fremrykning«, note 1, side 298 i dette bind.

KOMMENTAR FRA TALSMANDEN FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTI OM RESOLUTIONEN FRA DEN EKSEKUTIVE YUAN I NANKING

21. januar 1949

Det centrale Nyhedsbureau, det officielle nyhedsbureau for den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking, sagde i et telegram den 19. januar, at den Eksekutive Yuan på et møde kl. ni om formiddagen samme dag havde haft en omfattende diskussion af den nuværende situation og vedtaget følgende resolution:

> Af ærbødighed over for ønsket fra folket i hele landet om at virkeliggøre en snarlig fred udtrykker regeringen herved sit velovervejede ønske om først sammen med Kinas kommunistiske Parti at sætte en øjeblikkelig og ubetinget indstilling af fjendtlighederne i kraft og dernæst at udpege delegerede til at indgå i fredsforhandlinger.

Talsmanden for Kinas kommunistiske Parti erklærer: Denne resolution fra Nankings Eksekutive Yuan nævner ikke den erklæring med forslag om fredsforhandlinger, der blev udsendt den 1. januar af Chiang Kai-shek, den falske præsident i Nanking, eller den erklæring med forslag om fredsforhandlinger, der blev udsendt den 14. januar af Mao Tsetung, formand for Kinas kommunistiske Parti; den tilkendegiver heller ikke, hvilken af de to erklæringer, den støtter, og hvilken, den går imod, men fremsætter i stedet for sit eget forslag, som om hverken Kuomintang eller det kommunistiske parti havde fremsat forslag den 1. og den 14. januar; alt dette er helt ufatteligt. Faktisk har Nankings Eksekutive Yuan ikke blot fuldstændig ignoreret Kinas kommunistiske Partis forslag fra den 14. januar, den har ganske enkelt også fornægtet forslaget fremsat den 1. januar af den falske præsident Chiang Kai-shek. Han sagde i sit forslag fra 1. januar:

> Så snart det kommunistiske parti har et oprigtigt ønske om fred og kan give tydelige tegn på dette, vil regeringen bestemt komme dette i møde med fuld oprigtighed og være villig til at diskutere konkrete midler til at afslutte fjendtlighederne og genskabe freden.

Nu, nitten dage senere, fornægter et organ for den selvsamme regering, det vil sige Nanking-regeringens »Eksekutive Yuan«, den erklæring, der er fremsat af denne regerings »præsident«. I stedet for at sige, at regeringen »bestemt« vil

komme det kommunistiske parti »i møde« »med al oprigtighed og være villig til at diskutere konkrete midler til at afslutte fjendtlighederne og genskabe freden«, siger den »først sammen med Kinas kommunistiske Parti at sætte en øjeblikkelig og ubetinget indstilling af fjendtlighederne i kraft, og dernæst at udpege delegerede til at indgå i fredsforhandlinger«. Vi vil gerne spørge d'herrer fra den »Eksekutive Yuan« i Nanking; når alt kommer til alt, hvilket forslag gælder så, Deres eller Deres »præsidents«? Deres »præsident« betragtede »at afslutte fjendtlighederne og genskabe freden« som én og samme ting og foregav oprigtighed og vilje til at diskutere konkrete midler til at gøre dette med Kinas kommunistiske Parti, hvorimod De adskiller krig fra fred som to forskellige ting og er uvillige til at udpege delegerede til at diskutere konkrete midler for at afslutte fjendtlighederne med os. De hengiver Dem i stedet for til de vildeste fantasterier og foreslår »først sammen med Kinas kommunistiske Parti at sætte en øjeblikkelig og ubetinget indstilling af fjendtlighederne i kraft« og dernæst at udpege delegerede til at »indgå i fredsforhandlinger«. Hvilket forslag er det rigtige, Deres eller Deres »præsident's«. Vi mener, at den falske Eksekutive Yuan har overskredet sine beføjelser; den har ingen ret til at tilsidesætte sin falske præsidents forslag og i modsætning hertil fremsætte sit eget nye forslag. Vi betragter dette nye forslag som urimeligt; når de har udkæmpet en så storstilet, langvarig og grusom krig, bør begge sider som noget selvfølgeligt udpege delegerede til at diskutere grundlæggende fredsbetingelser og udarbejde en gensidigt acceptabel våbenhvileaftale; kun sådan kan krigen standses. Det er ikke bare folket, der ønsker dette; selv på Kuomintang-siden har mange folk udtrykt dette ønske. Hvis den fuldstændig grundløse »resolution« fra Nankings Eksekutive Yuan bliver fulgt, og Kuomintang er uvillig til at fortsætte fredsforhandlingerne, medmindre fjendtlighederne først indstilles, hvor er så dens oprigtige ønske om fred? Hvis resolutionen fra Nankings Eksekutive Yuan først er blevet vedtaget, kan der ikke føres fredsforhandlinger, medmindre fjendtlighederne først indstilles, og døren til fred vil fra nu af være fast tillukket; hvis der skal føres forhandlinger, må man annullere denne fuldstændig grundløse »resolution«. Det må være enten eller. Hvis Nankings Eksekutive Yuan er uvillig til at annullere sin egen »resolution«, vil det blot vise, at den reaktionære Kuomintang-regeringen i Nanking ikke har oprigtige ønsker om at føre fredsforhandlinger med den modsatte part. Folk vil spørge, hvis Nanking er oprigtig, hvorfor er det så uvilligt til at diskutere konkrete fredsbetingelser? Er den konklusion, at Nankings fredsforslag er hyklerisk, ikke blevet bekræftet? Talsmanden for Kinas kommunistiske Parti siger: Nanking er forfaldet til en tilstand af anarki, den falske præsident har ét forslag, og den falske Eksekutive Yuan har et andet. Hvem skal man forhandle med?

OM AT BEORDRE DEN REAKTIONÆRE KUOMINTANG-REGERING TIL ATTER AT ARRESTERE YASUJI OKAMURA, TIDLIGERE ØVERSTKOMMANDERENDE FOR DE JAPANSKE AGGRESSIONSTROPPER I KINA, OG OM AT ARRESTERE KUOMINTANGS BORGERKRIGS-FORBRYDERE – ERKLÆRING FRA TALSMANDEN FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTI

28. januar 1949

Den reaktionære Kuomintang-regering i Nankings Centrale Nyhedsbureau rapporterede i et telegram, dateret den 26. januar:

> En regeringstalsmand fremsatte følgende udtalelse. Gennem de sidste måneder har regeringen anvendt forskellige midler og taget forskellige skridt for hurtigt at bringe krigen til afslutning for at lette folkets lidelser. Ydermere udpegede regeringen den 22. i denne måned en delegation[1] til fredsforhandlingerne. De seneste dage har regeringen blot ventet på, at Kinas kommunistiske parti skulle udpege sin delegation og tilslutte sig et mødested, så at forhandlingerne kan komme igang. Men i Hsinhua Nyhedsbureauets radioerklæring fra det nordlige Shensi den 25.[2], tog en talsmand for Kinas kommunistiske Parti, samtidig med at han gav udtryk for vilje til at forhandle om en fredelig løsning med regeringen, tilflugt til tøjlesløse fornærmelser og bagvaskelser og brugte et urimeligt og fornærmende sprog. Han sagde også, at forhandlingsstedet ikke kunne aftales, før Peiping var fuldstændigt befriet. Vi vil gerne spørge, om Kinas kommunistiske Parti, under påskud af at afvente den såkaldte fuldstændige befrielse af Peiping, ved ikke øjeblikkelig at udpege sin delegation og tilslutte sig et mødested og ydermere ved ikke at standse de militære operationer, ikke vil vinde tid og forlænge krigens ulykker? Man burde vide, at folkets forhåbninger udover hele landet om, at der bliver gjort en ende på krigens ulykker, ikke tåler opsættelse. For at vise sin ægte oprigtighed udtrykker regerin-

gen endnu engang ønsket om, at Kinas kommunistiske Parti klart vil indse, at folkets frelse bør indtage førstepladsen i vore tanker i dag, og derfor vil udpege en delegation til forhandlingerne så hurtigt som muligt, så at freden snarligt kan virkeliggøres.

I et andet telegram, dateret den 26. januar, rapporterer Nankings Centrale Nyhedsbureau fra Shanghai:

Den japanske krigsforbryder, general Yasuji Okamura, tidligere øverstkommanderende for de japanske ekspeditionstropper i Kina, blev som følge af en genoptagelse af hans sag den 26. af forsvarsministeriets militærdomstol for retsforfølgelse af krigsforbrydere, erklæret ikke skyldig klokken fire i eftermiddags af Shih Mei-yu, rettens præsident. Atmosfæren i retslokalet var spændt. Okamura, der stod ret, smilede svagt, da han hørte kendelsen.

I lyset af ovenstående fremsætter talsmanden for Kinas kommunistiske Parti følgende erklæring:

1. Kinas kommunistiske Parti og hovedkvarteret for det kinesiske Folks Befrielseshær erklærer, at det er utilladeligt, at militærdomstolen for retsforfølgelse af krigsforbrydere, der er oprettet af den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking, afsiger kendelsen »ikke skyldig« over den japanske krigsforbryder, general Yasuji Okamura, tidligere øverstkommanderende for de japanske ekspeditionstropper i Kina og ærkeforbryderen blandt alle krigsforbrydere i de japanske ekspeditionstroppers aggression mod Kina[3]. Det kinesiske folk vandt, efter ubeskrivelige menneskelige og materielle ofre i løbet af otte års modstandskrig mod Japan, endelig sejr og tog denne krigsforbryder til fange, og det vil aldrig tillade, at den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking egenrådigt erklærer ham for ikke skyldig. Folket i hele landet, alle de demokratiske partier og folkeorganisationer og også alle patrioter i det reaktionære Kuomintang-regeringssystem i Nanking må øjeblikkelig rejse sig for at gå imod denne regerings kriminelle handling, der forråder de nationale interesser og samarbejder med de japanske fascistiske militarister. Vi giver hermed en alvorlig advarsel til d'herrer i den reaktionære Nanking-regering. De må øjeblikkeligt atter arrestere Yasuji Okamura og aldeles bestemt føre ham tilbage til fængslet. Denne sag er tæt forbundet med Deres anmodning om forhandlinger med os. Vi mener, at alle Deres nuværende handlinger er forsøg på at benytte falske fredsforhandlinger til at dække over Deres nye krigsforberedelser, der indeholder Deres sammensværgelse om at få japanske reaktionære til at komme til Kina og deltage i Deres massakre på det kinesiske folk; det er lige netop med dette formål, at De har sat Yasuji Okamura på fri fod. Derfor vil vi absolut ikke tillade, at De gør det. Vi har ret til at beordre Dem til atter at arrestere Yasuji Okamura og være ansvarlige for at overgive ham til Folkets Befrielseshær på et tidspunkt og et sted fastsat af os. Hvad angår de øvrige japanske krigsforbrydere, skal de forblive i Deres midlertidige varetægt, indtil yderligere instrukser foreligger, og De må ikke løslade nogen

af dem, eller lade nogen af dem undslippe; de af Dem, som ikke adlyder, vil blive straffet strengt.

2. Af erklæringen fra den 26. januar fra talsmanden for den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking har vi erfaret, at d'herrer i Nanking alle er så forfærdelig anspændte, ivrige, bekymrede og ængstelige for fredsforhandlinger, altsammen, siges det, »for at afkorte krigens varighed«, »lette folkets lidelser«, og fordi »folkets frelse bør indtage førstepladsen i vore tanker«; vi har også erfaret, at De føler, at Kinas kommunistiske Parti er så forfærdelig slapt, uinteresseret, ubekymret og ligegyldigt i sit gensvar på Deres ønske og »ydermere ikke vil standse de militære operationer« og i virkeligheden »vil vinde tid og forlænge krigens ulykke«. D'herrer fra Nanking, vi siger Dem lige ud: De er krigsforbrydere, De vil blive bragt for en domstol. Vi har ingen tiltro til Deres mundsvejr om »fred« eller »folkets vilje«. De støttede Dem på USAs magt, krænkede folkets vilje, brød våbenhvileaftalen og Den rådgivende politiske Konferences resolutioner og udløste denne yderst brutale, anti-folkelige, anti-demokratiske, kontra-revolutionære borgerkrig. Dengang var De så anspændte, ivrige, bekymrede og ængstelige, at De ikke ville lytte til råd fra nogensomhelst. Og da De sammenkaldte en falsk nationalforsamling, lavede en falsk forfatning, valgte en falsk præsident og kundgjorde et falskt dekret om »mobilisering til at slå oprøret ned«, var De igen så anspændte, ivrige, bekymrede og ængstelige for det altsammen, at De heller ikke da ville lytte til råd fra nogensomhelst. På det tidspunkt lavede de såkaldt rådgivende forsamlinger, handelskamrene, fagforeningerne, bondeorganisationerne, kvindeorganisationerne og de kulturelle organisationer, der alle enten drives af Deres regering eller tjener som redskaber for den, en masse larm i Shanghai, Nanking og andre større byer om »at støtte mobiliseringen for at slå oprørerne ned« og »at tilintetgøre de kommunistiske banditter«, og endnu engang var De så anspændte, ivrige, bekymrede og ængstelige for det altsammen, at De ikke ville lytte til råd fra nogensomhelst. To og et halvt år er nu gået, og i den tid er antallet af mennesker, der er slagtet af jer, løbet op i mange millioner, og de landsbyer, der er brændt ned, de kvinder, der er voldtaget, og den velstand, der er plyndret af Dem, såvel som de liv og den ejendom, der er ødelagt af Deres luftvåben, lader sig ikke opgøre i tal; De har begået forfærdelige forbrydelser, og vi må gøre regnskabet op med Dem. Vi hører, at De er temmelig meget imod kampen for at gøre regnskabet op. Men denne gang er der god grund til at kæmpe for at gøre regnskabet op, der må være et regnskab, der må komme en opgørelse, der må komme en kamp, der må komme en hård kamp. De er besejrede. De har gjort folket rasende. Og hele folket har rejst sig mod Dem i en kamp på liv og død. Folket kan ikke lide Dem, folket fordømmer Dem, folket har rejst sig, og De er isolerede; det er derfor, De er blevet besejret. De foreslog fem betingelser[4] for fredsforhandlinger og vi foreslog otte[5]; folket gav med det samme sin tilslutning til vore otte betingelser, ikke til Deres fem. De tør ikke tilbagevise vore otte betingelser

eller insistere på Deres fem. De erklærer, at De er villige til at acceptere vore otte betingelser som grundlag for forhandlingerne. Er det ikke fint? Hvorfor så ikke skynde sig at forhandle? Det ser således ud til, at De er meget anspændte, ivrige, bekymrede og ængstelige, og at De går forfærdelig meget ind for »ubetinget indstilling af fjendtlighederne«, for »at forkorte krigens varighed«, for »at lette folkets lidelser«, og for »at folkets frelse skal indtage førstepladsen i vore tanker«. Og vi? Vi er åbenbart ikke anspændte, ikke ivrige, ikke bekymrede eller ængstelige og vi »vil vinde tid og forlænge krigens ulykke«. Men vent lidt, d'herrer fra Nanking. Vi skal nok være anspændte, ivrige, bekymrede og ængstelige; krigens varighed vil helt sikkert blive forkortet; og folkets lidelser vil helt sikkert blive lettet. Siden De allerede har tilsluttet Dem vore otte betingelser som grundlag for forhandlingerne, skal De og vi til at have travlt. Udførelsen af disse otte betingelser vil holde Dem, os, alle de demokratiske partier, folkelige organisationer og folk i alle samfundslag udover hele landet travlt beskæftiget i adskillige måneder, et halvt år, et helt år, eller adskillige år – måske vil vi ikke engang da have gjort arbejdet færdigt! Hør her, d'herrer fra Nanking! De otte betingelser er ikke abstrakte emner, de må have et konkret indhold; i den nuværende korte periode er det vigtigt for alle at tænke sig lidt om, og folket vil tilgive os en lille forsinkelse. For at sige det lige ud, det er folkets mening, at vi bør forberede disse forhandlinger grundigt. Der vil helt sikkert komme forhandlinger, og det vil absolut ikke blive tilladt nogen at afbryde dem på halvvejen eller nægte at forhandle. Derfor må Deres delegerede gøre sig klar til at komme. Men vi har stadig brug for nogen tid til at gøre vore forberedelser færdige, og vi vil ikke tillade, at krigsforbrydere afgør forhandlingsdatoen for os. Vi og folket i Peiping er nu i færd med at gøre et vigtigt stykke arbejde; vi er ved at finde ud af en fredelig afgørelse af spørgsmålet om Peiping på grundlag af de otte betingelser. Deres mænd i Peiping, som f.eks. general Fu Tso-yi, deltager også i dette arbejde, sådan som De indrømmede, at det var rigtigt, i communiquéet fra Deres nyhedsbureau[6]. Dette vil ikke blot give os et sted til fredsforhandlingerne, men vil give et eksempel for en fredelig afgørelse for Nanking, Shanghai, Wuhan, Sian, Taiyuan, Kueisui, Lanchow, Tihua, Chengtu, Kunming, Changsha, Nanchang, Hangchow, Foochow, Canton, Taiwan, Hainan-øerne osv. Dette arbejde er derfor prisværdigt, og d'herrer fra Nanking burde ikke indtage en ligegyldig holdning over for det. Vi diskuterer nu med de demokratiske partier, de folkelige organisationer og demokraterne uden partitilknytning i både vore områder og Deres problemet om at lave en liste over krigsforbrydere og udarbejde konkrete detaljer for den første af vore otte betingelser. Det varer sandsynligvis ikke længe, før denne liste officielt bliver udsendt. D'herrer fra Nanking, som De ved, har vi endnu ikke haft tid til at diskutere en sådan liste med de demokratiske partier og folkelige organisationer og offentliggøre den officielt. Det beder vi Dem undskylde.

Årsagen til forsinkelsen er, at Deres anmodning om fredsforhandlinger kom

lidt sent. Var den kommet tidligere, kunne vore forberedelser have været afsluttet nu. Men det betyder ikke, at De intet kan gøre. Udover at arrestere den japanske krigsforbryder Yasuji Okamura, må De straks igangsætte arrestationen af et bundt borgerkrigsforbrydere og først og fremmest dem i Nanking, Shanghai, Fenghua og på Taiwan, som er blandt de treogfyrre krigsforbrydere opført i erklæringen fra en autoritativ person i Kinas kommunistiske Parti den 25. december 1948. De vigtigste blandt dem er Chiang Kai-shek, T.V. Soong, Chen Cheng, Ho Ying-chin, Ku Chu-tung, Chen Li-fu, Chen Kuo-fu, Chu Chia-hua, Wang Shih-chieh, Wu Kuo-chen, Tai Chuan-hsien, Tang En-po, Chou Chih-jou, Wang Shu-ming og Kuei Yung-ching[7]. Det er særlig vigtigt med Chiang Kai-shek, som nu er flygtet til Fenghua[8], og som sandsynligvis vil flygte til udlandet og søge beskyttelse hos den amerikanske eller engelske imperialisme; derfor må De hurtigt arrestere denne forbryder og ikke lade ham undslippe. De har det fulde ansvar for denne sag. Skulle nogen undslippe, vil De blive straffet for den forbrydelse at slippe banditter fri, og der vil overhovedet ikke blive vist nogen mildhed. Ingen skal sige, han ikke er blevet advaret. Vi mener, at kun ved at arrestere disse krigsforbrydere kan man gøre et alvorligt stykke arbejde for at afkorte krigens varighed og lette folkets lidelser. Så længe krigsforbryderne er på fri fod, vil krigens varighed blive forlænget og folkets lidelser bliver uddybet.

3. Vi kræver, at den reaktionære Kuomintang-regering svarer på de ovenstående to punkter.

4. Nanking vil på et tidspunkt få besked angående de forberedelser, begge sider bør gøre i forbindelse med de øvrige otte betingelser.

Noter

[1] Den delegation, der blev udpeget til fredsforhandlingerne af den reaktionære Kuomintang-regering, bestod af Shao Li-tse, Chang Chih-chung, Huang Shao-hung, Peng Chao-hsien og Chung Tien-hsin.

[2] Den 25. januar 1949 påpegede en talsmand for Kinas kommunistiske Parti i en erklæring angående fredsforhandlingerne: »Vi har ikke tilladt den reaktionære Nanking-regering at sende en delegation til fredsforhandlinger med os, fordi vi anerkender denne regering som kvalificeret til at repræsentere det kinesiske folk, men fordi den stadig råder over nogle rester af de reaktionære væbnede styrker. Hvis denne regering føler, at den fuldstændigt har forskærtset folkets tillid, og at resterne af dens reaktionære væbnede styrker ikke kan modstå den magtfulde Folkets Befrielseshær, og hvis denne regering er villig til at acceptere de otte betingelser for fred foreslået af Kinas kommunistiske Parti, så er det selvfølgelig at foretrække og gunstigt for folkets befrielsessag at ordne sagen gennem forhandlinger for at mindske folkets lidelser.« Med hensyn til mødestedet sagde erklæringen: »Det kan først besluttes efter den fuldstændige befrielse af Peiping, og det vil sandsyndligvis blive Peiping.« Angående Nankings delegerede sagde den, »Peng Chao-hsien er en af nøglefigurerne i Kuomintangs CC-klike, som mest lidenskabeligt har råbt på krig, og folket betragter ham som en krigsforbryder; Kinas kommunistiske Parti kan ikke modtage sådan en delegeret«.

[3] Yasuji Okamura var en af de japanske krigsforbrydere med det længste og sorteste synderegister for krigsforbrydelser i aggression mod Kina. Fra 1925 til 1927 var han militærrådgiver for Sun Chuan-fang, en af de nordlige krigsherrer. I 1928 deltog han som kommandoførende officer

for et japansk infanteriregiment i den krig, i hvilken Japan angreb og indtog Tsinan, og han var slagteren fra Tsinan-massakren. I 1932 tjente han som vice-stabschef for de japanske Ekspeditionstropper, som angreb og besatte Shanghai. I 1933 repræsenterede han den japanske regering ved underskrivelsen af »Tangku-aftalen« med den forræderiske Kuomintang-regering. Fra 1937 til 1945 var han henholdsvis kommandant for Japans 11. korps, den nordkinesiske frontarmé, den 6. frontarmé og øverstbefalende for de japanske ekspeditionstropper i Kina. Han iværksatte den ekstremt brutale politik med at »brænde alt, dræbe alt, plyndre alt« i Kina. Han var blandt de vigtigste japanske krigsforbrydere på den liste, der blev offentliggjort i Yenan i august 1945. Under folkets befrielseskrig var han Chiang Kai-sheks hemmelige militærrådgiver og planlagde Chiangs angreb på de befriede områder. I januar 1949 blev han erklæret ikke skyldig og sat på fri fod af den reaktionære Kuomintang-regering og vendte tilbage til Japan. I 1950 tog han imod Chiang Kai-shek's tilbud om en post som overordnet skolingsofficer på det såkaldte Forskningsinstitut for revolutionær Praksis. Siden 1955 har han organiseret tidligere soldater fra den japanske hær og flåde i »Forbundet af våbenbrødre« (senere kaldet Forbundet af tidligere våbenbrødre) og har spillet en stor rolle i de reaktionære aktiviteter for at genoplive den japanske militarisme.

[4] De »fem betingelser«, som den reaktionære Kuomintang-regering foreslog for fredsforhandlingerne, blev fremsat i Chiang Kai-sheks erklæring nytårsdag 1949. De var: 1. Fredsforhandlingerne »bør ikke skade landets uafhængighed og integritet«; 2. Fredsforhandlingerne »bør hjælpe til folkets genoprejsning«; 3. »Den hellige forfatning bør ikke krænkes af min handling og det forfatningsmæssige demokrati bør ikke derved undermineres; regeringsformen for Republikken Kina bør garanteres og Republikken Kinas lovligt konstituerede autoritet bør ikke forstyrres«; 4. »De væbnede styrker bør bestemt bevares«; 5. »Det bør tillades folket at fortsætte sin frie livsform og opretholde sin nuværende minimumslevestandard«. Kammerat Mao Tsetung gendrev promte og med strenghed disse fem betingelser. Se »Om krigsforbrydernes bønner om fred«, i dette bind.

[5] De »otte betingelser« for fredsforhandlingerne, som Kinas kommunistiske Parti foreslog, blev fremsat i kammerat Mao Tsetungs erklæring fra 14. januar 1949 om den daværende situation. Se »Erklæring om den nuværende situation af Mao Tsetung, formand for Kinas kommunistiske Partis centralkomité«, side 276 i dette bind.

[6] I henhold til et telegram fra Kuomintangs Centrale Nyhedsbureau dateret den 27. januar 1949 erklærede forsvarsministeren for Nanking-regeringen: »I det nordlige Kina har den øverstkommanderende Fu Tso-yi for at forkorte krigen, sikre freden og derved bevare grundlaget for den gamle hovedstad Peiping og dens kulturelle værdier og historiske monumenter udstedt en proklamation den 22. januar for at sikre, at fjendtlighederne skulle ophøre fra klokken ti denne dag. Efter ordre fra det øverste hovedkvarter har hovedparten af vore tropper i Peiping trukket sig tilbage fra bygrænserne til visse angivne områder.« Det erklærede endvidere: »Indstilling af fjendtlighederne vil også blive iværksat i Suiyuan og Tatung.«

[7] T.V. Soong, en af Kuomintang-regimets plutokrater, havde tjent som finansminister, præsident for den Eksekutive Yuan, udenrigsminister og Kuomintangs særlige udsending i USA. Chen Cheng, tidligere generalstabschef, var da Kuomintangs guvernør for provinsen Taiwan. Ho Ying-chin havde været Kuomintangs generalstabschef og forsvarsminister. Ku Chu-tung var da generalstabschef for Kuomintang-hæren. Chen Li-fu, Chen Kuo-fu og Chu Chia-hua var alle ledere i Kuomintangs CC-klike. Wang Shih-chieh havde været Kuomintangs udenrigsminister. Wu Kuo-chen var Kuomintangs borgmester i Shanghai. Tai Chuan-hsien også kendt som Tai Chi-tao, havde længe været medlem af Chiang Kai-sheks »hjerne-trust«, og var da medlem af den stående komité for Kuomintangs centrale eksekutivkomité. Tang En-po var øverstkommanderende for Kuomintangs garnisionsstyrker i området Nanking-Shanghai-Hangchow. Chou Chih-jou var øverstkommanderende for Kuomintangs luftvåben. Wang Shu-ming var stedfortrædende øverstkommanderende og stabschef for luftvåbnet. Kuei Yung-ching var øverstkommanderende for Kuomintangs flåde.

[8] Et amt i provinsen Chekiang, Chiang Kai-shek's fødested.

FREDSBETINGELSERNE MÅ INDBEFATTE STRAF FOR DE JAPANSKE KRIGSFORBRYDERE OG KUOMINTANGS BORGERKRIGSFORBRYDERE – ERKLÆRING FRA TALSMANDEN FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTI

5. februar 1949

Den erklæring, der blev afgivet den 28. januar af en talsmand for Kinas kommunistiske Parti om spørgsmålet om fredsforhandlinger, blev besvaret den 31. januar af en talsmand for den reaktionære forræderiske Kuomintang-regering. I sit svar kom talsmanden for den reaktionære forræderiske Kuomintang-regering med udflugter om de punkter, der blev rejst af talsmanden for Kinas kommunistiske Parti. Hvad angår Kinas kommunistiske Partis krav om, at den reaktionære forræderiske Kuomintang-regering holdes ansvarlig for igen at arrestere Yasuji Okamura, ærkeforbryderen i Japans invasion af Kina, udlevere ham til Folkets Befrielseshær, holde de øvrige japanske krigsforbrydere i forvaring og forhindre, at de undslipper, sagde Kuomintang-talsmanden: »Dette er et juridisk spørgsmål. Det har overhovedet intet at gøre med fredsforhandlingerne, og kan langt mindre gøres til en forhåndsbetingelse for fredsforhandlinger.« Hvad angår Kinas kommunistiske Partis krav om, at den reaktionære forræderiske Kuomintang-regering bør holdes ansvarlig for at arrestere Chiang Kai-shek og andre krigsforbrydere, sagde Kuomintang-talsmanden: »Forud for ægte fred bør der ikke stilles forhåndsbetingelser.« Talsmanden for Kinas kommunistiske Parti, tilføjede han, »synes ikke at være alvorlig nok i sin holdning« og »forårsager« derudover »komplikationer«. Om dette erklærer talsmanden for Kinas kommunistiske Parti:« Så sent som den 28. januar var vor holdning faktisk ikke alvorlig nok, eftersom vi talte om den reaktionære forræderiske Kuomintang-regering som en regering. Eksisterer denne såkaldte »regering« virkelig stadig? Eksisterer den i Nanking? Der er ikke længere noget administrationsapparat i Nanking. Eksisterer den i Canton? Der er ingen administrativ leder i Canton. Eksisterer den i Shanghai? Der er hverken et administrationsapparat eller en administrativ leder i Shanghai. Eksisterer den i Fenghua? I Fenghua er der bare en falsk

præsident, som allerede har erklæret, at han vil »trække sig tilbage«; der er ikke andet. Derfor burde vi alvorligt talt ikke have betragtet den som en regering; den er allerhøjst en hypotetisk eller symbolsk regering. Men lad os fortsætte med at antage, at der er en sådan symbolsk »regering«, og at der er en talsmand, der kan tale for denne »regering«. Så bør dens talsmand indse, at den hypotetiske, symbolske, reaktionære, forræderiske Kuomintang-regering ikke blot ikke har bidraget noget til fredsforhandlingerne, men faktisk har skabt endeløse komplikationer. Skabte De ikke komplikationer ved for eksempel pludselig at erklære Yasuji Okamura ikke-skyldig på et tidspunkt, hvor De var så forfærdelig ivrige efter forhandlinger? Skabte De ikke yderligere komplikationer ved at sende ham til Japan sammen med 260 andre japanske krigsforbrydere, efter at Kinas kommunistiske Parti havde krævet, at han blev arresteret igen? Hvem hersker i Japan idag? Kan man sige, at det japanske folk hersker i Japan og ikke imperialisterne? Japan er et sted, De elsker så meget, at De tror på, at de japanske krigsforbrydere vil nyde større sikkerhed og komfort og modtage en mere passende behandling end i områderne under Deres styre. Er det et juridisk spørgsmål? Og hvorfor er dette juridiske spørgsmål opstået? De har måske glemt, at de japanske aggressorer kæmpede imod os i samfulde otte år? Har dette spørgsmål overhovedet intet med fredsforhandlingerne at gøre? Da Kinas kommunistiske Parti fremsatte sine otte betingelser for fredsforhandlinger den 14. januar, var løsladelsen af Yasuji Okamura endnu ikke sket. Den skete den 26. januar, og så bør den tages op; den er sandelig relevant for fredsforhandlingerne. Den 31. januar adlød De MacArthurs ordre og sendte 260 japanske krigsforbrydere til Japan sammen med Yasuji Okamura; sagen blev således endnu mere relevant for fredsforhandlingerne. Hvorfor beder De om fred? Fordi De er blevet besejret i krigen. Og hvorfor er De blevet besejret? Fordi De udløste en borgerkrig mod folket. Og hvornår udløste De denne borgerkrig? Efter den japanske kapitulation. Og mod hvem udløste De denne krig? Mod Folkets Befrielseshær og folkets befriede områder, som havde ydet overordentlig store tjenester i modstandskrigen mod Japan. Og med hvilke midler førte De borgerkrigen? Bortset fra hjælpen fra USA, ved hjælp af de mænd, som De har pågrebet, og den velfærd, som De har plyndret fra folket i områderne under Deres styre. Ikke så snart var det kinesiske folks store afgørende kamp mod de japanske aggressorer endt, ikke så snart var den ydre krig endt, førend De udløste en borgerkrig. De blev besejret, og De bad om forhandlinger, men pludselig erklærede De den største japanske krigsforbryder Yasuji Okamura for ikke-skyldig. Og ikke så snart havde vi afgivet en protest, der krævede, at De førte ham til tilbage til fængslet og gjorde Dem rede til at udlevere ham til Folkets Befrielseshær, før De skyndsomt sendte ham til Japan med 260 andre japanske krigsforbrydere. D'herrer fra den reaktionære forræderiske Kuomintang-regering, denne Deres handling er for urimelig og for stor en krænkelse af folkets vilje. Vi har med overlæg tilføjet ordet »forræderisk« til Deres titel, og

det bør De acceptere. Deres regering har længe været forræderisk, og det var kun for at fatte os i korthed, at vi nogen gange undlod ordet; nu kan vi ikke længere undlade det. I tillæg til alle de forræderiske forbrydelser, som De begik tidligere, har De nu begået endnu en, en meget alvorlig, som må diskuteres på fredsforhandlingsmødet. Hvad enten De kalder det at skabe komplikationer eller ej, må sagen diskuteres. Siden det skete efter den 14. januar og ikke var indeholdt i de otte betingelser, som vi oprindeligt fremlagde, vurderer vi derfor, at det er nødvendigt at tilføje et nyt emne til den første betingelse, at straffe de japanske krigsforbrydere. Således indeholder det første krav nu to emner, (a) at straffe japanske krigsforbrydere og (b) at straffe borgerkrigsforbrydere. Vi er berettiget til at tilføje dette nye emne; det afspejler folkets vilje i hele landet. Folket i hele landet kræver, at de japanske krigsforbrydere straffes. Selv inden for Kuomintang mener mange, at det at straffe Yasuji Okamura og andre japanske krigsforbrydere og at straffe Chiang Kai-shek og andre borgerkrigsforbrydere er både naturligt og rigtigt. Hvadenten De siger, at De mener det alvorligt med fred eller ej, må spørgsmålet om disse to typer krigsforbrydere forhandles, og begge typer må straffes. Hvad angår vort krav om, at De skal arrestere et bundt borgerkrigsforbrydere, før forhandlingerne kan begynde, og forhindre, at de undslipper, mener De, at »der bør ikke stilles forhåndsbetingelser«. D'herrer fra den reaktionære forræderiske Kuomintang-regering, dette er ikke en forhåndsbetingelse, men et krav, der naturligt følger af jeres accept af betingelser om at straffe krigsforbrydere som et grundlag for forhandlinger. Vi pålagde Dem at arrestere dem af frygt for, at de ville undslippe. På nuværende tidspunkt, hvor vi endnu ikke har fuldført vore forberedelser til forhandlingerne, er De rørende ivrige efter at forhandle, og De er rastløse, fordi De har for mange ledige stunder; derfor har vi overdraget Dem et rimeligt hverv. Disse krigsforbrydere må arresteres; selv hvis de flygter til de fjerneste afkroge af jorden, må de arresteres. Eftersom De alle er den hjemsøgte menneskeheds uendeligt lidenskabelige og barmhjertige frelsere, og eftersom De ønsker at »afkorte krigen«, »mildne folkets lidelser« og »behandle folkets frelser«, som det først fornødne, og eftersom De er godhjertede folk, bør De ikke hylde dem, der er ansvarlige for nedslagtningen af millioner af vore landsmænd. At dømme efter Deres villighed til at acceptere straf for krigsforbrydere som en del af forhandlingsgrundlaget, burde De ikke hylde disse bæster så meget. Men siden De erklærer, at De finder det temmelig vanskeligt at arrestere dem øjeblikkeligt – det er i orden, – så må De forhindre dem i at undslippe; De må under ingen omstændigheder lade disse bæster slippe bort. Forestil Dem blot, at det, efter at De har haft alt besværet med at sende en delegation for at diskutere spørgsmålet om at straffe disse krigsforbrydere med os, viste sig, at de var undsluppet, hvad skulle vi så snakke om? Hvor ville herrerne i Deres delegation ikke tabe ansigt! Hvordan ville De så vise Deres store »oprigtighed efter fred«? Hvordan ville De så, mine herrer, bevise, at De virkelig ønsker at

»afkorte krigens varighed«, »mildne folkets lidelser« og »at folkets frelse bør indtage førstepladsen i vore tanker«, og at De overhovedet ikke er hykleriske? Kuomintang-talsmanden sagde også en hel del andet vrøvl; sådant vrøvl narrer ingen, og vi betragter det som unødigt at svare. D'herrer fra den hypotetiske, symbolske, reaktionære, forræderiske Kuomintang-»regering« (bemærk, ordet regering er i gåseøjne) i Nanking eller Canton eller Fenghua eller Shanghai! Hvis De mener, at vor holdning i denne erklæring endnu en gang ikke er alvorlig nok, må De undskylde os, for det er den eneste holdning, vi kan indtage overfor Dem.

GØR HÆREN TIL EN ARBEJDSSTYRKE

8. februar 1949

Vi har modtaget jeres telegram af den 4. ds. Det er udmærket, at I sætter fart i træningen og konsolideringen, og at I forbereder jer på at sætte jer i bevægelse en måned forud for planen[1]. Fortsæt venligst på den måde og uden at slække tempoet. Imidlertid må træningen og konsolideringen faktisk fortsætte i marts; der må lægges vægt på politiske studier og gøres forberedelser til at overtage og administrere de store byer. Fra nu af vil der blive vendt om på den parole, der er fulgt de sidste tyve år; »først landområderne, så byerne«, og den vil blive forandret til parolen »først byerne, så landområderne«. Hæren er ikke kun en kampstyrke, den er hovedsageligt en arbejdsstyrke. Alle hærens kadrer må lære at overtage og administrere byer. I arbejdet i byerne bør de lære at blive gode til at tage vare på imperialisterne og de reaktionære i Kuomintang, gode til at tage vare på borgerskabet, gode til at lede arbejderne og organisere fagforeninger, gode til at mobilisere og organisere ungdommen, gode til at forene sig med og træne kadrer i de nye befriede områder, gode til at lede industri og handel, gode til at drive skoler, aviser, nyhedsbureauer og radiostationer, gode til at tage vare på udenrigsanliggender, gode til at tage vare på problemer i tilknytning til de demokratiske partier og folkelige organisationer, gode til at tilpasse relationerne mellem byerne og landområderne og løse problemerne omkring fødevarer, kul og andre daglige fornødenheder og gode til at tage vare på pengemæssige og finansielle problemer. Kort sagt bør alle de bymæssige problemer, som vore kadrer og soldater i hæren tidligere var uvante med, nu lægges på deres skuldre. I skal rykke frem og besætte fire eller fem provinser, og udover byerne må I tage jer af udstrakte landområder. Siden alle landområderne sydpå vil være nyligt befriede, vil

---

Dette telegram blev skrevet som svar på et fra den 2. og 3. feltarmé af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomités militære kommission. Den blev også sendt til de øvrige berørte feltarméer og til de af centralkommitéens bureauer, der var berørt. I lyset af, at perioden med alvorlige kampe var slut efter de tre store felttog i Liaohsi-Shenyang, Huai-Hai, og Peiping-Tientsin, påpegede kammerat Mao Tsetung i sit telegram, at Folkets Befrielseshær ikke blot er en kampstyrke, men på samme tid måtte være en arbejdsstyrke, og at den under visse betingelser burde fungere hovedsageligt som en arbejdsstyrke. Denne politik spillede en meget vigtig rolle i løsningen af kadreproblemet i denne periode i de nyligt befriede områder og i sikringen af glat udvikling af folkets revolutionære sag. Om Folkets Befrielseshærs karakter af både en kamp- og en arbejdsstyrke, se også »Beretning til Kinas kommunistiske Partis 7. centralkomités 2. plenarmøde«, 2. del, side 276 i dette bind.

arbejdet være grundlæggende forskelligt fra det i de befriede områder i nord. Det første år kan politikken med at nedsætte udgifter og renter ikke føres ud i livet, og afgifter og renter må betales omtrent på samme måde som før. Vort arbejde på landet må udvikles under disse betingelser. Derfor må arbejdet på landet også læres forfra. Sammenlignet med arbejdet i byerne er arbejdet på landet imidlertid let at lære. Arbejdet i byerne er mere vanskeligt, og det er det vigtigste emne, I må studere. Hvis vore kadrer ikke hurtigt kan mestre administrationen af byer, vil vi møde meget alvorlige vanskeligheder. Som følge heraf må I klare alle andre problemer i februar og bruge hele marts måned til at lære, hvordan man skal arbejde i byerne og i de nyligt befriede områder. Kuomintang har blot en million og nogle hundrede tusinder soldater spredt over et kæmpemæssigt område. Selvfølgelig er der stadig mange slag, der skal udkæmpes, men der er ringe mulighed for kampe i så stor skala som i Huai-Hai-felttoget, og man kan endog sige, at der ikke er en sådan mulighed, og at perioden med alvorlige kampe er forbi. Hæren er stadig en kampstyrke, og i denne henseende må der absolut ikke slappes af; at slappe af ville være en fejl. Ikke desto mindre er tiden inde, hvor vi må stille os den opgave at forandre hæren til en arbejdsstyrke. Hvis vi ikke stiller os denne opgave og beslutter at føre den ud i livet, vil vi begå en enormt stor fejl. Vi forbereder os på at sende 53.000 kadrer sydpå med hæren, men det er et meget lille antal. Besættelsen af otte eller ni provinser og snesevis af store byer vil kræve et mægtigt antal arbejdende kadrer, og i løsningen af dette problem må hæren hovedsageligt stole på sig selv. Hæren er en skole. Vore feltarméer på 2.100.000 svarer til mange tusinde universiteter og realskoler. Vi må hovedsageligt lade støtten til vore arbejdende kadrer hvile på hæren. I må forstå dette punkt klart. Eftersom de alvorlige kampe grundlæggende er overstået, bør suppleringen af hærens mandskab og udstyr holdes indenfor rimelige grænser, og der må ikke kræves for meget i henseende til mængde, kvalitet og fuldstændighed, for at det ikke skal forårsage en finanskrise. Det er et andet punkt, I bør overveje alvorligt. De ovennævnte politiske retningslinier gælder fuldtud for 4. feltarmé, og kammeraterne Lin Piao og Lo Jung-huan bedes ligeledes vise dem stor opmærksomhed. Vi har talt længe med kammerat Kang Sheng og bedt ham skynde sig til Jeres opholdssted til den 12. for at rådslå med Jer. Efter Jeres rådslagning bedes I venligst informere os straks per telegram om Jeres synspunkter, og hvad I foreslår at gøre. Det østlige Kinas Bureau og hovedkvarteret for det østlige Kinas Militærområde bør straks bevæge sig til Hsuchow for at samarbejde med Den øverste Frontkomité[2] og med 3. feltarmés frontkomité i en koncentreret anstrengelse på at planlægge marchen mod syd. Overlad alt Jeres arbejde i baglandet til Shantung Underbureauet.

Noter

[1] Den 2. og 3. feltarmé havde planlagt at fremskynde datoen for overskridelsen af Yangtse-floden fra april til marts 1949. Overgangen blev udsat til sent i april på grund af fredsforhandlingerne med den reaktionære Kuomintang-regering.

[2] For at imødekomme Huai-Hai-kampagnens behov besluttede Kinas kommunistiske Partis centralkomités militære kommission den 16. november 1948 at danne Den øverste Frontkommité bestående af kammeraterne Liu Po-cheng, Chen Yi, Teng Hsiao-ping, Su Yu og Tan Chen-lin, med kammerat Teng Hsiao-ping som sekretær, for at opnå en samlet ledelse af De centrale sletters feltarmé og Det østlige Kinas feltarmé og udøve kommandoen over militære anliggender og operationer på Huai-Hai-fronten.

HVORFOR RÅBER DE SLEMT SPLITTEDE REAKTIONÆRE STADIG FORGÆVES OP OM EN »TOTAL FRED«?

15. februar 1949

Det reaktionære Kuomintang-styre bryder sammen hurtigere end ventet. Det er kun lidt over fire måneder siden, at Folkets Befrielseshær indtog Tsinan og kun lidt over tre måneder siden, den indtog Shenyang, men alle Kuomintangs resterende styrker på det militære, politiske, økonomiske, kulturelle og propagandamæssige område er allerede håbløst splittede og adskilte. Kuomintang-styrets generelle sammenbrud begyndte med felttogene i Liaoshi-Shenyang og Peiping-Tientsin på den nordlige front og Huai-Hai-felttoget på den sydlige front. På mindre end fire måneder, fra tidligt i oktober sidste år til sidst i januar i år, har disse tre felttog ialt kostet Kuomintang mere end 1.540.000 mænd, herunder 144 hele divisioner fra dets regulære hær. Kuomintang-styrets generelle sammenbrud er det uundgåelige resultat af de store sejre i det kinesiske folks befrielseskrig og i det kinesiske folks revolutionære bevægelse, men Kuomintangs og dets amerikanske herrers råb efter »fred« har spillet en betragtelig rolle i at fremskynde dette sammenbrud. Den 1. januar i år begyndte de reaktionære i Kuomintang at løfte en klippe kaldet »fredsoffensiven«; de havde til hensigt at slynge den mod det kinesiske folk, men nu er den faldet på deres egne fødder. For at være mere nøjagtig, klippen har knust Kuomintang. Foruden general Fu Tso-yi, der har hjulpet Folkets Befrielseshær til at opnå en fredelig ordning af Peiping-spørgsmålet, er der overalt mange mennesker, der håber på en fredelig ordning. Amerikanerne ser til i afmægtig vrede, fordi deres yngel har svigtet dem. Faktisk blev fredsoffensiven, dette magiske våben, lavet i amerikanske fabrikker og blev leveret til Kuomintang for over et halvt år siden. Det var selveste Leighthon Stuart, der lod hemmeligheden slippe ud. Efter at Chiang Kai-shek havde udsendt sit såkaldte nytårsbudskab, fortalte Stuart en korrespondent fra Det centrale Nyhedsbureau, at dette var, »hvad jeg selv konsekvent har arbejdet for«. Ifølge amerikanske nyhedsbureauer, mistede denne korrespondent sit levebrød for at offentliggøre denne »uofficielle« bemærkning. Årsagen til at Chiang Kai-shek-kliken ikke turde adlyde denne amerikanske ordre i temmelig lang tid, blev klart forklaret i et direktiv udsendt af Kuomintangs centrale eksekutivkomités propagandaafdeling den 27. december 1948:

> Hvis vi ikke kan kæmpe, kan vi ikke skabe fred. Hvis vi kan kæmpe, så vil det blot demoralisere tropperne og folket at tale om fred. Hvadenten vi kan kæmpe eller ej, har vi derfor alt at miste og intet at vinde ved at tale om fred.

Kuomintang udsendte dengang dette direktiv, fordi nogle Kuomintang-fraktioner, som Chiang ikke havde tilknytning til, allerede talte for fredsforhandlinger. Sidst rejste Pai Chung-hsi og Hupehs provinsråd under hans ledelse den 25. december spørgsmålet om en »fredelig ordning«[1] overfor Chiang Kai-shek, der var tvunget til at udsende en erklæring den 1. januar om at afholde fredsforhandlinger på grundlag af hans fem betingelser. Han håbede på at snuppe patentet for at opfinde fredsoffensiven fra Pai Chung-hsi, og samme dag bad han regeringerne i USA, Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen om at intervenere i Kinas borgerkrig[2]. Men alle disse træk mislykkedes fuldstændigt. Erklæringen fra Mao Tsetung, formand for Kinas kommunistiske Parti, fra den 14. januar gav Chiang Kai-sheks komplot om en skinfred et skud for boven og tvang ham til at »trække sig tilbage« en uge senere. Selv om Chiang Kai-shek og Li Tsung-jen og amerikanerne havde lavet alle mulige foranstaltninger for dette komplot og håbet på at sætte et mægtig godt dukkespil i scene, så var resultatet stik imod deres forventninger; ikke blot svandt publikum ind, men endog skuespillerne selv forsvandt fra scenen en efter en. I Fenghua fortsætter Chiang Kai-shek med at lede sine resterende tropper fra sin »tilbagetrukne status«, men han har mistet sin legale status, og de folk, der tror på ham, bliver færre og færre. Sun Fos »Eksekutive Yuan« har på eget initiativ proklameret, »at regeringen flytter til Canton«; den har ikke blot brudt med regeringens »præsident« og »fungerende præsident«, men også med den »Lovgivende Yuan« og den »Kontrollerende Yuan«. Sun Fos »Eksekutive Yuan« kræver krig[3]; men »forsvarsministeriet«, som har fået overdraget krigsførelsen, er hverken i Canton eller i Nanking, og det eneste, man ved om det, er at dets talsmand er i Shanghai. Således er alt, hvad der er tilbage for Li Tsung-jen, at se fra »stenbyens« fæstningsvolde,

> Himlen der ruger lavt over landet Wu og Chu,
> medens intet imellem møder øjet[4].

Ingen af de ordrer, der er udstedt af Li Tsung-jen, siden han tiltrådte den 21. januar, er blevet udført. Selv om Kuomintang ikke længere har nogen »total« »regering«, og selv om aktiviteter for lokal fred foregår mange steder, går stivnakkerne i Kuomintang imod lokal fred og kræver en såkaldt »total fred«, og de sigter faktisk mod at afvise fred i det falske håb at fortsætte krigen; de er forfærdelig bange for, at disse lokale fredsaktiviteter vil spredes og blive ukontrollable. Farcen om det slemt splittede og delte Kuomintangs krav om »total fred« nåede sit højdepunkt i den erklæring, der blev udsendt den 9. februar i Shanghai af krigsforbryderen Teng Wen-yi, leder af forsvarsministe-

riets bureau for politisk arbejde. Ligesom Sun Fo gendrev Teng Wen-yi Li Tsung-jens erklæring fra den 22. januar, som accepterede Kinas kommunistiske Partis otte betingelser for fredsforhandlinger; i stedet krævede han en såkaldt »fred på lige fod, en total fred«, i modsat fald, sagde han, »vil ingen ofre standse os i at bekæmpe kommunisterne til den bitre ende«. Men Teng Wen-yi nævnte ikke med hvem vi, hans modpart, skulle forhandle om en »fred på lige fod, en total fred«. Det ser ud til, at det at tilnærme sig Teng Wen-yi, ikke vil bringe os nogen vegne og at det, ikke at tilnærme sig Teng Wen-yi eller nogen anden, heller ikke vil bringe os nogen vegne. Hvor er det trættende! I henhold til et telegram fra Det centrale Nyhedsbureau i Shanghai den 9. februar:

> Teng Wen-yi blev spurgt af en journalist: »Har fungerende præsident Li godkendt de fire punkter i Deres offentlige erklæring[5]?« Teng Wen-yi svarede: »Jeg taler på forsvarsministeriets vegne, og de fire punkter, der blev fremsat idag, har ikke på forhånd været forelagt fungerende præsident Li«.

Her opfinder Teng Wen-yi ikke blot et særstandpunkt for det falske forsvarsministerium, forskelligt fra den falske Kuomintang-regerings totalstandpunkt, men opfinder faktisk et mindre særstandpunkt for det falske forsvarsministeriums politiske bureau, forskelligt fra det falske forsvarsministeriums større særstandpunkt. For Teng Wen-yi imødegår og bagtaler åbenlyst den fredelige ordning i Peiping, mens det falske forsvarsministerium hyldede den den 27. januar som en handling, »der afkortede krigen, sikrede freden og derved bevarede grundlaget for den gamle hovedstad Peiping, dens kulturværdier og historiske monumenter« og erklærede, at »indstilling af fjendtlighederne vil blive effektueret« på samme måde på steder som Tatung og Suiyuan[6]. Heraf kan man se, at de reaktionære, der er mest energiske i deres råben på »total fred«, er de selvsamme reaktionære med det mindst totale standpunkt. Et bureau for politisk arbejde under forsvarsministeriet kan modsige forsvarsministeriet såvel som den fungerende præsident. Disse reaktionære er den største hindring for at virkeliggøre freden i Kina idag. De drømmer om at agitere for en total krig under parolen om en »total fred«; med deres egne ord: »Hvis der skal være krig, lad det være en total krig; hvis der skal være fred, lad det være en total fred.« Men faktisk har de hverken magt til at bringe en total fred i stand eller magt til at føre en total krig. Den totale magt er i hænderne på det kinesiske folk, det kinesiske Folks Befrielseshær, Kinas kommunistiske Parti og de øvrige demokratiske partier, ikke i hænderne på det slemt splittede og delte Kuomintang. Den ene side udøver den totale magt, mens den anden er håbløst splittet og delt, og det er resultatet af det kinesiske folks langvarige kamp og Kuomintangs langstrakte misgerninger. Intet alvorligt menneske kan ignorere denne grundlæggende kendsgerning i den politiske situation i Kina idag.

Noter

[1] Pai Chung-hsi øverstkommanderende for Kuomintangs hovedkvarter for »banditundertrykkelsen« i det centrale Kina, foreslog, idet han drog fordel af den yderst ufordelagtige situation, som Chiang Kai-shek da stod i, Chiang en fredelig ordning på borgerkrigen, for at tvinge ham til at gå af og styrke stillingen for Kwangsi-kliken, som Pai tilhørte. Under Pai Chung-hsis ledelse sendte provinsrådet i Hupeh Chiang Kai-shek et telegram, der advarede ham om, at »hvis krigens ulykke fortsat spredes, og der ikke gøres noget forsøg på øjeblikkeligt at ændre kurs, vil både staten og folket ødelægges«, og rådede ham til at »følge den normale metode for politiske ordninger og søge veje til at opnå fredsforhandlinger«.

[2] Anmodningen om at intervenere blev afslået af regeringerne fra USA, Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen. I sit *aide-mémoire* til Kuomintang-regeringen den 12. januar forklarede USAs regering, at USA havde afslået Kuomintang-regeringens anmodning om hjælp, fordi »det ikke ansås for at være til nogen nytte«. Det betyder, at USAs regering allerede var klar over, at man ikke længere kunne undgå den dommens dag for det reaktionære Chiang Kai-shek-regime, som den selv havde skabt.

[3] Den 6. og 7. februar 1949 fremsatte Sun Fo, præsident for Kuomintang-regeringens falske Eksekutive Yuan, to erklæringer i Canton, der imødegik Li Tsung-jens erklæring om at acceptere de otte betingelser, der var fremsat af Kinas kommunistiske Parti som grundlag for forhandlinger. Han sagde, at »regeringen er begyndt at fungere i Canton, som den er flyttet til, og vi bør betragte vor fortid kritisk«. Han sagde også, at »betingelsen om at straffe krigsforbrydere, der er fremsat af kommunisterne, er absolut uacceptabel«.

[4] Linier fra en ode af en kinesisk poet fra det 14. århundrede, Sadul, Yuan dynastiet. Første halvdel af oden lyder:

Fra stenbyens fæstningsvolde
ser man himlen, der ruger lavt over landet Wu og Chu,
medens intet imellem møder øjet.
De grønne høje peger på strategiske steder, der var berømte under de seks dynastier,
kun disse høje står som mure.
Hvor hær-vimplerne plettede solen
og krigsskibenes master rørte himlen,
ligger nu snehvide skeletter spredt.
Nord og syd for floden –
hvor mange krigere døde!

»Stenbyen« er et gammelt navn for Nanking.

[5] I sin skriftlige erklæring om »Udviklingen af krig og fred«, fremsatte Teng Wen-yi følgende »fire punkter«: (1) »regeringen ønsker fred«; (2) »Kinas kommunistiske Parti ønsker krig«; (3) »den lokale fred i Peiping er et nummer«; (4) »ingen ofre vil standse os i at bekæmpe kommunisterne til den bitre ende«.

[6] Efter befrielsen af Tientsin og Peiping var der kun nogle få befæstede støttepunkter tilbage i Kuomintang-styrkernes hænder. De indbefattede Taiyuan, Tatung, Hsinhsiang, Anyang og Kueisui. Taiyuan blev fjenden fuldstændig udslettet d. 24. april 1949. I Tatung underkastede fjenden sig en fredelig reorganisering den 1. maj. I Hsinhsiang overgav fjenden sig den 5. maj. I Anyang blev fjenden udslettet den 6. maj. Kueisui blev befriet fredeligt den 19. september.

KUOMINTANGS REAKTIONÆRE VENDER SIG FRA EN »APPEL OM FRED« TIL EN APPEL OM KRIG

16. februar 1949

Fra det tidspunkt, da banditten Chiang Kai-shek lancerede sin fredsoffensiv den 1. januar, blev den reaktionære Kuomintang-klikes helte længe ved med at gentage deres villighed til »at afkorte krigens varighed«, »mildne folkets lidelser« og »behandle folkets redning som det primære hensyn«. Men tidligt i februar begyndte de pludselig at dæmpe deres fredsmelodi og anslå den gamle melodi om at »bekæmpe kommunisterne til den bitre ende«. Det har især været sådan det sidste par dage. Den 13. februar udsendte Kuomintangs centrale eksekutivkomités propagandaafdeling et »specielt propagandadirektiv« til »alle partihovedkvarterer og partiaviser«, som erklærede:

> Yeh Chien-ying har udspredt propaganda i vort bagland om Kinas kommunistiske Partis gode vilje til at søge fred, mens den fordømmer regeringens militære skridt for at udvise en manglende god vilje til at søge fred. Alle vore aviser må eftertrykkeligt gendrive dette, direkte og indirekte, i overensstemmelse med nedenstående punkter.

Det »specielle direktiv« giver en hel del grunde til, hvorfor denne »gendrivelse« bør ske:

> Hellere end at overgive sig betingelsesløst bør regeringen kæmpe til den bitre ende.
>
> De otte betingelser, som Mao Tsetung fremførte i sin erklæring af 14. januar vil ødelægge landet, og regeringen burde ikke have accepteret dem.
>
> Kinas kommunistiske Parti burde bære ansvaret for at ødelægge freden. I stedet har det nu opstillet en liste over såkaldte krigsforbrydere, som omfatter alle ledende skikkelser i regeringen, og det har endog krævet, at regeringen først arresterer dem; dette viser tydeligt, hvor stridbart og urimeligt det kommunistiske parti er. Med mindre Kinas kommunistiske parti ændrer denne opførsel, vil det virkelig være vanskeligt at finde en vej til fredsforhandlinger.

Der er ikke noget tilbage af den patetiske iver efter fredsforhandlinger, som fandtes for to uger siden. Der er ingen yderligere omtale af hine berømte talemåder, »afkorte krigens varighed«, »mindske folkets lidelser« og »behandle folkets redning som det primære hensyn«, talemåder som glædede

hjertet og spredte sig overalt. Hvis Kinas kommunistiske Parti er uvilligt til at ændre sin »opførsel« og insisterer på afstraffelse af krigsforbrydere, så vil fredssamtaler være umulige. Hvilket er så det primære hensyn – folkets redning eller krigsforbrydernes redning? Ifølge det »specielle propagandadirektiv« udsendt af disse Kuomintangs helte, foretrækker de det sidste. Kinas kommunistiske Parti rådspørger stadig de demokratiske partier og de folkelige organisationer om krigsforbryderlisten, og der er nu kommet synspunkter fra adskillige steder. Ud fra de foreløbigt modtagne synspunkter at dømme afviser de alle den liste, der blev fremført d. 25. december sidste år af en autoritativ person i Kinas kommunistiske Parti. De mener, at en liste, der kun indeholder navnene på 43 krigsforbrydere, er for kort; de mener, at de, der skal holdes ansvarlige for at starte den kontrarevolutionære krig og for at slagte adskillige millioner mennesker, i hvert fald ikke bør være begrænset til 43, men burde indeholde langt over hundrede. Lad os foreløbig antage, at antallet af krigsforbrydere er langt over hundrede. Så vil vi gerne spørge Kuomintangs helte: Hvorfor er De imod afstraffelse af krigsforbrydere? Er De ikke villige til at »afkorte krigens varighed« og »mildne folkets lidelser«? Hvis krigen fortsætter på grund af Deres modstand, søger De så ikke at vinde tid og forlænge krigens ulykker? »At søge at vinde tid og forlænge krigens ulykker« var netop den beskyldning, De rettede mod Kinas kommunistiske Parti i erklæringen udsendt i Nanking-regeringens talsmands navn den 26. januar 1949; er det sådan, at De nu vil tage den tilbage, skrive den på et skilt og hænge det på jer selv som en æresmedalje? De er mænd af uendelig medlidenhed og barmhjertighed, som forsikrer, at De vil »behandle folkets redning som det primære hensyn«. Hvorfor ændrer De Dem så pludselig og behandler krigsforbrydernes redning som det primære hensyn? Ifølge Deres regerings indenrigsministeriums statistikker er det kinesiske folks antal ikke 450, men 475 millioner; sammenlign det med omkring 100 krigsforbrydere – hvilket tal er det største? I helte har studeret aritmetik; vær venlige at foretage en omhyggelig udregning i overensstemmelse med Deres lærebog og drag så Deres slutning. Hvis De uden at foretage denne udregning hastigt ændrer Deres oprindelige formel med at »behandle folkets redning som det primære hensyn« – en god formel, som vi, og folket i hele landet, er enige i – til formlen med at »behandle redningen af mere end hundrede krigsforbrydere som det primære hensyn«, så vær forsigtige, for De vil bestemt ikke være i stand til at holde stand. Efter at have »bedt om fred« i adskillige uger, beder de individer, der gentagne gange har brugt talemåden »at behandle folkets redning som det primære hensyn« ikke længere om fred, de beder om krig. Grunden til, at Kuomintangs stokkonservative er i vanskeligheder, er denne: de har hårdnakket bekæmpet folket, hundset med det og således isoleret sig på toppen af en pagode; yderligere vil de ikke angre, selv ikke i døden. Alle I, folkets brede masser i Yangtse-dalen og i syden – arbejdere, bønder, intellektuelle, småborgere i byerne, det nationale borgerskab, oplyste godsejere og Kuomintang-

medlemmer med en samvittighed – må vi bede om jeres opmærksomhed! Kuomintangs stokkonservatives dage er talte. I og vi er på samme side. De få stokkonservative vil snart styrte ned fra deres tinde, og et folkets Kina vil snart opstå.

OM DE FORSKELLIGE SVAR FRA KUOMINTANG PÅ SPØRGSMÅLET OM ANSVARET FOR KRIGEN

18. februar 1949

> »Efter afslutningen af modstandskrigen stræbte regeringen, idet den førte en fredens og den nationale genopbygnings politik, efter en fredelig løsning på problemet med Kinas kommunistiske Parti. I en periode på halvandet år brød Kinas kommunistiske Parti enhver aftale, og det bør derfor bære ansvaret for at ødelægge freden. I stedet har det nu opstillet en liste over såkaldte krigsforbrydere, som omfatter alle ledende skikkelser i regeringen, og det har endog krævet, at regeringen først arresterer dem; dette viser tydeligt, hvor stridbart og urimeligt det kommunistiske parti er. Med mindre Kinas kommunistiske Parti ændrer denne opførsel, vil det virkelig være vanskeligt at finde en vej til fredsforhandlinger.«

Ovenstående er hele den argumentation til spørgsmålet om ansvaret for krigen, som Kuomintangs centrale eksekutivkomités propagandaafdeling fremførte i et »specielt propagandadirektiv«, udsendt den 13. februar 1949.

Det er ingen anden end krigsforbryder nr. 1, Chiang Kai-sheks, argument. I sin nytårsdags-erklæring sagde han:

> Som en tro tilhænger af de Tre Folkeprincipper og af Republikkens Faders lære, var jeg uvillig til at efterfølge afslutningen af krigen mod Japan med den væbnede undertrykkelse af banditterne, og derved forøge folkets lidelser. Derfor erklærede vor regering, så snart modstandskrigen var forbi, sin fredens og den nationale genopbygnings politik og søgte derudover at løse kommunistproblemet ved hjælp af politisk rådslagning og militære overvejelser. Men i modstrid med vore forventninger obstruerede kommunistpartiet i en periode på halvandet år bevidst aftaler og forslag og gjorde det umuligt at gennemføre dem med de midler, der oprindelig var planlagt. Til slut startede det endog en altomfattende væbnet opstand, som endog truede selve statens eksistens. Denne regering blev således drevet til den smertelige nødvendighed at mobilisere for at undertrykke opstanden.

Den 25. december 1948, syv dage før Chiang Kai-shek kom med denne udtalelse, fremlagde en autoritativ person i Kinas kommunistiske Parti en liste på 43 krigsforbrydere, og strålende i spidsen for denne liste var ingen

anden end denne samme Chiang Kai-shek. Krigsforbryderne, som både ønsker at bede om fred og flygte fra deres ansvar, har ingen anden mulighed end at skyde skylden på det kommunistiske parti. Men de to ting er uforsonlige. Eftersom det kommunistiske parti bør bære skylden for at have startet krigen, bør det kommunistiske parti straffes. Eftersom kommunisterne er »banditter«, bør »banditterne« »undertrykkes«. Eftersom de »startede en altomfattende væbnet opstand«, bør »opstanden« »undertrykkes«. »Bandit-undertrykkelse« og »undertrykkelse af opstande« er hundrede procent rigtigt, så hvorfor skulle det opgives? Hvorfor er udtrykket »kommunistiske banditter« blevet rettet til »det kommunistiske parti«, i alle Kuomintangs offentlige dokumenter udsendt efter den 1. januar 1949?

Sun Fo, der følte, at der var noget galt, fremførte et andet argument for ansvaret for krigen, i en tale udsendt om aftenen samme dag, som Chiang Kai-shek udsendte sin nytårserklæring. Sun Fo sagde:

> Vi husker, at i den tidlige periode efter sejren i modstandskrigen, for tre år siden, sammenkaldte vi, fordi folket havde behov for genopbygning, fordi landet trængte til aktiv genopbygning, og fordi der stadig var fælles forståelse for disse behov blandt de forskellige partier, repræsentanter fra forskellige sider og offentlige personligheder til en rådgivende politisk konference. Efter tre ugers anstrengelse, og især takket være hr. Marshalls, præsident Trumans særlige udsending, venlige mægling, blev vi enige om et program for fred og national genopbygning og om bestemte forholdsregler til at løse forskellige stridigheder. Hvis vi havde gennemført alle disse forholdsregler i tide, tænk så, hvor blomstrende Kina havde været i dag, og hvor lykkeligt dets folk havde været! Uheldigvis ville ingen af de forskellige involverede partier på det tidspunkt opgive deres egoistiske interesser, folket over hele landet anstrengte sig ikke til det yderste for at sikre fredsbevægelsens succes, og så indtraf krigens ulykker igen og kastede folket ud i elendighed og lidelser.

Sun Fo er en lille smule mere »fair« end Chiang Kai-shek. For til forskel fra Chiang Kai-shek skyder han ikke udelukkende skylden for krigen på det kommunistiske parti, men deler skylden ligeligt mellem »de forskellige involverede partier« ved hjælp af metoden om »udligning af ejendomsretten[1]«. De involverede er Kuomintang, det kommunistiske parti, Den demokratiske Liga og også de offentlige personligheder. Det er ikke det hele; »folket over hele landet« er også involveret; ikke én af vore 475 millioner landsmænd kan undslippe ansvaret. Mens Chiang Kai-shek kun pryglede det kommunistiske parti, så prygler Sun Fo alle partier, alle folk uden partitilknytning, hver eneste af sine landsmænd; selv Chiang Kai-shek, og måske endog Sun Fo selv, vil få klø. Her ser man to Kuomintang-folk i totterne på hinanden, Sun Fo og Chiang Kai-shek.

En tredie Kuomintang-mand er trådt frem og siger: »Nej, efter min mening

bør ansvaret bæres udelukkende af Kuomintang.« Han hedder Li Tsung-jen. Den 22. januar 1949 udsendte Li Tsung-jen en erklæring i sin egenskab af »fungerende præsident«. Om ansvaret for krigen sagde han:

> De tre års borgerkrig, der fulgte de otte års modstandskrig, har ikke alene fuldstændig ødelagt landets sidste håb om at komme sig efter sejren i modstandskrigen, men også spredt ødelæggelse overalt nord og syd for Huangho, ødelagt utallige gårde og huse, dræbt og såret mange tusinde uskyldige mennesker, splittet utallige familier og fået folk overalt til at klage, sultne og frysende. Et så frygteligt ragnarok er virkelig uden fortilfælde i borgerkrigenes historie i vort land.

Her kommer Li Tsung-jen med en erklæring, men nævner ingen navne; han lægger hverken skylden på Kuomintang eller på det kommunistiske parti, eller noget andet sted; men han kommer med en kendsgerning, at dette »frygtelige ragnarok« fandt sted intet andet sted end »nord og syd for Huangho«. Lad os derfor undersøge, hvem der forårsagede dette »frygtelige ragnarok« i området fra Huangho og sydpå til Yangtse-floden og mod nord til Sungari-floden. Kunne det være forårsaget af folket og folkets hær dér, der kæmpede indbyrdes? Eftersom Li Tsung-jen engang var chef for Chiang Kai-sheks hovedkvarter i Peiping, og eftersom hans Kwangsi-klikes tropper sammen med Chiangs tropper en gang kæmpede ind i Yi-Meng-bjergområdet i provinsen Shantung, har han pålidelige oplysninger om, hvor og hvordan dette »ragnarok« fandt sted. Hvis der ikke er andet godt ved Li Tsung-jen, så er det i det mindste godt, at han er fremkommet med denne ene ærlige erklæring. Yderligere kalder han krigen en »borgerkrig«, i stedet for at tale om at »undertrykke opstanden« eller »undertrykke banditter«, og dette kan, for Kuomintang, siges at være noget helt nyt.

I overensstemmelse med sin egen logik erklærede Li Tsung-jen i den samme erklæring, at »regeringen er villig til omgående at begynde forhandlinger på grundlag af de otte betingelser, som er foreslået af Kinas kommunistiske Parti«. Li Tsung-jen ved, at den første af de otte betingelser er afstraffelse af krigsforbrydere, og at hans eget ærværdige navn er blandt dem. At krigsforbryderne bør straffes er en logisk følge af »ragnarokket«. Af den grund mumler Kuomintangs stokkonservative allerede nu beklagelser over Li Tsung-jen, idet de siger, at »de otte betingelser, som Mao Tsetung fremførte i sin erklæring af 14. januar vil ødelægge landet, og regeringen burde ikke have accepteret dem«.

Der er en forklaring på, hvorfor de stokkonservative kun kan mumle og ikke vover at tale rent ud. Før Chiang Kai-shek »trak sig tilbage«, havde de stokkonservative tænkt sig at afvise vore otte betingelser, men så besluttede Chiang Kai-shek ved nærmere eftertanke ikke at gøre det, sandsynligvis fordi han mente, at en afvisning slet ikke ville efterlade nogen mulig udvej; sådan stod sagerne den 19. januar. Den morgen sagde Chang Chun-mai, ved sin tilbagevenden til Shanghai fra Nanking, at »regeringen måske snart udsender

en anden erklæring, som svar på de otte betingelser, fremført af Kinas kommunistiske Parti«, hvorpå Det centrale Nyhedsbureau samme aften udsendte en meddelelse, hvori det hed:

> Tilføj følgende note til Shanghai-meddelelsen om Chang Chun-mais erklæring, som lige er udsendt. Med hensyn til hans påstand om, at regeringen snart vil udsende en anden erklæring, har en korrespondent ved Det centrale Nyhedsbureau lige erfaret fra det pågældende sted, at regeringen ingen hensigt har om at komme med en anden erklæring.

I erklæringen af 21. januar om sin »tilbagetræden« sagde Chiang Kai-shek ikke et kritisk ord om de otte betingelser, og han tilbagekaldte endog sine egne fem betingelser, idet han ændrede dem til »at opnå fred ud fra det princip, at den territorielle integritet og suverænitet bevares, at den historiske kultur og sociale orden ikke ødelægges, og at folkets udkomme og ret til frihed garanteres.« Han vovede ikke længere at nævne sådanne ting som forfatningen, den legalt oprettede myndighed eller hæren. Det er derfor, at Li Tsung-jen den 22. januar turde anerkende det kommunistiske partis otte betingelser som grundlag for forhandlinger, og derfor turde Kuomintangs stokkonservative ikke åbent afvise dem, men kun kunne mumle, at »regeringen ikke burde have accepteret dem.«

Opretholdt Sun Fo konsekvent sin politik med »udligning af ejendomsretten«? Nej. Efter at han »flyttede regeringen til Canton« den 5. februar 1949 holdt han en tale den 7. februar om spørgsmålet om krigsansvaret, hvor han sagde:

> I de sidste seks måneder har udbredelsen af krigens ulykker forårsaget alvorlige forandringer af situationen og påført folket utallige lidelser. Alt dette har sin oprindelse i tidligere fejltagelser, fiaskoer og urimeligheder, og den alvorlige situation i dag er følgen. Vi er alle overbevist om, at Kina behøver de Tre Folkeprincipper. Så længe de Tre Folkeprincipper ikke gennemføres, kan Kinas problemer aldrig løses. Det må huskes, at for tyve år siden betroede vort partis *Tsungli* personligt partiet de Tre Folkeprincipper som sin arv med det håb, at de ville blive gennemført skridt for skridt. Hvis de var blevet gennemført, havde situationen aldrig udviklet sig til sådan et håbløst rod.

Man vil med glæde bemærke, at her fordeler præsidenten for Kuomintang-regeringens Eksekutive Yuan ikke ansvaret for krigen ligeligt mellem de forskellige partier og alle hans landsmænd, men lægger det på Kuomintang selv. Det får folk til at føle sig særdeles godt til mode at se Sun Fo svinge stokken udelukkende over Kuomintangs ryg. Hvad med det kommunistiske parti? Præsident Sun siger:

> Vi kan se, at Kinas kommunistiske Parti har været i stand til at lokke og bedrage folket blot ved at kræve udligning af ejendomsretten, hvilket er et af de Tre Folkeprincipper, Princippet om Folkets Velfærd. Vi bør skamme os dybt, skærpe vor årvågenhed og pány undersøge vore tidligere fejltagelser.

Tak, kære præsident! Selv om det kommunistiske parti stadig anklages for den forbrydelse at »lokke og bedrage folket«, er det i det mindste uskyldigt i andre forfærdelige forbrydelser, og det undgår derfor prygl og slippes fri med sit hoved og sin ryg urørt.

Det er heller ikke den eneste grund til, at præsident Sun er elskelig. I den samme tale siger han:

> Udbredelsen af den kommunistiske indflydelse i dag er en følge af vor manglende evne til at gennemføre de principper, som vi tror på. Vort partis største fejl var tidligere, at visse medlemmer tilbad magten for meget og indbyrdes sloges om magt, hvorved fjenden fik lejlighed til at så splid i vore rækker. Afslutningen på den otte års befrielseskrig skulle have været lejligheden til at gennemføre landets fredelige forening, en enestående chance, og oprindeligt havde regeringen en plan for at løse de indre uoverensstemmelser med politiske midler, men uheldigvis blev den ikke ført ud i livet. Efter flere års krig trængte folket virkelig til genopbygning. Genoptagelsen af den væbnede kamp gjorde livet umuligt for folket, og lidelserne var store; det ødelagde også troppernes moral og forårsagede gentagne militære tilbageslag. Af hensyn til folkets følelser, og fordi han indså, at de militære midler ikke havde evnet at løse problemet, udsendte præsident Chiang et nytårsbudskab, der opfordrede til fred.

Godt! Her er denne krigsforbryder Sun Fo kommet med en frivillig tilståelse, tilmed en oprigtig og sandfærdig, selv om han hverken er blevet arresteret eller pryglet. Hvem var det, der tilbad magt, begyndte krigen og kun bad om fred, efter at de militære midler ikke havde evnet at løse problemet? Ingen andre end Kuomintang, ingen anden end Chiang Kai-shek. Præsident Sun er meget præcis i sit ordvalg, når han siger, at »visse medlemmer« af hans parti tilbad magt for meget. Dette stemmer med Kinas kommunistiske Partis krav, at kun visse medlemmer af Kuomintang skal straffes og stemples som krigsforbrydere, men ingen andre end dette antal, og selvfølgelig ikke hele medlemsskaren.

Så vi er ikke uenige med Sun Fo om antallet. Vi adskiller os fra ham med hensyn til, hvilken konklusion der må drages. Vi mener, at »visse medlemmer« af Kuomintang må straffes som krigsforbrydere, fordi de »tilbad magt« og forårsagede »genoptagelsen af den væbnede kamp«, hvilket »gjorde livet umuligt for folket«. Men Sun Fo er ikke enig. Han siger:

> Ved at forsinke udpegningen af sin delegation og ved konstant at trække tiden ud viser det kommunistiske parti, at det også tilbeder magt, tror, at det nu er blevet flyvefærdigt og kan erobre hele landet med magt; det nægter derfor at indstille fjendtlighederne som et første skridt. Dets motiv er alt for tydeligt. Jeg foreslår hermed i fuldt alvor, at for at opnå varig fred bør forhandlingerne føres af de to parter på lige fod, og at betingelserne bør være retfærdige og rimelige og acceptable for folket i hele landet.

Af dette kan man se, at præsident Sun ikke er helt så elskelig. Han synes at mene, at afstraffelse af krigsforbrydere ikke er en retfærdig og rimelig betingelse. I spørgsmålet om krigsforbrydere afslører hans ord en holdning, svarende til den i det »specielle propagandadirektiv«, udsendt af Kuomintangs propagandaafdeling den 13. februar, og ligeledes mumler han kun og vover ikke åbent at protestere. Han afviger stærkt fra Li Tsung-jen, som tør acceptere afstraffelsen af krigsforbrydere som en af de grundlæggende betingelser for forhandlinger. Men der er stadig noget elskeligt ved præsident Sun, for han siger, at selv om det kommunistiske parti »også tilbeder magt«, som de har vist ved de to punkter »ved at forsinke udpegningen af sin delegation« og »ved at nægte at indstille fjendtlighederne som et første skridt«, er det alligevel ikke som Kuomintang, der tilbad magt så tidligt som i 1946 og slap en grusom krig løs. Nuvel, det kommunistiske parti har »forsinket udpegningen af sin delegation«, fordi det at lave en liste over krigsforbrydere er en vigtig sag, den må være »acceptabel for folket i hele landet«, og en liste, der er for lang eller for kort, ville være urealistisk og uacceptabel for »folket i hele landet« (hvis rækker ikke tæller krigsforbryderne og deres medskyldige). Dette kræver rådslagninger med de demokratiske partier og folkets organisationer; det har derfor forårsaget nogen »trækken i langdrag«, og vi var ikke i stand til at udpege vore delegater hurtigt, hvorved vi forårsagede Sun Fos og hans liges mishag. Men af dette kan man ikke drage den konklusion, at det kommunistiske parti også »tilbeder magt«. Det er sandsynligt, at inden længe vil listen over krigsforbrydere blive offentliggjort, vore delegater udpeget og forhandlingerne indledt; og så vil præsident Sun ikke længere være i stand til at sige, at vi »tilbeder magt«.

Med hensyn til at »nægte at indstille fjendtlighederne som et første skridt«, så er dette en korrekt holdning, indtaget i lydighed over for præsident Chiangs nytårsbudskab. I dette budskab sagde præsident Chiang:

> Så snart det kommunistiske parti har et oprigtigt ønske om fred og kan vise virkelige tegn herpå, vil regeringen visselig møde det i al oprigtighed og være villig til at diskutere konkrete midler for at indstille fjendtlighederne og genoprette freden.

Den 19. januar vedtog Sun Fos Eksekutive Yuan en resolution, der overtrådte Chiang Kai-sheks budskab, idet den sagde: »Først skabe en omgående og betingelsesløs indstillelse af fjendtlighederne og så udpege delegerede til at deltage i fredsforhandlinger.« Den 21. januar kritiserede en talsmand for Kinas kommunistiske Parti strengt denne absurde resolution[4]. Mærkeligt nok vendte præsidenten for den Eksekutive Yuan det døve øre til denne kritik, og sagde igen tåbeligt den 7. februar, at det kommunistiske partis »nægtelse af at indstille fjendtlighederne som et første skridt« var bevis for, at det »også tilbad magt«. Selv en sådan krigsforbryder som Chiang Kai-shek ved, at uden forhandlinger er det umuligt at indstille fjendtlighederne og genoprette fred; på dette punkt er Sun Fo langt bag Chiang Kai-shek.

Som det er almindeligt kendt er Sun Fo opført som en krigsforbryder, fordi han hele vejen har støttet Chiang Kai-shek i at begynde og fortsætte krigen. Så sent som den 22. juni 1947 sagde han stadig, at en »afgørelse vil komme til slut, forudsat vi militært kæmper til enden«, og at »i øjeblikket er fredsforhandlinger udelukkede, og regeringen må knuse Kinas kommunistiske Parti eller blive styrtet af det«[5]. Sun Fo selv er et af de »visse medlemmer« af Kuomintang, der tilbad magt. Men nu kommer han med uansvarlige og smålige kommentarer fra sidelinien, som om han aldrig selv havde tilbedt magt og ikke bar noget ansvar for ikke at gennemføre de Tre Folkeprincipper. Dette er uærligt. Uanset om han bliver dømt efter statens love eller vurderet i overensstemmelse med partidisciplinen i Kuomintang, kan Sun Fo ikke undgå de prygl, han fortjener.

Noter

[1] En af Sun Yat-sens berømte paroler. (Se »Om Nyt Demokrati«, 6. sektion, Mao Tsetung, *Udvalgte værker*, bind II.) Her bruges det som et ordspil for at latterliggøre Sun Fo.

[2] Dette henviser til Yi- og Meng-bjergområdet i provinsen Shantung. Det var Kwangsi-klikens 46. armé, der angreb dette område i samarbejde med Chiang Kai-sheks tropper. Denne armé kom pr. skib fra Hainan-øen og landede i oktober 1946 ved Tsingtao. Den blev fuldstændig udslettet i Laiwu-regionen i Shantung.

[3] En reaktionær politiker, formand for det lille reaktionære demokratiske socialistiske parti. Se »Hils den kinesiske revolutions nye flodbølge«, note 8, side 99 i dette bind og »Om Nyt demokrati«, note 9, Mao Tsetung, *Udvalgte værker*, bind II.

[4] Se »Kommentar fra talsmanden for Kinas kommunistiske Parti om resolutionen fra den Eksekutive Yuan i Nanking, i dette bind.

[5] Dette henviser til de bemærkninger Sun Fo, den gang vicepræsident i Kuomintang-regeringen, kom med i Nanking den 22. juni 1947, da han modtog journalister fra Associated Press, Kuomintangs *Central Daily News* og *Hsin Min Pao*.

BERETNING TIL KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS 7. CENTRALKOMITÉS 2. PLENARMØDE

5. marts 1949

I

Med afslutningen af felttogene i Liaohsi-Shenyang, i Huai-Hai og i Peiping-Tientsin er Kuomintang-hærens hovedstyrke blevet ødelagt. Der er kun godt en million af dens kamptropper tilbage, spredt over udstrakte områder fra Sinkiang til Taiwan og over ekstremt lange fronter. Fra nu af kan der kun være tre mønstre for at gøre det af med disse Kuomintang-tropper – mønsteret fra Tientsin, mønsteret fra Peiping eller mønsteret fra Suiyuan[1]. At gøre det af med fjendens styrker ved at kæmpe, som vi gjorde i Tientsin, må stadig være i centrum for vor opmærksomhed og vore forberedelser. Ingen officerer og soldater i det kinesiske Folks Befrielseshær må overhovedet slække det

---

Kinas kommunistiske Partis 7. centralkomite holdt sit 2. plenarmøde i landsbyen Hsipaipo, Pingshan amt, i provinsen Hopei fra den 5. til den 13. marts 1949. 34 medlemmer og 19 kandidatmedlemmer var til stede. Dette møde, der var indkaldt umiddelbart før den landsomfattende sejr for det kinesiske folks revolution, var af enorm betydning. Kammerat Mao Tsetung fremsatte i sin beretning til mødet de politiske retningslinier for hurtigt at opnå en landsomfattende sejr for revolutionen og for at organisere sejren. Han forklarede, at med denne sejr ville tyngdepunktet i partiets arbejde skifte fra landet til byerne, han klargjorde den grundlæggende politiske og økonomiske politik og udenrigspolitikken, som partiet burde føre efter sejren, og han fastlagde hovedopgaverne og hovedretningen for omformningen af Kina fra et landbrugsland til et industriland, fra et ny-demokratisk til et socialistisk samfund. Han analyserede især de aktuelle betingelser i den kinesiske økonomis forskellige sektorer og de aktuelle politiske retningslinier, som partiet måtte vedtage, han udpegede de nødvendige metoder til at virkeliggøre den socialistiske omformning i Kina, kritiserede forskellige »venstre«- og højreafvigelser omkring dette spørgsmål og udtrykte den faste overbevisning, at Kinas økonomi ville udvikle sig relativt hastigt. Kammerat Mao Tsetung vurderede den nye situation i klassekampen både hjemme og i udlandet som følge af sejren i det kinesiske folks demokratiske revolution og gav en betimelig advarsel om, at borgerskabets »indsukrede kugler« ville blive hovedfaren for proletariatet. Alt dette giver dokumentet stor betydning for en lang historisk periode. Denne beretning og hans artikel *Om folkets demokratiske Diktatur,* skrevet i juni samme år, dannede grundlaget for de politiske retningslinier, der er indeholdt i det fællesprogram, der blev vedtaget af Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences 1. plenarmøde, og tjente som en midlertidig forfatning efter grundlæggelsen af det nye Kina. Partiets 7. centralkomités 2. plenarmøde vedtog en resolution på grundlag af kammerat Mao Tsetungs beretning. Efter dette møde flyttede Kinas kommunistiske Partis centralkomité fra Hsipaipo, Pingshan amt, i provinsen Hopei til Peiping.

mindste på deres kampvilje; enhver tanke, der slækker kampviljen og bagatelliserer fjenden, er forkert. Muligheden for løsninger efter mønsteret fra Peiping, det vil sige at tvinge fjendens tropper til fredeligt, hurtigt og tilbundsgående at blive reorganiseret i Folkets Befrielseshær i overensstemmelse med dennes system, er forøget. Til det formål hurtigt at eliminere kontrarevolutionens levn og likvidere dens politiske indflydelse er denne løsning ikke helt så effektiv som løsningen med at kæmpe. Imidlertid vil den forekomme, og det er uundgåeligt, efter at fjendens hovedstyrke er blevet ødelagt; ydermere er den fordelagtig for vor hær og folket, fordi tab og ødelæggelse kan undgås. Derfor bør de ledende kammerater for de forskellige feltarmeer alle vise denne form for kamp opmærksomhed og lære at bruge den. Det er én form for kamp, en form for kamp uden blodsudgydelse; det betyder ikke, at problemerne kan løses uden kamp. Mønsteret fra Suiyuan betyder, at vi med vilje holder en del af Kuomintang-tropperne fuldstændigt eller næsten intakte, det vil sige at gøre midlertidige indrømmelser over for dem med henblik på at vinde dem over på vor side eller at neutralisere dem politisk. Derved kan vi koncentrere vore styrker om at gøre ende på hovedparten af de tilbageværende Kuomintang-styrker først og så efter en vis tid (lad os sige nogle få måneder, et halvt år eller et år senere) gå videre med at reorganisere disse tropper i Folkets Befrielseshær i overensstemmelse med dens system. Det er en anden form for kamp. Den vil bevare flere af kontrarevolutionens levn og mere af dens politiske indflydelse end metoden fra Peiping og det i længere tid. Men der er ikke den mindste tvivl om, at de til sidst vil blive elimineret. Man må ikke tro, at når de én gang har givet efter for os, vil de kontra-revolutionære blive til revolutionære, at deres kontrarevolutionære ideer og hensigter vil ophøre med at eksistere. Bestemt ikke. Mange af de kontra-revolutionære vil blive omformet, nogle vil blive sigtet fra, og nogle stivnakkede kontra-revolutionære vil blive undertrykt.

II

Folkets Befrielseshær vil altid være en kampstyrke. Selv efter den landsomfattende sejr vil vor hær vedblive med at være en kampstyrke i den historiske periode, hvor klasser ikke er afskaffet, og hvor det imperialistiske system stadig eksisterer i verden. Om dette punkt bør der ikke være misforståelser eller vaklen. Folkets Befrielseshær er også en arbejdsstyrke; det vil især være tilfældet, hvor løsningsmønsteret fra Peiping og Suiyuan bruges i Sydkina. Med fjendtlighedernes gradvise aftagen vil dens funktion som arbejdsstyrke forøges. Der er en mulighed for, at hele Folkets Befrielseshær inden længe vil blive forandret til en arbejdsstyrke, og vi må tage denne mulighed i betragtning. De 53.000 kadrer, der nu er rede til at tage sydpå med hæren er slet ikke tilstrækkelige til de udstrakte nye områder, der snart vil være vore, og vi må forberede os på at forandre alle vore 2.100.000 mand stærke feltarmeer til en

arbejdsstyrke. I så fald vil der være kadrer nok, og arbejdet kan udvikles over store områder. Vi må betragte feltarmeerne med deres 2.100.000 mand som en gigantisk skole for kadrer.

III

Fra 1927 og indtil nu har tyngdepunktet i vort arbejde ligget i landsbyerne – samle styrke i landsbyerne, bruge landsbyerne til at omringe byerne og så indtage byerne. Denne arbejdsmetodes tid er nu slut. Perioden med »fra byen til landsbyen« og med byen som leder af landsbyen er nu begyndt. Tyngdepunktet i partiets arbejde er nu skiftet fra landsbyen til byen. I syden vil Folkets Befrielseshær først besætte byerne og så landsbyerne. Man må både være opmærksom på byen og landsbyen, og det er nødvendigt med en tæt sammenknytning af arbejdet i byen og på landet, at sammenkæde arbejdet blandt arbejdere og bønder i industri og landbrug. Man bør under ingen omstændigheder overse landsbyen og kun være opmærksom på byen; at tænke sådan er helt forkert. Ikke desto mindre må tyngdepunktet for partiets og hærens arbejde ligge i byerne; vi må gøre vort yderste for at lære at administrere og opbygge byerne. I byerne må vi lære at føre politiske, økonomiske og kulturelle kampe mod imperialisterne, Kuomintang og borgerskabet og også at føre diplomatiske kampe mod imperialisterne. Vi må lære åbenlyst at føre kamp imod dem, vi må også lære at føre kamp imod dem i det skjulte. Hvis vi ikke viser disse problemer opmærksomhed, hvis vi ikke lærer at føre kampe mod dem og vinde sejr i disse kampe, vil vi være ude af stand til at opretholde vor politiske magt, vil vi være ude af stand til at holde os oprejst, vil vi fejle. Efter at fjenderne med geværer er fejet bort, vil der stadig være fjender uden geværer; de vil kæmpe desperat mod os; vi må aldrig tage disse fjender let. Hvis vi ikke rejser og forstår problemet på denne måde, vil vi begå meget alvorlige fejl.

IV

Hvem skal vi stole på i vor kamp i byerne? Nogle forvirrede kammerater mener, at vi ikke skal stole på arbejderklassen, men på de fattige masser. Nogle kammerater, som er endnu mere forvirrede, mener, at vi skal stole på borgerskabet. Hvad angår retningen for industriens udvikling, fastholder nogle forvirrede kammerater, at vi hovedsageligt bør hjælpe med at udvikle private virksomheder og ikke statsvirksomheder, hvorimod andre støtter det modsatte synspunkt, at det er tilstrækkeligt at vise statsvirksomheder opmærksomhed, og at privat virksomhed er af ringe betydning. Vi må kritisere disse forvirrede synspunkter. Vi må helhjertet stole på arbejderklassen, forene os med resten af de arbejdende masser, vinde de intellektuelle over og vinde så mange som muligt af det nationale borgerskabs elementer og

deres repræsentanter, som kan samarbejde med os, over på vor side – eller neutralisere dem – så vi kan føre en beslutsom kamp mod imperialisterne, Kuomintang og den bureaukratkapitalistiske klasse og besejre disse fjender skridt for skridt. I mellemtiden må vi tage fat på genopbyggelsens opgaver og skridt for skridt lære at administrere byerne og genskabe og udvikle deres produktion. Hvad angår problemet med at genskabe produktionen, må vi være klar over følgende: statsindustriens produktion kommer i første række, den private industris produktion i anden række og håndværksproduktionen i tredje række. Fra den allerførste dag, vi overtager en by, bør vi rette vor opmærksomhed mod at genskabe og udvikle dens produktion. Vi må ikke gribe vort arbejde blindt og vilkårligt an, for at det ikke flere måneder efter, at vi har overtaget en by, skulle være sådan, at dens produktion og genopbygning stadig ikke var på rette spor, og mange industrier skulle ligge stille, med det resultat, at arbejderne er ubeskæftigede, deres levevilkår forringes, og de bliver utilfredse med det kommunistiske parti. En sådan tingenes tilstand er fuldstændig utilladelig. Derfor bør vore kammerater gøre deres yderste for at lære produktionsteknikker og metoder til at lede produktion såvel som andet nært beslægtet arbejde som handel og bankvirksomhed. Først, når produktionen i byerne er genskabt og udviklet, når forbrugerbyer er omformet til produktionsbyer, kan folkets politiske magt konsolideres. Andet arbejde i byerne, f.eks. i partiorganisationer, inden for kultur og uddannelse, i undertrykkelsen af kontra-revolutionære, i nyhedsbureauer, aviser, og radiostationer – alt dette arbejde drejer sig omkring og tjener den centrale opgave, produktion og genopbygning. Hvis vi intet ved om produktionen og ikke mestrer den hurtigt, hvis vi ikke kan genskabe og udvikle produktionen så hurtigt som muligt og opnå solide sucesser så at arbejdernes levevilkår først og fremmest og folkets generelt forbedres, vil vi ikke være i stand til at opretholde vor politiske magt, vil vi være ude af stand til at holde os oprejst, vil vi fejle.

V

Betingelserne i syden er meget forskellige fra dem i norden,og partiets opgaver må også være forskellige. Syden er stadig under Kuomintangs styre. Dér er det partiets og Folkets Befrielseshærs opgave at feje Kuomintangs reaktionære væbnede styrker bort i by og på land, oprette partiorganisationer, oprette politiske magtorganer, vække masserne, oprette fagforeninger, bondeorganisationer og andre folkelige organisationer, opbygge væbnede folkestyrker, udrense de resterende Kuomintang-styrker og genskabe og udvikle produktionen. På landet er vore første opgaver skridt for skridt at føre kamp for at rense banditterne ud og bekæmpe de lokale tyranner (den del af godsejerklassen, der er ved magten) for at fuldføre forberedelserne til at nedsætte afgifter og rente; denne nedsættelse kan så gennemføres efter et år eller to, efter at

Folkets Befrielseshær er ankommet, og betingelserne for at uddele jorden vil således være skabt. Samtidig må man tage vare på at opretholde landbrugsproduktionens nuværende niveau så vidt muligt og forhindre den i at falde. I norden er betingelserne, bortset fra de få nyligt befriede områder, helt forskellige. Her er Kuomintangs styre blevet styrtet, folkets styre er blevet oprettet, og jordproblemet er grundlæggende set løst. Her er det partiets centrale opgave at mobilisere alle styrker til at genskabe og udvikle produktionen; dette bør være tyngdepunktet i alt arbejde. Det er også nødvendigt at genskabe og udvikle det kulturelle og uddannelsesmæssige arbejde, feje de resterende reaktionære styrker bort, konsolidere hele norden og støtte Folkets Befrielseshær.

VI

Vi har allerede gennemført en udstrakt økonomisk genopbygning, og partiets økonomiske politik er blevet afprøvet i praksis og har opnået bemærkelsesværdige resultater. Imidlertid er der stadig mange forvirrede synspunkter inden for partiet på spørgsmålet om, hvorfor vi skal føre denne slags økonomisk politik og ikke en anden, dvs. det er et spørgsmål om teori og princip. Hvordan bør dette spørgsmål besvares? Efter vor mening bør svaret være følgende. Før modstandskrigen mod Japan var forholdet mellem industri og landbrug i hele Kinas nationale økonomi, at der var omkring 10% moderne industri, og omkring 90% landbrug og håndværk. Det var et resultat af imperialistisk og feudal undertrykkelse; det var det økonomiske udtryk for det gamle kinesiske samfunds halv-koloniale og halv-feudale karakter; og det er vort grundlæggende udgangspunkt for alle spørgsmål i den kinesiske revolutions periode og i temmelig lang tid efter sejren. Det rejser alvorlige problemer, hvad angår vort partis strategi, taktik og politik. I øjeblikket er det en vigtig opgave for vort parti at nå til en klarere forståelse af disse problemer og deres løsning. Det vil sige:

1. Kina har allerede en moderne industri, der udgør omkring 10% af dets økonomi; den er progressiv, den er forskellig fra gamle dage. Som et resultat heraf har Kina nye klasser og nye politiske partier – proletariatet og borgerskabet, proletariske og borgerlige partier. Proletariatet og dets parti er, fordi de er blevet undertrykt af mange fjender, blevet hærdede og i stand til at lede det kinesiske folks revolution. Den, som overser eller bagatelliserer dette punkt, vil begå højreopportunistiske fejl.

2. Kina har et spredt og individuelt landbrug og håndværk, der udgør omkring 90% af dets samlede økonomi; de er tilbagestående, de er ikke så forskellige fra gamle dage, omkring 90% af vort økonomiske liv er ligesom i gamle dage. Vi har afskaffet eller vil snart afskaffe den ældgamle feudale jordejendomsret. I denne henseende er vi blevet eller vil snart blive anderle-

des, end vi var i gamle dage, og vi har eller vil snart få mulighed for at modernisere vort landbrug og håndværk skridt for skridt. I sin grundlæggende form er vort landbrug og håndværk imidlertid stadig spredt og individuelt, nogenlunde som de var i gamle dage, og det vil de blive ved med at være i temmelig lang tid fremover. Den, som overser eller bagatelliserer dette punkt, vil begå »venstre«opportunistiske fejl.

3. Kinas moderne industri er, skønt værdien af dens produktion kun udgør omkring 10% af den samlede nationale økonomis produktionsværdi, meget koncentreret; den største og vigtigste del af kapitalen er koncentreret i hænderne på imperialisterne og deres lakajer, de kinesiske bureaukrat-kapitalister. Konfiskationen af denne kapital og dens overførsel til folkerepublikken under proletariatets ledelse, vil gøre folkerepublikken i stand til at kontrollere landets økonomiske livslinier og vil gøre den statsejede økonomi i stand til at blive hele den nationale økonomis ledende sektor. Denne sektor i økonomien er socialistisk, ikke kapitalistisk, i sin karakter. Den, som overser eller bagatelliserer dette punkt, vil begå højreopportunistiske fejl.

4. Kinas privatkapitalistiske industri, der indtager andenpladsen i dets moderne industri, er en kraft, der ikke må overses. Kinas nationale borgerskab og dets repræsentanter har, fordi det er blevet undertrykt eller hæmmet af imperialisme, feudalisme og bureaukrat-kapitalisme, ofte taget del i folkets demokratiske revolutionære kampe eller fastholdt et neutralt standpunkt. Af denne grund, og fordi Kinas økonomi stadig er tilbagestående er der i en temmelig lang periode efter revolutionens sejr, så vidt det er muligt, behov for at gøre brug af de positive sider ved privatkapitalismen i by og på land, fordi det tjener udviklingen af den nationale økonomi. I denne periode bør det tillades alle kapitalistiske elementer i byerne og på landet, der ikke skader, men gavner den nationale økonomi, at eksistere og udvikles. Det er ikke blot uundgåeligt, men også økonomisk nødvendigt. Men kapitalismens eksistens og udvikling i Kina vil ikke være ubegrænset og uhæmmet som i de kapitalistiske lande. Den vil blive begrænset i flere retninger – i sit virkefelt og gennem skattepolitik, markedspriser og gennem arbejdernes forhold. Vi skal vedtage afbalancerede og fleksible politiske retningslinier for at begrænse kapitalismen i flere retninger, i overensstemmelse med de specifikke betingelser på det enkelte sted, i den enkelte industrigren og i hver enkelt periode. Det er nødvendigt og nyttigt for os at anvende Sun Yat-sens parole om »at regulere kapitalen«[2]. Imidlertid må vi, i hele den nationale økonomis interesse og i arbejderklassens og hele det arbejdende folks nuværende og fremtidige interesse, ikke begrænse den privatkapitalistiske økonomi for meget eller for stift, men må lade den få plads til at eksistere og udvikles inden for folkerepublikkens økonomiske politiks og planlægnings rammer. Politikken med at begrænse privatkapitalisme vil møde modstand fra borgerskabet i forskellige grader og former, især fra de store ejere af private foretagender, det vil sige fra de store kapitalister. Begrænsning kontra modstand mod begrænsning vil

være klassekampens hovedform i den ny-demokratiske stat. Det er fuldstændig forkert at tro, at vi på nuværende tidspunkt ikke behøver at begrænse kapitalismen og kan afskrive parolen om »at regulere kapitalen«; det er et højre-opportunistisk synspunkt. Men det modsatte synspunkt, der taler for for megen og for stiv begrænsning af privat kapital eller mener, at vi simpelthen kan udrydde privat kapital meget hurtigt, er også fuldstændigt forkert; det er et »venstre«opportunistisk eller et eventyrpolitisk synspunkt.

5. Det spredte, individuelle landbrug og håndværk, der udgør 90% af den nationale økonomis samlede produktionsværdi, kan og må ledes klogt, skridt for skridt og dog aktivt til at udvikle sig mod modernisering og kollektivisering; det synspunkt, at de kan få lov til at sejle deres egen sø, er forkert. Det er nødvendigt at organisere producent-, forbruger- og kredit-kooperativer og ledende organer for kooperativerne på landsplan, provinsplan, de selvstyrende byers niveau, amtsplan og distriktsplan. Sådanne kooperativer er de arbejdende massers kollektive økonomiske organisationer, baseret på privat ejendom og under vejledning fra statsmagten under proletariatets ledelse. Den kendsgerning, at det kinesiske folk er kulturelt tilbagestående og ingen tradition har for at organisere kooperativer, stiller os måske over for vanskeligheder, men kooperativer kan og må organiseres og må fremmes og udvikles. Hvis der kun var en statsejet økonomi og ikke en kooperativ økonomi, ville det være umuligt for os at lede det arbejdende folks individuelle økonomi skridt for skridt mod kollektivisering, umuligt at udvikle os fra det ny-demokratiske samfund til fremtidens socialistiske samfund og umuligt at konsolidere proletariatets ledelse over statsmagten. Den, som overser eller bagatelliserer dette punkt, vil også begå meget alvorlige fejltagelser. Den statsejede økonomi er socialistisk i sin karakter, og den kooperative økonomi er halv-socialistisk; disse samt privatkapitalismen, den individuelle økonomi, den statskapitalistiske økonomi, i hvilken staten og private kapitalister arbejder sammen, vil blive folkerepublikkens økonomiske hovedsektorer og vil udgøre den ny-demokratiske økonomiske struktur.

6. Genskabelsen og udviklingen af folkerepublikkens nationale økonomi ville være umulig uden en politik for kontrol af udenrigshandelen. Når imperialismen, feudalismen, bureaukrat-kapitalismen og det koncentrerede udtryk for alle tre, Kuomintang-regimet, er blevet udryddet i Kina, er problemet med at oprette et uafhængigt og integreret industrisystem stadig uløst, og det vil først blive endeligt løst, når vort land har udviklet sig stærkt økonomisk og er forandret fra et tilbagestående landbrugsland til et fremskredent industriland. Det vil være umuligt at opnå dette mål uden at kontrollere udenrigshandelen. Efter den kinesiske revolutions landsomfattende sejr og løsningen af jordproblemet vil der stadig eksistere to grundlæggende modsigelser i Kina. Den første er en indre, det er modsætningen mellem arbejderklassen og borgerskabet. Den anden er en ydre, det er modsætningen mellem Kina og de imperialistiske lande. Som følge heraf må folkerepublikkens

statsmagt under ledelse af arbejderklassen ikke svækkes, men må styrkes. De to grundlæggende politiske retningslinier for staten i den økonomiske kamp vil være at regulere kapitalen hjemme og at kontrollere udenrigshandelen. Den, som overser eller bagatelliserer dette punkt, vil begå meget alvorlige fejl.

7. Kina har arvet en tilbagestående økonomi. Men det kinesiske folk er modigt og flittigt. Med sejren for det kinesiske folks revolution og grundlæggelsen af folkerepublikken, og med Kinas kommunistiske Partis ledelse, samt støtten fra arbejderklassen i alle verdens lande og hovedsageligt støtten fra Sovjetunionen, vil tempoet i Kinas økonomiske genopbygning ikke være meget langsomt, men kan blive temmelig hurtigt. Den dag er ikke langt borte, hvor Kina vil opnå velstand. Der er absolut ingen grund til pessimisme omkring Kinas genrejsning.

VII

Det gamle Kina var et halv-kolonialt land under imperialistisk dominans. Det kinesiske folks demokratiske revolution har, fordi den er tilbundsgående anti-imperialistisk i sin karakter, pådraget sig bittert had fra imperialisterne, der har gjort deres yderste for at hjælpe Kuomintang. Dette har vakt det kinesiske folk til endnu større vrede mod imperialisterne og berøvet dem det sidste gran af tillid hos det kinesiske folk. Samtidig er hele det imperialistiske system meget svækket efter 2. verdenskrig, mens den verdensomspændende anti-imperialistiske fronts styrke, ledet af Sovjetunionen, er større end nogensinde før. Under disse omstændigheder kan og bør vi føre en politik, der systematisk og fuldstændigt ødelægger den imperialistiske dominans i Kina. Denne imperialistiske dominans manifesterer sig på det politiske, økonomiske og kulturelle område. I hver by eller hvert sted, hvor Kuomintang-tropperne fejes bort, og Kuomintang-regeringen bliver styrtet, er den imperialistiske politiske dominans omstyrtet sammen med den, og det er den imperialistiske økonomiske og kulturelle dominans også. Men de økonomiske og kulturelle foretagender, der direkte drives af imperialisterne, er der stadig, og det er det diplomatiske korps og de journalister, der er anerkendt af Kuomintang, også. Vi må behandle dem alle ordentligt i deres pressede situation. Vi må nægte at anerkende den legale status for enhver udenlandsk diplomatisk repræsentation og dens korps fra Kuomintang-perioden, nægte at anerkende alle de forræderiske traktater fra Kuomintang-tiden, afskaffe alle imperialistiske propagandakontorer i Kina, øjeblikkeligt tage kontrol over udenrigshandelen og reformere toldvæsenet – det er de første skridt vi må tage, når vi er rykket ind i de store byer. Når det kinesiske folk har handlet således, har det rejst sig over for imperialismen. Hvad angår de resterende imperialistiske økonomiske og kulturelle foretagender, kan de i øjeblikket få lov til at eksistere, underkastet vor vejledning og kontrol, for at vi kan tage os af dem efter den landsomfattende sejr. Hvad angår almindelige udlændinge, vil deres lovmæs-

sige interesser blive beskyttet og ikke krænket. Hvad angår spørgsmålet om de imperialistiske landes anerkendelse af vort land, bør vi ikke have travlt for at løse det nu, og vi behøver ikke have travlt for at løse det i en temmelig lang periode efter den landsomfattende sejr. Vi er villige til at oprette diplomatiske forbindelser med alle lande ud fra princippet om ligestilling; men imperialisterne, der altid har været fjendtlige mod det kinesiske folk, vil bestemt ikke have travlt med at behandle os som ligemænd. Så længe de imperialistiske lande ikke ændrer deres fjendtlige holdning, vil vi ikke give dem legal status i Kina. Hvad angår det at gøre forretninger med udlændinge, er det ikke noget problem; hvor der er forretninger at gøre, skal vi gøre det, og vi er allerede begyndt; forretningsfolk fra flere kapitalistiske lande konkurrerer allerede om sådanne forretninger. Så vidt muligt må vi først og fremmest handle med de socialistiske og folkedemokratiske lande; samtidig må vi også handle med de kapitalistiske lande.

VIII

Alle betingelserne for at indkalde Den rådgivende politiske Konference og for at danne en demokratisk koalitionsregering er modne. Alle de demokratiske partier, folkelige organisationer og demokrater uden partitilknytning er på vor side. Borgerskabet i Shanghai og i Yangtse-dalen prøver på at etablere kontakter til os. Skibsfart og postforbindelser mellem nord og syd er blevet genskabt. Kuomintang, som er i fuld opløsning, har fjernet sig fra alle masserne. Vi forbereder os på at afholde forhandlinger med den reaktionære Nanking-regering[3]. De drivende kræfter for forhandling med os er krigsherrerne i Kwangsi-kliken, de fraktioner i Kuomintang, der går ind for fred, og borgerskabet i Shanghai. Deres mål er at komme med i koalitionsregeringen, opretholde så mange tropper som muligt, beskytte borgerskabets interesser i Shanghai og i syden og at gøre deres bedste for at moderere revolutionen. Disse grupper anerkender vore otte betingelser som grundlag for forhandlinger, men de vil prutte om dem, for at deres tab ikke skal blive for store. De, der prøver at ødelægge forhandlingerne, er Chiang Kai-shek og hans svorne følgesvende. Chiang Kai-shek har stadig 60 divisioner syd for Yangtse og bereder sig på at kæmpe. Vor politik er ikke at afslå forhandlinger, men at kræve at den anden side accepterer de otte betingelser i deres helhed og ikke at tillade, at der pruttes om dem. Til gengæld vil vi afstå fra at bekæmpe Kwangsi-kliken og de andre Kuomintang-fraktioner, der går ind for fred, udskyde reorganiseringen af deres tropper i omkring et år, tillade nogle folk fra Nanking-regeringen at tage del i Den rådgivende politiske Konference og i koalitionsregeringen og gå med til at beskytte visse af borgerskabets interesser i Shanghai og i syden. Forhandlingerne skal foregå på et samlet grundlag, og hvis de lykkes, vil de mindske mange af hindringerne for vor fremgang i syden

og for overtagelsen af de store byer der, og det vil give os store fordele. Hvis de ikke lykkes, vil der blive afholdt separate forhandlinger på lokal basis efter vor hærs fremrykninger. Forhandlingerne på samlet plan er forsøgsvis fastsat til sent i marts. Vi håber på at besætte Nanking i april eller maj, dernæst indkalde Den rådgivende politiske Konference i Peiping, danne en koalitionsregering og gøre Peiping til hovedstad. Siden vi har givet tilsagn om at afholde forhandlinger, bør vi være forberedte på de mange vanskeligheder, der vil opstå efter forhandlingernes succes, og vi bør være rede og koldsindige til at takle den taktik, den anden side vil anvende, samme taktik som den abe der kommer ind i Prinsessen af Jernviftens mave for at spille djævel[4]. Så længe vi i vort sind er fuldstændig forberedte, kan vi besejre enhver djævelsk abekat. Hvad enten fredsforhandlingerne bliver samlede eller lokale, bør vi være forberedte på en sådan mulighed, vi bør heller ikke gå i forhandlinger med omtågede hoveder. Vi bør være principfaste; vi bør også have al den fleksibilitet, der er tilladelig og nødvendig for at virkeliggøre vore principper.

IX

Folkets demokratiske diktatur under proletariatets ledelse og grundet på arbejder-bondealliancen kræver, at vort parti samvittighedsfuldt forener sig med hele arbejderklassen, alle bønderne og de revolutionære intellektuelles brede masser; dette er diktaturets ledende og grundlæggende kræfter. Uden denne enhed kan diktaturet ikke konsolideres. Det er også påkrævet, at vort parti forener sig med så mange som muligt af repræsentanterne for byernes småborgerskab og det nationale borgerskab, som kan samarbejde med os, og med deres intellektuelle og politiske grupper, så at vi i den revolutionære periode kan isolere de kontra-revolutionære kræfter og fuldstændigt styrte de kontra-revolutionære og imperialistiske kræfter i Kina, og så at vi efter revolutionens sejr hastigt kan genskabe og udvikle produktionen, hamle op med den udenlandske imperialisme, støt omforme Kina fra et landbrugsland til et industriland og opbygge Kina til en storslået socialistisk stat. Derfor må vort partis politik om langsigtet samarbejde med ikke-partiorganiserede demokrater klart gennemføres i hele partiets tænkemåde og arbejde. Vi må betragte flertallet af de ikke-partiorganiserede demokrater, som vi betragter vore egne kadrer, rådspørge dem oprigtigt og ærligt for at løse de problemer, der kræver rådspørgning og løsning, give dem arbejde, betro dem et ansvar og en autoritet, der svarer til deres status og hjælpe dem med at gøre deres arbejde godt. Idet vi går ud fra ønsket om at forene os med dem, bør vi gennemføre en alvorlig og passende kritik eller kamp mod deres fejl og mangler for at opnå enhedens mål. Det ville være forkert at anvende en eftergivende holdning over for deres fejl eller mangler. Det ville også være forkert at anvende den lukkede døre eller en ligegyldig holdning overfor dem. I hver stor eller mellemstor by, hvert strategisk område og hver provins bør vi

udvikle en gruppe ikke-partiorganiserede demokrater, der har prestige, og som kan samarbejde med os. Den ukorrekte holdning overfor ikke-partiorganiserede demokrater skabt af den lukkede dørs stil i vort parti under den revolutionære krig i landområderne, blev ikke helt overvundet under modstandskrigen mod Japan, og den dukkede op igen i 1947 under jordreformens flodbølge i baseområderne. Denne holdning ville blot tjene til at isolere vort parti, forhindre, at folkets demokratiske diktatur konsolideres, og lette fjenden i at få allierede. Nu, hvor Kinas første Rådgivende politiske Konference snart vil blive sammenkaldt, hvor en demokratisk koalitionsregering snart vil blive dannet, og hvor revolutionen snart vil sejre over hele landet, må hele partiet foretage en alvorlig og selvkritisk undersøgelse af dette problem og forstå det korrekt; det må imødegå de to afvigelser, eftergivenhedens højreafvigelse og den lukkede dørs og ligegyldighedens »venstre«afvigelse og indtage en fuldstændig rigtig holdning.

X

Vi vil meget snart sejre i hele landet. Denne sejr vil bryde imperialismens østlige front og vil have stor international betydning. At vinde denne sejr vil ikke kræve meget mere tid og anstrengelse, men at konsolidere den vil. Borgerskabet tvivler på vor evne til at bygge op. Imperialisterne tror, at vi snart må tigge om almisser fra dem for at overleve. Med sejren vil visse luner måske vokse inden for partiet – arrogance, de selvgjordte heltes mine, træghed og uvilje til at gøre fremskridt, hang til nydelser og afsmag for at fortsætte en hård levemåde. Med sejren vil folket være taknemmeligt over for os, og borgerskabet vil komme frem for at smigre os. Det er blevet bevist, at fjenden ikke kan overvinde os med våbenmagt. Imidlertid vil borgerskabets smiger måske overvinde de viljesvage i vore rækker. Der er måske nogle kommunister, der ikke blev overvundet af fjender med skydevåben og som var værdige til heltenavnet for at stå op mod disse fjender, men som ikke kan modstå de indsukrede kugler; de vil blive besejret af de indsukrede kugler. Vi må vogte os mod sådan en situation. At vinde landsomfattende sejr er kun det første skridt i en lang march på ti tusind *li*. Selvom dette første skridt er værd at være stolt af, er det forholdsvis lille; hvad der vil være mere grund til at være stolt af, er stadig i vente. Efter nogle årtier vil det kinesiske folks demokratiske revolutions sejr blot ligne en kort prolog til et langt drama. Et drama begynder med en prolog, men prologen er ikke klimaks. Den kinesiske revolution er storslået, men vejen efter revolutionen vil være længere, arbejdet større og mere vanskeligt. Det må nu gøres klart i partiet. Kammeraterne må lære at forblive beskedne, forsigtige og fri fra arrogance og overilethed i deres arbejdsstil. Kammeraterne må lære at bevare stilen med at leve enkelt og kæmpe hårdt. Vi har kritikkens og selvkritikkens marxistisk-leninistiske våben. Vi kan komme af med en dårlig arbejdsstil og beholde en god. Vi kan

lære dét, vi ikke ved. Vi er ikke bare gode til at ødelægge det gamle samfund, vi er også gode til at bygge det nye. Det kinesiske folk kan ikke bare leve uden at tigge om almisser fra imperialisterne, det vil endog komme til at leve bedre end i de imperialistiske lande.

Noter

[1] Den 19. september 1949 gjorde Tung Chi-wu, Kuomintangguvernør for provinsen Suiyuan, og Sun Lan-feng, Kuomintangs hærkommandant, oprør og kom over på vor side med 40.000 mand. Omgrupperingen af disse enheder begyndte den 21. februar 1950 under Folkets Befrielseshærs militære kommando for Suiyuan. De blev reorganiseret i Folkets Befrielseshær den 10. april.

[2] »At regulere kapitalen« var en af Sun Yat-sens velkendte paroler. Manifestet for Kuomintangs 1. nationale kongres, som Kuomintang og det kommunistiske parti samarbejdede om, blev offentliggjort den 23. januar 1924 og gav følgende forklaring på denne parole: »Private industrier, som, hvad enten de ejes af kinesere eller udlændinge, hvad enten de er af monopolistisk karakter eller er større end det, som enkeltpersoner kan udvikle, som f.eks. bankvirksomhed, jernbanevirksomhed og skibsfart, skal varetages af staten, så at den privatejede kapital ikke skal kontrollere folkets økonomiske liv.«

[3] Angående fredsforhandlingerne med den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking, traf centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti følgende beslutninger den 26. marts 1949:

1) Begyndelsestidspunkt for forhandlingerne: 1. april;

2) Sted for forhandlingerne: Peiping;

3) Chou En-lai, Lin Po-chu, Lin Piao, Yeh Chien-ying og Li Wei-han er udpegede som delegerede (den 1. april besluttede centralkommiteen at tilføje Nieh Jung-chen til listen af delegerede), med Chou En-lai som chef-delegeret, for at forhandle med Nanking-delegationen på grundlag af formand Mao Tsetungs erklæring om den aktuelle situation fra den 14. januar og de 8 betingelser, der er fremsat heri;

4) Den reaktionære Kuomintang-regering i Nanking skal øjeblikkeligt bekendtgøres med ovenstående over radioen og bedes om at sende sin delegation til det angivne sted på det angivne tidspunkt og for at lette forhandlingerne medbringe alt nødvendigt materiale i relation til de 8 betingelser.

[4] Om historien om hvordan aben Sun Wu-kung, forandrede sig til et lillebitte insekt, fandt vej til Prinsessen af Jern-viftens mave og således besejrede hende, se den kinesiske roman, *Pilgrimsfærd til Vesten*, kapitel 59.

PARTIKOMITEERNES ARBEJDSMETODER

13. marts 1949

1. Sekretæren i en partikomité må være god til at være »gruppefører«. En partikomité har 10 til 20 medlemmer; den er som en gruppe i hæren, og sekretæren er som »gruppeføreren«. Det er faktisk ikke let at lede denne gruppe godt. Hvert bureau eller underbureau under centralkomiteen leder nu et uhyre område og bærer et meget stort ansvar på sine skuldre. At lede betyder ikke blot at træffe beslutninger om den generelle og specifikke politik, men også at anvise rigtige arbejdsmetoder. Selv hvis den generelle og specifikke politik er rigtig, kan der stadig opstå vanskeligheder, hvis arbejdsmetoderne forsømmes. For at opfylde sin opgave med at udøve ledelsen må en partikomité støtte sig på sine »gruppemedlemmer« og sætte dem i stand til at spille deres rolle fuldt ud. For at være en god »gruppefører« må sekretæren studere flittigt og undersøge grundigt. En sekretær eller en vicesekretær vil finde det vanskeligt at lede sin »gruppe« godt, hvis han ikke sørger for at udføre propaganda- og organisationsarbejde blandt sine egne »gruppemedlemmer«, ikke er god til at varetage sit forhold til komitémedlemmerne eller ikke studerer, hvordan han skal gennemføre et godt møde. Hvis »gruppemedlemmerne« ikke marcherer i takt, kan de aldrig vente at kunne lede mange millioner mennesker i kamp og opbygning. Naturligvis er forholdet mellem sekretæren og komitémedlemmerne et forhold, hvor mindretallet må adlyde flertallet, så derved adskiller det sig fra forholdet mellem en gruppefører og hans folk. Her er der kun tale om en billedlig sammenligning.

2. Læg problemerne på bordet. Det må gøres ikke alene af »gruppeføreren«, men også af komitémedlemmerne. Tal ikke bag folks ryg. Når som helst der opstår problemer, og de ikke lægges på bordet, vil de blive ved at være uløste i lang tid, måske i mange år. »Gruppeføreren« og komitémedlemmerne må være forstående i deres forhold til hinanden. Intet er vigtigere end gensidig forståelse, støtte og venskab mellem sekretæren og komitémedlemmerne, mellem centralkomiteen og dens bureauer og mellem bureauerne og områdepartikomiteerne. Tidligere blev der kun viet dette punkt ringe opmærksomhed, men siden den 7. kongres er der sket store fremskridt i denne henseende,

---

En del af kammerat Mao Tsetungs afslutningstale på 2. plenarmøde i Kinas kommunistiske partis 7. centralkomité.

og venskabs- og enhedsbåndene er blevet styrket meget. Vi bør i fremtiden stadig have opmærksomheden rettet mod dette punkt.

3. Giv hinanden oplysninger. Det betyder, at medlemmer af en partikomité bør holde hinanden underrettet og udveksle synspunkter om ting, de har fået kendskab til. Dette er af stor betydning for at finde frem til et fælles sprog. Nogle undlader at gøre det, og som de mennesker, Lao Tzu beskriver, »besøger de ikke hinanden hele deres liv, skønt de kan høre hanerne gale og hundene gø hos hinanden«[1]. Resultatet er, at de mangler et fælles sprog. Tidligere havde nogle af vores højtstående kadrer ikke engang et fælles sprog om grundlæggende teoretiske problemer i marxismen-leninismen, fordi de ikke havde studeret nok. Der er mere fælles sprog i partiet i dag, men problemet er endnu ikke helt løst. Der er f.eks. i jordreformen stadig nogen forskel i opfattelsen af, hvad der menes med »middelbønder« og rige bønder«.

4. Spørg jeres underordnede om ting, I ikke forstår eller ikke ved, og giv ikke uovervejet udtryk for godkendelse eller afvisning. Nogle dokumenter holdes tilbage i nogen tid, efter at de er udarbejdet, fordi visse spørgsmål i dem skal afklares, og det er nødvendigt først at spørge de lavere niveauer til råds. Vi bør aldrig foregive at vide, hvad vi ikke ved. Vi bør »ikke skamme os over at spørge og lære af folk under os«[2], og vi bør lytte omhyggeligt til synspunkter hos kadrerne på de lavere niveauer. Vær selv elev, før du bliver lærer; lær af kadrerne på de lavere niveauer, før du udsteder ordrer. Det bør være praksis ved behandlingen af problemer i alle centralkomiteens bureauer og partikomiteer ved fronterne, undtagen i militære nødsituationer, eller når sagens kendsgerninger allerede er klare. Det vil ikke nedsætte ens prestige at gøre det, men kan kun højne den. Da vores beslutninger indbefatter de rigtige synspunkter fra kadrerne på de lavere niveauer, vil de naturligvis støtte dem. Hvad kadrerne på de lavere niveauer siger, kan være rigtigt eller forkert; vi må analysere det. Vi må være opmærksomme på de rigtige synspunkter og handle efter dem. Grunden til, at centralkomiteens ledelse er korrekt, er først og fremmest, at den sammenfatter det materiale, de indberetninger og de rigtige synspunkter, der kommer forskellige steder fra. Det ville være vanskeligt for centralkomiteen at udstede rigtige ordrer, hvis der ikke lokalt blev fremskaffet materiale og fremført meninger. Lyt også til de forkerte synspunkter nedefra; det er forkert slet ikke at lytte til dem. Sådanne synspunkter skal man imidlertid ikke handle efter, men kritisere.

5. Lær at »spille klaver«. Når man spiller klaver, bruger man alle ti fingre; det er ikke nok kun at bruge nogle af fingrene og ikke andre. Men hvis man trykker alle ti fingre ned på én gang, kommer der ingen melodi ud af det. For at frembringe god musik må de ti fingre bruges rytmisk og samordnet med hinanden. En partikomité må have et fast greb om sin centrale opgave og samtidig bør den omkring den centrale opgave udfolde aktiviteter på andre områder. I øjeblikket må vi passe mange områder: vi må passe arbejdet i alle

områderne, i de væbnede enheder og afdelingerne og ikke have al vor opmærksomhed rettet mod nogle få problemer, medens vi udelukker andre. Hvor som helst der findes et problem, må vi sætte vores finger på det, og det er en metode, vi må mestre. Nogle spiller klaver godt, andre dårligt, og der er stor forskel på de melodier, de frembringer. Medlemmer af partikomiteer må lære at »spille klaver« godt.

6. »Få et fast greb«. Det vil sige, at partikomiteerne ikke blot må have et »greb«, men have et »fast greb« om deres hovedopgaver. Man kan kun have tag i noget, når der gribes fast til uden at slække det mindste. Ikke at have et fast greb betyder ikke at have noget greb overhovedet. Naturligvis kan man ikke få tag om noget med åben hånd. Når hånden er knyttet, som om den greb om noget, men ikke er knyttet fast, har man stadig ikke noget tag. Nogle af vore kammerater har virkelig greb om hovedopgaverne, men deres greb er ikke fast, og derfor kan de ikke få deres arbejde til at lykkes. Det duer ikke, hvis man slet ikke har noget greb, og det duer heller ikke, hvis grebet ikke er fast.

7. »Hav sans for tal«. Det vil sige, at vi må regne med en situation eller et problems kvantitative side og foretage en grundlæggende kvantitativ analyse. Enhver kvalitet viser sig i en vis kvantitet, og uden kvantitet kan der ikke være nogen kvalitet. Den dag i dag forstår mange af vore kammerater stadig ikke, at de må regne med tingenes kvantitative side – den grundlæggende statistik, de vigtigste procentsatser og de kvantitative grænser, der afgør tingenes kvalitet. De har ingen »tal« i hovedet, og resultatet er, at de ikke kan undgå at begå fejl. For eksempel er det væsentligt ved gennemførelsen af jordreformen at have tal på sådan noget som godsejernes, de rige bønders, middelbønder-nes og de fattige bønders procentvise andel i befolkningen, og den mængde jord, som hver gruppe ejer, for kun på dette grundlag kan vi formulere den rigtige politik. Hvem man skal kalde rig bonde, hvem velstående middel-bonde, og hvor stor en indtægt fra udbytning gør en person til en rig bonde til forskel fra en velstående middelbonde – i alle disse tilfælde må de kvantitative grænser også fastlægges. I alle massebevægelser må vi foretage en grundlæg-gende undersøgelse og analyse af antallet af aktive tilhængere, modstandere og neutrale, og vi må ikke afgøre problemerne subjektivt og uden grundlag.

8. »Bekendtgørelse for at berolige offentligheden«. Bekendtgørelsen om møder må gives på forhånd; det svarer til at udstede en »Bekendtgørelse for at berolige offentligheden«, sådan at alle kan vide, hvad der skal diskuteres, og hvilke problemer der skal løses, og kan forberede sig i tide. Nogle steder indkaldes kadremøder, uden at man først forbereder beretninger og resolu-tionsudkast, og først når folk er kommet til mødet, improviseres en nødhjælp; dette svarer til ordsproget: »Tropperne og hestene er kommet, men mad og foder er ikke parat«, og det er dårligt. Indkald ikke til møde med kort varsel, hvis forberedelserne ikke er gennemført.

9. »Færre og bedre tropper og enklere administration«. Foredrag, taler, artikler og resolutioner bør være koncise og holde sig til sagen. Møder bør heller ikke vare for længe.

10. Læg vægt på enhed og samarbejde med kammerater, der er uenige med jer. Dette må vi huske både i lokale områder og i hæren. Det gælder også forholdet til folk uden for partiet. Vi er kommet sammen fra alle egne af landet og bør være gode til at forene os i vort arbejde. Ikke blot med kammerater, der har de samme meninger som vi, men også med dem, der har andre meninger. Der er nogle af os, der har begået meget alvorlige fejl; vi bør ikke nære fordomme imod dem, men være rede til at arbejde sammen med dem.

11. Vær på vagt mod hovmod. For enhver på en ledende post er dette en grundsætning og en vigtig betingelse for at opretholde enhed. Selv de, der ikke har begået alvorlige fejl, og som har opnået meget store resultater i deres arbejde, bør ikke være hovmodige. Festligholdelse af partilederes fødselsdage er forbudt. Opkaldelse af steder, gader og virksomheder efter partiledere er ligeledes forbudt. Vi må fastholde vores stil med enkel livsførelse og hårdt arbejde og sætte en stopper for smiger og overdreven ros.

12. Drag to skillelinier. For det første mellem revolution og kontra-revolution, mellem Yenan og Sian[3]. Nogle forstår ikke, at de må drage denne skillelinie. Når de for eksempel bekæmper bureaukrati, taler de om Yenan, som om »intet er rigtigt« der, og forsømmer at drage sammenligning og skelne mellem bureaukratiet i Yenan og bureaukratiet i Sian. Det er fundamentalt forkert. For det andet er det inden for de revolutionære rækker nødvendigt at skelne klart mellem rigtigt og forkert, mellem resultater og mangler, og at gøre klart hvilket af de to, der er primært, og hvilket, der er sekundært. Er for eksempel resultaterne 30% eller 70% af helheden? Det duer hverken at underdrive eller at overdrive. Vi må have en grundig vurdering af et menneskes arbejde og fastslå, om hans resultater udgør 30% og hans fejl 70% eller omvendt. Hvis hans resultater udgør 70% af det hele, så må hans arbejde i hovedsagen anerkendes. Det ville være helt forkert at beskrive arbejde, hvor resultaterne er det primære, som arbejde, hvor fejlene er det primære. Når vi tager fat på problemer, må vi ikke glemme at drage disse to skillelinier, mellem revolution og kontrarevolution, og mellem resultater og mangler. Vi vil kunne klare tingene godt, hvis vi har disse to skillelinier for øje. I modsat fald vil vi blande problemernes natur sammen. For at drage disse skillelinier rigtigt er omhyggelige studier og analyser naturligvis nødvendige. Vor holdning over for ethvert menneske og ethvert problem bør være præget af analyse og studium.

Medlemmerne af politbureauet og jeg personligt føler, at partikomiteerne kun kan gøre deres arbejde godt, hvis de bruger de her nævnte metoder. Foruden at gennemføre partikongresser godt er det yderst vigtigt for partikomitéerne på alle trin, at de gennemfører deres ledelsesarbejde godt. Vi må

anstrenge os for at studere og fuldkommengøre arbejdsmetoderne, således at vi yderligere kan højne partikomitéens ledelsesniveau.

Noter

[1] Citatet er fra *Lao Tzu*, kapitel LXXX.

[2] Citatet er fra *Analekterne*, bog V, »Kungyeh Chang«.

[3] Yenan var hovedkvarter for Kinas kommunistiske Partis centralkomité fra januar 1937 til marts 1947. Sian var centrum for Kuomintangs reaktionære regime i det nordvestlige Kina. Kammerat Mao Tsetung nævnte de to byer som symboler på revolution og kontrarevolution.

HVORHEN GÅR REGERINGEN I NANKING?

4. april 1949

To veje står åbne for Kuomintangs regering i Nanking og dens militære og administrative personel. Enten klynger de sig til Chiang Kai-sheks klike af krigsforbrydere og dens herre, USA imperialismen, det vil sige, fortsætter med at være folkets fjender og går således under sammen med Chiang Kai-sheks klike af krigsforbrydere i folkets befrielseskrig. Eller de kommer over til folket, det vil sige bryder med Chiang Kai-sheks klike af krigsforbydere og USA-imperialismen, gør fortjenstfuld tjeneste i folkets befrielseskrig for at sone deres forbrydelser og opnår således mildhed og forståelse fra folket. Der findes ingen tredie vej.

Der er tre forskellige grupper folk i Li Tsung-jens og Ho Ying-chins regering i Nanking[1]. En gruppe holder hårdnakket fast ved at følge den første vej. Uanset hvor troværdige deres ord lyder, fortsætter de i handling med at forberede krig, forråde nationen og undertrykke og massakrere de folk, der kræver virkelig fred. De er Chiang Kai-sheks følgesvende selv i døden. En anden gruppe ønsker at følge den anden vej, men har endnu ikke været i stand til at foretage nogen afgørende handling. Den tredie gruppe tøver ved korsvejen, og det er uvist, hvilken vej de vil gå. De ønsker ikke at fornærme Chiang Kai-shek og den amerikanske regering, alligevel håber de, at de vil blive forstået og lukket ind i folkets demokratiske lejr. Men dette er en illusion og umuligt.

Li Tsung-jens og Ho Ying-chins regering i Nanking består hovedsagelig af en blanding af folk fra den første og den tredie gruppe, med kun en håndfuld fra den anden. Den dag i dag er denne regering et redskab for Chiang Kai-shek og den amerikanske regering.

Den massakre, der fandt sted i Nanking d. 1. april, var ikke noget uheld. Den var det uundgåelige resultat af de handlinger, som Li Tsung-Yens og Ho Ying-Ghins regering foretog for at beskytte Chiang Kai-shek, hans tro følgesvende og de amerikanske aggressionsstyrker. Den var en følge af den absurde råben op om »ærefuld fred på lige fod« fra Li Tsung-yens og Ho Ying-chins regering og fra Chiang Kai-sheks tro følgesvende med det formål at imødegå Kinas kommunistiske Partis otte fredsbetingelser, og især afstraffelsen af krigsforbrydere. Nu da Li Tsung-yens og Ho Ying-chins regering har sendt sin delegation til Peiping for at forhandle fred med Kinas kommunisti-

ske Parti og har antydet sin villighed til at anerkende det kommunistiske partis otte betingelser som grundlag for forhandlinger, burde den, hvis den har blot en smule god tro, starte med at tage sig af Nanking-massakren, arrestere og strengt straffe de største forbrydere, Chiang Kai-shek, Tang En-po og Chang Yao-ming, anholde og strengt straffe bøllerne i det hemmelige politi i Nanking og Shanghai og arrestere og strengt straffe de øverste kontrarevolutionære, der stædigt modarbejder fred, aktivt splitter fredsforhandlingerne og aktivt forbereder sig på at bekæmpe Folkets Befrielseshærs fremtrængen syd for Yangtse-floden. »Før Chin Fu er ryddet af vejen vil staten Lus krise ikke være forbi«[3]. Før krigsforbryderne er elimineret, bliver der ikke fred i landet. Er denne sandhed ikke tydelig nok efterhånden? Vi vil gerne tale lige ud til Nanaking-regeringen. Hvis De er uegnede til dette arbejde bør De i det mindste hjælpe Folkets Befrielseshær med at gøre det, da vor hær snart vil gå over Yangtse-floden og trænge frem mod syd. I denne sene time burde De ikke hengive Dem til tom snak, og De skulle hellere gøre et rigtigt stykke arbejde for at sone Deres forbrydelser. I så fald vil De ikke være nødt til at flygte for Deres liv, De vil ikke være nødt til at underkaste Dem Chiang Kai-sheks tro følgesvendes tyrannisering, og De vil ikke for altid blive afvist med foragt af folket. Dette er Deres sidste chance. Misbrug den ikke. Folkes Befrielseshær vil snart trænge frem syd for Yangtse-floden. Vi bluffer ikke. Folkets Befrielseshær vil trænge frem, uanset om De underskriver aftalen, der accepterer de otte betingelser, eller ej. En aftale underskrevet før vor hær trænger frem vil være fordelagtig for mange – for folket, for Folkets Befrielseshær, for alle dem i Kuomintang-regeringen, der ønsker at sone deres forbrydelser ved at gøre fortjenstfuld tjeneste, og for de brede rækker af officerer og menige i Kuomintang-hæren; den vil kun være ufordelagtig for Chiang Kai-shek, hans tro følgesvende og imperialisterne. Hvis aftalen ikke bliver underskrevet, vil situationen være nogenlunde den samme; løsninger kan opnås gennem lokale forhandlinger. Der bliver måske stadig nogle kampe, men ikke mange. I det store område og langs den lange front, der strækker sig fra Sinkiang til Taiwan, har Kuomintang kun omkring 1.100.000 kamptropper tilbage, så der bliver ikke meget kamp. Hvorvidt en sådan aftale bliver underskrevet eller ej, eller om der bliver indgået en række lokale aftaler i stedet for, vil være det samme for Chiang Kai-shek, for hans tro følgesvende og for den amerikanske imperialisme, med andre ord for alle de reaktionære, der ikke vil ændre sig, selv i døden; de er uigenkaldeligt fortabt. Måske vil det være lidt mere fordelagtigt for Nanking, såvel som for os selv, at underskrive end ikke at underskrive en generel aftale, og det er derfor, vi stadig kæmper for at fuldføre den. Men hvis en generel aftale skal underskrives, må vi være forberedt på, som en følge heraf, at måtte tage os af mange snuskede sager. Det ville være meget nydeligere for os ikke at underskrive en generel aftale, men i stedet underskrive mange lokale aftaler. Ikke desto mindre er vi stadig rede til at underskrive en generel aftale. Hvis Nanking-regeringen og dens

delegation også er villige til at gøre det, må de træffe træffe deres afgørelse i løbet af det næste par dage; alle illusioner og al tom tale bør opgives. Vi tvinger Dem ikke til at træffe en afgørelse. Nanking-regeringen og dens delegation er frit stillet til at træffe en afgørelse eller lade være. Det vil sige, De må enten lytte til Chiang Kai-shek og Leighton Stuart og uigenkaldeligt vælge deres side, eller lytte til os og vælge vor side; De kan frit vælge. Men der er ikke meget tid for Dem til at træffe Deres valg. Folkets Befrielseshær begynder snart sin march, og der er ingen mulighed for at tøve længere.

Noter

[1] Efter Sun Fos tilbagetræden udpegede Li Tsung-jen Ho Ying-chin til at efterfølge ham som præsident for det falske Ekskutive Yuan den 12. marts 1949.

[2] Den 1. april 1949 demonstrerede over 6000 studenter fra 11 universiteter og højere læreanstalter i Nanking, idet de krævede, at den reaktionære Kuomintang-regering skulle acceptere Kinas kommunistiske Partis otte fredsbetingelser. Efter Chiang Kai-sheks instruks beordrede Chang Yao-min, øverstkommanderende for Kuomintangs garnisionsstyrker i Nanking, soldater, politifolk og hemmelige agenter til brutalt at prygle studenterne; to blev dræbt og mere end hundrede såret.

[3] Ifølge *Tso Chuan*, et gammelt kinesisk historisk værk, der beskæftiger sig med de vigtige begivenheder i forårs- og efterårs-æraen (770-475 f.v.t), forårsagede Ching Fu, en adelsmand i staten Lu, gentagne gange indre strid og myrdede to regerende prinser i denne stat. Udtrykket i teksten var da udbredt blandt folket i Lu, og Ching Fus navn er siden blevet en betegnelse for dem, der forårsager indre strid.

ORDRE TIL HÆREN OM LANDSOMFATTENDE FREMRYKNING

21. april 1949

Kammerater, officerer og soldater i alle feltarmeer, kammerater fra Folkets Befrielseshær i guerillaområderne i Syden.

Aftalen om indre fred, opstillet efter langvarige forhandlinger mellem Kinas kommunistiske Partis delegation og delegationen fra Kuomintangs Nanking-regering, er blevet forkastet af denne regering[1]. Ansvarlige medlemmer af Kuomintangs Nanking-regering har afvist aftalen, fordi de stadig adlyder ordrer fra USA-imperialismen og Chiang Kai-shek, høvdingen for Kuomintang-banditbanden, og fordi de søger at hindre fremgangen for det kinesiske folks befrielse og hindre de indre problemer i at blive løst med fredelige midler. Aftalen om indre fred, bestående af otte afsnit med 24 artikler formuleret af de to delegationer under forhandlingerne, er lemfældig i spørgsmålet om krigsforbrydere, skånsom mod Kuomintangs officerer, soldater og regeringspersonel og giver passende løsninger på andre problemer,

---

Denne ordre blev udformet af kammerat Mao Tsetung. Efter at den reaktionære Kuomintang-regering havde nægtet at underskrive aftalen om indre fred, handlede Folkets Befrielseshær efter denne ordre fra formand Mao Tsetung og øverstkommanderende Chu Teh og indledte et generelt fremstød i uhørt målestok ind i de udstrakte områder, der endnu ikke var blevet befriet. D. 21. april 1949 overskred den 2. feltarmé under ledelse af Liu Po-cheng, Teng Hsiao-ping og andre kammerater og den 3. feltarmé under ledelse af Chen Yi, Su Yu, Tan Chen-lin og andre kammerater Yangtse-floden over en front, der strakte sig mere end 500 kilometer fra Hukou (nordøst for Kiukiang) i vest til Kiangyin i øst, og ødelagde totalt forsvarslinien langs Yanagtse, som fjenden havde opbygget med stor omhu på tre og en halv måned. D. 23. april befriede disse styrker Nanking, som havde været centrum for Kuomintangs kontrarevolutionære styre i 22 år, og proklamerede det reaktionære Kuomintang-regimes fald. Så stødte de frem mod syd ad forskellige ruter, befriede Hangchow den 3. maj og Nanchang den 22. maj og erobrede Shanghai, Kinas største by, den 27. maj. I juni begyndte de deres march ind i provinsen Fukien; de befriede Foochow den 17. august og Amoy den 17. oktober. Den 14. maj overskred den 4. feltarmé under ledelse af Lin Piao, Lo Jung-huan og andre kammerater Yangtse over en front på mere end hundrede kilometer i Tuanfeng-Wuhsueh-sektoren øst for Wuhan. Den 16. og 17. maj befriede den Wuchang, Hanyang og Hankow, byer af strategisk betydning i det centrale Kina. Så marcherede den mod syd ind i Hunan. Cheng Chien, Kuomintangs guvernør for provinsen Hunan, og Chen Ming-jen, chef for den 1. armé, afsvor deres troskab mod Kuomintang den 4. august, og provinsen Hunan blev fredeligt befriet. Den 4. feltarmé udkæmpede Henyang-Paoching-felttoget i september og oktober, udslettede hovedstyrken af Kuomintangs styrker under Pai Chung-hsi og trængte så frem mod provinserne Kwangtung og Kwangsi. Den befriede

altsammen ud fra folkets og nationens interesser. Afvisningen af denne aftale viser, at Kuomintangs reaktionære er fast besluttede på at kæmpe den kontrarevolutionære krig, de begyndte, til ende. Afvisningen af denne aftale viser, at ved at foreslå fredsforhandlinger den 1. januar i år søgte Kuomintangs reaktionære blot at standse Folkes Befrielseshærs fremtrængen og således sikre sig et pusterum for at vende tilbage og knuse de revolutionære styrker. Afvisningen af denne aftale viser, at Li Tsung-jens regering i Nanking var fuldstændig hyklerisk ved at lade, som om den accepterede Kinas kommunistiske Partis otte betingelser for fred som forhandlingernes grundlag. Eftersom Li Tsung-jen-regeringen allerede havde acceptret sådanne grundlæggende betingelser som afstraffelse af krigsforbrydere, reorganiseringen af alle reaktionære Kuomintang-tropper ud fra demokratiske principper, og at Nanking-regeringen og dens underordnede regeringer på alle niveauer skulle overgive al magt og myndighed, så havde den ikke nogen grund til at afvise de specifikke forholdsregler, der var opstillet på grundlag af disse fundamentale betingelser, og som var særdeles lemfældige. Under disse omstændigheder giver vi jer følgende ordrer:

1. Gå tappert frem og udslet beslutsomt, gennemgribende, helt og aldeles alle de reaktionære Kuomintang-folk inden for Kinas grænser, der vover at gøre modstand. Befri folket i hele landet. Garantér Kinas territorielle integritet, suverænitet og uafhængighed.

2. Gå tappert frem og og arrestér alle de uforbedrelige krigsforbrydere. Uanset hvor de flygter hen, må de anklages og straffes i henhold til loven. Vær særlig opmærksomme på at arrestere bandithøvdingen Chiang Kai-shek.

Canton den 14. oktober, Kweilin den 22. november og Nanning den 4. december. Mens den 3. og 4. feltarmé overskred Yangtse-floden, erobrede hærene i det nordlige Kina under ledelse af Nieh Jung-chen, Hsu Hsiang-chien og andre kammerater Taiyuan den 24. april 1949. Den 1. feltarmé under ledelse af Peng Teh-huai, Ho Lung og andre kammrater fortsatte, efter at have befriet Sian den 20. maj, sin march ind i Kuomintangs områder i den nordvestlige del af landet sammen med to armeer fra det nordlige Kina. De erobrede Lanchow den 26. august, befriede Sining den 5. september og Yinchuan den 23. september, og udslettede fuldstændig Kuomintangtropperne under Ma Pu-fang og Ma Hung-kuei. Sidst i september afsvor Tao Chih-yueh, Kuomintangs garnisons øverstkommanderende i provinsen Sinkiang, og Burhan, guvernøren, deres troskab mod Kuomintang, og Sinkiang blev fredeligt befriet. I begyndelsen af november begyndte den 2. feltarmé under ledelse af Liu Po-cheng, Teng Hsiao-ping og andre kammerater, sammen med den 18. armé af Nordkinas feltarmé og dele af den 1. feltarmé under ledelse af Ho Lung, Li Chiang-chuan og andre kammerater deres march ind i det sydvestlige Kina. De befriede Kweiyang den 15. november og Chungking den 30. november. Den 9. december afsvor Lu Han, Kuomintangs guvernør i provinsen Yunnan, Liu Wen-hui, Kuomintangs guvernør i provinsen Sikang, og Teng Hsi-hou og Pan Wen-hua, vice-direktører for Kuomintangs bureau for militære og administrative sager i det sydvestlige Kina, deres troskab mod Kuomintang, og de to provinser Yunnan og Sikang blev fredeligt befriet. I slutningen af december førte Folkets Befrielseshær i det sydvestlige Kina Chengtu-felttoget, udslettede fuldstændigt Kuomintangtropperne under Hu Tsung-nan og befriede Chengtu den 27. december. Ved udgangen af december 1949 havde Folkets Befrielseshær udslettet alle Kuomintangs tropper på fastlandet i Kina og befriet hele fastlandet undtagen Tibet.

3. Bekendtgør den endeligt rettede udgave af aftalen om fred for alle Kuomintangs lokalregeringer og lokale militære grupper. I overensstemmelse med dens generelle indhold kan I indgå aftaler med dem, der er villige til at indstille fjendtlighederne, og ordne sagerne på fredelig vis.
4. Efter at Folkets Befrielseshær har omringet Nanking er vi villige til at give Li Tsung-jen-regeringen i Nanking endnu en mulighed for at underskrive aftalen om indre fred, hvis denne regering endnu ikke er flygtet og opløst, og hvis den ønsker at underskrive den.

Mao Tse-tung
Formand for den kinesiske Folkets Revolutionære Militærkommission

Chu Teh
Øverstkommanderende for de kinesiske Folkets Befrielseshær

Noter

[1] Den 1. april 1949 ankom Kuomintang-regeringens delegation under ledelse af Chang Chih-chung til Peiping for at forhandle fred med delegationen fra Kinas kommunistiske Parti. En aftale om indre fred blev opstillet efter en halv måneds forhandlinger. Aftalen (endelige reviderede udgave) blev overgivet til Nanking-regeringens delegation af delegationen fra Kinas kommunistiske Parti den 15. april, og den blev afvist af Nanking-regeringen den 20. april. Aftalens fulde ordlyd (endelige reviderede udgave) er som følger:
I republikken Kinas 35. år trodsede den nationale regering i Nanking, med hjælp fra USAs regering, folkets vilje, brød våbenstilstandsaftalen og Den rådgivende politiske Konferences beslutninger og begyndte under påskud af at bekæmpe Kinas kommunistiske Parti en landsomfattende borgerkrig mod det kinesiske folk og den kinesiske Folkets Befrielseshær. Denne krig har varet to år og ni en halv måned. Den har forårsaget usigelige ulykker for folket i hele landet. Landet har lidt umådelige tab af finansielle og materielle ressourcer, og dets suverænitet er blevet yderligere krænket. Folket i hele landet har altid udtrykt utilfredshed med den nationale regering i Nanking for dens brud med dr. Sun Yat-sens revolutionære Tre Folkeprincipper og hans korrekte politik for alliance med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti, hjælp til bønderne og arbejderne, og for dens brud med hans revolutionære testamente. I særdeleshed har hele folket udtrykt sin modstand mod Nanking-regeringens påbegyndelse af den nuværende uhørte storstilede borgerkrig og mod den fejlagtige politiske, militære, finansielle, økonomiske, kulturelle politik og den udenrigspolitik, som regeringen har ført for at udkæmpe borgerkrigen. Nationalregeringen i Nanking har fuldstændig mistet hele folkets tillid. I den nuværende borgerkrig er dens tropper allerede blevet slået af Folkets Befrielseshær, under ledelse af Kinas kommunistiske Parti og kommanderet af den kinesiske Folkets revolutionære militære Kommission. Da den fandt sig i denne situation, foreslog den nationale regering i Nanking den 1. januar i republikken Kinas 38. år, at der skulle føres forhandlinger for at afslutte borgerkrigen og genoprette fred. Den 14. januar samme år udsendte Kinas kommunistiske Parti en erklæring, der udtrykte enighed med dette forslag fra Kuomintang-regeringen i Nanking og fremsatte otte betingelser som grundlag for fredsforhandlinger mellem de to sider. Disse betingelser er som følger: straf krigsforbryderne; afskaf den falske forfatning; afskaf de falske »konstituerede« myndigheder; reorganiser alle reaktionære tropper ud fra demokratiske principper; reformer jordsystemet; ophæv forræderiske traktater; indkald en Ny rådgivende politisk Konference uden reaktionære elementers deltagelse og dan en demokratisk koalitionsregering til at overtage al

magt og myndighed fra den reaktionære Nanking-Kuomintang-regerings og dens underordnede regeringer på alle niveauer. Disse otte grundlæggende betingelser blev anerkendt af den nationale regering i Nanking. Derpå udpegede Kinas kommunistiske Parti og den nationale regering i Nanking deres respektive delegationer, der var befuldmægtigede til at føre forhandlinger og underskrive en aftale. Begge parters delegater mødtes i Peiping, de har frem for alt bekræftet, at den nationale regering i Nanking bør bære det fulde ansvar for den nuværende borgerkrig og for alle dens fejlagtige politikker, og har besluttet at indgå denne aftale.

FØRSTE DEL

Artikel 1. For at skelne mellem rigtigt og forkert, og for at fastslå ansvaret bekræfter Kinas kommunistiske Partis delegation og den nationale regering i Nankings delegation (herefter betegnet som begge parter), at der skal fastsættes straf for de krigsforbrydere i den nationale regering i Nanking, der holdes ansvarlige for at påbegynde og føre den nuværende borgerkrig, men at de vil blive behandlet i overensstemmelse med hver enkelt sags kendsgerninger i overensstemmelse med følgende betingelser:

Pkt. 1. Alle krigsforbrydere, uanset hvem de er, kan renses for anklagen for at være krigsforbrydere og blive behandlet skånsomt, forudsat at de ved faktiske handlinger viser, at de er oprigtige i at skelne mellem rigtigt og forkert og fast besluttede på at foretage et klart brud med deres fortid, og således letter det kinesiske folks befrielses fremgang og de indre problemers fredelige løsning.

Pkt. 2. Alle uforbedrelige krigsforbrydere, uanset hvem de er, skal straffes strengt, hvis de hindrer folkets befrielses fremgang, hæmmer en fredelig løsning af de indre problemer, eller går så vidt som til at anspore opstand. Den kinesiske Folkets revolutionære militære Kommission vil være ansvarlig for at undertrykke opstandens anførere.

Artikel 2. Begge parter bekræfter, at den nationale regering i Nanking handlede forkert ved at kende general Yasuji Okamura, krigsforbryder i den japanske aggression mod Kina, ikkeskyldig og løslade ham den 26. januar i republikken Kinas 38. år og ved d. 31. januar samme år at give tilladelse til hjemsendelse til Japan af 260 andre japanske krigsforbrydere. Sagerne om alle disse japanske krigsforbrydere vil blive genoptaget, så snart Kinas demokratiske koalitionsregering, den nye centrale regering, der repræsenterer folket over hele landet, er dannet.

ANDEN DEL

Artikel 3. Begge parter bekræfter at »Republikken Kinas Forfatning«, vedtaget af »nationalforsamlingen«, indkaldt af den nationale regering i Nanking i november i republikken Kinas 35. år, skal ophæves.

Artikel 4. Efter at »Republikken Kinas Forfatning« er ophævet skal den grundlæggende lov for staten og folket fastsættes i overensstemmelse med Den nye rådgivende politiske Konferences og den demokratiske koalitionsregerings beslutninger.

TREDIE DEL

Artikel 5. Begge parter bekræfter, at hele den nationale regering i Nankings legalt oprettede myndighed skal ophæves.

Artikel 6. Efter at den demokratiske koalitionsregering er dannet, skal folkets demokratisk oprettede myndighed etableres, og alle reaktionære love og dekreter skal annuleres overalt, hvor Folkets Befrielseshær rykker ind og overtager.

FJERDE DEL

Artikel 7. Begge parter bekræfter, at alle væbnede styrker under Nanking-nationalregeringen (alle jord-, flåde- og luftstyrker, gendarmeriet, jernbanepolitiet, de lokale tropper, alle militære institutioner, akademier, fabrikker, etapetjenester osv.) skal reorganiseres ind i Folkets Befrielseshær ud fra demokratiske principper. Efter underskrivningen af aftalen om indre fred skal en national reorganisationskomité straks nedsættes for at lede dette reorganisationsarbejde.

Reorganisationskomiteen skal bestå af syv til ni medlemmer, hvoraf fire til fem skal udpeges af Folkets revolutionære militære Kommission og tre til fire af den nationale regering i Nanking, med et af de af Folkets militære revolutionære Kommission udpegede medlemmer som formand og et af de af den nationale regering i Nanking udpegede medlemmer som næstformand. På steder, hvor Folkets Befrielseshær rykker ind og overtager, kan der efter behov oprettes underkomiteer af reorganisationskomiteen. Forholdet mellem begge parters medlemmer i underkomiteerne og besættelsen af formands- og næstformandsposten skal være det samme som i den nationale reorganisationskomité. En reorganisationskomité skal oprettes for flåden og en anden for luftvåbnet. Alle sager i forhold til Folkets Befrielseshærs indmarch i og overtagelse af områder, der i øjeblikket administreres af den nationale regering i Nanking, skal afgøres ved ordrer, udstedt af den kinesiske Folkets revolutionære militære Kommission. Den nationale regering i Nankings væbnede styrker må ikke gøre modstand mod Folkets Befrielseshærs indmarch.

Artikel 8. Begge parter bekræfter, at reorganiseringsplanen for hver region skal gennemføres i to etaper:

Pkt. 1. Alle væbnede styrker under den nationale regering i Nanking (jord-, flåde- og luftstyrker, gendarmeri, jernbanepoliti, lokale tropper osv.) skal samles og omgrupperes. Omgrupperingsprincippet skal være følgende: reorganisationskomiteen skal på grundlag af de faktiske lokale forhold, beordre sådanne væbnede styrker i de områder, hvor Folkets Befrielseshær er rykket ind og har overtaget, til at rykke, område for område, trin for trin, til de udpegede samlings- og omgrupperingssteder i overensstemmelse med deres oprindelige betegnelse, formation og numeriske styrke.

Pkt. 2. Før Folkets Befrielseshær rykker ind og overtager vil alle væbnede styrker under den nationale regering i Nanking blive gjort ansvarlige for at opretholde den lokale orden og for at forhindre enhver sabotagehandling, hvor de er stationeret: i alle store og små byer, langs vigtige samfærdselslinier og floder, i havne og i landsbyerne.

Pkt. 3. De væbnede styrker under den nationale regering i Nanking skal de ovennævnte steder, hvor Folkets Befrielseshær rykker ind og overtager, i overensstemmelse med reorganisationskomiteen og dens underkomiteers ordrer, fredeligt overgive stederne og rykke til de udpegede steder. Mens de rykker til de udpegede steder og efter ankomsten dertil skal de væbnede styrker under den nationale regering i Nanking opretholde streng disciplin, og de må ikke forstyrre den lokale orden.

Pkt. 4. Når de væbnede styrker under den nationale regering i Nanking i overensstemmelse med ordrerne fra reorganisationskomiteen og dens underkomiteer forlader deres oprindelige stillinger, skal det lokale politi- eller fredsbevarende korps disse steder ikke trække sig tilbage, men vil være ansvarlig for at opretholde den lokale fred og orden, og de skal adlyde Folkets Befrielseshærs direktiver og ordrer.

Pkt. 5. Reorganisationskomiteen, dens underkomiteer og de lokale regeringer vil være ansvarlige for at forsyne den nationale Nanking-regerings væbnede styrker, der flyttes eller samles, med de nødvendige forsyninger, så som korn, foder, sengetøj og klæder.

Pkt. 6. Reorganisationskomiteen og dens underkomiteer skal i overensstemmelse med de faktiske forhold i forskellige områder beordre den nationale Nanking-regerings myndigheder til, område for område, trin for trin, at overdrage alle deres militære etablissementer (institutioner, skoler, fabrikker, varehuse og lignende, der tilhører alle dens organisationer, spændende fra Det nationale Forsvarsministerium til Det kombinerede Etape hovedkvarter), alle sine militære installationer (flådehavne, forter, luftbaser og lignende) og alle sine militære forsyninger til Folkets Befrielseshær og sidstnævntes Militære Kontrolkommissioner forskellige steder.

Afsnit 2. Anden etape – reorganiseringen område for område.

Pkt. 1. Efter at jordstyrkerne under den nationale regering i Nanking (infanteri, kavalleri,

specialkorps, og gendarmeri, jernbanepoliti og lokale tropper) er rykket til de udpegede steder og er blevet samlet og omgrupperet, område for område og trin for trin, skal reorganisationskomiteen i overensstemmelse med de faktiske forhold i forskellige områder opstille planer for deres omorganisering, område for område, og gennemføre disse planer på fastsatte tidspunkter. Omorganiseringsprincippet skal være, at alle de ovennævnte jordstyrker efter at være blevet samlet og omgrupperet, skal omorganiseres til regulære enheder af Folkets Befrielseshær i overensstemmelse med dens demokratiske system og almindelige struktur. Reorganisationskomiteen og dens underkomiteer vil være ansvarlige for at tage sig af de sager om soldater, der er fundet berettiget til at trække sig tilbage på grund af alder eller utjenstdygtighed, og som ønsker at trække sig tilbage, såvel som de sager om officerer og befalingsmænd, som ønsker at trække sig tilbage eller begynde et andet erhverv; komiteen skal forsyne dem med midler til at vende hjem og midler at leve for, således at alle vil blive ordentligt anbragt, og ingen vil begå misgerninger, fordi han mangler understøttelsesmidler.

Pkt. 2. Efter at flåde- og luftstyrkerne under den nationale regering i Nanking er rykket til de udpegede steder og samlet og omgrupperet, område for område og skridt for skridt, skal de omorganiseres i overensstemmelse med deres oprindelige betegnelse, formation og numeriske styrke af flåde- og luftvåben-reorganisationskomiteerne, i overensstemmelse med Folkets Befrielseshærs demokratiske system.

Pkt. 3. Alle væbnede styrker under den nationale regering Nanking må efter at være blevet reorganiseret i Folkets Befrielseshær nøje overholde Folkets Befrielseshærs tre vigtigste regler for disciplinen og de otte punkter, man skal være opmærksom på, og loyalt holde sig til Folkets Befrielseshærs militære og politiske system, uden nogen overtrædelser.

Pkt. 4. Officerer og menige, der er trådt ud efter reorganiseringen, skal respektere den lokale folkeregering og adlyde Folkeregeringens love og dekreter. Folkeregeringerne og befolkningen de forskellige steder skal være hensynsfulde over for disse tilbagetrådte officerer og menige og må ikke diskriminere dem.

Artikel 9. Efter underskrivelsen af aftalen om indre fred skal alle væbnede styrker under den nationale regering i Nanking indstille udskrivning eller rekruttering af soldater og andet personel. De skal være ansvarlige for at beskytte alle deres våben og al deres ammunition, deres militære institutioner og installationer og alt militært materiel, og de må ikke ødelægge, skjule, overføre eller sælge noget af det.

Artikel 10. Efter underskrivelsen af aftalen om indre fred må den nationale regering i Nanking, i tilfælde af at nogle af dens væbnede styrker nægter at udføre reorganisationsplanen, hjælpe Folkets Befrielseshær med at håndhæve reorganisationsplanen og sikre dens fuldstændige gennemførelse.

FEMTE DEL

Artikel 11. Begge parter er enige om at alle bureaukrat-kapitalistiske virksomheder og besiddelser (herunder banker, fabrikker, miner, skibe, selskaber og forretninger), erhvervet eller bemægtiget under den nationale regering i Nankings herredømme gennem brug af politiske forrettigheder og under indflydelse af rigdom og stilling, skal konfiskeres og blive statsejendom.

Artikel 12. I områder, hvor Folkets Befrielseshær endnu ikke er rykket ind og har overtaget, vil den nationale regering i Nanking blive holdt ansvarlig for at overvåge de bureaukrat-kapitalistiske virksomheder og besiddelser omtalt i artikel 11, så der ikke vil ske noget tyveri eller skjul, nogen skade, overførsel eller noget hemmeligt salg. Aktiver, der allerede er blevet flyttet, skal fastfryses hvor de findes, og deres senere flytning, transport til udlandet eller ødelæggelse vil ikke blive tilladt. Bureaukrat-kapitalistiske virksomheder og besiddelser beliggende i udlandet vil blive erklæret for statsejendom.

Artikel 13. I områder, hvor Folkets Befrielseshær allerede er gået ind og har overtaget, vil de bureaukrat-kapitalistiske virksomheder og besiddelser omtalt i artikel 11 blive konfiskeret af den lokale Militære Kontrolkommission eller af institutioner, der er bemyndigede hertil af den

demokratiske koalitionsregering. Private andele i dem vil, hvis de findes, blive undersøgt; efter at de er blevet bekræftet som værende faktisk private og ikke hemmeligt overførte bureaukrat-kapitalistiske, vil de blive anerkendt, og deres ejere vil få lov til at forblive anpartshavere eller trække deres andele ud.

Artikel 14. Bureaukrat-kapitalistiske virksomheder, der stammer fra tiden forud for den nationale regering i Nankings herredømme, samt de, der stammer fra den nationale regering i Nankings regeringsperiode, som hverken er store eller skadelige for den nationale økonomi og folkets levebrød, vil ikke blive konfiskeret. Men blandt disse vil virksomheder og besiddelser, tilhørende visse mennesker, der har begået kriminelle handlinger, så som reaktionære, skyldige i afskyelige forbrydelser, som er blevet indberettet af folket og bekræftet, blive konfiskeret.

Artikel 15. I byer, hvor Folkets Befrielseshær endnu ikke er rykket ind og har overtaget, vil den nationale regering i Nankings provins-, by- og amtsregeringer være ansvarlige for at beskyttelsen af folkets demokratiske styrker og deres aktiviteter i området, og de må ikke undertrykke eller skade dem.

SJETTE DEL

Artikel 16. Begge parter bekræfter, at det feudale jordejendomssystem i Kinas landområder skal reformeres skridt for skridt. Efter Folkets Befrielseshærs indmarch skal nedsættelse af afgifter og renter i almindelighed gennemføres først og fordeling af jord senere.

Artikel 17. I områder, hvor Folkets Befrielseshær endnu ikke er rykket ind og har overtaget, vil lokalregeringerne under den nationale regering i Nanking være ansvarlige for beskyttelsen af bondemassernes organisationer og deres aktiviteter, og de må ikke undertrykke eller skade dem.

SYVENDE DEL

Artikel 18. Begge parter er enige om, at alle traktater og aftaler indgået under den nationale regering i Nankings herredømme og andre diplomatiske dokumenter og arkiver, åbne eller hemmelige, skal overgives den demokratiske koalitionsregering af den nationale regering i Nanking og undersøges af den demokratiske koalitionsregering. Alle traktater eller aftaler, som er skadelige for det kinesiske folk og dets stat, især de, der har karakter af at sælge ud af statens rettigheder, skal enten ophæves, revideres, eller nye traktater og aftaler skal indgås i stedet, alt efter omstændighederne.

OTTENDE DEL

Artikel 19. Begge parter er enige om, at efter underskrivelsen af aftalen om indre fred og før dannelsen af den demokratiske koalitionsregering skal den nationale regering i Nanking og dens *yuan,* ministerier, kommissioner og andre organer midlertidigt fortsætte med at fungere, men de skal konsultere den kinesiske Folkets militære revolutionære Kommission om sagernes varetagelse og assistere Folkets Befrielseshær i sager vedrørende overtagelse og overdragelse af de forskellige områder. Efter dannelsen af den demokratiske koalitionsregering skal den nationale regering i Nanking omgående overdrage alt til den demokratiske koalitionsregering og proklamere sin egen opløsning.

Artikel 20. Ved overdragelsen fra den nationale regering i Nanking og dens lokale regeringer på forskellige niveauer og alle deres underordnede organer skal Folkets Befrielseshær, de lokale folkeregeringer og den demokratiske koalitionsregering sørge for at samle alle de patriotiske og anvendelige personer blandt førstnævntes personel, give dem en demokratisk opdragelse og anvise dem passende stillinger, så de ikke bliver uden eksistensmidler og hjemløse.

Artikel 21. Før Folkets Befrielseshær rykker ind og overtager, vil den nationale regering i Nanking og dens underordnede lokalregeringer i provinserne, byerne og amterne være ansvarlige for at opretholde fred og orden i deres respektive områder, se efter og beskytte regeringsorganisationer og statsejede virksomheder (herunder banker, fabrikker, miner, jernbaner, post- og telegrafkontorer, fly, skibe, selskaber, varehuse og kommunikationsfaciliteter) og andre flytbare og stationære ejendele tilhørende staten; og ingen form for ødelæggelse, tab, fjernelse, skjulen

eller salg er tilladt. Bøger, arkiver, antikviteter, værdigenstande, guldbarrer, fremmed valuta og alle besiddelser og aktiver, som er blevet fjernet eller skjult, skal omgående fastfryses, hvor de end findes, indtil deres overdragelse er sket. Angående de besiddelser, der er blevet sendt til udlandet eller oprindeligt var i udlandet, så vil den nationale regering i Nanking være ansvarlig for deres generhvervelse og beskyttelse, og den skal være forberedt på at overdrage dem.

Artikel 22. Al magt såvel som alle statens besiddelser og aktiver i områder, hvor Folkets Befrielseshær allerede er rykket ind og har overtaget, skal overtages af den lokale militære kontrolkommission, den lokale folkeregering eller institutioner med bemyndigelse fra koalitionsregeringen.

Artikel 23. Efter at aftalen om indre fred er blevet underskrevet af den nationale regering i Nankings delegation og gennemført af denne regering, vil Kinas kommunistiske Partis delegation tage ansvaret for at foreslå Den nye rådgivende politiske Konferences forberedende komité, at den nationale regering i Nanking skal have tilladelse til at sende et antal patriotiske personer som repræsentanter til denne konference; efter at have sikret den forberedende komités anerkendelse kan repræsentanterne for den nationale regering i Nanking deltage i Den nye rådgivende politiske Konference.

Artikel 24. Efter at Den nationale regerng i Nanking har sendt sine repræsentanter til Den nye rådgivende politiske Konference, vil Kinas kommunistiske Parti tage ansvaret for at foreslå konferencen, at der af hensyn til samarbejdet bør inddrages et antal patriotiske personer fra den nationale regering i Nanking i den demokratiske koalitionsregering.

Begge parters delegationer erklærer: Vi påtager os herved ansvaret for at underskrive denne aftale af hensyn til det kinesiske folks befrielse og den kinesiske nations uafhængighed og frihed og af hensyn til en snarlig afslutning på krigen og til genoprettelsen af freden, så påbegyndelsen af den store opgave at producere og opbygge i landsomfattende målestok vil blive gjort lettere og således, at vort land og folk støt vil opnå velstand, styrke og velfærd. De håber, at folket i hele landet vil forene sig som én mand for at kæmpe for den fuldstændige opfyldelse af denne aftale. Denne aftale træder i kraft omgående ved underskrivelsen.

BEKENDTGØRELSE FRA DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆR

25. april 1949

Kuomintangs reaktionære har afvist fredsbetingelserne og fremturer i deres standpunkt med at føre en forbryderisk krig mod nationen og folket. Folket i hele landet håber, at Folkets Befrielseshær hurtigt vil udslette Kuomintangs reaktionære. Vi har beordret Folkets Befrielseshær til at rykke tappert frem, udslette alle reaktionære Kuomintangtropper, der vover at gøre modstand, garantere Kinas territorielle integritet, suverænitet og uafhænghed, og gennemføre den ægte forening af landet, som hele folket længes efter. Vi håber oprigtigt, at folk i alle samfundslag vil hjælpe Folkets Befrielseshær, hvor den end kommer hen. Vi bekendtgør hermed følgende pagt i otte punkter, som vi sammen med hele folket vil rette os efter.

1. Beskyt hele folkets liv og ejendele. Folk i alle samfundslag, uanset klasse, tro eller erhverv, forventes at opretholde orden og indtage en samarbejdende holdning over for Folkets Befrielseshær. Folkets Befrielseshær vil for sin del indtage en samarbejdende holdning over for folk i alle samfundslag. Kontrarevolutionære eller andre sabotører, som griber lejligheden til at forårsage forstyrrelser, plyndre eller sabotere, vil blive strengt straffet.

2. Beskyt det nationale borgerskabs industrielle, handelsmæssige, landbrugsmæssige og kvægavlsmæssige virksomheder. Alle privatejede fabrikker, forretninger, banker, varehuse, fartøjer, værfter, gårde, kvægbrug og andre virksomheder vil uden undtagelse blive beskyttet mod ethvert overgreb. Det forventes, at arbejdere og ansatte i alle erhverv vil opretholde produktionen som sædanlig, og at alle forretninger vil forblive åbne som sædvanlig.

3. Konfisker bureaukrat-kapitalen. Alle fabrikker, forretninger, banker og varehuse, alle fartøjer, værfter og jernbaner, alle post-, telegraf-, elektricitets-, telefon- og vandforsyningstjenester, alle gårde og andre virksomheder, der drives af den reaktionære Kuomintangregering og de store bureaukrater, vil blive overtaget af folkeregeringen. I sådanne virksomheder vil private andele tilhørende nationale kapitalister, der er beskæftiget med industri, handel, jordbrug eller kvægavl, blive anerkendt, efter at deres ejendomsret er blevet bekræftet. Alt personel ansat i bureaukrat-kapitalistiske virksomheder skal blive på deres post, indtil folkeregeringens overtagelse, og de skal påtage sig ansvaret for beskyttelsen af alle aktiver, maskiner, kort, regnskabsbøger, kartotekter osv., som forberedelse til kontrollen og overtagelsen. De, der yder

nyttige tjenester i denne forbindelse, vil blive belønnet; de, der obstruerer eller saboterer, vil blive straffet. De, der ønsker at fortsætte med at arbejde efter regeringens overtagelse, vil få stillinger i forhold til deres evner, så de ikke bliver uden eksistensmidler og hjemløse.

4. Beskyt alle offentlige og private skoler, hospitaler, kulturelle og uddannelsesmæssige institutioner, sportspladser og andre offentlige velfærdsetablissementer. Det forventes, at alt personel i disse institutioner vil forblive på deres poster; Folkets Befrielseshær vil beskytte dem mod overlast.

5. Bortset fra de uforbedrelige krigsforbrydere og kontrarevolutionære, der har begået de mest afskyelige forbrydelser, vil Folkets Befrielseshær og folkeregeringen ikke holde nogen embedsmænd fangne, arrestere dem eller udsætte dem for ydmygelser, hverken højt- eller lavtstående i Kuomintangs centrale, provins-, by- eller amtsregeringer, »nationalforsamlings«-deputerede, medlemmer af de lovgivende politiske råd, politiofficerer og distrikts-, kommune-, landsby- og *pao-chia*[1]-embedsmænd, så længe de ikke gør væbnet modstand eller planlægger sabotage. Det pålægges alle disse personer at blive på deres poster indtil overtagelsen, at adlyde Folkets Befrielseshærs og folkeregeringens ordrer og dekreter og påtage sig ansvaret for beskyttelsen af alle aktiver og kartotekter under deres embeder. Folkeregeringen vil tillade ansættelsen af de blandt dem, der kan gøre sig nyttige i nogen slags arbejde, og som ikke har begået alvorlige reaktionære handlinger eller andre skamløse ugerninger. De, der griber lejligheden til at sabotere, stjæle eller begå underslæb eller stikker af med offentlige midler, aktiver eller kartoteker, eller nægter at aflægge regnskab, vil blive straffet.

6. For at sikre fred og sikkerhed både i byer og i landområder og for at opretholde den offentlige orden, kræves det, at alle omstrejfere og hjemsendte soldater melder sig og overgiver sig til Folkets Befrielseshær eller folkeregeringen i deres områder. Der vil ikke blive taget affære over for dem, der gør det frivilligt og overgiver deres våben. De, der nægter at melde sig eller skjuler deres våben, vil blive arresteret og undersøgt. Folk, der giver omstrejfere og hjemsendte soldater husly og ikke melder dem til myndighederne, vil blive straffet derfor.

7. Det feudale jordejendomssystem i landområderne er irrationelt og bør ophæves. For at ophæve må der imidlertid gøres forberedelser, og de nødvendige skridt må tages. Generelt sagt bør afgifts- og rentenedsættelser komme først og jordfordeling senere; først efter at Folkets Befrielseshær er kommet til et sted og har arbejdet der et godt stykke tid, vil det være muligt at tale om at løse jordproblemet for alvor. Bondemasserne bør organisere sig og hjælpe Folkets Befrielseshær med at gennemføre de forskellige indledende reformer. De bør også arbejde hårdt med deres landbrug for at hindre landbrugsproduktionens nuværende niveau i at falde, og de bør så hæve det skridt for skridt for at forbedre deres egne levevilkår og forsyne folk i byerne med korn. Byjord og bygninger kan ikke behandles på samme måde som spørgsmålet om landbrugsjord.

8. Beskyt alle udlændinges liv og ejendele. Det forventes, at alle udlændinge vil udføre deres sædvanlige gøremål og holde orden. Alle udlændinge skal adlyde Folkets Befrielseshærs og folkeregeringens ordrer og dekreter og må ikke engagere sig i spionage, handle mod Kinas nationale uafhængigheds og folkets befrielses sag, eller huse kinesiske krigsforbrydere, kontrarevolutionære eller andre lovbrydere. Ellers vil de blive straffet efter loven af Folkets Befrielseshær og folkeregeringen.

Folkets Befrielseshær er højt disciplineret; den er ærlig i køb og salg og har ikke lov til at tage selv en nål eller et stykke tråd fra folket. Det er vort håb, at folket over hele landet vil leve og arbejde i fred og ikke vil fæste lid til rygter eller slå falsk alarm. Denne bekendtgørelse udsendes hermed i al alvor og oprigtighed.

Mao Tsetung
Formand for den kinesiske Folkets militære revolutionære Kommission

Chu Teh
Øverstkommanderende for den kinesiske Folket Befrielseshær

Noter

[1] *Pao chia* var det administrative system, gennem hvilket Kuomintang håndhævede sit fascistiske styre på det laveste niveau. Den 1. august 1932 kundgjorde Chiang Kai-shek »Forskrifter for organiseringen af *pao* og *chia* og for en folketælling i amterne«, der dækkede provinserne Honan, Hupeh og Anhwei.»Forskrifterne« bestemte, at »*pao* og *chia* skal organiseres på grundlag af husstande; der skal være et overhoved for hver husstand, for hver *chia*, der består af ti husstande, og for hver *pao*, der består af ti *chia*«. Det krævedes, at naboer iagttog og indberettede hinandens aktiviteter til myndighederne, og alle kunne straffes, når én blev kendt skyldig; forskellige kontrarevolutionære midler til at afpresse tvangsarbejde blev også fastsat. Den 7. november 1934 erklærede Kuomintangregeringen officielt, at dette fascistiske regeringssystem skulle indføres i alle provinser og byer under dens herredømme.

OM DE BRITISKE KRIGSSKIBES SKÆNDSELSGERNINGER[1] – ERKLÆRING FRA TALSMANDEN FOR DEN KINESISKE FOLKETS BEFRIELSESHÆRS HOVEDKVARTER

30. april 1949

Vi fordømmer krigsophidseren Churchills absurde udtalelse[2]. I det britiske underhus krævede Churchill den 26. april, at den britiske regering skulle sende to hangarskibe til det Fjerne Østen for at få en »effektiv gengældelsesstyrke«. Hvad gengælder De, hr. Churchill? Sammen med nogle af Kuomintangs krigsskibe trængte britiske krigsskibe ind i den kinesiske Folkets Befrielseshærs forsvarsområde og åbnede ild mod Folkets Befrielseshær, hvilket medførte ikke mindre end 252 døde og sårede blandt vore tro og tapre soldater. Eftersom briterne var trængt ind på kinesisk territorium og havde begået en så stor forbrydelse, har Folkets Befrielseshær al mulig grund til at forlange, at den britiske regering indrømmer, at den har handlet forkert, at den giver en undskyldning og yder erstatning. Er det ikke, hvad De skulle gøre i stedet for at sende styrker til Kina, som skal yde »gengældelse« mod den kinesiske Folkets Befrielseshær? Også premierminister Attlees erklæringer er forkert[3]. Han siger, at Storbritannien har ret til at sende sine krigsskibe ind i Kinas Yangtse-flod. Yangtse er en af Kinas indenlandske vandveje. Hvilken ret har I briter til at sende jeres krigsskibe herind? I har ingen sådan ret. Det kinesiske folk vil forsvare sit territorium og sin suverænitet, og det vil på ingen måde tillade krænkelser fra fremmede regeringers side. Attlee sagde, at Folkets Befrielseshær »var rede til at lade skibet [*Amethyst*] fortsætte til Nanking, men kun på betingelse af, at det skulle hjælpe Folkets Befrielseshær med at krydse Yangtse«. Attlee løj. Folkets Befrielseshær har ikke givet *Amethyst* tilladelse til at fortsætte til Nanking. Folkets Befrielseshær har intet ønske om, at de væbnede styrker fra noget som helst fremmed land skal hjælpe

---

Denne erklæring blev udformet af kammerat Mao Tsetung for talsmanden for den kinesiske Folkets Befrielseshærs hovedkvarter. Den udtrykte det kinesiske folks højtidelige standpunkt, et folk der ikke frygter nogen form for trusler, og som beslutsomt bekæmper imperialistisk aggression. Den fremlagde også den udenrigspolitik, som det nye Kina, der stod foran sin oprettelse, ville føre.

den med at krydse Yangtse eller med at gøre noget som helst andet. Tværtimod kræver Folkets Befrielseshær, at Storbritannien, USA og Frankrig hurtigt trækker deres væbnede styrker – deres krigsskibe, militærfly og marinesoldater, der er stationeret ved floderne Yangtse og Whangpoo og i andre dele af Kina – tilbage fra Kinas indenlandske vandveje, søterritorium, jord og luftrum, og at de afholder sig fra at bistå det kinesiske folks fjende med at føre borgerkrig. Det kinesiske folks revolutionære Militærkommission og folkeregeringen har indtil nu ikke oprettet diplomatiske forbindelser med nogen fremmed regering. Det kinesiske folks revolutionære Militærkommission og folkeregeringen vil beskytte de fremmede statsborgere i Kina, som udøver lovlige erhverv. De er villige til at overveje oprettelsen af diplomatiske forbindelser med fremmede lande – sådanne forbindelser må bygge på lighed, gensidig fordel, gensidig respekt for suverænitet og territoriel integritet, og frem for alt må de bygge på, at de reaktionære i Kuomintang ikke får nogen hjælp. De vil ikke tolerere nogen form for intimidering fra nogen fremmed regerings side. En fremmed regering, der ønsker at overveje oprettelsen af diplomatiske forbindelser med os, må afbryde forbindelserne med resterne af Kuomintangs styrker og trække deres væbnede styrker tilbage fra Kina. Attlee beklagede sig over, at Kinas kommunistiske Parti, der ikke har diplomatiske forbindelser med fremmede lande, var uvilligt til at have kontakt med de fremmede regeringers gamle diplomatiske personale (konsuler anerkendt af Kuomintang). Sådanne beklagelser er grundløse. I de seneste år har den amerikanske, britiske, canadiske osv. regering hjulpet Kuomintang med at bekæmpe os. Kan hr. Attlee have glemt det? Kan det mon være, at hr. Attlee ikke ved, hvilket land der gav Kuomintang *Chungking*[4], den svære krydser der blev sænket fornylig?

Noter

[1] Samtidig med at Folkets Befrielseshær var ved at kæmpe sig vej over Yangtse, trængte *Amethyst* og tre andre britiske krigsskibe den 20.-21. april 1949 ind i floden, en indenlandsk kinesisk vandvej, og åbnede sammen med Kuomintangs krigsskibe ild mod vor hær med 252 dræbte og sårede som resultat. Folkets Befrielseshær besvarede ilden, *Amethyst* blev sat ud af funktion og tvunget til at kaste anker nær ved Chinkiang, mens de tre andre britiske krigsskibe undslap. De britiske myndigheder krævede, at *Amethyst* skulle have tilladelse til at forlade stedet, og skibets kaptajn, der handlede efter ordre fra Brind, øverstkommanderende for den britiske fjernøstlige flåde, førte forhandlinger med repræsentanter for vor hær. Under disse forhandlinger var briterne konsekvent undvigende, og de nægtede at indrømme deres forbryderiske aggressive handlinger. Natten til den 30. juli, mens forhandlingerne stadig var i gang, gennemtvang *Amethyst* sin passage langs et passagerskib, *Det befriede Chiangling*, der var på vej ned ad floden ud for Chinkiang, og *Amethyst* undslap ved at bruge dette skib som skjold. Da vor hær signalerede en advarsel til *Amethyst* om at stoppe, åbnede den ild, stødte sammen med og sænkede et antal junker og undslap fra Yangtse.

[2] I en tale i det britiske underhus den 26. april 1949 bagtalte Churchill, bossen for det britiske konservative parti, den kinesiske Folkets Befrielseshærs handlinger som »gruopvækkende skændselsgerninger«, da den gik til modangreb mod de britiske krigsskibe, der havde åbnet ild mod vor hær. Han krævede, at den britiske regering »sendte et hangarskib, hvis ikke to, ind i de kinesiske farvande ... med styrke til en effektiv gengældelse«.

[3] Den 26. april 1949 erklærede den britiske premierminister Attlee i underhuset, at de britiske krigsfartøjer havde haft ret til at sejle op ad Yangtse i deres »fredelige ærinde«, fordi de havde tilladelse fra den kinesiske Kuomintang-regering. Da Attlee talte om de forhandlinger, som den britiske repræsentant havde ført med repræsentanten for den kinesiske Folkets Befrielseshær, løj han samtidig, idet han sagde, at den kinesiske Folkets Befrielseshær »ville være rede til at tillade skibet [*Amethyst*] at fortsætte til Nanking, men kun på den betingelse, at det skulle hjælpe Folkets Befrielseshær med at krydse Yangtse«.

[4] Det var den britiske regering, der i februar 1948 gav Kuomintang den svære krydser *Chungking*, den største krydser i Kuomintangs flåde. Den 25. februar 1949 gjorde officererne og soldaterne på krydseren oprør, opsagde deres troskab over for den reaktionære Kuomintang-regering og sluttede sig til Det kinesiske folks Flåde. Den 19. marts sendte de amerikanske imperialister og Kuomintang-banditterne svære bombefly og sænkede *Chungking* ud for Hulutao i Liaotungbugten i det nordøstlige Kina.

TALE TIL DEN NYE RÅDGIVENDE POLITISKE KONFERENCES FORBEREDENDE MØDE

15. juni 1949

Meddelegerede.

Vi afholder i dag åbningssamlingen i Den nye rådgivende politiske Konferences forberedende møder[1]. Disse møders opgave er at gennemføre alle nødvendige forberedelser og hurtigt indkalde Den nye rådgivende politiske Konference, som skal danne en demokratisk koalitionsregering for at lede folket i hele landet til at eliminere Kuomintang-reaktionens tilbageværende kræfter så hurtigt som muligt, og til systematisk og skridt for skridt at gennemføre en landsomfattende opbygning på det politiske, økonomiske og kulturelle område og af det nationale forsvar. Dette er, hvad folket i hele landet forventer, at vi gør, og vi må gøre det.

Indkaldelsen af Den nye rådgivende politiske Konference blev foreslået folket i hele landet af Kinas kommunistiske Parti den 1. maj 1948[2]. Forslaget fik et hurtigt svar fra de demokratiske partier, folkelige organisationer, demokratiske personligheder fra alle samfundslag overalt i Kina, landets nationale mindretal og de oversøiske kinesere. Kinas kommunistiske Parti, de demokratiske partier, folkelige organisationer, demokratiske personligheder fra alle samfundslag overalt i Kina, de nationale mindretal og de oversøiske kinesere mener alle, at vi må styrte imperialismens, feudalismens, bureaukrat-kapitalismens og Kuomintangs reaktionæres herredømme, samle en Rådgivende politisk Konference af repræsentanter for alle de demokratiske partier, folkelige organisationer, demokratiske personligheder fra alle samfundslag overalt i Kina, nationale mindretal og oversøiske kinesere, udråbe Den kinesiske Folkerepublik og vælge en demokratisk koalitionsregering til at repræsentere den. Kun således kan vort store fædreland frigøre sig fra en halvkolonial og halv-feudal skæbne og følge uafhængighedens, frihedens, fredens, enhedens, styrkens og fremgangens vej. Dette er et fælles politisk grundlag. Det er det fælles grundlag for den forenede kamp, som føres af Kinas kommunistiske Parti, de demokratiske partier, folkelige organisationer, demokratiske personligheder fra alle samfundslag, de nationale mindretal og de oversøiske kinesere. Så fast er dette politiske grundlag, at intet alvorligt indstillet demokratisk parti, ingen folkelig organisation eller demokratisk

person har udtrykt nogen meningsforskel, og alle mener, at dette er den eneste vej, der fører i den rigtige retning for at løse alle Kinas problemer.

Folket i hele landet har vundet krigen ved at støtte Folkets Befrielseshær. Denne store folkets befrielseskrig, der blev begyndt i juli 1946, har nu varet tre år. Krigen blev sluppet løs af Kuomintangs reaktionære med den hjælp, de fik fra den udenlandske imperialisme. Ved at slippe denne krig mod folket løs sønderrev Kuomintangs reaktionære forræderisk og skruppelløst våbenstilstandsaftalen og beslutningerne fra Den rådgivende politiske Konference i januar 1946. Men på tre korte år er det blevet slået af den heltemodige Folkets Befrielseshær. For ikke så længe siden, efter at Kuomintangs reaktionæres fredsintrige var afsløret, rykkede Folkets Befrielseshær tappert frem og overskred Yangtse-floden. Nanking, hovedstaden for Kuomintangs reaktionære, er nu i vore hænder. Shanghai, Hangchow, Nanchang, Wuhan og Sian er blevet befriet. Netop i dette øjeblik gennemfører Folkets Befrielseshær en stor march, enestående i kinesisk historie, ind i de sydlige og nordvestlige provinser. På tre år har Folkets Befrielseshær udslettet et samlet antal på 5.590.000 af de reaktionære Kuomintangtropper. Nu udgør restene af Kuomintangs styrker kun omkring 1.500.000, inklusive regulære og irregulære tropper og tropperne i de militære institutioner og akademier i baglandet. Det vil stadig tage nogen tid at udrense disse fjendtlige rester, men ikke meget.

Dette er en sejr for folket i hele Kina og også en sejr for folkene i hele verden. Hele verden, bortset fra imperialisterne og de reaktionære i de forskellige lande, er glade og inspirerede af denne store sejr for Kinas folk. Det kinesiske folks kamp mod sine egne fjender og verdens folks kamp mod deres egne fjender har samme formål. Kinas folk og verdens folk har alle været vidner til den kendsgerning, at imperialisterne har beordret Kinas reaktionære til hensynsløst at bekæmpe det kinesiske folk med en kontra-revolutionær krig, og at det kinesiske folk sejrrigt har styrtet de reaktionære ved hjælp af en revolutionær krig.

Her mener jeg, at det er nødvendigt at henlede folks opmærksomhed på den kendsgerning, at imperialisterne og deres lakajer, de kinesiske reaktionære, ikke vil affinde sig med et nederlag i Kina. De vil fortsætte med at sammensværge sig mod det kinesiske folk på enhver mulig måde. F.eks. vil de smugle deres agenter ind i Kina for at så splid og skabe vanskeligheder. Dette er sikkert; de vil aldrig forsømme disse aktiviteter. For at tage et andet eksempel, så vil de anspore de kinesiske reaktionære, og endog kaste deres egne styrker ind, til at blokere Kinas havne. De vil gøre dette så længe, som det er muligt. Yderligere vil de, hvis de stadig higer efter eventyr, sende nogle af deres tropper for at invadere og hærge Kinas grænser; dette er heller ikke umuligt. Alt dette må vi fuldstændig tage højde for.

Vi må aldrig slække på vor vagtsomhed mod imperialisternes og deres lakajers rasende planer om hævn, bare fordi vi har vundet sejr. Den, som

slækker sin vagtsomhed, afvæbner sig selv politisk og bringer sig i en passiv stilling.

Af hensyn til disse omstændigheder må folket over hele landet forene sig for beslutsomt at knuse ethvert anslag mod det kineske folk fra imperialisterne og deres lakajer, de kinesiske reaktionære, fuldstændigt, helt og aldeles. Kina må være uafhængigt, Kina må være befriet, Kinas anliggender må afgøres og styres af det kinesiske folk selv, og ingen yderligere indblanding, selv ikke den mindste, vil blive tolereret fra noget imperialistisk land.

Den kinesiske revolution er hele landets brede massers revolution. Enhver er vor ven, bortset fra imperialisterne, feudalisterne og bureaukrat-kapitalisterne, Kuomintangs reaktionære og deres medskyldige. Vi har en bred og solid revolutionær enhedsfront. Denne enhedsfront er så bred, at den omfatter arbejderklassen, bønderne, småborgerskabet i byerne og det nationale borgerskab. Denne enhedsfront er så solid, at den besidder den beslutsomme vilje og den uudtømmelige evne til at slå enhver fjende og overvinde enhver vanskelighed. Epoken, vi lever i, er en epoke, i hvilken det imperialistiske system styrer mod totalt sammenbrud, imperialisterne er kommet i uløselig krise, og uanset hvordan de fortsætter med at bekæmpe det kinesiske folk, vil det kinesiske folk altid have en måde at vinde endelig sejr på.

Samtidig erklærer vi over for hele verden, at hvad vi bekæmper, er udelukkende det imperialistiske system og dets anslag mod det kinesiske folk. Vi er villige til at forhandle med enhver fremmed regering om diplomatiske forbindelser på grundlag af principperne om lighed, gensidig fordel og gensidig respekt for territoriel integritet og suverænitet, forudsat den er villig til at bryde forbindelsen med de kinesiske reaktionære, holde op med at konspirere med dem eller hjælpe dem og indtage en holdning med virkeligt, og ikke hyklerisk, venskab med Folkets Kina. Det kinesiske folk ønsker at have venskabeligt samarbejde med folkene i alle lande og at genoptage og udvide den internationale handel, med henblik på at udvikle produktionen og fremme økonomisk velstand.

Meddelegerede, alle betingelserne er modne for, at vi indkalder Den nye rådgivende politiske Konference og danner en demokratisk koalitionsregering. Folket over hele landet venter ivrigt på, at vi indkalder konferencen og danner regeringen. Jeg tror, at det arbejde, vi nu har påbegyndt, vil opfylde dette håb, og gøre det inden længe. Ved dannelsen af Kinas demokratiske koalitionsregering vil dens centrale opgaver være:[1] at udrense resterne af de reaktionære og undertrykke deres ballade-mageri; og[2] at gøre alt, hvad der er muligt, og anstrenge sig til det yderste for at genoprette og udvikle folkets økonomi og samtidig genoprette og udvikle folkets kultur og uddannelse. Det kinesiske folk vil få at se, at så snart Kinas skæbne er i folkets hænder, vil Kina, som solen, der stiger i øst, oplyste hvert hjørne af landet med en strålende flamme, hurtigt komme over de af den reaktionære regering efterladte van-

skeligheder, hele krigens sår og bygge en ny, mægtig og blomstrende folkerepublik, værdig til dette navn.

Længe leve Den kinesiske Folkerepublik!

Længe leve den demokratiske koalitionsregering!

Længe leve den store enhed mellem folket i hele landet!

Noter

[1] Mødet blev holdt i Peiping fra den 15. til den 19. juni 1949. Der deltog 134 repræsentanter fra 23 organisationer og grupper, herunder Kinas kommunistiske Parti, de forskellige demokratiske partier, folkelige organisationer, demokratiske personligheder fra alle samfundslag, landets nationale mindretal og de oversøiske kinesere. Det vedtog »De organiske regler for Den nye rådgivende politiske Konferences forberedende komité« og »Bestemmelser angående organisationer og grupper, der deltager i Den nye rådgivende politiske Konference, og deres delegationers størrelse« og valgte en stående komité, under formand Mao Tsetungs ledelse. Konferencen blev kaldt Den nye rådgivende politiske Konference for at adskille den fra Den rådgivende politiske Konference, der var blevet åbnet i Chungking den 10. januar 1946. Dens navn blev ændret til Det kinesiske folks rådgivende politiske Konference på dens første plenarmøde den 21. september 1949.

[2] Se »Om septembermødet – rundskrivelse fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité«, note 4, side 214 i dette bind.

OM FOLKETS DEMOKRATISKE DIKTATUR

I ANLEDNING AF KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS 28-ÅRSDAG

30. juni 1949

1. juli 1949 markerer den kendsgerning, at Kinas kommunistiske Parti allerede har bestået i otteogtyve år. Som et menneske har også et politisk parti sin barndom, ungdom, manddom og alderdom. Kinas kommunistiske Parti er ikke længere et barn eller en yngling, men er blevet voksen. Når en mand bliver gammel dør han; det samme gælder et parti. Når klasserne forsvinder, vil alle klassekampens instrumenter – partier og statsmaskineri – miste deres funktion, ophøre med at være nødvendige, og vil derfor gradvist visne bort og fuldende deres historiske mission; og det menneskelige samfund vil bevæge sig op på et højere niveau. Vi står i modsætning til borgerskabets politiske partier. De er bange for at tale om klassernes, statsmagtens og partiernes udslettelse. Vi erklærer derimod åbent, at vi arbejder hårdt for at skabe netop de betingelser, der vil fremkalde deres udslettelse. Det kommunistiske partis lederskab og statsmagten i hænderne på folkets diktatur er sådanne betingelser. Den, der ikke anerkender denne sandhed, er ikke kommunist. Unge kammerater, som ikke har studeret marxismen-leninismen, og som først for nylig har meldt sig ind i partiet, forstår muligvis ikke denne sandhed endnu. De bliver nødt til at forstå den – ellers kan de ikke få en rigtig verdensanskuelse. De må forstå, at den vej, der fører til udryddelse af klasserne, statsmagten og partierne, er den vej, som hele menneskeheden må slå ind på. Det er blot et spørgsmål om tid og betingelser. Kommunister verden over er klogere end borgerskabet. De forstår de love, der styrer tingenes eksistens og udvikling, de forstår dialektikken og kan se længere. Borgerskabet hilser ikke denne sandhed velkommen, fordi det ikke vil styrtes. At blive styrtet er smertefuldt og uudholdeligt at tænke på for dem, der vil blive styrtet. Dette gælder for Kuomintangs reaktionære, som vi nu er i færd med at styrte og for den japanske imperialisme, som vi sammen med andre folk besejrede for et stykke tid siden. Men for arbejderklassen, det arbejdende folk og det kommuniske parti drejer det sig ikke om at blive styrtet, men om at arbejde hårdt for at skabe de betingelser, hvor klasser, statsmagt og politiske partier meget

naturligt vil uddø, og menneskeheden vil indtræde i Den store Harmonis rige[1]. Vi har i forbifarten nævnt det menneskelige fremskridts langsigtede perspektiv for tydeligt at kunne forklare de problemer, vi nu skal diskutere.

Som enhver ved, er vort parti ikke kommet gennem disse otteogtyve år i fred, men i modgang, for vi skulle bekæmpe fjender, både udenlandske og hjemlige, både inden for partiet og udenfor. Vi takker Marx, Engels, Lenin og Stalin for at have givet os et våben. Dette våben er ikke et maskingevær, men marxismen-leninismen.

I sin bog *Radikalismen, kommunismens børnesygdom,* skrevet i 1920, beskrev Lenin russernes søgen efter en revolutionær teori[2]. Først efter adskillige årtiers modgang og lidelser fandt russerne frem til marxismen. Mange forhold i Kina var de samme som eller lignede de forhold, der eksisterede i Rusland før oktoberrevolutionen. Der var den samme feudale undertrykkelse; der herskede den samme kulturelle og økonomiske tilbagestående. Begge lande var tilbagestående, Kina mest. I begge lande kæmpede de progressive en hård og bitter strid, for den nationale genrejsnings skyld, i deres søgen efter en revolutionær sandhed.

Efter Kina blev slået i opiumskrigen i 1840[3], blev de kinesiske progressive udsat for uhørte vanskeligheder i deres søgen efter sandhed fra de vestlige lande. Hung Hsiu-chuan[4], Kang Yu-wei[5] Yenfu[6] og Sun Yat-sen var karakteristiske eksempler på dem, der havde søgt efter sandheden i Vesten, før Kinas kommunistiske Parti blev født. Kinesere, der dengang søgte efter fremskridt, læste en hvilken som helst bog, der indeholdt Vestens nye kundskaber. Et forbavsende stort antal studenter blev sendt til Japan, Storbritannien, USA, Frankrig og Tyskland. Herhjemme blev de kejserlige eksaminer[7] afskaffet, og moderne skoler skød op som bambus efter forårsregn. Man gjorde sig alle mulige anstrengelser for at lære af Vesten. Jeg var selv i min ungdom fordybet i sådanne studier. De repræsenterede det vestlige, borgerlige demokratis kultur, herunder den periodes samfundsteorier og naturvidenskaber og blev kaldt »den nye lærdom« i modsætning til den kinesiske feudale kultur, som blev kaldt »den gamle lærdom«. I ganske lang tid var de, der havde modtaget den nye lærdom, overbevist om, at den ville redde Kina, og meget få tvivlede på det, sådan som tilhængerne af den gamle lærdom gjorde. Kun en modernisering kunne redde Kina, og kun viden fra fremmede lande kunne modernisere Kina. Blandt de fremmede lande var kun de vestlige, kapitalistiske lande progressive dengang. De havde med held opbygget moderne, borgerlige stater. Japanerne havde haft held med sig til at lære fra Vesten, og kineserne ønskede også at lære af japanerne. Kineserne betragtede dengang Rusland som tilbagestående, og kun få ønskede at lære af det. Det var på denne måde, kineserne prøvede at lære af fremmede lande i perioden fra 1840erne til begyndelsen af det 20. århundrede.

Den imperialistiske aggression ødelagde kinesernes ønskedrømme om at lære af Vesten. Det var meget mærkeligt – hvorfor begik lærerne altid

aggression over for deres elever? Kineserne lærte en hel del af Vesten, men de kunne ikke få det til at fungere og var aldrig i stand til at realisere deres idealer. Deres gentagne kampe, herunder en sådan landsomspændende bevægelse som revolutionen af 1911[8], endte alle med fiasko. Dag for dag blev forholdene i landet værre og værre. Livet blev umuligt. Der rejste sig tvivl, en større og dybere tvivl. Den 1. verdenskrig rystede hele jordkloden. Russerne gennemførte oktoberrevolutionen og skabte dermed verdens første socialistiske stat. Den revolutionære kraft hos det store proletariat og det arbejdende folk i Rusland, der hidtil havde ligget gemt og uset af udlændinge brød under Lenins og Stalins lederskab pludselig ud som en vulkan, og kineserne og hele menneskeheden begyndte at se Rusland i et nyt lys. Da og først da, trådte kineserne ind i en helt ny æra med hensyn til deres tænkning og deres liv. De fandt marxismen-leninismen, den universelt anvendelige sandhed, og Kinas ansigt begyndte at forandres.

Det var gennem russerne at kineserne fandt marxismen. Før oktoberrevolutionen var kineserne ikke blot uvidende om Lenin og Stalin, de kendte ikke engang Marx og Engels. Oktoberrevolutionens skudsalver bragte os marxismen-leninismen. Oktoberrevolutionen hjalp de progressive i Kina, som i hele verden, til at få et proletarisk verdenssyn som middel til at studere en nations skæbne og på ny overveje deres egne problemer. Følg russernes vej – sådan lød deres konklusion. I 1919 opstod 4. maj-bevægelsen i Kina. I 1921 blev Kinas kommunistiske Parti grundlagt. Sun Yat-sen, som var dybt fortvivlet, hørte om oktoberrevolutionen og Kinas kommunistiske Parti. Han hilste oktoberrevolutionen velkommen, hilste russernes hjælp til Kina velkommen og hilste samarbejdet med Kinas kommunistiske Parti velkommen. Så døde Sun Yat-sen, og Chiang Kai-shek kom til magten. Igennem toogtyve lange år trak Chiang Kai-shek Kina ned i mere og mere håbløse vanskeligheder. I denne periode, under den anti-fascistiske 2. verdenskrig, hvor Sovjetunionen var hovedkraften, blev tre store imperialistiske stater slået ud, mens to andre blev svækket. I hele verden forblev kun én imperialistisk stat uskadt, nemlig USA. Men USA stod overfor en alvorlig krise hjemme. Det ønskede at slavebinde hele verden. Det forsynede Chiang Kai-shek med våben, så han kunne nedslagte adskillige millioner kinesere. Igennem tre år førte det kinesiske folk under ledelse af Kinas kommunistiske Parti folkets befrielseskrig efter at have fordrevet den japanske imperialisme, og det har nu stort set sejret.

Således har den vestlige borgerlige civilisation, det borgerlige demokrati og planen om en borgerlig republik i det kinesiske folks øjne spillet fallit. Det borgerlige demokrati er afløst af folkets demokrati under arbejderklassens ledelse,og den borgerlige republik er afløst af folkets republik. Dette har gjort det muligt at opnå socialisme og kommunisme gennem folkets republik, at udslette klasserne og træde ind i Den store Harmonis verden. Kang Yu-wei skrev *Ta Tung Shu* eller *Bogen om Den store Harmoni,* men han fandt ikke og

kunne ikke finde vejen til Den store Harmoni. I udlandet er der borgerlige republikker, men Kina kan ikke blive en borgerlig republik, fordi det er ét land, der lider under den imperialistiske undertrykkelse. Den eneste vej for os går gennem en folkets republik under ledelse af arbejderklassen.

Alle andre veje er blevet prøvet og har slået fejl. Af de mennesker, der var tilhængere af disse veje, er nogle faldet, andre er vågnet op, og nogle er i færd med at ændre mening. Begivenhederne udvikler sig så hurtigt, at mange føler forandringens pludselighed og behovet for at lære på ny. Denne indstilling er forståelig, og dette prisværdige ønske om at lære på ny hilser vi velkommen.

Det kinesiske proletariats fortrop lærte marxismen-leninismen at kende efter oktoberrevolutionen og grundlagde Kinas kommunistiske Parti. Det trådte straks ind i politiske kampe, og først nu efter otteogtyve års erfaring har vi draget en konklusion, der ligner den, som Sun Yat-sen drog i sit testamente fra sine »fyrre års erfaring«. Og det er, at vi er dybt overbeviste om, at for at vinde sejr »må vi rejse folkemasserne og forene os i en fælles kamp med de nationer i verden, der behandler os som ligemænd«. Sun Yat-sen så anderledes på verden, end vi gør, og gik ud fra et andet klassesynspunkt, når han studerede og angreb problemer. Alligevel nåede han i 1920 en konklusion, der i alt væsentligt er den samme som vor med hensyn til spørgsmålet om, hvordan man skal kæmpe mod imperialismen.

Der er gået fireogtyve år siden Sun Yat-sens død,og den kinesiske revolution under ledelse af Kinas kommunistiske Parti har gjort enorme fremskridt både med hensyn til teori og praksis og har radikalt ændret Kinas ansigt. Indtil nu er den vigtigste og mest grundlæggende erfaring, det kinesiske folk har fået, tosidig:

> (1) Indadtil: Rejs folkemasserne. Det vil sige, foren arbejderklassen, bønderne, byernes småborgerskab og det nationale borgerskab, dan en enhedsfront hjemme under arbejderklassens ledelse, og gå derfra over til at etablere en stat, et folkets demokratiske diktatur, under ledelse af arbejderklassen og baseret på forbundet mellem arbejdere og bønder.
>
> (2) Udadtil: Skab enhed i en fælles kamp med de nationer i verden, der behandler os som ligemænd, og skab enhed med alle landes folk. Det vil sige, vi skal alliere os med Sovjetunionen, med folkedemokratierne og med proletariatet og de brede folkemasser i alle andre lande, og danne en international enhedsfront.

»I hælder til én side«. Netop. Sun Yat-sens fyrre års erfaring og det kommunistiske Partis otteogtyve års erfaring har lært os at hælde til én side,og vi er fast overbeviste om, at for at sejre og konsolidere denne sejr må vi hælde til én side. I lyset af de erfaringer, der er opsamlet igennem de fyrre år og de otteogtyve år, må alle kinesere uden undtagelse enten hælde til imperialismens side eller til socialismens side. At vente og se, hvad vej vinden blæser, nytter ikke, og der er heller ingen tredje vej. Vi bekæmper Chiang Kai-sheks

reaktionære, der hælder til imperialismens side, og vi bekæmper også illusionerne om en tredje vej.

»I er for irriterende«. Vi taler om, hvordan vi skal gå frem med hensyn til hjemlige og udenlandske reaktionære, imperialisterne og deres halehæng, og ikke om hvordan vi skal forholde os til nogen som helst andre. Med hensyn til sådanne reaktionære er det ikke et spørgsmål om at irritere dem eller ej. Irriteret eller ej vil de være de samme, fordi de er reaktionære. Vi må drage en klar linie mellem reaktionære og revolutionære, kaste lys over de reaktionæres intriger og sammensværgelser, vække de revolutionære rækkers årvågenhed og opmærksomhed, højne vor kampvilje og knuse fjendens hovmod. Kun således kan vi isolere de reaktionære, besejre dem eller fortrænge dem. Vi må lære af Wu Sung[9] på Chingyang-højderyggen. Som Wu Sung så på det, var tigeren på Chingyang-højderyggen en menneskeæder, hvadenten den var irriteret eller ej. Man må enten dræbe tigeren eller blive ædt af den – det er et enten-eller.

»Vi vil gerne gøre forretninger.« Det er helt i orden, der vil blive gjort forretninger. Vi er ikke imod nogen, undtagen de hjemlige og udenlandske reaktionære, der forhindrer os i at gøre forretninger. Enhver burde vide, at der ikke er andre end imperialisterne og deres halehæng, Chiang Kai-sheks reaktionære, der forhindrer os i at drive handel og i at oprette diplomatiske forbindelser med udlandet. Når vi har slået de indre og ydre reaktionære ved at forene alle hjemlige og internationale kræfter, vil vi være i stand til at gøre forretninger og oprette diplomatiske forbindelser med udlandet på grundlag af lighed, gensidig fordel og gensidig respekt for territorial integritet og suverænitet.

»Sejr er mulig selv uden international hjælp.« Dette er en fejlagtig tanke. I den tidsalder, hvor imperialismen eksisterer, er det umuligt for en ægte folkets revolution at vinde sejr i noget land uden forskellige former for hjælp fra de internationale revolutionære kræfter. Selv hvis en sejr kunne vindes, ville den ikke kunne konsolideres. Dette var tilfældet med sejren og konsolideringen af den store oktoberrevolution, som Lenin og Stalin fortalte os for længe siden. Dette var også tilfældet, da de tre imperialistiske magter blev styrtet i 2. verdenskrig, og folkedemokratierne blev etableret. Og dette er også tilfældet med det nuværende og fremtidige folkets Kina. Tænk blot! Hvis Sovjetunionen ikke havde eksisteret, hvis der ikke havde været nogen sejr i den antifascistiske 2. verdenskrig, hvis den japanske imperialisme ikke var blevet slået, hvis folkedemokratierne ikke var blevet skabt, hvis Østens undertrykte ikke rejste sig i kamp, og hvis der ikke var nogen kamp fra folkemassernes side imod deres reaktionære herskere i USA, Storbritannien, Frankrig, Tyskland, Italien, Japan og andre kapitalistiske lande – hvis det ikke var for alle disse ting i forening, ville de internationale reaktionære kræfter, der rettes imod os, bestemt være mange gange større end de er nu. Kunne vi under sådanne

omstændigheder have sejret? Bestemt ikke. Og selv hvis vi havde sejret, kunne vi ikke have konsolideret os. Det kinesiske folk har haft mere end nok af den slags erfaringer. Denne erfaring blev udtrykt for længe siden i Sun Yat-sens erklæring på dødslejet om nødvendigheden af at forene de internationale, revolutionære kræfter.

»Vi behøver hjælp fra den britiske og den amerikanske regering.« Dette er også en naiv tanke i tider som disse. Ville de nuværende herskere i Storbritannien og USA, der er imperialister, hjælpe en folkets stat? Hvorfor handler disse lande med os? Hvis vi går ud fra, at de ville være villige til at låne os penge på gensidigt gavnlige betingelser i fremtiden, hvorfor ville de så gøre det? Fordi deres kapitalister ønsker at tjene penge, og deres bankfolk ønsker at tjene renter for at slippe ud af deres egne krise – det drejer sig ikke om at hjælpe det kinesiske folk. De kommunistiske partier og progressive grupper i disse lande presser på deres regering for at få den til at etablere handelsforbindelser og endog diplomatiske forbindelser med os. Dette er velvilje, det er hjælp, det skal ikke nævnes i samme åndedrag, som vi nævner borgerskabets opførsel i de samme lande. Gennem hele sit liv appellerede Sun Yat-sen utallige gange til de kapitalistiske lande om hjælp, men fik ikke andet en kyniske afslag. Kun en gang i hele sit liv modtog Sun Yat-sen udenlandsk hjælp, og det var sovjetisk hjælp. Læs dr. Sun Yat-sens testamente. Hans alvorlige råd var, at vi ikke skal forvente hjælp fra de imperialistiske lande, men »forene os med de nationer i verden, der behandler os som ligemænd«. Dr. Sun havde erfaring, han havde lidt, han var blevet bedraget. Vi bør huske hans ord og ikke tillade os selv at blive bedraget igen. Internationalt tilhører vi den anti-imperialistiske front med Sovjetunionen i spidsen, og vi kan derfor kun henvende os til den side om ægte og venlig hjælp. Vi kan ikke henvende os til den imperialistiske front.

»I er diktatoriske«. Kære herrer, De har ret, det er netop det, vi er. Al den erfaring, som det kinesiske folk har opsamlet igennem adskillige årtier, lærer os, at vi skal gennemtvinge folkets demokratiske diktatur, det vil sige fratage de reaktionære retten til at tale, og kun give folket denne ret.

Hvem er folket? I Kina er det på nuværende stadium arbejderklassen, bønderne, byernes småborgerskab og det nationale borgerskab. Disse klasser under ledelse af arbejderklassen og det kommunistiske parti, slutter sig sammen for at skabe deres egen stat og vælge deres egen regering. De gennemtvinger deres diktatur over imperialismens håndlangere: godsejerklassen og bureaukrat-borgerskabet og disse klassers repræsentanter, Kuomintang-reaktionen og deres medskyldige. De undertrykker dem, tillader dem kun at opføre sig ordentligt og ikke at være genstridige, hverken i ord eller handling. Hvis de taler eller handler på en oprørsk måde, vil de øjeblikkelig blive stoppet og straffet. Demokratiet praktiseres blandt folket, som nyder retten til frit at tale, forsamle sig, og slutte sig sammen osv. Stemmeretten tilhører kun folket, ikke de reaktionære. Kombinationen af disse to aspekter,

demokrati for folket og diktatur over de reaktionære, det er folkets demokratiske diktatur. Hvorfor skal det gøres på denne måde? Grunden er klar for enhver. Hvis vi ikke bærer os sådan ad, bliver revolutionen ikke gennemført, folket vil komme til at lide og landet vil blive erobret.

»Vil I ikke afskaffe statsmagten?« Jo, vi vil, men ikke lige nu; vi kan ikke gøre det endnu. Hvorfor? Fordi imperialismen stadig væk eksisterer, fordi den hjemlige reaktion stadig eksisterer, fordi klasserne stadig eksisterer i vort land. Vor nuværende opgave er at styrke folkets statsapparat – hovedsagelig folkets hær, folkets politi og folkets domstole – for at konsolidere det nationale forsvar og beskytte folkets interesser. Under denne forudsætning kan Kina udvikle sig støt under ledelse af arbejderklassen og det kommunistiske parti, fra et landbrugsland til et industriland og fra et ny-demokratisk til et socialistisk og kommunistisk samfund, afskaffe klasserne og skabe Den store Harmoni. Statsapparatet, herunder hæren, politiet og domstolene er det instrument, hvormed den ene klasse undertrykker den anden. Det er et instrument til undertrykkelse af antagonistiske klasser: Det er vold og ikke »velvilje«. »I er ikke velvillige!« Det er helt rigtigt. Vi fører afgjort ikke en velvillig politik over for de reaktionære og de reaktionære klassers reaktionære handlinger. Vi fører kun en velvillig politik inden for folkets rækker, ikke over for de reaktionære eller de klassers reaktionære handlinger.

Folkets stat beskytter folket. Kun når folket har en sådan stat, kan det uddanne og omforme sig selv i landsomfattende målestok ved demokratiske metoder med alle som deltagere. Derved kan det ryste hjemlige og udenlandske reaktionæres indflydelse af (som stadig er meget stærk, og som vil overleve længe endnu og ikke hurtigt kan udryddes), så kan det frigøre sig selv for de dårlige vaner og ideer, det har fået i det gamle samfund, sikre sig mod at blive vildført af de reaktionære og fortsætte med at gå fremad – fremad mod et socialistisk og kommunistisk samfund.

Her er den metode, vi bruger, demokratisk, en overtalelsens og ikke en tvangens metode. Når nogen blandt folket bryder loven, bør han også straffes, sættes i fængsel eller endog straffes med døden. Men det drejer sig om nogle få individuelle tilfælde, og det adskiller sig principielt fra det diktatur, der udøves over de reaktionære som klasse.

Med hensyn til medlemmerne af de reaktionære klasser og individuelle reaktionære vil man, så længe de ikke laver oprør, sabotage eller skaber vanskeligheder, efter at deres politiske magt er taget fra dem, også give dem jord og arbejde, for at give dem chancen for at leve og igennem arbejde omforme sig selv til nye mennesker. Hvis de ikke er villige til at arbejde, vil folkets stat tvinge dem til at arbejde. Man vil udføre opdragelsesarbejde og propaganda også blandt dem, og dette vil endvidere blive gjort med lige så megen omsorg og grundighed, som det tidligere blev gjort blandt tilfangentagne officerer. Dette kan man også kalde »en velvillig politik«, hvis man vil, men den påtvinges os af de fjendtlige klassers medlemmer, og kan ikke nævnes

i samme åndedrag som det selvopdragelsesarbejde, vi udfører inden for det revolutionære folks rækker.

En sådan omformning af medlemmerne af de reaktionære klasser kan kun udføres af en stat med folkets demokratiske diktatur under ledelse af det kommunistiske parti. Når det er vel udført, vil Kinas større udbytterklasser, godsejerklassen og bureaukrat-borgerskabet (monopolkapitalistklassen) være helt udryddet. Tilbage bliver det nationale borgerskab. På det nuværende stadium kan vi allerede gøre en hel del passende opdragelsesarbejde med mange af dem. Når den tid kommer, da socialismen skal realiseres, dvs. når det private næringsliv skal nationaliseres, vil vi gå et skridt videre med opdragelses- og omformningsarbejdet blandt dem. Folket har et magtfuld statsapparat i sine hænder – der er ingen grund til at frygte oprør fra det nationale borgerskab.

Det alvorlige problem er bøndernes opdragelse. Bøndernes økonomi er ødelagt, og socialiseringen af landbruget vil efter Sovjetunionens erfaring at dømme tage lang tid og kræve stædigt arbejde. Uden landbrugets socialisering kan der ikke blive tale om en fuldstændig, konsolideret socialisme. De skridt, der skal tages for at socialisere landbruget, må koordineres med udviklingen af en magtfuld industri, der har statsejede virksomheder som sin rygrad[10]. Folkets demokratiske diktaturs stat må systematisk løse industrialiseringens problemer. Da denne artikel ikke skal diskutere økonomiske problemer detaljeret, vil jeg ikke gå længere ind på disse problemer.

I 1924 vedtog man ved Kuomintangs nationale 1. kongres, som Sun Yat-sen selv ledede, og i hvilken kommunisterne deltog, et berømt manifest, hvordi det hedder:

> Det såkaldte demokratiske system i de moderne stater monopoliseres sædvanligvis af borgerskabet og er simpelthen blevet et instrument, hvormed man undertrykker det almindelige folk. På den anden side betyder Kuomintangs Princip om Demokrati et demokratisk system, der ejes af hele det almindelige folk og ikke privat af nogle få.

Bortset fra spørgsmålet om, hvem der leder hvem, er Princippet om Demokrati som nævnt i overensstemmelse med det, vi kalder folkets demokrati eller Nyt Demokrati. Et statssystem, som kun det almindelige folk har del i, og som borgerskabet ikke får lov til at eje for sig selv –føj hertil arbejderklassens ledelse, og vi har folkets demokratiske diktaturs statssystem.

Chiang Kai-shek forrådte Sun Yat-sen og brugte bureaukrat-borgerskabets og godsejerklassens diktatur som et middel til at undertrykke det almindelige folk i Kina. Dette kontrarevolutionære diktatur blev håndhævet gennem toogtyve år og er først nu blevet styrtet af det almindelige folk under vor ledelse.

De udenlandske reaktionære, der beskylder os for at praktisere »diktatur« eller »totalitært styre«, er de selvsamme personer, der udøver dette. De udøver én klasses, nemlig borgerskabets, diktatur eller totalitære styre over

proletariatet og resten af folket. Det er de samme personer, Sun Yat-sen omtalte som den moderne stats borgerskab, der undertrykker det almindelige folk. Og Chiang Kai-shek lærte sit kontrarevolutionære diktatur af disse reaktionære slyngler.

Chu Hsi, en af Sungdynastiets filosoffer, skrev mange bøger og gjorde mange bemærkninger, der nu er glemt, men én bemærkning huskes stadigvæk, »behandle en mand, som han behandler dig«[11]. Det er netop, hvad vi gør; vi behandler imperialisterne og deres halehæng, Chiang Kai-sheks reaktionære, som de behandler os. Sådan ligger landet.

Revolutionært diktatur og kontrarevolutionært diktatur er i selve deres natur modsætninger, men det førstnævnte lærte af det sidstnævnte. En sådan lærdom er meget vigtig. Hvis det revolutionære folk ikke mestrer denne metode til at styre de kontrarevolutionære klasser, vil det ikke kunne håndhæve sin statsmagt. De hjemlige og fremmede reaktionære vil vælte denne magt og genopbygge deres eget styre over Kina, og katastrofen vil ramme det revolutionære folk.

Folkets demokratiske diktatur bygger på en alliance mellem arbejderklassen, bønderne og byernes småborgerskab, og hovedsagelig på en alliance mellem bønderne og arbejderne, fordi disse to klasser udgør 80-90 procent af Kinas befolkning. Disse to klasser er de hovedkræfter, der styrter imperialisterne og Kuomintangreaktionen. Overgangen fra Nyt Demokrati til socialisme afhænger også hovedsageligt af denne alliance.

Folkets demokratiske diktatur behøver arbejderklassens ledelse. For det er arbejderklassen, der er mest vidtskuende, mest uselvisk og mest dybtgående revolutionær. Hele revolutionens historie beviser, at uden arbejderklassens ledelse mislykkes revolutionen, og at den sejrer med dennes ledelse. I imperialismens tidsalder er der ingen anden klasse i noget land, der kan lede en ægte revolution til sejr. Det bevises tydeligt af den kendsgerning, at de mange revolutioner under ledelse af Kinas småborgerskab og det nationale borgerskab alle mislykkedes.

Det nationale borgerskab er på nuværende tidspunkt af stor betydning. Imperialismen, en meget blodtørstig fjende, står stadig lige ved siden af os. Kinas moderne industri udgør stadig en meget lille del af den nationale økonomi. Der findes ikke nogen pålidelig statistik, men det anslås på grundlag af visse data, at før modstandskrigen mod Japan udgjorde værdien af den moderne industris produktion kun omkring 10 procent af nationalproduktets totale værdi. For at modstå den imperialistiske undertrykkelse og få Kinas tilbagestående økonomi op på et højere niveau, må Kina bruge alle de faktorer i byernes og landdistrikternes kapitalisme, der er nyttige og ikke skader den nationale økonomi og folkets levevilkår. Og vi må forene os med det nationale borgerskab i en fælles kamp. Vor nuværende politik er at regulere kapitalismen, ikke at ødelægge den. Men det nationale borgerskab kan ikke være revolutionens leder, og det skal heller ikke spille den hovedrolle

inden for statsmagten. Grunden til, at det ikke kan være revolutionens leder og ikke bør have den vigtigste rolle inden for statsmagten er, at det nationale borgerskab er svagt netop som følge af dets sociale og økonomiske stilling. Det mangler fremsyn og tilstrækkeligt mod, og mange af dets medlemmer er bange for masserne.

Sun Yat-sen tilrådede »at vække folkemasserne« eller »at hjælpe bønderne og arbejderne«. Men hvem skal »vække« dem eller »hjælpe« dem? Sun Yat-sen tænkte på småborgerskabet og det nationale borgerskab. Faktisk kan de ikke gøre det. Hvorfor endte fyrre års revolution under Sun Yat-sen i fiasko? Fordi småborgerskabet og det nationale borgerskab i imperialismens tidsalder ikke kan føre nogen ægte revolution til sejr.

Vore otteogtyve år har været helt anderledes. Vi har fået mange værdifulde erfaringer. Et veldisciplineret parti, væbnet med marxismen-leninismens teori, der bruger selvkritikkens metode og er forbundet med folkemasserne; en hær under ledelse af et sådant parti; en enhedsfront af alle revolutionære klasser og alle revolutionære grupper under ledelse af et sådant parti – disse er de tre vigtigste våben, hvormed vi har slået fjenden. De adskiller os fra vore forgængere. Ved at stole på dem har vi vundet en grundlæggende sejr. Vi har vandret ad tornede veje. Vi har kæmpet mod opportunistiske afvigelser inden for vort parti, både til højre og til »venstre«. Hver gang vi begik alvorlige fejl med hensyn til disse tre ting, led revolutionen tilbageslag. Ved at lære af vore fejl og tilbageslag er vi blevet klogere og i stand til at ordne vore sager bedre. Det er svært for et hvilket som helst politisk parti eller en hvilken som helst person at undgå fejl, men vi bør begå så få som muligt. Er en fejl gjort, bør vi rette den, og jo hurtigere og grundigere desto bedre.

For at opsummere vor erfaring og samle den i et enkelte punkt: Folkets demokratiske diktatur står under ledelse af arbejderklassen (gennem det kommunistiske parti) og bygger på forbundet mellem arbejdere og bønder. Dette diktatur må forene sig med de internationale revolutionære kræfter. Dette er vor formel, vor vigtigste erfaring, vort vigtigste programpunkt.

Otteogtyve år er lang tid. I den tid har vi kun fuldført én ting – vi har vundet den grundlæggende sejr i den revolutionære krig. Det giver anledning til fest. Fordi det er folkets sejr, fordi det er en sejr i et land så stort som Kina. Men vi har stadigvæk meget arbejde at udføre. For at bruge analogien med en rejse, så er arbejdet der ligger bag os, kun det første skridt på en lang march på 10.000 *li*. Vi mangler endnu at udslette fjendens rester. Den alvorlige opgave med den økonomiske opbygning ligger foran os. Vi må snart lægge nogle af de ting til side, vi er gode til, og vil blive tvunget til at gøre ting, vi ikke er så gode til. Dette betyder vanskeligheder. Imperialisterne tror, at vi ikke vil være i stand til at styre vor økonomi. De ser forventningsfulde frem til vor fiasko.

Vi må overvinde vanskeligheder, vi må lære det, vi ikke ved. Vi må lære at udføre økonomisk arbejde af alle, som ved, hvordan det gøres, uanset hvem de

er. Vi må værdsætte dem som lærere, og lære respektfuldt og samvittighedsfuldt af dem. Vi må ikke foregive at vide, hvad vi ikke ved. Vi må ikke tillægge os bureaukratiske manerer. Hvis vi graver i et emne i adskillige måneder, i et år eller to, i tre eller fem år, vil vi til slut beherske det. I begyndelsen var nogle af de sovjetiske kommunister heller ikke gode til at behandle økonomiske sager, og imperialisterne afventede også deres fiasko, men Sovjetunionens kommunistiske Parti stod sejrrigt frem, og under ledelse af Lenin og Stalin lærte det ikke blot, hvordan man laver revolution, men også hvordan man gennemfører en opbygning. Det har bygget en stor og strålende socialistisk stat. Sovjetunionens kommunistiske Parti er vor bedste lærer, og vi må lære af det. Situationen både ude og hjemme er gunstig for os, og vi kan fuldt ud stole på folkets demokratiske diktatur som vort våben, forene folket i hele landet, undtagen de reaktionære, og gå støt fremad mod vort mål.

Noter

[1] Også kendt som Den store Harmonis verden. Det henviser til et samfund baseret på offentlig ejendom, uden klasseudbytning og klasseundertrykkelse – et stort ideal, der længe har været det kinesiske folks. Her betyder Den store Harmonis rige det kommunistiske samfund.

[2] Se V.I. Lenin: »Radikalismens børnesygdom«, kapitel 2. Lenin sagde: »I løbet af et halvt hundrede år – fra 40'erne til 90'erne i forrige århundrede – søgte den førende tænkning i Rusland under en uhørt barbarisk og reaktionær tsarismes åg med brændende iver efter en rigtig revolutionær teori og studerede med beundringsværdig energi og omhu hvert eneste »sidste ord«, som fremkom i Europa og Amerika på dette felt. Gennem et halvt århundredes uhørte kvaler og ofre, uforlignelig revolutionær heroisme, utrolig energi og hensynsløs søgen, læren, praktisk eksperimenteren, skuffelser, prøvelser og sammenlignende med Europa erfaringer, *kæmpede og led* Rusland sig i sandhed frem til marxismen som den eneste revolutionære teori.« (*Lenin, Udvalgte værker,* bd. 11, s. 124).

[3] Stillet over for det kinesiske folks modstand mod den engelske opiumshandel sendte England i 1840-42 tropper ind i Kwangtung og andre kystområder af Kina under påskud af at beskytte handelen. Tropperne i Kwangtung førte under anførelse af Lin Tse-hsu en modstandskrig mod dem.

[4] Hung Hsiu-chuan (1814-64), der var født i Kwangtung, var leder af en revolutionær bondekrig i midten af det 19. årh. I 1851 anførte han en masseopstand i Kwangsi og proklamerede oprettelsen af Taipings Himmelske Kongerige, der erobrede mange provinser og bekæmpede Ching-dynastiet i 14 år. I 1864 slog denne revolutionære krig fejl, og Hung Hsiu-chuan begik selvmord ved at tage gift.

[5] Kang Yu-wei (1858-1927) fra amtet Nanhai i provinsen Kwangtung. I 1895, efter at Kina det foregående år var blevet slået af den japanske imperialisme, førte han 1300 kandidater til tredje del af den kejserlige eksamen i Peking i overrækkelsen af et »ti tusinde ords bønskrift« til kejser Kuang Hsu, hvori de bad om »konstitutionel reform og modernisering« og anmodede om, at det enevældige monarki måtte blive ændret til et konstitutionelt monarki. I 1898 forfremmede kejseren i et forsøg på at indføre reformer Kang Yu-wei sammen med Tan Sze-tung, Liang Chi-chao og andre til nøgleposter i regeringen. Senere tog enkekejserinden, Tzu Hsi, der repræsenterede de ultrareaktionære, atter magten, og reformbevægelsen slog fejl. Kang Yu-wei og Liang Chi-chao flygtede til udlandet og grundlagde Beskyt-Kejseren-Selskabet, der blev en reaktionær politisk fraktion i opposition til de borgerlige og småborgerlige revolutionære repræsenteret af Sun Yat-sen. Blandt Kangs værker var *Forfalskninger i den konfutsianske kanons klassikere, Konfutse som reformator og Ta Tung Shu* eller *Den store Harmonis Bog.*

Yen Fu (1853-1921) fra Foochow i provinsen Fukien, studerede ved et flådeakademi i England. Efter den kinesisk-japanske krig i 1894 gik han ind for et kongedømme med fri forfatning og reformer for at modernisere Kina. Hans oversættelser af T. H. Huxleys *Evolution and Ethics,* Adam Smiths *The Wealth of Nations,* J. S. Mills *System of Logic,* Montesquieus *L'Espit des Lois* og andre værker udbredte kendskabet til europæisk tænkning i Kina.

[7] Et eksamenssystem indført af Kinas enevældige dynastier. Det var en metode, som den feudale herskende klasse anvendte til at udvælge embedsmænd til at regere over folket og også til at forlokke de intellektuelle. Systemet, der daterer sig fra det 7. århundrede, eksisterede helt op til begyndelsen af det 20. århundrede.

[8] Revolutionen af 1911 styrtede Ching-dynastiets enevældige regime.

[9] En helt i romanen *Shui Hu Cuan (Sumpens helte),* der dræbte en tiger med de bare næver på Chingyang-højderyggen. Det er en af de mest populære episoder i denne berømte roman.

[10] Om forholdet mellem landbrugets socialisering og landets industrialisering se »Om den kooperative omformning af landbruget«, afsn. 7 og 8 i *Mao Tsetung, Udvalgte værker,* bd. 5. I denne beretning udviklede Mao Tsetung på basis af sovjetiske erfaringer og vort eget lands praksis, den tese, at landbrugets socialisering må foregå i takt med en socialistisk industrialisering.

[11] Citatet er fra Chu Hsis kommentar til den *Konfucianske doktrin om middelvejen,* kapitel 13.

KAST ILLUSIONERNE BORT, FORBERED JER TIL KAMPEN

14. august 1949

Det er ingen ulykke, at det amerikanske udenrigsministeriums Hvidbog om forholdet mellem Kina og USA og udenrigsminister Achesons følgeskrivelse til præsident Truman[1] udkommer netop på dette tidspunkt. Offentliggørelsen af disse dokumenter afspejler det kinesiske folks sejr og imperialismens nederlag, og den afspejler hele det imperialistiske verdenssystems forfald. Det imperialistiske verdenssystem er fyldt med uovervindelige indre modsigelser, og derfor er imperialisterne blevet kastet ud i dyb nedtrykthed.

Imperialisterne har forberedt betingelserne for deres eget endeligt. Disse betingelser er rejsningen af de store folkemasser i kolonierne, halvkolonierne og i de imperialistiske lande selv. Imperialismen har skubbet de store folkemasser over hele verden ind i den historiske periode, hvor kampen om imperialismens afskaffelse vil finde sted.

Imperialismen har forberedt de materielle såvel som de moralske betingelser for de store folkemassers kamp.

De materielle betingelser er fabrikker, jernbaner, skydevåben, artilleri og lignende. Det meste af den kinesiske Folkets Befrielseshærs kampduelige udrustning stammer fra USA-imperialismen, noget kommer fra den japanske imperialisme, og noget har vi selv fremstillet.

Den britiske aggression mod Kina i 1840[2] blev fulgt af angrebskrigen mod Kina af de engelsk-franske allierede styrker[3], af Frankrig[4], af Japan[5], og af de allierede styrker fra otte magter (Storbritannien, Frankrig, Japan, Tsarrusland, Tyskland, USA, Italien og Østrig)[6], af krigen mellem Japan og Tsarrusland på kinesisk territorium[7], af Japans angrebskrig mod Kina, som begyndte i 1938 og varede otte lange år; og endelig gennem den seneste angrebskrig mod det kinesiske folk, som har fundet sted i tre år, og som ser ud som om, den er ført af Chiang Kai-shek, men som i virkeligheden er ført af USA. Som det konstateres i Achesons brev, har USA i denne seneste krig givet Kuomintang-regeringen materiel hjælp til en værdi af »mer end 50% af sidstnævntes udgifter« og udstyret hærene med »militære forsyninger«. Det er en krig, hvori USA bidrager med pengene og kanonerne og Chiang Kai-shek skaffer folkene, som skal kæmpe for USA og slagte det kinesiske folk. Alle disse angrebskrige sammen med den politiske, økonomiske og kulturelle aggression og undertrykkelse har forårsaget, at det kinesiske folk hader imperialismen,

har fået det til at standse op og tænke: »Hvad drejer alt dette sig egentlig om?«, og har tvunget det til at bringe sin revolutionære ånd til fuld udfoldelse og forene sig i kampen. De kæmpede, led nederlag, kæmpede igen, led atter nederlag, kæmpede igen, og opsamlede 109 års erfaringer, opsamlede erfaringer fra hundreder af kampe, store og små, militære og politiske, økonomiske og kulturelle, med eller uden blodsudgydelser og vandt først så den afgørende sejr af i dag. Dette er de moralske betingelser, og uden disse kunne revolutionen ikke have sejret.

For at understøtte deres aggressive politiks behov, skabte imperialismen kompradorsystemet og bureaukratkapitalen i Kina. Den imperialistiske aggression stimulerede Kinas samfundsøkonomi og skabte forandringer i den og skabte imperialismens modsætning, den nationale industri og Kinas nationale borgerskab, og især det kinesiske proletariat, som arbejder i foretagender, der direkte drives af imperialismen, dem, som drives af bureaukratkapitalen, og dem, som drives af det nationale borgerskab. For at tjene sine aggressive politiske behov ruinerede kapitalismen de kinesiske bønder gennem bytte af ulige værdier og skabte herved store masser af fattige bønder, omfattende flere hundreder af millioner, som udgør 70% af den kinesiske landbefolkning. For at tjene deres aggressive politiks behov skabte imperialismen millioner af store og små intellektuelle af en ny type, som adskiller sig fra den gamle *literatus*-type eller den lærde bureaukrat. Men imperialismen og dens lakajer, Kinas reaktionære regeringer, kunne kun kontrollere en del af disse intellektuelle og til allersidst kun en håndfuld, som f.eks. Hu Shih, Fu Sze-nien og Chien Mu[8], alle de øvrige unddrog sig deres kontrol, og vendte sig imod dem. Studenter, lærere, teknikere, professorer, ingeniører, læger, videnskabsmænd, skribenter, kunstnere og regeringsansatte, alle er enten med i oprøret mod dem, eller tager afsted med Kuomintang. Det kommunistiske parti er de fattiges parti, og er beskrevet af Kuomintangs vidtudbredte og altomfattende propaganda som en bande mordere, som begår mord og brandstiftelse,og som røver og plyndrer, som forkaster historien og fædrelandet, som ikke har nogle respektfulde følelser over for deres forfædre eller lærere og er uimodtagelige for al fornuft, og praktiserer fælleseje med kvinder og anvender »menneskehavets« militære taktik og kort sagt er en horde skrækkelige uhyrer, som udfører enhver tænkelig forbrydelse, og som uden diskussion er onde. Men mærkeligt nok er det den selvsamme horde, som har vundet adskillige hundreder af millioner folks støtte, herunder flertallet af de intellektuelle og især den studerende ungdom.

En del af de intellektuelle ønsker fortsat at se tiden an. De tænker: »Kuomintang er ikke en god ting, og det er det kommunistiske parti nødvendigvis heller ikke, så vi bliver nødt til at se tiden an«. Nogle støtter det kommunistiske parti i ord, men i deres hjerter ser de tiden an. Det er de selvsamme folk, som har illusioner om USA. De er ikke parate til at drage en skillelinje mellem USA-imperialisterne, som har magten, og det amerikanske

folk, som ikke har den. De bliver let duperede af USA-imperialisternes honningsøde ord, som om disse imperialister ville handle med Folkets Kina på grundlag af lighed og gensidig fordel uden en principfast og lang kamp. De har endnu mange reaktionære, det vil sige folkefjendske tanker i deres hoveder, men de er ikke Kuomintang-reaktionære. De er de »midtsøgende« eller højrefløjen i Folkets Kina. Det er dem, der støtter det, som Acheson kalder »demokratisk individualisme«. Achesons bedrageriske manøvre har stadigvæk et spinkelt samfundsmæssigt grundlag i Kina.

Achesons Hvidbog vedgår, at USA-imperialisterne overhovedet ikke aner, hvad de skal stille op i den nuværende situation i Kina. Kuomintang er så afmægtigt, at ikke en mængde hjælp kan redde det fra sin uundgåelige undergang; USA-imperialisterne mister grebet om tingene og føler sig hjælpeløse. Acheson siger i sin følgeskrivelse:

> Den ulykkelige, men uundgåelige kendsgerning er, at de ildevarslende følger af borgerkrigen i Kina var under den amerikanske regerings kontrol. Intet af, hvad dette land gjorde eller kunne have gjort inden for sit formåens rimelige rammer, kunne have ændret på konsekvenserne, intet af det, som blev efterladt ugjort fra dette lands side, havde bidraget til det. Det var et produkt af indre kinesiske styrkeforhold, kræfter, som dette land forsøgte at øve indflydelse på, men uden at være i stand til det.

Ifølge denne logik ville Achesons konklusion, som nogle intellektuelle vrøvlehoveder mener eller siger, være at handle som »slagterne, der lægger kniven fra sig og med ét bliver en Buddha«, eller »røveren, som ændrer sit hjerte og bliver en hæderlig mand«, dvs. han burde behandle Kina på grundlag af lighed og gensidig fordel, og holde op med at skabe problemer. Men nej, Acheson siger, at problemerne fortsat vil komme, og det har han bestemt ret i. Vil der blive nogle resultater? Det vil der, siger han. Hvilken gruppe folk vil han sætte sin lid til? På dem, som støtter den »demokratiske individualisme«. Som Acheson siger:

> I sidste ende vil Kinas dybtgående civilisation og den demokratiske individualisme hævde sig selv, og de vil kaste det fremmede åg af sig. Jeg mener, at vi skal opmuntre enhver udvikling i Kina, som nu og i fremtiden arbejder for dette mål.

Hvor forskellig er ikke imperialisternes logik fra folkets! Skabe problemer, slå fejl, skabe problemer igen, slå fejl endnu engang til deres dommedag; sådan er imperialisterne og de reaktionæres logik verden over, når de beskæftiger sig med folkets sag, og de vil aldrig gå imod deres egen logik. Dette er en marxistisk lov. Når vi siger, at »imperialismen er grådig«, så mener vi, at dens væsen aldrig vil ændre sig, at imperialisterne aldrig vil lægge kniven fra sig, at de lige til deres endeligt aldrig vil blive Buddhaer.

Kæmpe, slå fejl, kæmpe igen, slå fejl igen ... lige til de sejrer, det er folkets logik, og heller ikke de vil gå imod denne logik. Det er en anden marxistisk

lov. Det russiske folks revolution fulgte denne logik, og det har det kinesiske folks revolution ligeledes gjort.

Klasser kæmper, nogle folk sejrer, andre bliver udryddet. Således er historien, således har civilisationens historie været gennem tusinder af år. At tolke historie ud fra dette synspunkt er historisk materialisme; at stå i modsætning til dette synspunkt er historisk idealisme.

Selvkritikkens metoder kan kun anvendes inden for folkets rækker, det er umuligt at overtale imperialisterne og de kinesiske reaktionære til at vise deres hjerters godhed og komme på den rette vej igen. Den eneste vej er at samle kræfterne og kæmpe mod dem, som vi gjorde under folkets befrielseskrig og i bonderevolutionen, at afsløre imperialisterne, »irritere« dem[9], styrte dem, straffe dem for brud på loven og blot tillade dem »at opføre sig ordentligt, og ikke bryde loven i ord eller i gerninger«. Kun da vil der være et håb om handel med udenlandske imperialister på grundlag af ligeværd og gensidig fordel. Kun da vil der være et håb om, at disse godsejere, bureaukratkapitalister, medlemmer af den reaktionære Kuomintang-klike og deres medskyldige, som har nedlagt våbnene og overgivet sig, kan opdrages, så de kan omforme det dårlige til det gode, og så vidt muligt blive omformet til gode folk. Mange kinesiske liberale – den gamle type liberale elementer, dvs. dem, som støtter den »demokratiske individualisme«, som Truman, Acheson, Marshall og Leighton Stuart regner med og har forsøgt at vinde over – finder ofte sig selv i en passiv stilling og tager ofte fejl i deres vurderinger om lederne i USA, om Kuomintang, om Sovjetunionen og også om Kinas kommunistiske Parti. Årsagen er lige netop, at de ikke ser på eller synes om at se på problemerne ud fra den historiske materialismes standpunkt.

Det er alle progressives pligt – kommunisterne, medlemmerne af de demokratiske partier, politisk bevidste arbejdere, studenterungdommen og progressive intellektuelle – at forene sig med mellemlagene, de midtsøgende og de tilbagestående elementer i forskellige lag, med alle dem i Folkets Kina, som stadig vakler eller tøver (disse folk vil vakle i et langt stykke tid fremover og selv efter, at de en gang er blevet faste, vil de atter vakle, så snart de støder på vanskeligheder), give dem alvorligt ment støtte, kritisere deres vaklende karakter, opdrage dem, vinde dem over på massernes side, forhindre imperialisterne i at vinde dem over på deres side og sige til dem, at de skal kaste illusionerne bort og forberede sig på kampen. Lad ingen mene, at der nu, hvor sejren er vundet, ikke er mere arbejde at gøre. Vi må fortsat arbejde for at gøre et tålmodigt stykke arbejde, før vi fuldstændigt kan vinde disse folk. Når de er vundet over, vil imperialismen være fuldstændig isoleret, og Acheson vil ikke længere være i stand til at bruge nogle af sine tricks.

Parolen »forbered jer på kamp« er henvendt til dem, som stadig hylder visse illusioner om forholdet mellem Kina og de imperialistiske lande, specielt forholdet mellem Kina og USA. Med hensyn til dette spørgsmål er de stadig passive, de har stadig ikke besluttet sig, de er ikke opsatte på at føre en lang

kamp mod amerikansk og britisk imperialisme, fordi de stadig har illusioner om USA. Der er stadig en meget stor eller temmelig stor kløft mellem disse folk og os om dette spørgsmål.

Offentliggørelsen af den amerikanske Hvidbog og Achesons følgeskrivelse er værd at fejre, fordi det for de mennesker, som stadigvæk har ideer om den gamle type demokrati eller demokratisk individualisme, som ikke billiger eller ikke fuldstændig billiger, eller som er utilfredse med eller er noget utilfredse med eller endda afviser folkets demokrati, demokratisk kollektivisme eller demokratisk centralisme, eller kollektiv heroisme eller patriotisme på grundlag af internationalisme, er som at få en spand koldt vand i hovedet eller at tabe ansigt. Det er i særlig grad som at få en spand koldt vand i hovedet for dem, som tror, at alt amerikansk er godt, og som håber, at Kina vil følge USA's model.

Acheson erklærer åbent, at de kinesiske demokratiske individualister vil blive »opmuntret« til at kaste det såkaldt »fremmede åg« af sig. Det vil sige, at han opfordrer til at omstyrte marxismen-leninismen og folkets demokratiske diktatur under ledelse af Kinas kommuniske Parti. For den »isme« og det system, det knytter sig til, er »fremmed« uden nogen rødder i Kina, påtvunget kineserne af tyskeren Karl Marx (som døde for 66 år siden) og russerne Lenin (som døde for 25 år siden) og Stalin (som stadig er i live), denne »isme« og dette system er desuden fuldstændigt dårligt, fordi det gør sig til talsmænd for klassekampen, omstyrtelsen af imperialismen og så videre, derfor må det skaffes af vejen. I denne forbindelse hævdes det, at Kinas »demokratiske individualisme atter vil rejse sig« under »opmuntring« fra præsident Truman, den skjulte øverstkommanderende Marshall, udenrigsminister Acheson (den charmerende udenlandske mandarin, som er ansvarlig for Hvidbogen) og ambassadør Leighton Stuart, som er stukket af. Acheson og hans lige tror, de giver »opmuntring«, men disse kinesiske demokratiske individualister som stadig har patriotiske følelser, selv om de tror på USA, må sandsynligvis føle, at de får en spand koldt vand i hovedet, og at de taber ansigt; for i stedet for at behandle det kinesiske folkets demokratiske diktaturs myndigheder på rimelig vis, laver Acheson og hans lige dette beskidte arbejde, som de oven i købet har offentliggjort. Hvilket tab af ansigt! Hvilket tab af ansigt! For alle dem, som er patriotiske, er Achesons konstatering ikke en »tilskyndelse«, men en fornærmelse.

Kina er midt i en stor revolution, hele Kina syder af begejstring. Betingelserne er gunstige for at vinde alle dem over og forene sig med alle dem, som ikke har et bittert og dybtliggende had til folkets revolution, selv om de måske har fejlagtige tanker. Progressive bør anvende Hvidbogen til at overbevise alle disse personer.

Noter

[1] Den amerikanske Hvidbog, *»USA's forhold til Kina«* blev offentliggjort af det amerikanske udenrigsministerium den 5. august 1949. Achesons følgeskrivelse til Truman var dateret den 30. juli 1949. Hovedparten af Hvidbogen, som er opdelt i otte afsnit, handler om det kinesisk-amerikanske forhold i perioden fra 1844, da USA tvang Kina til at underskrive Wanghia-traktaten til 1949, hvor sejren var grundlæggende vundet over hele landet i det kinesiske folks revolution. Hvidbogen går særligt i detaljer omkring, hvordan USA førte en støttepolitik for Chiang Kai-shek og en anti-kommunistisk politik i de fem år fra den sidste del af modstandskrigen mod Japan til 1949 og bekæmpede det kinesiske folk med alle tænkelige midler og til sidst led nederlag. Hvidbogen og Achesons følgeskrivelse er fyldt med forvrængninger, udeladelser, opspind, og desuden af ondsindet bagvaskelse og et dybt had til det kinesiske folk. I striden inden for den amerikanske reaktionære lejr omkring dens politik over for Kina, blev imperialister som Truman og Acheson tvunget til at afsløre noget af sandheden om deres kontrarevolutionære aktiviteter i forsøg på at overbevise deres modstandere offentligt i Hvidbogen. Således blev Hvidbogen objektivt til USA-imperialismens tilståelser af dens egne aggressive forbrydelser over for Kina.

[2] Se »Om folkets demokratiske diktatur,« note 3, side 324 i dette bind.

[3] Fra 1856 til 1860 førte Storbritannien og Frankrig sammen en angrebskrig mod Kina, støttet af USA og Tsarrusland fra kulisserne. Ching-dynastiets regering ofrede al sin energi på undertrykkelsen af bøndernes revolution, og førte en passiv modstandspolitik mod de fremmede angribere. De britisk-franske styrker besatte større byer som Canton, Tientsin og Peking, plyndrede og nedbrændte Yuan Ming Yuan-paladset i Peking, og tvang Ching-regeringen til at indgå »Tientsin-traktaten« og »Peking-traktaten«. Hovedbestemmelserne i disse traktater indebar åbningen af traktathavne i Tientsin, Newchwang, Tengchow, Taiwan, Tangshui, Chaochaw, Chiungchow, Nanking, Chianking, Kiukiang, og Hankow, traktaterne gav de fremmede specielle rejseprivilegier og rettigheder til missionsvirksomhed inde i Kina og med hensyn til sejlads inde i landet. Fra dette tidspunkt bredte udenlandske aggressive kræfter sig over alle Kinas kystprovinser og trængte dybt ind i baglandet.

[4] Fra 1884-85 invaderede franske aggressorer Vietnam og de kinesiske provinser Kwangsi, Fukien, Taiwan og Chekiang. Kinesiske tropper ydede hård modstand og vandt en lang række sejre. På trods af sejrene i krigen underskrev den korrupte Ching-regering den nedværdigende «Tietsin-traktat«, som anerkendte den franske besættelse af Vietnam og tillod deres aggressive styrker at trænge igennem Sydkina.

[5] Den kinesisk-japanske krig i 1894. Krigen brød ud som følge af Japans aggression mod Korea og dets provokationer mod kinesiske land- og flådestyrker. I denne krig udkæmpede de kinesiske styrker en heltemodig kamp, men Kina led nederlag på grund af Ching-regeringens korruption og dens manglende forberedelser til en modstandskamp. Som resultat heraf indgik Ching-regeringen den skammelige »Shimoneseki-traktat« med Japan, ifølge hvilken den afstod Taiwan og Penghu-øerne, skulle betale krigsskadeserstatninger på 200 millioner sølv-taels, tillod japanerne at bygge fabrikker i Kina, åbnede Shasi, Chungking, Soochow og Hangchow som traktathavne og anerkendte Japans dominans over Korea.

[6] I 1900 sendte otte imperialistiske magter, Storbritannien, Frankrig, Japan, Tsarrusland, Tyskland, USA, Italien, og Østrig en fællesstyrke for at angribe Kina som et forsøg på at undertrykke det kinesiske folks Yi Hu Tuan-opstand mod aggressionen. Det kinesiske folk ydede heltemodig modstand. De otte magters allierede styrker indtog Taku og besatte Tientsin og Peking. I 1901 indgik Ching-regeringen en traktat med de otte imperialistisk magter; dens vigtigste bestemmelser var, at Kina skulle betale disse lande den enorme sum af 450 millioner sølv-taels som krigsskadeserstatning og tildele dem den særlige ret at stationere tropper i Peking og i området fra Peking over Tientsin til Shanhaikuan.

[7] Dette var den imperialistiske krig, som Japan og Tsarrusland udkæmpede for at bemægtige sig Nordøstkina og Korea. Eftersom krigen hovedsagelig blev udkæmpet ved Fengtien (nu Shenyang) og Liaoyang samt omkring havnen Lushun i Nordøstkina, forårsagede det enorme tab for

det kinesiske folk. Som et resultat af krigen blev Tsarrusland slået og erstattet af den japanske imperialisme som dominerende magt i Nordøstkina. Ifølge den fredstraktat (Portsmouth-traktaten), som blev indgået ved afslutningen af denne krig, anerkendte også Tsarrusland Japans eneherredømme over Korea.

[8] Hu Shih, som tidligere var universitetsprofessor, universitetsrektor og ambassadør for Kuomintang-regeringen i USA, er en velkendt forsvarer for USA-imperialismen blandt borgerlige kinesiske intellektuelle. Fu Sze-nien og Chien Mu, som også er universitetsprofessorer, var lærde, som tjente den reaktionære Kuomintang-regering.

[9] Se »Om folkets demokratiske diktatur«, side 314 i dette bind.

FARVEL, LEIGHTON STUART

18. august 1949

Det er meget forståeligt, at den dato, som er blevet valgt til udgivelsen af den amerikanske Hvidbog, er den 5. august, på et tidspunkt, hvor Leighton Stuart[1] var taget fra Nanking til Washington, men endnu ikke var ankommet dertil, eftersom Leighton Stuart er symbolet på den amerikanske aggressionspolitiks totale nederlag. Leighton Stuart er amerikaner, født i Kina; han har en del gode forbindelser i samfundet og har gennem en del år drevet missionsskoler i Kina; han foregav at elske både USA og Kina, og det lykkedes ham at bedrage en hel del kinesere. Derfor blev han håndplukket af George C. Marshall, blev gjort til USA's ambassadør i Kina og blev en berømt personlighed i Marshall-gruppen. Set ud fra Marshall-gruppens synspunkt havde han kun en fejl, nemlig, at den periode, hvor han var Kinas ambassadør og stod som eksponent for dens politik, var netop den periode, hvor denne politik blev bekæmpet til det sidste af det kinesiske folk. Det var ikke noget ringe ansvar. Det er kun naturligt, at Hvidbogen, der har til hensigt at vige udenom dette ansvar, udkommer på et tidspunkt, hvor Leighton Stuart er på vej til Washington, men endnu ikke er ankommet.

Den krig, som skulle gøre Kina til en amerikansk koloni, er en krig, hvori USA bidrager med pengene og kanonerne og Chiang Kai-shek med folkene, der måtte kæmpe for USA og nedslagte det kinesiske folk. Denne krig har været en væsentlig del af den amerikanske imperialistiske politik med verdensomspændende aggression siden 2. verdenskrig. USA's aggressive politik har adskillige mål. De tre hovedmål er Europa, Asien og det amerikanske kontinent. Kina, som er tyngdepunktet i Asien, er et stort land med en befolkning på 475 millioner; ved at bemægtige sig Kina villle USA besidde hele Asien. Med en konsolideret asiatisk front ville USA-imperialismen kunne anse sin front på det amerikanske kontinent for relativt sikker. Således er de amerikanske aggressorers selvtilfredse almene og overordnede beregninger.

Men for det første ønsker det amerikanske folk og verdens folk ikke krig. For det andet er USA's opmærksomhed i stor udstrækning blevet bundet af de europæiske folks rejsning, opståelsen af folkedemokratierne i Østeuropa og i særlig grad af Sovjetunionens mægtige kraft, dette hidtil usete mægtige bolværk for freden hen over Europa og Asien, og ved dens stærke modstand mod USA's aggressionspolitik. For det tredje, og det er det vigtigste, er det kinesiske folk vakt, og de væbnede styrker og folkets organiserede styrke under ledelse af Kinas kommunistiske Parti, er blevet mægtigere end nogensinde før.

Følgelig er USA-imperialismens ledende klike blevet hindret i at føre en politik med et direkte storstilet angreb på Kina og har i stedet ført en politik med at hjælpe Chiang Kai-shek med at udkæmpe borgerkrigen.

Amerikanske flåde-, land-, og luftstyrker deltog rent faktisk i krigen i Kina. Der var amerikanske flådebaser i Tsingtao, Shanghai og på Taiwan. Der var stationeret amerikanske tropper i Peiping, Tientsin, Tangshan, Chinwangtao, Tsingtao, Shanghai og Nanking. Amerikanske luftstyrker kontrollerede hele luftrummet over Kina og tog luftfotografier af alle strategiske områder i Kina med henblik på militærkort. Ved byen Anping nær Peiping, ved Chiutai nær Changchun, ved Tangshan og på den østlige del af Shantung-halvøen stødte amerikanske tropper ved flere lejligheder sammen med Folkets Befrielseshær, og ved adskillige lejligheder blev de taget til fange[2]. Chennaults luftflåde spillede en ret stor rolle i borgerkrigen[3]. Udover at transportere tropper for Chiang Kai-shek, bombede og sænkede USA krydseren *Chungking*, som havde gjort mytteri mod Kuomintang[4]. Alle disse handlinger var udtryk for direkte deltagelse i krigen, skønt de ikke udgjorde en åben krigserklæring og ikke var så omfangsrige, og skønt USA's metode først og fremmest var de udstrakte forsyninger af penge, våben og rådgivere til at hjælpe Chiang Kai-shek med at udkæmpe borgerkrigen.

USA's brug af denne metode skyldtes Kinas og resten af verdens objektive situation, og i alt fald ikke manglende ønsker fra Trumann-Marshall-gruppen, USA-imperialismens ledende klike, om at åbne direkte angreb mod Kina. Der blev endog iscenesat en plat farce ved påbegyndelsen af dens hjælp til Chiang Kai-shek med at udkæmpe borgerkrigen, hvor USA optrådte som mægler i konflikten mellem Kuomintang og det kommunistiske parti. Det var et forsøg på at smigre det kommunistiske parti, forråde det kinesiske folk og således opnå kontrol over hele Kina uden kamp. Fredsforhandlingerne slog fejl, bedrageriet blev afsløret og tæppet gik op for krigen.

Liberale eller demokratiske individualister, som nærer illusioner om USA og har en kort hukommelse! Lyt selv til Achesons egne ord:

> Da freden kom, blev USA stillet over for tre mulige alternativer i Kina: 1) Det kunne have trukket sig ud af hele molevitten: 2) Det kunne have interveneret i stort omfang for at assistere nationalisterne med ødelæggelsen af kommunisterne. 3) Det kunne, mens det assisterede nationalisterne med at hævde deres autoritet over så meget som muligt af Kina, bestræbe sig på at undgå en borgerkrig ved at arbejde for et kompromis mellem de to sider.

Hvorfor førte USA ikke den førstnævnte af disse eksempler på politik. Acheson siger:

> Det første alternativ ville have været en fravigelse af vort internationale ansvar og af vor traditionelle venskabspolitik over for Kina, før vi havde gjort et energisk forsøg på at være til hjælp, hvilket jeg tror den amerikanske offentlige mening på det tidspunkt også følte.

Så sådan ser tingene altså ud: USA's internationale ansvar og den »traditionelle venskabspolitik over for Kina« er intet andet end en intervention over for Kina. Her kaldes intervention at påtage sig internationalt ansvar og at vise venskab over for Kina; det går ganske enkelt ikke at udgive dette for ikke-intervention. Her tilsmudser Acheson USA's offentlige mening; den »offentlige mening«, han taler om, er den i Wall Street, ikke det amerikanske folks offentlige mening.

Hvorfor fulgte USA ikke den anden af disse politiske linier? Acheson siger:

> Den anden alternative politik var fuldstændig umulig at gennemføre, selv om den i teorien og vurderet i dag muligvis virker tiltrækkende. Nationalisterne havde ikke været i stand til at ødelægge kommunisterne gennem de ti år før krigen. Nu, efter krigen, var nationalisterne som påpeget ovenfor, svækkede, demoraliserede og upopulære. De havde hurtigt sat deres folkelige opbakning og prestige over styr i de områder, som blev befriet fra japanerne gennem den måde, hvorpå deres civile og militære embedsmænd opførte sig. På den anden side var kommunisterne stærkere, end de nogensinde havde været før, og de kontrollerede det meste af Nordkina. På grund af de nationalistiske styrkers ineffektivitet, hvilket senere så tragisk blev demonstreret, kunne kommunisterne sandsynligvis kun være blevet fordrevet udelukkende ved brug af amerikanske våben. Det er helt klart, at det amerikanske folk ikke ville have billiget et så stort engagement af vore hære i 1945 eller senere. Derfor nåede vi frem til den tredje alternative politik.

Hvilken glimrende idé! USA bidrager med pengene og kanonerne og Chiang Kai-shek med det mandskab, der skulle kæmpe for USA og nedslagte det kinesiske folk, »knuse« kommunisterne og forvandle Kina til en amerikansk koloni; således at USA fik mulighed for at opfylde sit »internationale ansvar« og udføre sin »traditionelle venskabspolitik« over for Kina.

Skønt Kuomintang var korrupt og udueligt, »demoraliseret og upopulær«, forsynede USA det ikke desto mindre med penge og kanoner og fik det til at kæmpe. Direkte væbnet intervention var »i teorien« i orden, »vurderet i dag« for de amerikanske herskere. For direkte væbnet intervention ville virkelig have været interessant, og det kunne virke »tiltrækkende«. Men den ville ikke have fungeret i praksis, for »det er helt klart, at det amerikanske folk ikke ville have billiget« det. Ikke fordi den imperialistiske klike med Trumann, Marshall, Acheson og deres lige ikke ønskede det, – de ønskede det vældig meget – men situationen i Kina, USA og i verden som helhed tillod det ikke (et punkt, som Acheson ikke nævner), de var nødt til at se bort fra deres foretrukne mulighed og vælge den tredje.

De kinesere, som mener at »sejren er mulig, selv uden international hjælp« skal spidse øren her. Acheson kan lære jer noget. Acheson er en god lærer, han underviser gratis, og han fortæller hele sandheden med utrættelig iver og åbenhed. USA afholdt sig fra at sende store styrker for at angribe Kina, ikke

fordi den amerikanske regering ikke ønskede det, men fordi den havde bekymringer. Første bekymring: det kinesiske folk ville modsætte sig det, og den amerikanske regering var bange for at synke helt ned i hængedyndet. Anden bekymring: det amerikanske folk ville modsætte sig det, og derfor turde den amerikanske regering ikke beordre mobilisering. Tredje bekymring: folkene i Sovjetunionen, Europa og i resten af verden ville modsætte sig det, og den amerikanske regering ville stå over for en almen fordømmelse. Achesons charmerende åbenhed har sine grænser, og han er ikke villig til at nævne den tredje bekymring. Årsagen er, at han er bange for, at Marshall-planen[5] for Europa, som allerede er en fiasko, selv om det modsatte hævdes at være tilfældet, skal ende ynkeligt med et fuldstændigt sammenbrud.

De kinesere, som er snæversynede, forvirrede liberale eller demokratiske individualister skal spidse øren nu. Acheson kan lære jer noget, han er jer en god lærer. Han har gjort det helt af med jeres forestillinger om USA's humanisme, retfærdighed og mod. Er det ikke korrekt? Kan I finde bare ét tegn på humanisme, retfærdighed eller dyder i Hvidbogen eller i Achesons følgeskrivelse?

Det er korrekt, at USA har både videnskab og teknologi. Men desværre er de i kapitalisternes hænder, ikke i folkets, og de anvendes til at udbytte og undertrykke deres eget folk og til at gennemføre aggression og massakrer mod folk i andre lande. Der er ligeledes »demokrati« i USA. Men desværre er det blot et andet ord for borgerskabets eget diktatur. USA har masser af penge. Men desværre er det kun rede til at give penge til de reaktionære i Kuomintang, som i bund og grund er rådne. Det siges, at USA er og vil være ganske villig til at yde penge til sin femte kolonne i Kina, men det er ikke villigt til at give dem til de gennemsnitlige liberale eller demokratiske individualister, som er for »boglærde« og ikke aner, hvordan de skal værdsætte tjenester, og naturligvis er de endnu mere uvillige til at give penge til kommunisterne. De har givet penge, men kun under betingelser. Hvad er betingelserne? Følg USA! Amerikanerne har uddelt en smule nødhjælpsmel i Peiping, Tientsin og Shanghai for at se, hvem der vil stoppe op og samle det op. På samme måde som Chiang Tai Kung fiskede[6], har de kastet snøren ud til de fisk, som selv ønsker at blive fanget. Men de, som sluger den mad, der uddeles med foragt[7], vil få sig en slem mavepine.

Vi kinesere har rygrad. Mange, som tidligere var liberale eller demokratiske individualister, har sat sig op mod USA-imperialisterne og deres lakajer, de reaktionære i Kuomintang. Wen Yi-to rejste sig i sin fulde højde og slog i bordet, så vredt lige ind i Kuomintangs geværer, og døde frem for at underkaste sig[8]. Chu Tse-ching døde af sult, skønt han var alvorligt syg, hellere end at modtage USA's »nødhjælps-mad«[9]. Han Yu fra Tang-dynastiet skrev »En lovprisning til Po Yi«[10], som priste en mand med en hel del »demokratiske individualistiske« tanker, der unddrog sig sin pligt over for folket i sit eget land og forlod sin post og bekæmpede folkets daværende

befrielseskrig under ledelse af kong Wu. Han priste den forkerte mand. Vi burde skrive lovprisninger om Wen Yi-to og Chu Tse-ching, som viste vor nations heltemodige ånd.

Hvad skulle der ske ved, at vi kom til at møde nogle vanskeligheder! Lad dem blokere os! Lad dem bare blokere os i otte eller ti år! På det tidspunkt vil alle Kinas problemer være løst. Vil kineserne vige for vanskeligheder, når de ikke engang frygter døden. Lao Tzu sagde: »Folket frygter ikke døden, hvorfor skulle vi så true med den?«[11] USA-imperialismen og dens lakajer, Chiang Kai-sheks reaktionære, har ikke blot truet os med døden, men rent faktisk slået mange af os ihjel. Foruden folk som Wen Yi-to har de dræbt millioner af kinesere i de sidste tre år med amerikanske karabiner, maskingeværer, morterer, bazookaer, haubitzere, tanks og bomber kastet ned fra flyene. Denne situation er nu ved at være ovre. De er blevet slået. Nu er det os, som må angribe dem, ikke dem, som kommer ud for at angribe os. De vil snart være færdige. De få problemer, som vi står tilbage med, som f.eks. blokade, arbejdsløshed, hungersnød, inflation og stigende priser er vanskeligheder, men vi kan allerede nu trække vejret mere roligt end i de foregående tre år. Vi er kommet igennem de sidste tre års skærsild, hvorfor skulle vi så ikke kunne overvinde disse få vanskeligheder, som vi har i dag. Hvorfor skulle vi ikke kunne leve uden USA?

Da Folkets Befrielseshær krydsede Yangtse-floden, flygtede USA's koloniale regering i Nanking over hals og hovede. Da sad hans exellence ambassadør Stuart fast i sin stol og kiggede med store øjne, idet han håbede at kunne sætte butikken op med et andet skilt og høste noget profit. Men hvad så han? Bortset fra Folkets Befrielseshær, som marcherede forbi, kolonne efter kolonne, og arbejderne, bønderne og studenterne som rejste sig i flokkevis, så han noget andet – de kinesiske liberale eller demokratiske individualister, som kom frem i stort tal og råbte paroler og talte revolution med arbejderne, bønderne og soldaterne. Kort sagt, han blev efterladt i kulden, »helt alene stod han, med kun sig selv og sin skygge til at behage hinanden«[12]. Der var intet at gøre for ham længere, og han måtte gå sin vej med sin dokumentmappe under armen.

Der findes stadig nogle intellektuelle og andre folk i Kina, som har tågede ideer og illusioner om USA. Derfor bør vi forklare dem tingene, vinde dem over, opdrage dem og forene os med dem, så de kommer over på folkets side og ikke falder i imperialismens fælder. Men USA-imperialismens prestige har spillet fuldstændig fallit over for det kinesiske folk, og Hvidbogen er et bevis på dens fallit. Progressive bør gøre god brug af Hvidbogen i opdragelsen af det kinesiske folk.

Leighton Stuart er rejst og Hvidbogen er ankommet. Meget fint. Meget fint. Begge begivenheder er værd at fejre.

Noter

[1] John Leighton Stuart, som blev født i Kina i 1876, var hele sit liv en loyal agent for USA's kulturelle aggression i Kina. Han påbegyndte missionærarbejde i Kina i 1905, og i 1919 blev han rektor ved Yenching-universitetet, som USA oprettede i Peking. Den 11. juli 1946 blev han udnævnt til USA's ambassadør i Kina. Han støttede de Kuomintang-reaktionære aktivt i at føre borgerkrigen til ende og foranstaltede forskellige politiske intriger over for det kinesiske folk. Den 2. august 1949 blev Leighton Stuart tvunget til at forlade Kina i ubemærkethed, fordi alle USA-imperialismens anstrengelser for at ødelægge det kinesiske folks revolutions sejr var slået fuldstændig fejl.

[2] Efter Japans overgivelse i 1945 landsatte USA's væbnede styrker tropper i Kina og stationerede sig ved Peiping, Shanghai, Nanking, Tientsin, Tangshan, Kaiping, Chinwangtao, Chinghai, Tsingtao og andre steder med det formål at øve aggression mod Kinas territorium og suverænitet og at blande sig i dets indre anliggender. Ydermere invaderede de gentagne gange de befriede områder. Den 29. juli 1946, overfaldt amerikanske tropper i Tientsin i samarbejde med Chiang Kai-sheks banditтropper byen Anping i Hsianho amt i provinsen Hopei, det er begivenheden ved Anping, som denne tekst henviser til. Den 1. marts 1947 udførte amerikanske tropper en militær rekognoscering af Folkets Befrielseshærs stillinger ved Hohsipao, som ligger mellem Chanchung og Chiutai i det nordøstlige Kina. Den 16. juni 1946 overfaldt amerikanske tropper ved Tangshan i provinsen Hopei pludselig Sungchiauing og andre steder; i juli overfaldt de pludselig landsbyen Sanho i Luahsien amt og landsbyen Hsihonan i Changli amt begge nær Tangshan. Af de mange angreb på den østlige del af halvøen Shantung er der to som er særlig kendt, det ene med amerikanske luftstyrker og krigsskibe mod Langnuankou og øen Hsiaoli i Monping amt, det andet med amerikanske styrker mod landsbyen Wanglintao nord for Chimo amt, den 25. december 1947 i samarbejde med Chiang Kai-sheks banditтropper. I alle disse tilfælde, hvor amerikanske styrker udførte aggressive handlinger ved at invadere de befriede områder, greb det kinesiske folk til retfærdigt selvforsvar.

[3] Claire Lee Chennault var engang amerikansk rådgiver for Kuomintang-regeringens luftvåben. Efter Japans overgivelse organiserede han en gruppe af USA's 14. luftstyrkes besætning til et lufttransportkorps, som skulle hjælpe Kuomintang med at udkæmpe borgerkrigen. Hans lufttransportkorps var direkte involveret i den kriminelle rekognoscering og bombning af de befriede områder.

[4] Se »Om de britiske krigsskibes skændselsgerninger – erklæring fra talsmanden for den kinesiske Folkets Befrielseshærs hovedkvarter«, note 4, side 309 i dette bind.

[5] Den 5. juni 1947 holdt USA's udenrigsminister George C. Marshall en tale på Harvard-universitetet, hvori han fremlagde en plan for såkaldt amerikansk »hjælp« til Europas genopbygning. Det europæiske »genrejsningsprogram« som blev udformet af den amerikanske regering på grundlag af denne plan, blev kendt som »Marshall-planen«.

[6] Chiang Tai Kung levede under Chou-dynastiet. Ifølge en legende fiskede han en gang i Weishui-floden, han holdt en stang uden krog eller madding tre fod over vandoverfladen og sagde: »Den fisk, som skæbnen har bestemt til at blive fanget, vil komme op« (Fra *Historier om Kong Wus krigstogter mod Yin-dynastiet*).

[7] »Mad, som uddeles med foragt«, henviser til almisser, som uddeles med det formål at fornærme folk. Det er en hentydning til en historie i *Riternes Bog*, som beskriver en sulten mand i staten Chi, som hellere ville sulte ihjel end at tage mod mad, som blev givet til ham på en fornærmende måde.

[8] Wen Yi-to (1899-1946) var en berømt kinesisk digter, videnskabsmand og universitetsprofessor. I 1943 begyndte han at tage aktivt del i kampen for demokrati på grund af bittert had mod Chiang Kai-shek-regeringens reaktionære politik og korruption. Efter modstandskrigen mod Japan bekæmpede han Kuomintangs sammensværgelse med USA-imperialismen for at påbegynde en borgerkrig mod folket. Den 15. juni 1946 blev han myrdet i Kunming af Kuomintang-gangstere.

[9] Chu Tse-ching (1898-1948), kinesisk litterat og universitetsprofessor. Efter modstandskrigen støttede han aktivt studenterbevægelsen mod Chiang Kai-shek-regimet. I juni 1948 underskrev han en protesterklæring mod genoplivelsen af den japanske militarisme, der blev fostret af USA, og afviste USA's »nødhjælpsmel«. Han levede på det tidspunkt i stor fattigdom. Han døde i Peiping den 12. august 1948 af fattigdom og sygdom, men selv på sit dødsleje forbød han sin familie at købe det amerikanske mel, som Kuomintang-regeringen havde rationeret.

[10] Han Yu (768-824) var en af Tang-dynastiets berømte forfattere. Han har skrevet prosastykket »En lovprisning af Po Yi«. Po Yi, som levede mod slutningen af Yin-dynastiet, bekæmpede Kong Wu af Chous togt mod Yin-familien. Efter Yin-familiens fald flygtede han til Shouyang-bjerget og sultede sig ihjel frem for at spise Chou-kornet.

[11] Et citat fra *Lao Tzu,* kapitel 74.

[12] Et citat fra Ki Mis »Til minde om kejseren«.

HVORFOR ER DET NØDVENDIGT AT DISKUTERE HVIDBOGEN

28. august 1949

Vi har nu kritiseret den amerikanske Hvidbog og Achesons følgeskrivelse i tre artikler (»Een tilståelse om magtesløshed«[1], »Kast illusionerne bort, forbered jer på kampen« og »Farvel, Leighton Stuart«). Vor kritik har vakt opmærksomhed vidt og bredt, samt diskussioner i alle demokratiske partier, folkelige organisationer, i pressen, på universiteter og læreanstalter, og blandt demokratiske folk i alle samfundsgrupper ud over hele landet; de har udsendt mange korrekte og nyttige erklæringer, udtalelser og kommentarer. Der har været afholdt møder om Hvidbogen, og hele diskussionen er stadig under udvikling. Diskussionen spænder over det amerikansk-kinesisk forhold, det kinesisk-sovjetiske forhold, Kinas forhold til udlandet gennem de sidste hundrede år, det indbyrdes forhold mellem Kinas revolution og verdens revolutionære kræfter, forholdet mellem de reaktionære i Kuomintang og det kinesiske folk, hvilken holdning, det vil være korrekt, at de demokratiske partier, de folkelige organisationer, og demokratiske folk i alle samfundsgrupper vil indtage i kampen mod imperialismen, hvilken holdning det vil være korrekt at indtage for liberale eller de såkaldt demokratiske individualister angående landets indre og ydre forhold som helhed, hvordan vi skal forholde os til nye imperialistiske intriger og så videre. Alt dette er meget fint og har en stor værdi for opdragelsen.

Hele verden diskuterer for øjeblikket den kinesiske revolution og den amerikanske Hvidbog. Dette er ingen ulykke, det viser den kinesiske revolutions store betydning i verdenshistorien. Vi kinesere har nemlig ikke i lang tid haft lejlighed til at føre en gennemgribende diskussion om revolutionen og de forskellige styrkeforhold hjemme og i udlandet, skønt vi har vundet en grundlæggende sejr i vores revolution. En sådan diskussion er nødvendig, og nu har vi fået en lejlighed gennem diskussion af den amerikanske Hvidbog. Vi havde ikke nogen lejlighed til denne diskussion tidligere, fordi vi endnu ikke havde vundet grundlæggende sejr i revolutionen, fordi de kinesiske og de udenlandske reaktionære havde afskåret de store byer fra folkets befriede områder, og fordi nogle aspekter ved modsigelserne endnu ikke var blevet helt afsløret gennem revolutionens udvikling. Nu er situationen anderledes. Størstedelen af Kina er befriet, alle aspekter ved de indre og ydre modsigelser er blevet helt afsløret, og netop på dette tidspunkt har USA offentliggjort Hvidbogen. Således fik vi en lejlighed til diskussionen.

Hvidbogen er et kontrarevolutionært dokument, som åbent afslører USA's imperialistiske intervention i Kina. På dette punkt har imperialismen brudt sin sædvanlige praksis. Kinas store sejrrige revolution har tvunget en del eller en fraktion af den amerikanske imperialistiske klike til at svare på en anden fraktions angreb gennem at udsende visse autentiske oplysninger om sine egne handlinger mod det kinesiske folk og udlede reaktionære konklusioner af disse oplysninger, da det ellers ikke ville kunne glide ned. Den kendsgerning, at offentlig afsløring har afløst hemmeligholdelsen, tyder på, at imperialismen har brudt sin sædvanlige praksis. Indtil for nogle uger siden, før offentliggørelsen af Hvidbogen, havde de imperialistiske landes regeringer aldrig, skønt de medvirkede i kontrarevolutionære aktiviteter hver dag, sagt sandheden i deres erklæringer eller officielle dokumenter, men havde fyldt dem med eller i det mindst fordrejet dem med erklæringer om menneskelighed, retfærdighed og dyder. Dette gælder stadig for den britiske imperialisme, en erfaren rotte i svindel og forræderi, lige så vel som adskillige andre mindre imperialistiske lande. I den situation, hvor de på den ene side bliver bekæmpet af folket og på den anden side af en anden fraktion i deres egen lejr har den nyligt ankomne gruppe af neurotiske opkomlinge i den USA-imperialistiske gruppe – Truman, Marshall, Acheson, Leighton Stuart og andre – anset det for nødvendigt og muligt at afsløre nogle af deres kontrarevolutionære gerninger (men ikke dem alle) med henblik på at diskutere med modstanderne i deres egen lejr om hvilken kontrarevolutionær taktik, der er den snedigste. På denne vis har de forsøgt at overbevise deres modstandere, således at de fortsat kan anvende det, de anser for den snedigste revolutionære taktik. To kontrarevolutionære fraktioner har været i konkurrence med hinanden. Den ene sagde: »Vor metode er den bedste«, og den anden sagde: »Vor er den bedste«. Da skænderiet var på sit højeste, lagde den ene fraktion kortene på bordet og afslørede mange af sine højt skattede tricks fra tidligere – og der har man Hvidbogen.

Og således er det gået til, at Hvidbogen kan bruges som materiale i opdragelsen af det kinesiske folk. I mange år har en del kinesere (på et tidspunkt en stor del) kun halvhjertet troet på, hvad vi kommunister sagde om de mange spørgsmål, hovedsagelig om imperialismen og socialismens væsen og har tænkt: »Det er nok ikke rigtigt«. Denne situation har undergået en ændring siden den 5. august, 1949. For Acheson har lært dem noget, han talte i sin egenskab af USA's udenrigsminister. Med hensyn til visse oplysninger og konklusioner var der sammenfald mellem det, han sagde, og det, som vi kommunister og andre progressive har sagt. Da det endelig skete, kunne folk ikke gøre andet end at tro os, og mange fik åbnet deres øjne for det – »Nå, sådan er tingene i virkeligheden«.

Acheson starter følgeskrivelsen med historien om, hvordan han har samlet Hvidbogen. Hans Hvidbog er, siger han, forskellig fra alle andre, idet den er meget objektiv og ærlig.

> Dette er et meget ærligt dokument om en yderst kompliceret og meget ulykkelig periode i et stort lands historie, med hvilket USA længe har været forbundet med nære venskabsbånd. Intet tilgængeligt emne er udeladt, fordi det indeholder konstateringer, som er kritiske over for vor politik eller kunne danne baggrund for kritik fremover. Vort systems iboende styrke er regeringens ansvarlighed over for en oplyst og kritisk offentlighed. Det er netop denne oplyste og kritiske offentlighed, som totalitære regimer ikke kan lide og ikke tolererer, hvadenten de er højreorienterede eller kommunistiske.

Der eksisterer visse bånd mellem det kinesiske og det amerikanske folk. Gennem fælles anstrengelser kan disse bånd måske i fremtiden udvikle sig til »nære venskabsbånd«. Men de forhindringer, som de kinesiske reaktionære og de amerikanske reaktionære sætter op, var og er stadig en stor hindring for disse bånd. Båndene mellem de to folk er langt fra nære, fordi reaktionære fra begge lande har sagt mange løgne til deres folk og spillet mange beskidte tricks, dvs. spredt megen dårlig propaganda og gjort mange usle gerninger. Det, som Acheson kalder »nære venskabsbånd«, er båndene mellem de reaktionære i de to lande, ikke dem mellem folkene. Her er Acheson hverken objektiv eller ærlig, han forveksler forholdet mellem de to folk med forholdet mellem de reaktionære. For folkene i begge lande er den kinesiske revolutions sejr og nederlaget for de kinesiske og amerikanske reaktionære den mest glædelige begivenhed, der nogensinde er hændt, og den nuværende periode er den lykkeligste i deres liv. Omvendt er det kun for Truman, Marshall, Acheson, Leighton Stuart og andre amerikanske reaktionære og for Chiang Kai-shek, H. H. Kung, T. V. Sung, Chen Li-fu, Pai Chung-hsi og andre kinesiske reaktionære, for hvem det i sandhed er en »yderst kompliceret og meget ulykkelig periode« i deres liv.

Når Acheson gør betragtninger over den offentlige mening, blander han den reaktionære offentlige mening sammen med folkets. Over for den folkelige offentlige mening har Acheson og hans lige ingen ansvarlighed overhovedet og er både blinde og døve. De har igennem mange år vendt det døve øre til den opposition, som folkene i USA, Kina og resten af verden har udtrykt mod den amerikanske regerings reaktionære udenrigspolitik. Hvad mener Acheson og hans lige med »en oplyst og kritisk offentlighed«? Blot de utallige propagandainstrumenter som f.eks. aviserne, nyhedsbureauerne, radiostationerne og tidsskrifterne, som kontrolleres af USA's to reaktionære partier, det Republikanske og det Demokratiske, og som har specialiseret sig i at brygge løgne og i trusler mod folket. Om disse ting siger Acheson, at kommunisterne »hverken kan lide eller tolerere« dem (det kan folket i øvrigt heller ikke). Det er grunden til, at vi har nedlagt de imperialistiske informationskontorer, standset de imperialistiske nyhedsbureauer i at udsprede deres rapporter til den kinesiske presse og forbudt dem friheden til at fortsætte deres forgiftelse af det kinesiske folks sjæle på kinesisk grund.

At sige at en regering under ledelse af kommunister er et »totalitært regime« er også kun den halve sandhed. Det er en regering, som udøver diktatur over de hjemlige og udenlandske kontrarevolutionære og ikke giver dem nogen frihed til at udføre deres kontrarevolutionære aktiviteter. Når de bliver vrede, skriger de kontra-revolutionære: »Totalitært regime«! Dette er ganske vist sandt, når det drejer sig om folkeregeringens magt til at undertrykke de reaktionære. Denne magt er nu nedskrevet i vort program; den vil også blive nævnt i vor forfatning. Ligesom tøj og mad er denne magt en ting, som et sejrende folk ikke kan undvære blot et øjeblik. Det er en glimrende ting, en beskyttende talisman, et arvestykke, hvilket ikke under nogen omstændigheder kan fjernes, før den fuldstændige og totale afskaffelse af imperialismen i andre lande og af klasserne i vort eget land. Jo mere de reaktionære skriger »totalitært regime«, jo mere åbenbart er det, at det er en værdifuld skat. Men Achesons bemærkning er også halvt løgn. For folkets masser er en regering, der bygger på folkets demokratiske diktatur under ledelse af det kommunistiske parti, hverken diktatorisk eller autokratisk, men demokratisk. Det er folkets egen regering. Denne regerings personel må aktivt lytte til folkets røst. Samtidig er de folkets læremestre, idet de lærer folket selvopdragelsen og selvkritikkens metoder.

Med hensyn til det, som Acheson kalder et »højreorienteret totalitært regime«, står USA's regering øverst på listen over sådanne regeringer over hele verden efter sammenbruddet af de fascistiske regeringer i Tyskland, Italien og Japan. Alle borgerlige regeringer, herunder regeringerne af tyske, italienske og japanske reaktionære under ly af imperialismen, er regeringer af denne type. Titos regering i Jugoslavien er nu blevet denne bandes medskyldige. Den amerikanske og britiske type regering hører til den type, hvor borgerskabet og kun denne klasse udøver diktatur over folket. I modsætning til folkets regering udøver den type regering et såkaldt borgerskabets demokrati, men de er diktatoriske over for folket. Hitlers, Mussolinis, Francos, Tojos og Chiang Kai-sheks regeringer bortkastede det borgerlige demokratis slør eller anvendte det aldrig, fordi klassekampen i deres lande var yderst intens, og de fandt, at det var fordelagtigt at bortkaste det eller ikke at bruge dette slør af frygt for, at folket også skulle gøre brug af det. Den amerikanske regering har stadig et slør af demokrati, men det er blevet beskåret til en lille bitte lap af de amerikanske reaktionære og er blevet meget blegt, og er ikke det, som det var tidligere var under Washington, Jefferson, og Lincoln[2]. Når klassekampen bliver stadigt mere intens, vil det amerikanske demokratis slør uundgåeligt blive sønderrevet af de fire vinde.

Som enhver kan se, begår Acheson en del fejl, blot han åbner munden. Med hensyn til, hvor meget den er et »ærligt dokument«, denne Hvidbog, tror vi, at den på én gang både er meget ærlig og meget uærlig. Acheson og hans lige er ærlige, når de forestiller sig, at ærlighed vil komme deres parti eller fraktion til gode. Ellers ikke. At foregive ærlighed er en krigslist.

Noter

[1] En kommentar som redaktionen ved Hsinhua Nyhedsbureauet offentliggjorde den 12. august, 1949.

[2] George Washington (1732-1799), Thomas Jefferson (1743-1826) og Abraham Lincoln (1809-1865) var kendte borgerlige statsmænd i USA's tidligste historie. Washington var øverstkommanderende i koloniernes revolutionære hær under den amerikanske uafhængighedskrig (1775-1783), og USA's første præsident. Jefferson skrev den amerikanske uafhængighedserklæring og blev præsident for USA. Lincoln var fortaler for afskaffelsen af negerslaveriet i Amerika, og under hans præsidenttid ledede han krigen mod slaveejerne i Sydstaterne (1861-1865), han udsendte »Erklæringen om slavernes frigørelse« i 1862.

»VENSKAB« ELLER AGGRESSION

30. august 1949

I sit forsøg på at retfærdiggøre aggressionen, slår Acheson på temaet »venskab« og kommer med en masse »principper«.
Acheson siger:

> USA's folks og regerings interesse for Kina går langt tilbage i historien. På trods af afstanden og de store forskelle i vor baggrund, som adskiller os, er vort venskab til dette land hele tiden blevet dybere gennem de religiøse, filantropiske og kulturelle bånd, som har forenet de to folk, og er blevet bevidnet gennem mange udtryk for vor gode vilje over en periode på mange år, heriblandt anvendelsen af Bokser-erstatningen til uddannelse af kinesiske studerende, afskaffelsen af eksterritorialretten under den 2. verdenskrig, og vor omfattende hjælp til Kina under og efter afslutningen af krigen. Historien viser, at USA vedholdende fastholdt og stadig fastholder disse grundlæggende principper for vor udenrigspolitik over for Kina, herunder doktrinen om den åbne døs politik, respekt for Kinas administrative og territoriale integritet, og modstand mod ethvert fremmed herredømme i Kina.

Acheson fortæller en lodret løgn, når han beskriver aggression som »venskab«.

Historien om USA-imperialismens aggression over for Kina, fra 1840, da den hjalp englænderne i opiumskrigen, til det tidspunkt, hvor den blev smidt ud af Kina af det kinesiske folk burde skrives i en kortfattet lærebog, som kunne bruges til uddannelsen af den kinesiske ungdom. USA var et af de første lande til at tvinge Kina til at opgive eksterritorialretten[1], tænk blot på Wanghia-traktaten[2] fra 1844, den første traktat, der nogensinde er blevet underskrevet af USA og Kina, en traktat, som Hvidbogen refererer til. I netop denne traktat tvang USA Kina til at acceptere amerikansk missionsvirksomhed i tillæg til, at det gennemtvang åbningen af fem handelshavne. I en meget lang periode lagde USA-imperialismen større vægt på aktiviteter inden for den åndelige aggressions sfære end andre imperialistiske lande, fra religiøse til »filantropiske« og kulturelle foretagender. Ifølge visse statistikker udgjorde de amerikanske missionsorganisationer og filantropiske organisationers investeringer ialt 41.900.000 amerikanske dollars, og 14,7% af missionsorganisationernes midler blev anvendt til sundhedstjeneste, 38,2% til uddannelse og 47,1% til religiøse aktiviteter[3]. Mange kendte uddannelsesinstitutioner i Kina, som f.eks. Yenching universitetet, Pekings fællesmedicinske lærean-

stalt, Hui-Wen-akademierne, St. Johns universitet, Nankings universitet, Soochows universitet, Den kristne Læreanstalt i Hangchow, Hsiangyas Lægeskole, Vestkinas fællesuniversitet, og Lingnan universitetet blev oprettet af amerikanerne[4]. Det var på dette område, at Leighton Stuart slog sig op som et navn; det var sådan, han blev USA's ambassadør i Kina. Acheson og hans lige ved, hvad de taler om, og der er en baggrund for hans konstatering om, at »vort venskab til dette land, hele tiden er blevet dybere gennem de religiøse, filantropiske og kulturelle bånd, som har forenet de to folk«. Det var ene og alene for at »uddybe venskabet«, fortæller vi her, at USA arbejdede så hårdt og med fuldt overlæg drev disse foretagender i 105 år efter underskrivelsen af traktaten i 1844.

Deltagelsen i de otte allierede magters krigstogt for at slå Kina, aftvingelsen af »Bokser-erstatningen« og denne fonds senere anvendelse til »udannelsen af kinesiske studerende« med henblik på åndelig aggression – dette tæller også med som et udtryk for »venskab«.

På trods af afskaffelsen af eksterritorialretten, blev den tiltalte i voldtægten af Shen Chung erklæret ikke-skyldig, og løsladt af USA's flådeafdeling på sin hjemrejse til USA[5] – dette tæller også med som endnu et udtryk for »venskab«.

»Hjælp til Kina under og efter afslutningen af krigen«, som sammenlagt beløber sig til 4,5 mia. dollars ifølge Hvidbogen, men over 5.914 millioner dollars ifølge vore beregninger, blev givet for at hjælpe Chiang Kai-shek med at slagte adskillige millioner kinesere – dette tæller som endnu et nyt udtryk for »venskab«.

Alt det »venskab«, som USA-imperialismen viste Kina i de forløbne 109 år (siden 1840, da USA samarbejdede med England under opiumskrigen), og særligt den store »venskabs«handling, at hjælpe Chiang Kai-shek med at slagte adskillige millioner kinesere i de sidste par år – alt dette havde kun ét formål, nemlig at det »vedholdende fastholdt og stadig fastholder disse grundlæggende principper for vor udenrigspolitik over for Kina, herunder doktrinen om den åbne dørs politik, respekt for Kinas administrative og territoriale integritet, og modstand mod ethvert fremmed herredømme i Kina.«

Adskillige millioner kinesere blev dræbt, udelukkende med det formål for det første at fastholde den åbne dør, for det andet at respektere Kinas administrative og territoriale integritet, for det tredje at bekæmpe ethvert fremmed herredømme i Kina.

I dag er de døre, som stadig er åbne for Acheson og hans slags fordelt på små striber land, som f.eks. Canton og Taiwan, og kun på de steder er det første af disse hellige principper »stadig fastholdt«. Andre steder, f.eks. i Shanghai, var døren åben efter befrielsen, men nu er der nogle, der bruger amerikanske krigsskibe og deres store kanoner til at gennemtvinge den blokerede dørs langt fra hellige principper.

I dag er det kun små striber land, som Canton og Taiwan, der »stadig fastholdes« takket være Achesons andet hellige princip, administrativ og territorial »integritet«. De har ikke haft held til det nogen andre steder, og administration og områder er faldet fra hinanden.

I dag er det kun på steder som Canton og Taiwan, hvor man takket være Achesons tredie hellige princip med held har afskaffet alt »fremmed overherredømme«, herunder det amerikanske gennem Achesons og hans liges »opposition«; derfor er sådanne steder stadig under kinesisk herredømme. Resten af Kinas jord – bare det at nævne det, får én til at sørge – er helt væk, helt domineret af udlændinge, og kineserne dér er alle som én blevet gjort til slaver. Indtil dette punkt i hans skrift, havde hans excellence Dean Acheson ikke haft tid til at pege på, hvilket land disse udlændinge kom fra, men det bliver klart, når man læser videre, så der er ingen grund til at spørge.

Hvorvidt ikke-indblanding i Kinas hjemlige anliggender også regnes som princip, siger Acheson ikke noget om, men formentligt ikke. Således er de amerikanske mandariners logik. Enhver, som læser Achesons følgeskrivelse færdig, vil kunne bevidne den enestående logik.

Noter

[1] »Eksterritorialret« refererer her til konsulær domsmyndighed. Det var et af de særlige privilegier for aggression, som imperialisterne aftvang Kina. Under den såkaldte konsulære domsmyndighed gjaldt den kinesiske lovgivning ikke for udlændinge fra imperialistiske lande, der boede i Kina; når de begik forbrydelser eller var anklaget i civile søgsmål, blev de kun stillet for retten ved deres respektive landes konsulaters domstole i Kina, og den kinesiske regering kunne ikke blande sig.

[2] »Wanghia-traktaten« var den første ulige traktat, der blev underskrevet som følge af USA's aggression i Kina. USA tvang Ching-dynastiet til at underskrive denne traktat, idet de drog fordel af Kinas nederlag i Opiums-krigen. Den kaldes også »den kinesisk-amerikanske traktat om åbningen af fem handelshavne«. Den blev underskrevet i landsbyen Wanghia nær Macao i juli 1844. Dens 34 artikler bestemte, at alle rettigheder og privilegier, herunder konsulær domsmyndighed, som Storbritannien havde opnået i Nanking-traktaten og dens tillægsbestemmelser, også skulle gælde for USA.

[3] Se C. F. Remer *Foreign Investments in China*, kap. 15.

[4] Yenching universitetet lå i Peiping; Huei Wen-akademierne i Peiping og Nanking; St. Johns-universitetet i Shanghai; Hsingyas lægeskole (Yale i Kina) i Changsha: Vestkinas fællesuniversitet i Chengtu og Lingnan-universitetet i Canton.

[5] William Pierson, korporal, og andre amerikanske marinere voldtog Shen Chung, en kvindelig student ved Pekings universitet i Peiping den 24. december 1946. Dette rejste en stor vrede blandt folk over hele landet mod de amerikanske styrkers grusomheder. I januar 1947 overdrog Kuomintang-regeringen Pierson, som var hovedforbryderen, til amerikanerne og fejede hermed folkets protester til side. Amerikanerne kunne så behandle ham, som det passede dem. I august løslod USA's marineministerium denne forbryder med kendelsen »ikke skyldig«.

DEN IDEALISTISKE HISTORIEOPFATTELSES FALLIT

16. september 1949

Kineserne burde takke Acheson, talsmand for det amerikanske borgerskab, ikke blot fordi han udtrykkeligt tilstod, at USA bidrog med pengene og kanonerne og Chiang Kai-shek med de folk, som skulle kæmpe for USA og slagte det kinesiske folk, og han har således givet de kinesiske progressive beviser, som de kan bruge til at overbevise de tilbagestående elementer. For ser I, har Acheson måske ikke selv indrømmet, at de sidste par års store blodige krig, som kostede millioner af kineseres liv, var planlagt og organiseret af den amerikanske imperialisme? Kineserne burde takke Acheson, ikke bare fordi han åbent har erklæret, at USA har til hensigt at rekruttere de såkaldte »demokratiske individualister« i Kina, organisere en amerikansk femtekolonne og styrte folkeregeringen under ledelse af Kinas kommunistiske Parti. Herved har han vakt kineserne, særligt dem, som er præget af liberalisme, som lover hinanden ikke at blive taget ved næsen af amerikanerne, og som er på vagt over for USA-imperialismens fordækte intriger. Kineserne burde også takke Acheson, fordi han har digtet vilde historier om den nyere kinesiske historie; og hans historieopfattelse er netop den, som deles af en gruppe kinesiske intellektuelle, det er nemlig den borgerlige idealistiske historieopfattelse. Derfor vil en afvisning af Acheson komme mange kinesere til gavn ved at udvide deres horisont. Nytten vil muligvis være endnu større for dem, hvis opfattelse er den samme, eller på visse områder, er den samme som Achesons.

Hvad er det for vilde opdigtninger om den nyere kinesiske historie, som Acheson har foretaget? Først og fremmest forsøger han at forklare den kinesiske revolutions opdukken ud fra de økonomiske og ideologiske forhold i Kina. Her gengiver han mange myter.

Acheson siger:

> Befolkningen i Kina blev fordoblet i det 18. og 19. århundrede, hvilket skabte et utåleligt pres på jorden. Det første problem, som enhver kinesisk regering er blevet konfronteret med, er, hvordan de skal brødføde denne befolkning. Indtil nu har ingen været i stand til det. Kuomintang forsøgte at løse det gennem vedtagelse af mange jordreformlove. Nogle af disse love er ikke blevet gennemført, andre er blevet ignoreret. I ikke ringe udstrækning skyldes den situation, som den

> nationale regering nu befinder sig i, dens manglende held med at forsyne Kina med tilstrækkeligt at spise. En stor del af de kinesiske kommunisters propaganda består af løfter om, at de vil løse jordproblemet.

For de kinesere, som ikke tænker klart, lyder ovenstående rigtigt. For mange munde, for lidt mad, derfor revolution. Kuomintang har ikke kunnet løse dette problem, og det er heller ikke sandsynligt, at det kommunistiske parti vil være i stand til at løse det. »Indtil nu har ingen været i stand til det.«

Kommer revolution af overbefolkning? Der har været mange revolutioner i Kina og i resten af verden, i nutiden og i fortiden. Skyldtes Kinas mange revolutioner i de forløbne par tusind år også overbefolkning? Skyldtes den amerikanske revolution mod briterne for 174 år siden[1] også overbefolkning? Achesons kendskab til historien er lig nul. Han har ikke en gang læst den amerikanske Uafhængighedserklæring. Washington, Jefferson og andre rejste sig i revolutionen mod briterne på grund af britisk undertrykkelse og udbytning af amerikanerne og ikke fordi, der var nogen form for overbefolkning i Amerika. Hver gang det kinesiske folk styrtede et feudalt dynasti, var det på grund af dette feudale dynastis undertrykkelse og udbytning af folket og ikke på grund af nogen form for over befolkning. Russerne lavede februarrevolutionen og oktoberrevolutionen på grund af tsarens og det russiske borgerskabs undertrykkelse og udbytning, ikke på grund af nogen form for overbefolkning, for helt op til den dag i dag er der i Rusland en stor rigelighed af jord i forhold til folketallet. I Mongoliet, hvor der er enorme mængder af jord og en meget sparsom befolkning, ville en revolution efter Achesons opfattelse være ubegribelig, den fandt imidlertid sted for nogen tid siden[2].

Ifølge Acheson findes der overhovedet ikke nogen udvej for Kina. En befolkning på 475 millioner udgør et »utåleligt pres«, og revolution eller ikke revolution, så er sagen håbløs. Acheson fæster stor lid til dette; skønt han ikke udtalte dette håb, har det ofte været afsløret af en del amerikanske journalister – ved påstande om, at Kinas kommunistiske Parti ikke vil være i stand til at løse sine økonomiske problemer, at Kina vil forblive i et evigt kaos, og at dets eneste udvej er at leve af amerikansk mel, med andre ord at blive en amerikansk koloni.

Hvorfor lykkedes revolutionen af 1911 ikke, og hvorfor løste den ikke problemet med at brødføde befolkningen? Fordi den kun styrtede Ching-dynastiet, men ikke styrtede den feudale og imperialistiske undertrykkelse og udbytning.

Hvorfor lykkedes den Nordlige Ekspedition i 1926-27 ikke, og hvorfor løste den ikke problemet med at brødføde befolkningen? Fordi Chiang Kai-shek forrådte revolutionen, overgav sig til imperialismen og blev leder af kontrarevolutionen, som undertrykte og udbyttede kineserne.

Er det sandt, at »indtil nu har ingen været i stand til det«? I de gamle befriede områder i det nordvestlige, nordlige, nordøstlige og østlige Kina,

hvor jordproblemet allerede er løst, eksisterer »problemet med at brødføde befolkningen«, som Acheson siger, stadig der? USA har haft en hel del spioner eller iagttagere, som de kalder det, i Kina. Hvorfor har de ikke en gang fået øje på denne kendsgerning? I steder som Shanghai stammede arbejdsløsheden eller problemer med at brødføde befolkningen udelukkende fra brutal, hjerteløs undertrykkelse og udbytning fra imperialismen, feudalismen, bureaukratkapitalismen og den reaktionære Kuomintang-regering. Under folkeregeringen vil løsningen af problemet med arbejdsløshed eller med at brødføde befolkningen kun tage nogle få år, og det lige så tilbundsgående som i de nordlige, nordøstlige og andre dele af landet.

Det er en meget god ting, at Kina har en stor befolkning. Selv om Kinas befolkning fordobledes mange gange, er det stadig i stand til at finde en løsning; løsningen hedder produktion. De absurde argumenter, som fremføres af vestlige borgerlige økonomer som Malthus[3] om at tilvæksten i fødevareforsyningen ikke kan holde trit med tilvæksten i befolkningstallet, blev ikke blot grundigt tilbagevist af marxister for længe siden, men er også blevet helt sprængt af realiteterne i Sovjetunionen og i Kinas befriede områder efter revolutionerne. Med udgangspunkt i den sandhed at revolution samt produktion kan løse problemet med at brødføde befolkningen, har centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti udsendt ordrer til alle partiorganisationer og til Folkets Befrielseshær over hele landet, at de ikke skal hjemsende, men tilbageholde alt tidligere Kuomintang-mandskab under forudsætning af, at de kan gøre nytte og ikke er uforbedrelige reaktionære eller notoriske slyngler. Hvor forholdene er meget vanskelige, må man dele mad og husly. De, som er blevet hjemsendt og ikke har nogen levevej, vil få arbejde og en levevej. Ifølge det samme princip skal vi beholde alle Kuomintang-soldater, som har gjort oprør og er kommet over til os, eller er blevet taget til fange. Alle reaktionære med undtagelse af de største forbrydere, vil få en chance til at tjene til deres ophold, forudsat at de viser anger.

Af alle ting i verden er mennesker det mest dyrebare. Under det kommunistiske partis ledelse kan alle mirakler udføres, så længe der er folk. Vi afviser Achesons kontrarevolutionære teori. Vi mener, at revolutionen kan ændre alting, og at der inden længe vil rejse sig et nyt Kina med en stor befolkning og et stort udbud af produkter, hvor der vil være et liv i overflod, og hvor kulturen vil blomstre. Alle pessimistiske udsigter er ubegrundede.

»Den vestlige indflydelse« giver Acheson som den anden grund til, at den kinesiske revolution opstod. Acheson siger:

> For mere end tre tusinde år siden udviklede kineserne deres egen høje kultur og civilisation, som i høj grad var uberørt af indflydelse udefra. Selv når de var udsat for militær besættelse, var kineserne i den sidste ende i stand til at undertvinge og opsuge indtrængerne. Derfor var det naturligt, at de kom til at se sig selv som verdens midtpunkt og det højeste udtryk for menneskehedens civilisation. Men så i midten af det

> 19. århundrede, blev den kinesiske isolations hidtil uigennemtrængelige mur gennembrudt af Vesten. Udlændingene medbragte aggressivitet, den hidtil usete udvikling af den vestlige teknologi og en høj kultur som ikke havde ledsaget tidligere fremmed indtrængen i Kina. Delvis på grund af disse egenskaber og delvis på grund af Manchu-styrets forfald, indførte vesterlændingene, i stedet for at blive opsuget af kineserne, nye tanker og spillede en vigtig rolle ved at stimulere den gærende uro og rastløshed.

For de kinesere, som ikke tænker klart, lyder det, som Acheson siger, rigtigt – strømmen af nye tanker, som kom fra Vesten, gav anledning til revolutionen.

Hvem var revolutionen rettet mod? På grund af »Manchu-styrets forfald« og fordi det er det svage punkt, som angrebet blev rettet imod, kunne det se ud, som om revolutionen var vendt mod Ching-dynastiet. Men det, som Acheson siger her, er ikke helt korrekt. Revolutionen af 1911 var rettet mod imperialismen. Kineserne rettede revolutionen mod Ching-styret, fordi det var imperialismens lakajer. Krigen mod Storbritanniens opiums-aggression, krigen mod de allierede britisk-franske styrkers angreb, krigen mod Ching-regimet, imperialismens lakaj, Taipings himmelske Kongedømme[4], krigen mod den franske aggression, krigen mod den japanske aggression og krigen mod de otte allierede magters styrkers aggression – alle endte med nederlag; derfor udbrød revolutionen i 1911 imod imperialismens lakajer, Ching-dynastiet. Sådan er nyere kinesisk historie indtil 1911. Hvad er »indflydelsen fra Vesten«, som Acheson kalder det? Det er det vestlige borgerskabs anstrengelser for at ændre verden i dets eget billede gennem terrormetoder, som Marx og Engels sagde i *Det kommunistiske partis Manifest* fra 1848[5]. I denne indflydelses- eller ændringsproces måtte det vestlige borgerskab, som behøvede kompradorer og lakajer, der var fortrolige med vestlige vaner, åbne skoler og sende studenterne til udlandet, og således blev »nye tanker indført« i Kina. Samtidig blev det nationale borgerskab og proletariat født i lande som Kina, og et enormt halv-proletariat blev skabt. Således skabte Vestens borgerskab to kategorier af folk i østen, et lille mindretal, imperialismens lakajer, og et flertal, som er i modsætning til imperialismen og består af arbejderklassen, bønderne, småborgerskabet i byerne, det nationale borgerskab og de intellektuelle, som kommer fra disse klasser. De, der tilhører flertallet, er alle imperialismens ligbærere, de blev skabt af imperialismen selv,og revolutionen har sit udspring i dem. Det var ikke sådan, at den såkaldte indflydelse af tanker fra Vesten forårsagede »den gærende uro og rastløshed«, men at den imperialistiske aggression fremkaldte modstand.

I en lang fase af denne modstandsbevægelse, dvs. i de mere end 70 år fra opiumskrigen i 1840 til umiddelbart før 4. maj-bevægelsen i 1919, havde kineserne ikke noget ideologisk våben, med hvilket de kunne forsvare sig mod imperialismen. Den gamle forstokkede feudalismes ideologiske våben var slået, måtte give efter og blev erklæret fallit. Da kineserne ikke havde noget

andet valg, var de tvunget til at bevæbne sig med sådanne ideologiske våben og politiske formler som evolutionsteorien, teorien om naturlige rettigheder og om den borgerlige republik, som alle var lånt fra borgerskabets revolutionære periode i Vesten, imperialismens fødested. Kineserne organiserede politiske partier og lavede revolutioner, da de troede, at de på denne måde kunne bekæmpe de udenlandske magter og opbygge en republik. Imidlertid viste alle disse idelogiske våben sig at være svage ligesom feudalismens, og de måtte give efter, de blev trukket tilbage og erklæret fallit.

Den russiske revolution i 1917 vakte kineserne, og de lærte noget nyt, marxismen-leninismen. I Kina blev det kommunistiske parti født, en epokegørende begivenhed. Sun Yat-sen gjorde sig også til talsmand for at »lære af Rusland« og for »alliancen med Rusland og det kommunistiske parti«. Kort sagt skiftede Kina fra dette tidspunkt sin orientering.

Når Acheson er talsmand for en imperialistisk regering, ønsker han naturligvis ikke at sige bare et enkelt ord om imperialismen. Han beskriver imperialistisk aggression således: »Udlændingene medbragte aggressivitet«. »Aggressivitet«, hvilket yndigt navn! Da kineserne havde lært denne »aggressivitet« at kende, angreb de ikke i Storbritannien eller USA, men skabte kun »uro og rastløshed« i Kina, dvs. udførte revolutioner mod imperialismen og dens lakajer. Men uheldigvis havde de ikke held med sig en eneste gang; hver gang blev de slået af imperialisterne, de som havde opfundet »aggressiviteten«. Kineserne vendte sig derfor omkring for at lære noget helt andet, og mærkeligt nok fandt de omgående ud af, at det virkede.

Kinas kommunistiske Parti er »blevet dannet først i tyverne under ideologisk indflydelse fra den russiske revolution«. Her har Acheson ret. Ideologien var ingen anden end marxismen-leninismen. Denne ideologi er langt overlegen i forhold til den vestlige borgerlige ideologi, som Acheson kalder »en høj kultur, som ikke havde ledsaget tidligere indtrængen i Kina«. Det afgørende bevis på effektiviteten af denne ideologi, er at den vestlige borgerlige kultur, som Acheson kan prale af som »en høj kultur« i sammenligning med Kinas gamle feudale kultur, blev slået i det selv samme øjeblik, den mødte den nye marxistisk-leninistiske kultur, det videnskabelige syn på verden og teorien om en samfundsmæssig revolution, som det kinesiske folk havde tilegnet sig. I sit første slag slog denne videnskabelige og revolutionære nye kultur, som det kinesiske folk havde tilegnet sig, de nordlige krigsherrer, imperialismens lakajer; i det andet slog det forsøgene fra en anden lakaj for imperialismen, Chiang Kai-shek, på at nedkæmpe den kinesiske Røde Hær under dens 25.000 *li* Lange March[6], i det tredje slog det den japanske imperialisme og dens lakaj, Wang Ching-wei; og i det fjerde satte det endelig punktum for USA's og andre imperialistiske magters herredømme over Kina såvel som deres lakajers, Chiang Kai-shek og alle de andre reaktionæres styre.

Årsagen til, at marxismen-leninismen har spillet en så stor rolle i Kina siden den kom til landet, er, at Kinas samfundsmæssige betingelser kræver

den, at den er blevet sammenkædet med den aktuelle praksis i det kinesiske folks revolution, og at det kinesiske folk har grebet den. Enhver ideologi, selv den allerbedste, selv marxismen-leninismen er uden virkning, hvis den ikke kædes sammen med den objektive virkelighed, opfylder objektivt eksisterende behov og gribes af folkets masser. Vi er historiske materialister, der står i modsætning til den historiske idealisme.

Mærkeligt nok havde »sovjetisk lære og praksis en mærkbar virkning på dr. Sun Yat-sens tænkning og principper, særligt hvad angår økonomien og parti-organiseringen«. Hvilken virkning blev udøvet på dr. Sun Yat-sen af »Vestens høje kultur«, som Acheson og hans lige er så stolte over? Det siger Acheson intet om. Var det et hændeligt uheld, at dr. Sun, som viede det meste af sit liv til at søge efter den sandhed, som kunne redde nationen, i den vestlige borgerlige kultur, til sidst blev skuffet og vendte sig til at »lære af Rusland«? Det var det helt klart ikke. Selvfølgelig var det ikke noget tilfælde, at dr. Sun og det kinesiske folk, som havde lidt gennem lang tid, og som han repræsenterede, alle blev rasende over »indflydelsen fra Vesten« og besluttede at danne en »alliance med Rusland og det kommunistiske parti« for at føre en kamp på liv og død mod imperialismen og dens lakajer. Acheson tør ikke sige, at det sovjetiske folk er aggressorer, og at Sun Yat-sen lærte af aggressorer. Godt, hvis Sun Yat-sen kunne lære af det sovjetiske folk, og det sovjetiske folk ikke er imperialistiske aggressorer, hvorfor kan hans efterfølgere, de kinesere, som lever efter ham, så ikke lære af det sovjetiske folk? Hvorfor er kineserne, med undtagelse af Sun Yat-sen, beskrevet som »domineret af Sovjetunionen« og som »Kominterns femtekolonne« og »lakajer for den røde imperialisme« fordi de lærer det videnskabelige verdenssyn og teorien om den samfundsmæssige revolution gennem marxismen-leninismen, sammenkæder disse med Kinas specifikke træk, begynder folkets befrielseskrig og den store folkerevolution og grundlægger folkets demokratiske diktaturs republik? Kan der findes en så overlegen logik nogetsteds i verden?

Efter at det har lært marxismen-leninismen, er det kinesiske folk ophørt med at være åndeligt passivt, og det har grebet initiativet. Den periode i den nyere verdenshistorie, hvor kineserne og kinesisk kultur blev ringeagtet, burde være forbi fra det øjeblik. Den store sejrrige kinesiske folkets befrielseskrig og den store folkerevolution har genoplivet og genopliver det kinesiske folks storslåede kultur. På det åndelige plan står denne det kinesiske folks kultur allerede højere end noget andet i den kapitalistiske verden. Tag for eksempel USA's udenrigsminister Acheson og hans lige. Niveauet for deres forståelse af det nye Kina og af den nye verden er lavere end hos en almindelig soldat i den kinesiske Folkets Befrielseshær.

Indtil dette punkt har Acheson foregivet at følge årsagerne og virkningerne af begivenhederne i Kina, som en borgerlig professor, som foredrager over en kedelig tekst. Revolutionen opstod i Kina, for det første på grund af overbefolkning, for det andet på grund af påvirkningen fra vestlige tanker. Som man

ser, optræder han, som om han var talsmand for loven om årsag og virkning. Men i det følgende er selv denne lille bid af kedelig og falsk teori om årsag og virkning forsvundet, og man ser kun en masse uforklarlige begivenheder. Helt uberegneligt kæmpede kineserne indbyrdes om magt og penge, og mistroede og hadede hinanden. En uforklarlig ændring fandt sted i den relative moralske styrke mellem de to stridende parter, Kuomintang og det kommunistiske parti; den ene parts moral faldt tydeligt til under nulpunktet, mens den andens hurtigt hævede sig til hvidglødende varme. Hvad var årsagen? Ingen ved det. Således er den logik, der er iboende i denne USA's »høje kultur«, repræsenteret af Dean Acheson.

Noter

[1] Den borgerlige revolution i 1775-82, kendt som Uafhængighedskrigen, i hvilken Nordamerikas folk bekæmpede det britiske kolonistyre.

[2] I det mongolske folks befrielseskamp i 1921-24 fordrev det under ledelse af Det mongolske folks revolutionære Parti de russiske hvidgardisters bandittropper og Kinas nordlige krigsherrer, der begge blev støttet af den japanske imperialisme, det styrtede det feudale mongolske styre og grundlagde Den mongolske Folkerepublik.

[3] T. R. Malthus (1766-1834), anglikansk præst og reaktionær økonom. I hans *Essay om befolkningen* (1978), skrev han, at »en ukontrolleret befolkning ... vokser i en geometrisk progression ... [mens] eksistensmidlerne ... ikke kunne bringes til at øge hurtigere end i en aritmetisk progression. Ud fra denne vilkårlige antagelse, kom han til den konklusion, at al fattigdom og alt dårligt i det menneskelige samfund er evige naturfænomener. Ifølge ham er den eneste måde at løse arbejderklassens fattigdomsproblem på at forkorte dens livsforløb, reducere befolkningen og standse dens tilvækst. Han betragtede hungersnød, pest og krig som midler til at nedbringe befolkningen.

[4] Taipings himmelske Kongedømmes krig var en revolutionær bondekrig, som blev ført mod det feudale styre og Ching-dynastiets undertrykkelse af nationen i midten af det 19. århundrede. Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre, lederne af denne revolution, iværksatte et oprør i Kwangsi i januar 1851 og proklamerede grundlæggelsen af Taipings himmelske Kongedømme. I 1852 drog bondehæren nordpå fra Kwangsi og marcherede gennem Huhan, Hupeh, Kiangsi og Anhwei, og i 1853 indtog den Nanking, den nedre Yangtses vigtigste by. Dele af dens styrker fortsatte nordpå og rykkede frem til i nærheden af Tietsin. Da Taiping-hæren ikke byggede stabile base-området de steder, som den besatte, og fordi den ledende gruppe i hæren begik mange politiske og militære fejl efter at have oprettet sin hovedstad i Nanking, kunne den ikke modstå det fælles angreb fra Ching-regeringens kontrarevolutionære tropper og fra aggressorerne i Storbritannien, USA og Frankrig, og den led nederlag i 1864.

[5] Se *Det kommunistiske partis manifest,* kapitel 1, »Borgeoisi og proletariat«, borgerskabet «tvinger alle nationer til at tilegne sig bourgeoisiets produktionsmåde, hvis de ikke vil gå til grunde; det bringer dem til at indføre den såkaldte civilisation, dvs. blive bourgeois'er. Kort sagt, borgerskabet skaber sig en verden i sit eget billede«.

[6] I oktober 1934, forlod de kinesiske arbejdere og bønders Røde Hærs 1., 3. og 5. armégruppe (dvs. den Røde Hærs 1..frontarmé, også kendt som den centrale Røde Hær), Changting og Ninghia i det vestlige Fukien og Juiching, Yutu og andre steder i det sydlige Kiangsi, og begyndte en større strategisk bevægelse. Den kom igennem de elleve provinser, Fukien, Kiangsi, Kwangtung, Hunan, Kwangsi, Kweichow, Szechuan, Yunnan, Sikang, Kansu og Shensi, den krydsede bjerge med evig sne og stepper uden veje, den udholdt ubeskrivelige lidelser, den gjorde fjendens gentagne omringninger, forfølgelser, obstruktioner og hindringer frugtesløse. Den Røde Hær tilbagelagde 2.500 *li* på denne march og ankom til slut sejrrigt til det revolutionære baseområde i det nordlige Shensi i oktober, 1935.